

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith Krantz

Lanetli Mücevher

ALTIN KİTAPLAR

**ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ**

Kitabın Orijinal Adı
THE JEWELS OF TESSA KENT

Yayın Hakları
© JUDITH KRANTZ
KESİM Telif Hakları Ajansı
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve
TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI
1. BASIM / OCAK 2003
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0318 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu-İST.
Tel: (0 212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0 212) 526 80 11
www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

JUDITH KRANTZ

LANETLİ MÜCEVHER

**TÜRKÇESİ
CANAN KİM**

Sotheby's'in Batı Yakası Başkanı, Sotheby's'in Başkan Yardımcısı
ve Los Angeles ilçesi Music Center'ın Başkanı ve Genel Müdürü
Andrea Louise Van de Kamp için.

Andrea müzayede işini temel alan bir roman yazmamı önermemiş
ve bana Sotheby's'de araştırma yapma şansı tanımamış olsaydı
bile bu romanı ona ithaf ederdim çünkü o, bir insanın sahip
olabileceği en enerjik, en hayat dolu ve en sağlam dosttur. Birçok
insan ona katılır ve çatısı altında birleşir.

Muhteşem şehirler, muhteşem insanlarıyla tanımlanırlar ve Los
Angeles'ı hiç kimse Andrea'dan daha iyi tanımlayamaz. Bitmek
tükenmek bilmeyen şevki, karşı konulmaz, bulaşıcı kahkahası ve
büyüleyici çekiciliği efsanevidir. Sadece Andrea dikkatini, espri
anlayışını ve hiçbir mücadeleyi kaybetmeden o talepkâr işi
böylesine etkin bir şekilde yürütebilir.

Teşekkür

Lanetli Mücevherler için araştırma yaparken müzayede dünyası, tıbbi konular ve Katolik Kilisesi'nin bazı ayrıntıları üzerine bol bol uzman tavsiyesine ihtiyaç duydum. Onlara soru sormama izin veren ve bana böylesine değerli cevaplar veren cömert insanların her birine tüm kalbimle teşekkür ederim.

Diana Philips, Sotheby's Başkan Yardımcısı, Halkla İlişkiler Müdürü.

Mallory May, Basın Ofisi Başkan Yardımcısı, Sotheby's Kuzey Amerika.

John. D. Block, Kuzey Amerika Sotheby's Başkan Yardımcısı ve Kuzey Amerika, Uluslararası Mücevherat Müdürü.

Tracy Sherman, Beverly Hills Sotheby's Mücevherat Bölümü Başkan Yardımcısı.

Carol Elkins, Beverly Hills Sotheby's Mücevherat Bölümü Başkan Yardımcısı Asistanı.

Elise B. Misirowski, Amerika Değerli Taş Enstitüsü G. G.

Dr. Melani P. Shaum, Tıp Doktoru.

Dr. Mark Hyman, Tıp Doktoru.

Dr. Norman Schulman, Tıp Doktoru.

Rahibe Karen M. Kennelly, St. Joseph Rahibeleri, Başkan, Mount St. Mary's Koleji, Los Angeles.

Lynn Marie Blocker Krantz

Profesör Patricia Byrne, Trinity Koleji, Connecticut.

David W. Moreno, Tiffany&Co., Beverly Hills.

Giriş

Tessa Kent bankadan aceleyle çıktı ve kaldırımında hızlı adımlarla yürüdü. Şoför park edilmiş limuzininin kapısını onun için açmış, bekliyordu. O gün erken saatlerde bankaya girdiği sırada arabada bir palto bıraktığına memnun oldu. Sonbaharın ilk günleriydi ve sabah, o gün havanın nasıl olacağını kestirmekte zorlanmıştı. Şimdiyse güneş bulutların arkasında kaybolmuş, hava, 1993 yılının bu eylül gününde, akşam çökmeden önce yağmurun geleceğini belirtircesine kararmıştı.

"Nereye, Bayan Kent?" diye sordu şoför Ralph.

İçinden gelen ani istekle, "Burada bir süre bekleyelim, Ralph, görmek istediğim bir şey var," diye karşılık verince kendi de şaşırды ve paltoyu omuzlarına çekti.

Bitmek bilmeyen gün boyunca kendine, ilk fırsatta oradan uzaklaşıp Carlyle'daki dairesine döneceğine dair söz verip durmuştu. Uzun, parfüm kokulu, sıcak bir banyonun ardından en eski, en yumuşak, en rahat bornozunu giyecek, yatak odasındaki büyük şöminede meyve ağaçları odunlarıyla yılın ilk ateşini yakacak ve yere serpiştirilmiş minderler üzerine uzanacaktı. Geçirdiği son üç günü tamamen ardında bırakmaya niyetliydi. Alkollü bir içeceği yavaşça yudumlayacak, tüm düşünceleri çözülüp beynini hoş bir boşluk kaplayıncaya dek gözünü kırpmadan alevlere bakacaktı.

Ama Tessa Kent limuzine biner binmez planladığı bu huzur dolu anı yaşamak için henüz çok erken olduğunu anladı. Az önce bitirdiği işte, bir şey eksikti. Taktığı birkaç tane hariç tüm mücev-

herlerinin üç gün süren listelenmesine koyulan son noktayı kesinlikle görmeliydi.

Tessa mücevherlerinin bankadan ayrılmasını bizzat görmeye ihtiyaç duyduğunu fark etti. Altı kuryenin üç taksi ve üç sıradan arabanın içinde uzaklaştıklarını görmesi gerekiyordu. On iki silahlı güvenlik görevlisi, dikkat çekmeyen evrak çantaları ve dayanıklı alışveriş torbaları içindeki, değerleri on milyonlarca dolar olan mücevherleri taşıyacaktı.

Bu son sahneyi görmezse mücevherlerinin hâlâ kasalarda dağ gibi yükselen kadife kutularının içindeki karanlıkta uyuduklarını, bir gala gecesinde veya sevdiği bir restorandaki resmi yemekte takması için onu beklediklerini düşünecekti. Tessa'nın içinde, derinlerde bir yerde, mücevherlerinin artık ona ait olmadığını, kasanın güvenliğinden çıktıklarını görmek için şiddetli bir ihtiyaç vardı. Kendi gözleriyle görmeliydi. Mücevherler artık onun değildi. Ama bunun iyi bir sebebi vardı.

Dünyaca sevilen Amerikalı film yıldızı Tessa Kent, on sekiz yıl önceki evliliğinden bu yana toplum içinde asla muhteşem mücevherleri olmaksızın görülmemiştir. Üzerinde sadece bir bikini varken bile, içlerine değerli taşlar konmuş deniz kabuklarından oluşan sıra sıra kolyeler takardı. Yıl, saat, yer ve moda ne olursa olsun, Tessa Kent'in üzerindeki mücevherler hiçbir zaman uygun görünmezdi. Mücevherleri hem özel hayatının, hem toplumsal kişiliğinin vazgeçilmez bir parçası olmuşlardı. Sesinin tonu, dudaklarının şekli, gözlerinin rengi gibi sadece ona has bir özellikti.

Tessa o an ilk kuryeyi gördü. Elinde üç alışveriş torbasıyla bankanın girişine yaklaşıyordu. Her iki yanında, sohbete dalmış gibi görünen, gri üniformalı iki silahlı güvenlik görevlisi vardı. Saatlerdir blokun çevresinde daireler çizmekte olan taksilerden biri, Tessa'nın limuzininin arkasına yanaştı, üç adamın binmesi için kısaca durakladı ve Madison Caddesi'nden yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Önceki iki günde nakil işlemini hiç izlememişti. Son kutunun da envantere geçip mühürlendiği bugüne kadar içinde böyle bir istek duymamıştı. Diğer kuryelerin ve güvenlik görevlilerinin bankadan çıkıp dikkatle yapılmış nakil planları gereğince sıradan arabalara ve taksilere binişlerini izlerken içinde, çözmekte zorlandığı karmaşık hisler belirdi: kayıp, heyecan, rahatlama, beklenti, inanmazlık ve nostalji. Hepsi iç içe geçmişti. Hepsinden baskın olan duyguysa umuttu.

"Lütfen beni otele geri götür, Ralph," dedi Tessa tüm kuryelerin bankayı terk ettiğini anladığında. Trafik çok sıkıştı. Sağanak yağmur başladığı sırada ancak iki blok ilerleyebilmişlerdi.

"Oh, mükemmel!" dedi Tessa heyecanla. "Durabildiğin yerde dur." Şoförünün de bildiği gibi, yağmur Tessa'nın dostuydu. Limuzinde maharetle sakladığı büyük, siyah bir şemsiyeyle New York caddelerinde tanınmadan dolaşabilirdi. Güzel havalarda bu özgürlüğü yakalaması mümkün olmuyordu. Başında eşarp ve yüzünün yarısını kaplayan büyük güneş gözlükleri varken bile hayranlarının gözünden kaçamıyordu.

O gün, yeraltındaki klimalı odada onca saat geçirmiş olan Tessa'nın tek başına çıkabileceği bir yürüyüşe, banyo veya içkiden daha çok ihtiyacı vardı.

Kötü hava için şükrederek başına bir bere geçirdi ve kaşlarına kadar indirdi, ayakkabılarını çıkardı ve her zaman limuzininin arkasında bekleyen çizmelerini giydi. Üzerine hafif bir yağmurluk geçirdi, yakasını ilikleyerek çenesine kadar kaldırdı ve paltonun altında duran şemsiyeyi aldı.

"Beni köşede bırak, Ralph. Yolun geri kalanını yürüyeceğim."

Tessa limuzin durur durmaz kendini dışarı attı, şemsiyesini açtı ve hızlı adımlarla Beşinci Cadde'ye doğru ilerledi. Yılın her zamanı, özellikle de şehrin ışıklarının giderek parlaklaştığı bu akşamüstü saatlerinde Central Park'ta yürümeye bayılırdı.

Kendisini Beşinci Cadde ile Kırk Yedinci Sokak'ın köşesinde buldu. Derin nefesler alıp özgürlüğün tadını çıkararak yürümeye devam etti. Alışveriş yapanların, işten çıkıp evlerine dönmek için bir vasıta arayan insanların oluşturduğu bu nemli karmaşada hiç kimsenin ona aldırmayacağını bilmek muhteşem bir duyuydu.

Böyle bir zevki çok nadir yaşayabilen Tessa, neşeli adımlarla Beşinci Cadde'de yürümeye devam etti. St. Patrick's Katedrali'nin önünden geçti. Üç blok kadar yürümüştü ki aniden durdu ve geri döndü. Otuz sekiz yaşındaydı, kiliseye gitmeyi yollar olmuştu. Kaç yıl olduğunu hesaplamak istemiyordu ama o gün... o gün bir şey... onu katedrale çekiyor, ayakları katedralin kapısına doğru ilerliyordu. İçeri girdi ve şemsiyesini kapattı. Eski alışkanlığı kendini gösterdi; arkadaki eski sıralardan birine oturmadan önce parmak uçlarını kutsal su kurnasına soktu, istavroz çıkardı ve diz çöktü.

Sadece birkaç saniye oturacak, sonra ıslak, kalabalık caddelerin harika özgürlüğüne geri dönecekti. Oturup yoğun sessizliğin mırıldandığı, kendine has bir rengi, yapısı ve kokusu olan ilahinin tadını çıkaracaktı. Buraya gözleri bağlı bile getirilmiş olsa, nerede olduğunu bu ilahiyi duyduğu an anlardı.

Tessa farkında olmadan diz çöküp dua etmeye başladı. Dualara inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı ama o an, küçük bir kız olduğu günlerdeki gibi hararetli bir şekilde dua ediyordu. Dualarının sözleri yoktu, sadece dua ettiğini biliyordu.

O gün öğleden sonra hissettiği umut, daha da güçlü bir şekilde geri döndü ve yüreğini aydınlattı. Burada güvendeyim, diye düşündü Tessa bir rüyada gibi ve uzun günler boyunca tuttuğu göz yaşları, ellerinin üzerine damlamaya başladı.

1

Gelecekte Tessa Kent adıyla tanınacak olan Teresa'nın annesi Agnes Patricia Riley Horvath, gecenin üçünde yatağında uyanık yatıyordu. Her zamanki gibi kocası Sandor yüzünden beynine üşüşen takıntılı, öfke yüklü düşüncelerle uyanmıştı. Kocasının tek çocuklarının yetiştirilişine el koymasına sinir oluyordu. 1967 yılının ağustos ayında dılar ve Teresa on iki yaşındaydı.

Agnes kendi kendine ailesinin 1954'te Sandor ile evlenmesine karşı çıkmakta ne kadar haklı olduklarını söylüyordu. Beynini kontrol altında tutamayarak yaptığı budalalığı düşünerek Sandor'un yanında yattığı o özel saatler boyunca tüm bedenini, iliklerine kadar bir utanç ve aşağılanma duygusu kaplıyordu.

Sandor'un katı kısıtlamaları olmasaydı Teresa kariyerine çoktan başlamış olabilirdi, diye düşündü Agnes öfkeyle. Agnes, Teresa'nın bir kariyere sahip olacağından adı gibi emindi. Bu, Teresa'nın kaderiydi.

Kızı doğuştan bir yıldızdı -evet, bir yıldız!- ve hem olağanüstü güzelliği, hem de küçük yaşlarda bile gösterebildiği müthiş yeteneği, bu gerçeği vurguluyordu. Agnes'in böyle düşünmesine sebep olan, bir annenin evladıyla duyduğu gurur değildi, Teresa'yı gören herkes aynı fikirdeydi. Agnes yatağında öfkeyle titriyordu. Teresa şimdi filmlerde oynuyor, veya en azından reklam filmlerinde boy gösteriyor olmalıydı, önünde uzanan geleceğin sınırı yoktu. Ama hayır, bir genç kız için neyin uygun ve doğru olduğuna dair eski ka-

falı, katı Avrupalı fikirlerinden taviz vermeyen kocası, Teresa'yı New York'a götürüp yeteneğini bir bakışta fark edecek insanlarla tanıştırmasına izin vermemişti.

Agnes Horvath, her gece kendi kendine daha on sekiz yaşındayken ve seçim yapmak konusunda fazlasıyla aptalca davranırken içine neyin girip bu adamla evlenmesini sağladığını sorup duruyordu. Sandor, Agnes'in Riley ailesinin mavi gözlü, siyah saçlı, gösterişli beş genç kızından en küçüğü olarak imrenilesi bir yere sahip olduğu katı, dindar İrlanda Katolik dünyasına fazlasıyla uzaktı. Neden kalbini komünist Macaristan'dan gelen otuz beş yaşında, müzik öğretmeni bir mülteciye kaptırmıştı ki?

Agnes bunu kendisine her soruşunda anlamlı bir cevap bulabileceği yepyeni bir sorun keşfetmiş gibi davranmaktan kendini alamıyordu. Geçmiş, bugünü ani ve kesin bir şekilde değiştirebilecek unutulmuş bir gerçeği görebilecekmiş gibi dikkatle gözden geçiriyordu.

Sandor inanılmayacak kadar yakışıklı bir adam, çekici ve romantik bir yabancıydı. Taşralı bir aptal olan Agnes'in ayaklarını yerden kesmiş, var olan aklını da başından almıştı. İngilizceyi Amerikalı oğlanlardan daha zarif ve doğru bir şekilde kullanabilen bu mükemmel adam, etkilenmeye hazır kalbini bir anda ele geçirmişti. Agnes öfkeyle o sıralarda defalarca seyretmiş olduğu *Rüzgâr Gibi Geçti* filminin fazlasıyla etkisinde kalmış olduğunu düşündü. Sandor o zaman da, kırk sekizinci yaşını doldurduğu bugünlerde olduğu gibi Leslie Howard'a benziyordu ama, Agnes o günlerde, üzerinde uyguladığı katı kurallar ve kısıtlamalarla kıyaslandığında düzgün kemik yapılı, zeki, yakışıklı yüzünün ne kadar sinir bozucu olduğunu kavrayabilecek olgunlukta değildi.

Şimdi otuz bir yaşındaydı ve evliliklerinin on üçüncü yılındaydılar. Agnes Horvath yaklaşık altı yedi yıl önce son derece dindar

bir Katolik kadının yapabileceği en büyük hatayı yapmış olduğunu fark etmişti. Kocasına duyduğu öfke ne kadar derin ve yıkıcı olursa olsun boşanmak, onun için söz konusu olamazdı. Diğer yandan, boşanmanın düşüncesi günah olmasa bile Teresa ile yalnız kalmaları halinde geçimlerini nasıl sağlayabilirdi? Bunun için yeterli bilgi ve tecrübe birikimi yoktu. Agnes Riley, daima korunma altında olacağı varsayılan bir eş ve kendini çocuklarına adayacak bir anne olarak yetiştirilmişti. Onun zamanında her genç kız aynı şekilde yetiştirilirdi.

Sandor, kızlarının okuluna yakın olduğu için yaşamayı tercih ettikleri Greenwich'e pek uzak olmayan Connecticut, Stamford'da sadece kız öğrencileri kabul eden özel bir okulda müzik bölümü başkanıydı ve oldukça iyi bir maaşı vardı. Teresa ikisinin de gitmesini özellikle istedikleri *Sacred Heart Manastırı*^(*) adlı aristokrasiye ait bir kurumda öğrenciydi.

Agnes yatağında dönerken, Sandor'un bu yeni ülkede hayatını kurup geliştirmek için çok çalıştığını kabul etmek zorunda olduğunu düşündü. Aksini söylemek, kocasına haksızlık olurdu. Kız kardeşleri, büyüdükleri Bridgeport'taki gençlerle evlenmişlerdi ve hiçbirinin kocası profesörlük gibi seçkin bir mesleğe sahip olamamıştı. Bu iyi İrlandalı Amerikalı gençlerden bazıları işçiydi ve Sandor'dan çok daha fazla kazanıyorlardı, ama zarif, bilgili kocasına bütün aile saygı duyardı.

Agnes'ın kız kardeşlerinin çocukları sıradan, gösterişsiz, silik çocuklardı. Teresa'yı sık sık yaptıkları aile toplantılarına götürdüğü zamanlarda düzinelerce kuzen arasından kimin çocuğunun ilgi odağı olduğunu görmek için fazla çaba sarf etmeye gerek yoktu. Teresa'nın dikkat çekiciliği ailede rekabet değil, gurur konusu oluyordu. Küçük bir bebekken bile öylesine nadir bulunan bir güzelli-

(*) Kutsal Yürek.

ği vardı ki onsuz bir parti eksik kalıyordu. Herkesin gözü, Teresa'nın inanılmaz güzelliğini arıyordu. Agnes, kız kardeşlerinin sınırlı dünyalarına getirdiği bu bebeğe hayranlık duyduklarını biliyordu. Kuzenleri, Teresa'nın ilgisini çekebilmek için yarıştırdı. Yaşça büyük olanlar onu diğerlerinin yanından uzaklaştırır, değerli bir taş bebekmişçesine onunla oynamak isterlerdi.

Teresa, kuzenleri arasında yerel bir cemaat okuluna gitmeyen tek çocuktı. Dünyadaki pek çok Sacred Heart okulundan biri olan manastırda yatılı değil, gündüzlü okuyordu. Sınıf arkadaşları arasında milyoner kızları vardı ve bu da Teresa'nın Riley ailesindeki ayrıcalıklarından biriydi.

"Ailen Teresa'nın çok üzerine düşüyor," diye öfkeyle homurdanmıştı Sandor son Riley toplantısından sonra. "Şımarık bir çocuk olup çıkacak. Yumuşak başlı, uysal, sakın bir çocuktı ama son zamanlarda... seni uyarıyorum, Agnes, Teresa'nın içinde giderek büyüyen ve beni endişelendiren bir şey var. Yüzeyin hemen altında bir başkaldırı gibi, ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum. Ve şu 'en iyi dostum' dediği Mimi Peterson'ı da kesinlikle onaylamıyorum. Teresa'nın görüşmesini isteyeceğim türde bir kız değil. Kız Katolik bile değil, kimbilir Teresa'nın aklına ne biçim fikirler..."

"Hayal görüyorsun," diye terslemişti onu Agnes. "Her küçük kızın bir en iyi dostu olur ve Petersonlar çok iyi, uygun bir aile. Protestan olabilirler ama Sacred Heart'taki eğitimin sıradan okullara göre çok daha iyi olduğunu bilecek kadar sağduyuya sahipler. Ve kendi babasının aksine, Teresa'yı gerçekten takdir ediyorlar."

"Nasıl böyle haksızca bir şey söyleyebiliyorsun?" diye sormuştu kocası alınarak. "Onu tüm kalbimle seviyorum ama Agnes, dünya şartları çok zor ve sen ne düşünürsen düşün, Teresa bir prenses değil. Sen zaten fazlasıyla üzerine düşüyorsun, daha fazlasına ihtiyacı yok. Aslında bana soracak olursan, ölümcül günahlardan gurura çok yaklaştığını düşünüyorum."

"Sandor!"

"Gurur, Agnes, birinin hakkında duyabileceğin en tehlikeli duygulardan biridir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sormuştu Agnes hidetle. Kilise doktrininden konuşmaya başladığında, Sandor'un sesinin aldığı tondan nefret ediyordu. Sanki yüzlerce yıl önce yaşamış gibi dindarlık taslayan, kibirli, titiz bir ses tonuydu.

"Birinin çocuğuyla duyduğu gururun sonu, kibir günahına varabilir."

"Bir rahibin günah tanımlamasını duymak istesem nereye gitmem gerektiğini çok iyi biliyorum, Sandor. Ne cüretle bana vaaz verirsin?"

"Agnes, bir yıldan az bir süre sonra Teresa ilk gençlik yıllarına başlamış olacak. Kız kardeşlerinin kızları ergenlik çağındayken yaşadıkları zorlukları biliyoruz, biz neden onlardan farklı olalım? Eğer..."

"Daha çok çocuğumuz olsaydı mı? Sakın başlama, Sandor! Ben de onları en az senin kadar istedim. O düşüklerin benim suçum olduğunu mu söylüyorsun yoksa?..."

"Agnes, bu saçma tartışmayı tekrar başlatma, lütfen, rica ediyorum. Söyleyeceğim şey, eğer on yıl öncesi olsaydı hayatın çok daha basit olacaktı. *Standartlar* olsa, insanlar değişmese! Benim ülkemde gençler, dürüst ve iyi ahlaklı öğrencilerdi. Lütfen suçtan bahsetmeyi bırak. Kutsal Bakire, tekrar çocuğumuz olmasına izin vermedi. Bunu kabullenmemiz gerek."

Sandor içten içe onu suçluyor olmalıydı. Agnes öfkeyle bundan hiç şüphesi olmadığını düşündü. Ama Sandor onu asla Agnes'in kendisini suçladığı kadar suçluyor olamazdı. Sadece Tanrı'nın ellerinde olan bir durum için "suçlamak" sözünü kullanmanın ne kadar aptalca, ne kadar abes ve ahlaki açıdan ne kadar yanlış olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Hiç olmazsa Teresa'sı vardı. Ve Teresa bir ev dolusu sıradan çocuğa bedeldi, değil mi?

Teresa uyumaya çalışırken üzgünce anne babasının onun yüzünden kavga etmemesini diliyordu. Odasından onları duyamıyordu ama uykudan önceki duasını dinlerlerken yüzlerindeki ifadeden, yeni bir kavganın eşiğinde olduklarını anlamıştı.

Kapılarını dinlemeyi uzun zaman önce bırakmıştı; temel farklılıkları hiçbir zaman değişmemişti ve Teresa'nın yaptığı hiçbir şey bu durumu iyileştirememişti. *Yıllar boyunca insanları memnun etmeye çalışmıştı.* Annesini, babasını, cumartesi günleri ona ilmiyal dersleri veren rahibeleri, her perşembe günah çıkarmasını dinleyen rahipleri, öğretmenlerini, Sacred Heart'ın çok sayıda hanımefendilerini, hatta her bir akrabasını memnun etmeye uğraşmıştı. Ama hiçbir işe yaramamıştı. Annesi tüm dikkatini fazlasıyla ona vermişti; babası şüpheli ve onaylamaz davranıyordu. Telaffuzunu düzeltiyor, sokak dili kullanmasına izin vermiyordu. Diğer çocuklar bu yüzden züppenin teki olduğunu düşünüyordu.

Ailesi onun hakkında her şeyi bir bilseydi! Bilseler ölürlər, ölürlər, dedi Teresa kendi kendine. Karmaşık duygulara kapılmıştı; meydan okuma, utanç, suçluluk ve en kötüsü, yaklaşık bir yıldır, yani diğer insanları memnun ederek hiçbir yere varamayacağını fark ettiği günden beri hissettiği yıkıcı korku.

Hepsi onların suçuydu! Mimi'nin dediği gibi, Teresa'nın evinin çevresindeki atmosfer dayanılmazdı. Teresa'ya göre ev hayatı, onu çıldırtacak kadar kötüydü. Evde öylesine geriliyordu ki çığlık atmak, evdeki bütün tabakları kırmak, fırfırlı yatak örtüsünü yırtmak, mutfaktan keskin bir bıçak alıp yatağının üzerindeki cicili bicili yastıkları deşmek, tüylerin havada uçuşup temizlenmesi mümkün olmayacak bir şekilde her yeri kaplamasını görmek istiyordu.

O evde gönül hoşluğuyla derin bir nefes aldığı veya her şeyden önemlisi, kendisini *güvende* hissettiği bir an bile olmamıştı. Tüm baskının yok olup yerini sevgi dolu, huzurlu, koşulsuz onayın aldığı, kendini güvende hissedeceği bir gün, bir saat hatta bir dakika için neler vermezdi.

Daha önceki gün annesini okul tiyatrosu provası sırasında, karanlık tiyatro salonunun arka sıralarındaki koltuklardan birinde, hiç kimsenin fark etmeyeceği şekilde büzülmüş oturur halde görmüştü.

"Anne!" diye öfkeyle bağırmıştı son ders de bitip eve döndüğünde. "Bunu bir daha yapmayacağına söz vermiştin, biliyorsun!"

"Teresa, Rahibe O'Toole, gözlerden uzak olduğum sürece kalmamda bir sakınca olmadığını söyledi. Kimse beni görmedi, hiç kimse," diye savunmuştu Agnes kendini.

"Ben hariç. Orada durup her hareketimi izlediğini bilerek rolüme nasıl konsantre olmamı bekliyorsun? *Hayatım boyunca bunu yaptın!* Anaokulundaki piyeste aldığım ilk rolden beri gözün üzerimde. Bundan nefret ediyorum! Her şeyi çok daha zorlaştırıyor. Sana bunu defalarca açıkladım ama yine de beni bir türlü rahat bırakmadın!"

"Ortada özür dilenecek bir şey göremiyorum," diye cevap vermişti Agnes sakince. "Beni görmezden gelmeye çalışmak senin için mükemmel bir eğitim. Hayatını rol yaparak kazanmaya başladığında sadece benim değil, herkesin ilgi odağı olacaksın. Hiç kimse seyircisiz oynayamaz ve en azından benim sana notumun olumlu olduğunu biliyorsun."

Teresa karşısındaki için en doğrusunu yaptığını düşünen birinin katıksız güveniyle mutfağa yönelen annesinin ardından çaresizce bakmıştı.

Mimi olmasaydı ne yapacağını bilemeyeceğini düşündü. Babasının olmasını istediği uslu küçük kızmış gibi davranmaya ve an-

nesinin "gururu ve mutluluk kaynağı" olmanın omuzlarına yüklediği ağırlığa başka türlü nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

En azından birlikte ödev yapmak için Mimi'nin evine gittiği günlerde evin boğucu atmosferinden kurtulabiliyordu. Mimi'nin evi çok büyük ve lükstü, annesi kabul etmek istemese de evden etkilendiğini biliyordu. O ve onun gibi tek çocuk olan Mimi kan kardeş olmuşlardı ve hayat dolu, gamsız, pahalı giyinen, sarışın Bayan Peterson briç veya golf oynamakla iki manastır kızının ne yaptığını düşünmek için fazla meşguldü.

"Teresa, tatlım, Mimi üzerinde çok iyi bir etkin var," derdi eve Teresa gitmeden önce dönmüşse. "İkinizin birlikte çalışmaya başlamasından önce ödevini hiç yapmazdı."

Teresa ve Mimi kafa kafaya verdiğinde ödevin ne kadar basit olduğu hakkında Bayan Peterson'ın en ufak bir fikri bile yoktu. İkisi de çok zekiydi ve işi paylaşıp birbirlerini çalıştırarak ödevlerini bir saat içinde bitiriyorlardı.

Ev ödevlerini bitirdikten sonra haftada en az iki kez, Mimi'nin deyişiyle, "yetişkin yaşamını tecrübe ediyorlardı." Petersonların evindeki barda bir içki dükkânında bulunabilecek her tür şeyi görmek mümkündü.

Teresa ve Mimi, Mimi'nin banyosundaki bardağa beğendikleri bir şişeden üç ölçü doldururlar, şişeye su eklerler ve bardağı alıp yukarı, Mimi'nin odasına çıkarlardı. Kapıyı kilitleyip sırayla bardaktan yavaş yudumlar alırlar, içlerinde hissettikleri şaşırtıcı değişiklikleri birbirlerine anlatırken deliler gibi kıkırdarlardı.

Bir şişeden birden fazla kez aldıkları olmamıştı ve aşağıya, bara tekrar inmeye hiç cesaret edememişlerdi. Bir içkiden fazlası tehlikeli olabilirdi. Mimi'nin annesi eve dönmeden önce dişlerini fırçalamayı ve gargara yapmayı ihmal etmezlerdi.

Petersonlar otuzlu yaşlarının ortalarında, Mimi'nin gururla belirttiği gibi eğlenmeyi seven bir çiftti. Yatak odalarında yaptıkla-

rı keşif gezisinde çok sayıda *Penthouse* ve biraz da *Variations* buldular. İçlerinde erotik kısa hikâyeler ve editöre yazılmış çılgın mektuplar olan dergilerdi. Bayan Peterson'ın şifoniyerinin iki çekmecesini, sadece seks için giyildiği belli olan iç çamaşırlarıyla doluydu. Mimi ve Teresa her seferinde birkaç parça seçerler -küçük, dantelli külotlar, ince, siyah çoraplara takılmış jartiyerler, göğüsleri yukarıda tutan zarif sutyenler veya şeffaf, şifon, minik gecelikler- ve ganimetlerini hızla Mimi'nin odasına taşıyıp her bir parçayı üzerlerinde denerler, kendilerini daha iyi görebilmek için annesinin yüksek topuklu, eski ayakkabılarını giyerlerdi.

Henüz on iki yaşında oldukları halde birçok kadınla aynı boyda olmalarına rağmen elbette vücutları bu seksi iç çamaşırlarını dolduracak kadar gelişmemişti. Bunu Mimi bile kabul ediyordu. Ama gözlerini kısıp, göğüslerini avuçlarına alarak kaldırıp, popolarını çıkararak birkaç yıl sonra nasıl görüneceklerini az çok tahmin edebiliyorlardı.

Penthouse ve *Variations*'a gelince, her seferinde bir derginin her satırını, her resmini inceliyorlar, içeriğinin nabızı hızlandırıp insanı heyecanlandırıldığını keşfediyorlardı. Teresa bir erkek ve kadının birlikte yapabileceği tüm o yasak, anlatılamayacak kadar heyecan verici şeyleri düşünmeden duramıyordu, elbette öldükten sonra cehenneme gitmesinin muhakkak olduğunu düşündüğü anlar hariç.

Günah çıkarma sırasında rahibe soğukkanlılıkla yalan söylebilmesine kendisi de şaşıyordu. Eski kilisenin Vatikan II'ye rağmen hâlâ kullandığı kırmızı kadife döşemeli günah çıkarma kabinindeki bayat havayı solumamaya çalışarak karşılaşılması doğal olan kolay affedilir günahları birbiri ardına sıralıyordu. Ama gerçekte ne olduğunu biliyordu. İlmihal dersinde öğrendiği yedi ölümcül günahın en az dördünü işlemiş olduğu kesindi. Şehvet,

müstehcenlik, oburluk ve fazla içme günahlarını işlemişti. Mimi ile giyinip aynanın karşısına kendilerini inceledikleri sırada da gurur günahını işliyordu... yaptıklarına, rahibelerin bahsettiği "temiz ve düzgün giyimden ötürü duyulan normal gurur" denemezdi.

Her geçen hafta bu üç ölümcül günahı, dahil oldukları kişileri ve işleniş sayılarını itiraf etmeyerek bir başka günaha daha girmiş oluyordu; günah çıkarmama günahı. Günahları affedilmiyor, katlanarak artıyor ve omuzlarına dayanılması güç, acı veren bir yük biniyordu. Bununla birlikte bu günahlardan kurtulmaya çalışması çok daha kötü olacaktı. Tam bir itiraf yaptığı takdirde af ilanı ve kefaret ayininden önce kefaret cezası için kilisede saatlerce -günlerce!- diz çökmesi gerekebilirdi. Annesi onu kiliseden eve götürmek için dışarıda bekleyecekti ve böyle bir ceza, onu sorguya çekmesine yol açabilirdi.

Cehennem onu bekliyordu, Teresa'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Haftalık ilmiyal derslerine beş buçuk yaşındayken başlamıştı. O zamandan beri her cumartesi gününü, her yıl değişen bir rahibenin anlattığı kilise kurallarını, kanunlarını ve dualarını dinleyerek geçirmişti. Sekiz yaşında İlk Kutsal Komünyon'unu yapmıştı ve o günlerde cennete gideceğinden emindi. İşlemeli, uzun, beyaz, güzel elbisesi içinde kilise koridorunda yürürken kendisini ne kadar saf ve temiz hissettiğini hatırlayınca gözlerine yaşlar doluyordu. Küçük bir damadın eşlik ettiği küçük bir gelin.

Evet, içinde yaşamakta olduğu cehennem korkusuyla dolu kafes, kendini bildi bileli hazırlıklı olduğu bir yerdi. Günah çıkarmamış ve affedilmemiş bir günahkârın kaderi olduğu gibi onun da cehenneme gideceği gerçeği, yedi yaşından beri ruhuna kazınmıştı. Bu gerçeği ne inkâr edebilir, ne de sorgulayabilirdi.

Cehennem ve cehenneme gitme düşüncesi, Mimi ile tanıştıktan sonra gerçeklik kazanmıştı. Ondan önce küçük günahları oldu-

ğu gibi kıskançlık, tembellik ve öfke gibi büyük günahları da itiraf ediyor, günah çıkarma kabininden çıkarken kendini arınmış hissediyordu.

Oysa şimdi günah çıkarırken sürekli yalan uyduruyordu. Rahibe, çıplak erkek ve kadınların resimlerine bakıp hayal edilebilecek her şekilde seks yapan insanların son derece ayrıntılı hikâyelerini okuyarak saatler geçirdiğini söyleyemezdi.

Kilise üyeliği merasimi yaklaştıkça Teresa paniğe kapılmaya başlamıştı. "Ne yapacağım ben?" diye sordu Mimi'ye çaresizce. "Üye olmadan önce tam bir günah çıkarma yapmalıyım ama annem kötü bir şey yapmış olduğumu hemen anlayacaktır."

"Peki ya... ya annen olmadan, tek başına yabancı bir kiliseye gitsen ve merasimden önce bu işi yapıp kurtulsan nasıl olur?" diye sordu Mimi heyecanla. "Ben de seninle gelirim, bir taksi tutarız, kimsenin ruhu duymaz... mükemmel bir plan! Sonra merasim öncesi resmi günah çıkarmana kadar birkaç ufak küfür haricinde günah işlemezsin. Ne dersin? Tanrım, çok zekiyim! Senin gibi kötü Katolik kızlara öğütler vererek hayatımı kazanabilirim." Mimi neşle onu hafifçe çimdikledi.

"Yine de günahlarımı asla tekrarlamamam niyetine girmem gerekiyor, bir daha o günahları asla işlemeyeceğime gönülden inanmalıyım. Of, Tanrım, keşke seninkiler benim ailem olsaydı!"

"Evet, keşke! O zaman öz kardeş olurduk. Ah, gargara yapmanın zamanı gelmiş, kaybedecek bir dakikamız bile yok. Annem yarım saat içinde evde olacak."

Teresa, Mimi'nin planını uyguladı ve merasimi atlattı. Kilisenin koridorunda zarif adımlarla yürürken tüm Riley sülalesinin gözleri üzerindeydi. İnce vücudu, sıkıca toplanmış uzun, siyah saçları, mağrur duruşu, ipekli örtüsü, gülümsemeyen yüzü ve yürek sızlatacak kadar güzel profiliyle bir meleğe benziyordu. Yüz hatla-

rı son derece ciddi, pürüzsüz gözkapakları altından görünen yeşil gözleri sükûnet doluydu. Sadece ona has, şiir gibi bir yürüyüşle ilerliyordu. Üzerinde, annesini hayal kırıklığına uğratan son derece sade, işlemesi olmayan düz bir elbise vardı. Merasim günü yaklaştıkça ilmiyal sınıfında baş gösteren en gösterişli elbise rekabetine katılmayı reddetmişti.

"Pek hevesli görünmüyor," diye fısıldadı Agnes'in kız kardeşlerinden biri endişeli bir sesle. Bir yandan da gözücuyla sırtı dimdik, sade bir güzellikle ayakta duran yeğenine bakıyordu. Çevresi gösterişli, uçuşan etekli elbiseler giymiş, masum bir hazla ağızları kulaklarına varan kızlarla çevriliydi. Teresa onlardan çok daha büyük görünüyor ve gülümsemediyordu.

"Böylesini tercih ediyor," diye güldü Agnes. "Teresa bugünlerde harçlığıyla *Vogue* alıyor."

"*Vogue* mu? Ulu Tanrım, o dergi zengin, sosyetik kadınlar için. Teresa'nın yaşına göre çok fazla. *Seventeen*'in nesi varmış?"

"Onu çok aptalca buluyor. Oh, Millie, sanırım çok hızlı büyüyor."

"Bundan sonra her şey çok hızlı gelişecek. Bana inan, Agnes. Başımda halihazırda altı tane var."

2

Sacred Heart'ın lise bölümündeki birinci yıllarının ilk haftalarında, ikisi de artık on dört yaşında olan Teresa ve Mimi'nin dostlukları iyice ilerlemişti. Gizli faaliyetlerini hiç kimseyle paylaşmıyorlar, başka arkadaşlara ihtiyaç duymuyorlar, kimseye güvenmiyorlardı.

Önceki yıl boyunca dış görünüşleri üzerinde yoğunlaşmışlardı. Her iki kızın da bellerine kadar inen postişleri vardı. İkisi de rimel, göz kalemi ve siyahtan turkuvaza her renk far sürmekte ustaydı. Renkleri koyu kırmızıdan açık pembeye kadar değişen bir düzine rujları, ruj fırçaları ve dudak kalemleri vardı. Satın alıp Mimi'nin dolabının arkasında sakladıkları son moda ayakkabıları evde kendilerini yürürken rahat hissedene dek giyip alıştırma yapmışlardı. File çorapları ve her renkte taytları vardı. Dikiş derslerinde öğrendiklerini kullanarak kendilerine kısa süveterlerle giydikleri süper-mini etekler dikmişlerdi. Göğüsleri, Mimi'nin annesinin sütyenlerini dolduracak kadar irileşmişti. Mimi'nin aldığı cömert harçlıkla kendilerine daha ucuz olanlarından almışlardı.

"Bir çift fahişeye benziyoruz," dedi Teresa, Mimi'nin evinde kaldığı bir gece. Eylül ortasında bir cumartesi gecesi idi. Sesi takdir yüklüydü. İki kız evde yalnızdı ve en ince ayrıntıya varana dek süslenip püslenmişlerdi. Mimi'nin anne ve babası şehir kulübüne gitmiş, geç saatlere kadar dönmeyeceklerdi.

"Kesinlikle yanılıyorsun. Muhteşemiz. Esmer, çok daha klas, çok daha güzel bir Jean Shrimpton ile en iyi zamanlarındaki Vivi-

en Leigh'nin bir karışımı gibisin," dedi Mimi ölçüp biçen bakışlarla onu süzerek. "Bense bir dev olmasa Verushka'ya benzediğimi söyleyebilirdim."

"Ve babam, on altı yaşına kadar kimseyle çıkmama izin vermiyor. Kimsenin teklif ettiğinden değil ya," dedi Teresa mahzunca kendini Mimi'nin yatağına atarak.

"Bir fikrim var," dedi Mimi ani bir hevesle.

"Nefesini yorma," dedi Teresa iç çekerek.

"Hayır, Tanrı aşkına dinle! Mark O'Malley'nin partisine gidiyoruz! Bu kaderimiz. Görmüyor musun? Parti bu gece, biz hazırız ve annemler de geç gelecek. Oh, Teresa, haydi ama!"

"Kesinlikle olmaz."

"Haydi, Teresa, sadece bir partiye gideceğiz. Ölümcül günahlarından biri değil bu."

"Düzelteyim, bir partiye *davetsiz* gitmekten bahsediyorsun ve senin gibi tatlı dille yılanı deliğinden çıkarabilecek biri bile bu gerçeği değiştiremez."

"En kötü ne olabilir ki?" diye sordu Mimi. "Oradan ayrılmamızı mı, isterler? Oh, hiç sanmıyorum, güzelim. Mark O'Malley'nin orada bulunuşumuza memnun olacağından eminim. Hele bizi bir görsün! Bizi tanısaydı partiye zaten davet ederdi."

"Belki," dedi Teresa omuz silkerek. "Tabii ya, Greenwich Lisesi futbol takımının kaptanı çekiciliğimiz ve güzelliğimizden öyle etkilenirdi ki, bu iki manastır kızına partisine gitmeleri için yalvarırdı, elbette bu imkânsız değil. Ama biz hiçbir maçını kaçırmamışken o her nasılsa bizi gözden kaçırmış. Unut bunu ve başımın etini yemeyi kes."

"Teresa, kulaklarını aç ve dinle. O partiye *gidiyorum*, sen de benimle *geliyorsun*. Mark O'Malley'ye âşık olduğumu biliyorum! Ona yıllardır âşıkısın ve onun hakkında konuşmanı dinlemekten bıktım. İkna edilmesi zor olanı oynuyorsun, böylece aslında sana büyük bir iyilik yaparken suçlu konumuna düşeceğim. Seni bunları bilecek ka-

dar iyi tanıdığımı bilmiyor musun, ikiyüzlü dostum?" diye homurdandı Mimi. "Tek yapmamız gereken bu file çorapları çıkarıp normal külotlu çoraplar giymek. Bir son sınıf öğrencisi için bile fazla büyük işi kalıyorlar. Tek yapmamız gereken uygun tavrı takınmak. Yıllardır bunun üzerine çalışmıyor muyuz zaten, aptal?"

"Bu çılgınlığa katılmayı kabul etsem de oraya gidip gelmemize imkân yok."

"Taksilerin ne işe yaradığını unuttun mu, küçük manastır kı-zım?"

"Sen safkan bir kaltaksın!"

"Beni bu yüzden sevmiyor musun zaten?"

"Öyle olmalı. Aklıma başka bir sebep gelmiyor."

Teresa ve Mimi partinin başlamasından bir saat on beş dakika sonra usulca Mark O'Malley'nin evindeki kalabalığın arasına karıştılar. En iyimser anlarında umut ettiklerinden de çabuk ve kolay bir şekilde diğer kızlarla uyum sağladılar. Etek boyları, ayakkabıları, saç ve makyaj stilleri yaşlarını olduğundan büyük gösteriyordu. Onları tanımayanlar rahatlıkla başka okullardan kızlar olduklarını düşünebilirdi.

"Haydi cesaret için birer içki alalım," diye mırıldandı Mimi.

"Lanet olsun, Mimi, aklımızı başımızda tutabilmek için içmemeye karar vermiştik. Unutma, eve dönmek için telefonla taksi çağırmanız gerekiyor."

"Of, Tanrı aşkına, buradaki tek içki bir tür punç ve sen de hiç içmemiş değilsin. En azından elinde bir bardak tut ki boş kalmasınlar." Mimi bir hanımefendi edasıyla içkisinden bir yudum aldı. "Çoğu ananas suyu, Teresa, hiç olmazsa bir dene."

"Pekâlâ ama burada böyle dikilemeyiz, kalabalığa karışmalıyız... ama fazla uzaklaşma ki nerede olduğunu bileyim."

"Gözüm üzerinde olacak, oh, Mark, selam! Harika bir parti! Herkesi davet etmişsin!"

"Galiba öyle yapmışım." Ev sahipleri, tanımadığından emin olduğu iki kıza gülümsedi. Kızlar böyle güzel olduktan sonra tanıyıp tanımamasının ne önemi vardı? Hayır, sarışın olan güzeldi, siyah saçlı olansa muhteşemdi. Daha önce böyle nefes kesici güzelliği olan bir kıızı görüp unutmamasına imkân yoktu.

"Dans etmek isteyen var mı?"

"Teşekkürler," dedi Mimi çabucak. "Ama sevgilimin lavabodan gelmesini bekliyorum. Teresa, neden Mark'la dans etmiyorsun?"

"Teresa," dedi Mark. "Güzel isim. Haydi, gel." Teresa'nın elindeki bardağı alıp masanın üzerine koydu ve genç kıızı kolundan tutup uzaklaştırdı.

"Konuşabiliyor musun, gizemli misafir? Yoksa küçük arkadaşının yardımı olmaksızın seninle konuşulmuyor mu?"

"Konuşabilirim," dedi Teresa tüm gücünü toplayarak. Mark O'Malley, bu kadar yakındayken uzaktan görüldüğünden çok daha etkileyiciydi. Yetişkin bir erkek gibi uzun boylu ve kaslıydı. Dalgalı siyah saçları, okul kurallarının elverdiği ölçüde uzundu ve mavi gözleri, bir erkeğin özgüveniyle parlıyordu. Teresa kolunu tutan elin sıcaklığından başka bir şey hissedemiyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Mark aniden durarak.

"On sekiz, neden?"

"Daha büyük olabileceğini düşünmüştüm. Diğer kızlar senin yanında çocuk gibi kalıyor."

"Hayır, sadece on sekiz."

"Ama deneyimli?"

"Bu ne demek oluyor?"

"Gözlerindeki bir şey bende öyle bir izlenim bıraktı."

"Belki de yaşlı ruh dedikleri türde biriyimdir," dedi Teresa hafifçe gülümseyerek. Sandığı kadar zor olmuyordu.

"Genç bir bedende. Daha önce hiç seksi bir yaşlı ruhla karşılaşmamıştım... iyi bir birleşim."

"Dans etmeyecek miyiz?" diye sordu Teresa.

"Şey, dans etmek istediğimizi pek sanmıyorum, yanılıyor muyum? Burası çok gürültülü ve kalabalık. İçerisi terli insanlarla dolu. Dans ederken konuşamayız ve biri seni benden alabilir. Sanırım en iyisi biraz daha içki alıp birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimiz bir yere gitmek... bunun için çok uygun bir yer biliyorum."

"Ama Mimi..."

"Arkadaşın başının çaresine bakabilir, değil mi?"

"Kesinlikle," diyerek güldü Teresa. Rahatlamıştı.

"Davet edilmediğiniz halde partiye gelmeniz için seni o ikna etti, değil mi?"

"Oh!"

"Utanmana gerek yok, geldiğinize memnunum. Hangi okula gidiyorsunuz?"

"Şey, Stamford'da küçük bir özel okul. Duymamışsındır."

"Beni nerede gördünüz?"

"Bir futbol maçında."

"Eh, partim sizi buraya getirebildiği için gurur duydum. Yoksa Stamford'daki bütün erkeklerin kalplerini kırdın mı? Kendine yeni kurbanlar mı arıyorsun, yaşlı ruh? Soyadın nedir, gizemli güzel?"

"Carpenter."

"Teresa Carpenter, haydi benimle üst kata gel de bu haydut sürüsü tarafından rahatsız edilmeden konuşabilelim. Seni daha iyi tanımak istiyorum... seni tekrar görmek isterim. Gerçek bir randevuda."

"Pek sanmıyorum," dedi Teresa merdivenleri yavaşça tırmanırken.

"Beni tekrar görmek istediğini mi sanmıyorsun?"

"Bir odada seninle yalnız kalmak istediğimi sanmıyorum."

"İstemiyor' musun yoksa 'yapmaman gerektiğini' mi düşünüyorsun?"

"Yapmamam gerektiğini."

"Söz veriyorum, uslu duracağım." Teresa, Mark'ın yüzüne baktı ve tek görebildiği meraklı bir ilgi ve flört ettiğini sandığı sözlerinin oluşturduğu eğleniyor ifadesi oldu. Teresa onun, daha önce birinci dereceden kuzeni hariç karşı cinsten hiç kimseyle bir odada yalnız kalmamış olduğunu bilmediğini düşündü. On sekiz yaşında her kız bu durumu ustalıklarla idare edebilirdi.

"Biraz daha içki almak istediğini sanıyordum," dedi o kapıyı açınca duraksayarak.

"İçeride özel stokum var, ben ev sahibiyim, unuttun mu?"

"Oh, yatak odanmış!" dedi Teresa içeri girerken. Odanın ortasında durdu ve futbolda kazanılmış kupalara baktı.

"Ne bekliyordun?"

"Düşünmüyordum. Aşığı insem iyi olur."

"Teresa! Pencerenin önündeki koltuğa otur ve aptalca davranmayı bırak. Sana saldıracakmışım gibi davranıyorsun."

"Saldırmayacağını nereden bileyim?" diye sordu Teresa sesinin titremesini önlemeye çalışarak.

"Hayatımda hiçbir kıza saldırmadım. Doğruyu söylemek gerekirse bunun için ne bir istek, ne de bir zorunluluk hissettim. Evet, bu daha iyi, otur ve rahatına bak. Söylesene, erkek arkadaşından mı ayrıldın? O yüzden mi buradasın? Birini kıskandırmak için mi? Çünkü bana şu an baktığın gibi bakarsan kendini istediğini elde etmiş sayabilirsin."

"Bakmak mı? Bakışımda özel bir şey yok."

"Bakışın... nasıl desem... beni daha iyi tanısan aramızda bir şeyler olmasına izin verecekmışsin gibi."

"Yeterince... hoş biri gibi görünüyorsun," dedi Teresa ısınmaya yüz tutan içkisinden büyük bir yudum alarak. Bir yandan da yıllardır acı veren, tutkulu, umutsuz bir aşkla sevdiği, lise boyunca kahramanı ve tüm fantezilerinin başrol karakteri olan Mark O'Malley ile bir odada baş başa olduğu gerçeğini hazmetmeye çalışıyordu. Bir milyon yıl yaşasa bile ay ışığında baş başa böyle sohbet edeceklerini hayal

edemezdi. Yaşadığı, bir fantezi olmak için fazlasıyla gerçektir. Damarının altında atmasını, kalbinin göğsünde çırpınmasını, koltukaltlarındaki teri tüm hücrelerinde hissediyordu ve gözlerini Mark'ın dudaklarından çekemiyordu.

"Bundan biraz daha alabilir miyim?" diye sordu bardağını uzatarak. Tadı zararsız olduğu izlenimini vermişti ve ağzı heyecandan kupkuru olmuştu.

"Elbette. İçkimizi babam hazırladı, sonra annemle şehir kulübüne gittiler. Saat tam on ikide geleceklerini ve herkesin gitmiş olduğunu görmek istediklerini söylediler. Üniversiteye gidip evden kurtulacağım için seviniyorum."

"Benim ailem de seninkiler gibi. Tek başıma yaşamak için sabırsızlanıyorum."

"Hangi okula başvurdu?"

"Oh, her zamanki yerlere."

"Kabul edilmenin kesin olduğu yerlere, değil mi?"

"Elbette," dedi Teresa renk vermeden.

"Hangisi?"

"Şey... Smith..."

"Çok komik. Gel, yakınıma otur. Senin gibi inanılmaz güzellikte bir kız için çok kötü bir yalancısın. Bunu biliyor muydun? Ya da harika bir espri anlayışın var. Veya muhteşem bir zekân. Hangisi?" Eğilip dudaklarından hafifçe öptü. "Güzel. Çok güzel. Haydi, bir öpücük daha ver. Güzeldi, değil mi?"

"Tanrım... evet, Mark!"

"Ağlamayı kesmen lazım, Teresa," diye tısladı Mimi sonunda yatak odasının güvenli ortamına kavuştuklarında. Teresa takside oldukları süre boyunca sessiz hıçkırıklarla ağlamıştı.

"Yapamıyorum. Yapamıyorum, Tanrım, Mimi, engel olamıyorum."

"Teresa, kahretsin, ödümü patlattın! Bir an gözümün önündeydin, sonra yer yarılıp içine girmişsiniz gibi ikiniz birden yok oldunuz. Her yerde sizi aradım. Bütün gece başka hiçbir şey yapmadım. Sonunda ortaya çıkmasaydın ne yapardım bilmiyorum. *Hangi cehennemdeydin?*"

"Oh, Mimi, yapamam... olmuş olamaz, bana olmadığını söyle," diye yalvardı Teresa gözyaşları sel gibi akarak.

"Ne olamaz?" diye fısıldadı Mimi. Dehşetle buz kesilmişti.

"Sana söyleyemem, bu konuda konuşamam, yapamam..."

"Yapsan iyi olur yoksa anneme Mark O'Malley'nin sana korkunç bir şey yaptığını söyleyeceğim. Saçların darmadağın, sutyenin kayıp, şoktasın... annem onun annesini tanıyor, işin aslını öğrenecektir!"

"Hayır! Yapamazsın..."

"Öyle bir yaparım ki! Her şeyi bilmek istiyorum. Ne oldu? Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır, hayır, lütfen Mimi, sus!"

Mimi tüm gücüyle Teresa'nın çenesini yukarı kaldırdı ve mahvolmuş yüzünü inceledi.

"Kahrolası piç! Bu işten paçasını kurtaramayacak. Lanet olsun, hepsi benim suçum. Seni partiye gitmeye ikna etmemeliydim. Kendimi gebertebilirim."

"*Bana tecavüz etmedi!*"

"O halde bana neden bu halde olduğunu anlatsan iyi olur."

"Biz... seviştik. Galiba..."

"Teresa! Sen çıldırmışsın! Sevişmiş olamazsınız, bu delilik. Senin aklın karışmış. Bana neler olduğunu anlat. Bütün ayrıntıları istiyorum... sevişmiş olamazsınız."

"Öpüşmekle başladık. Sadece öpüşüyorduk, anlıyor musun? Odasında yalnızdık. Birkaç bardak punç içmiştik... iki, belki üç... düşündüğünden daha sert olmalı. Sonra, yavaş yavaş öpücükler-

den ileri gitmeye başladık... kendimizi yatağının üzerinde bulduk. Sonra sanırım okşamalar başladı... beni soydu, sutyenimi çıkardı ve göğüslerimi öptü, uçlarını emdi ve sonra..."

"Sana tecavüz ettiğini biliyordum!"

"Hayır, Mimi, bunları yapmasını *istedim*, ona yardım ettim. Külotumu kendim çıkardım, kendime engel olamıyordum. İçinde olduğum çılgınca ruh halini anlatabilmem mümkün değil, sonunda nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum, *görmeliydim*... sadece fotoğraflarda değil, gerçekte de nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Böylece şeyini çıkarmasına ve karnımın üzerine koymasına izin verdim." Sustu.

"Bu yüzden mi iki gözün iki çeşme ağlıyordun? Aletini karnına koydu diye mi? Sonra ne oldu?"

"Ona dokundum... birçok kez... kendimi dokunmaktan alamıyordum... çok sertti ve daha da sertleşti... sertleştikçe dokunma isteğim arttı... ve sonra... ve sonra... olanlar oldu."

"*Oldu mu?* Ulu Tanrım, Teresa! Hiç karşı koymadın mı?"

"Hayır... bana sorduğunda ona hayır demedim... onu hissetmek istiyordum... anlarsın ya... *içeride*. Sadece birazcık, Mimi, sadece birazcık. Nasıl bir his olduğunu bilmek zorundaydım. Doğrusu onu çok istiyordum. Öyle bir haldeydim ki... sanki aklım başımda değildi, onun dışında hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı..." diye fısıldadı Teresa. "...Ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, sonra, sadece birkaç saniye sonra, *sadece birazı içerdeyken*, oh Mimi, boşaldı. *İçime*. Kıpırdamamıştı bile. Titredi, içini çeker gibi bir ses çıkardı ve boşaldı. Geri çekilmedi, beklemedi!"

"Lanet olsun! Bu tecavüz-değil, düpedüz salaklık. Ne budalaymış! Ama hâlâ bakiresin, endişelenecek bir şey yok. Ne dedi peki?"

"Üzgün olduğunu, biraz beklersem tekrar yapacağını, bu sefer benim de zevk almam için daha yavaş hareket edeceğini söyledi. İnanabiliyor musun? Tekrar."

"Bakire olduğunu bilmiyor muydu?"

"Öğrenebilecek kadar derine girmedi. On sekiz yaşında ve tecrübeli olduğumu sanıyordu. Of, Mimi, ne yapacağım ben?" diye haykırdı Teresa acıyla.

"Ağlamayı kes ve sıcak bir banyo yap. Sana annemin sakinleştiricilerinden iki tane, bir tane de uyku hapi vereceğim. Yatıp uyuyacak, bu konuyu bir daha hiç düşünmeyeceksin. *Hiçbir şey olmadı.* Sadece kötü bir rüya gördün. Seni nasıl bulabileceğini biliyor mu?"

"Gerçek adımlı söylemedim ve Stamford'dan olduğumuzu söyledim."

"Çok büyük ihtimalle seni bir daha hiç görmeyecek, zaten görse de makyajsız halini tanımaz. Olay bitti. *Bitti.* Hiç gerçekleşmedi. Anladın mı? Ve günahı bahsettiğini duymak istemiyorum, ne yaptığının farkında değildin, seni sarhoş etmişti, hiçbir suçun yok. Anlıyorsun, değil mi, Teresa?"

"Ne düşündüğünü anlıyorum, Mimi. *Ama ne yaptığımı biliyorum.* Yapmak zorunda değildim ama yaptım. Günah işledim. Tanrı'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a karşı günah işledim. Cennetteki Anamız'a karşı günah işledim ve söyleyebileceğin hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

3

"Mimi, sanırım hamileyim." Teresa'nın yüzü panikle öylesine solmuştu ki rengi neredeyse maviye dönmüştü. Bunu görünce Mimi'nin kalbi tekledi. Aceleyle ayağa kalkıp odasının kapısını kilitledi.

"Nasıl olabilir? Sen bakiresin. Sadece gecikmişsindir, başka bir şey olamaz." Teresa'nın buz kesmiş, titreyen ellerini tutarak parmaklarına kan gitmesi için ovuşturdu.

"Şimdiye kadar hiç gecikmemiştim ve partinin üzerinden üç hafta geçti. Sonunda cesaretimi toplayıp okuldaki ansiklopediden sperm hakkında bilgi alabildim. Yüzebiliyorlar, Mimi. İnanılmayacak kadar hızlı yüzdüklerini ve vajinada birkaç gün yaşayabildiklerini biliyor muydun?"

"Ama sen bir bakiresin! Bu imkânsız!"

"Kızlık zarı, hiç geçit vermeyen bir engel değil, âdet gördüğünde kanın nereden geldiğini sanıyorsun? Rahminden. Annenin hayatın gerçeklerini kendisi anlatmak zorunda kalmasın diye verdiği kitapta bunları okuduğumuzu hatırlamıyor musun?"

"Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSİN! Hayır, inanmıyorum. Bu mümkün olamaz."

"Mümkün, Mimi. Kabul et, olan oldu," diye fısıldadı Teresa titreyen dudaklarının arasından.

"Bir düşük veya her ne deniyorsa ondan yapacaksın. Belki bu gece, belki yarın. Daha on dört yaşındasın, bir bebeğin olamaz," diye haykırdı Mimi korkuyla.

"Ben de kendime böyle söyleyip duruyorum," dedi Teresa bitkince. "Her gece dizlerimin üzerine çöküp bebeği alması için saatlerce Tanrı'ya dua ediyorum. Bu onun kararı. Bir hamileliği sona erdirebilir. Günlerdir her ders arası tualete gidip kan olup olmadığını kontrol ediyorum, bir kramp girdiğini düşünerek kendimi kandırıyorum. Ama gerçek şu ki, hamileyim. Anneme söyleyebilir veya canıma kıyabilirim. Hangisi daha kötü olur bilmiyorum."

"Üç hafta! Sadece üç haftalık hamilesin. *Hamileysen* tabii. Bu konuda bir şey yapman için henüz çok erken. Aylarca bir şey yapmak zorunda değilsin! Her şey olabilir!"

"Biliyorum. Benim güvendiğim de bu. Henüz müdahale etmek için çok erken. Sana söylemeden önce elimden geldiğince bekledim ama bu sırrı daha fazla saklayamazdım."

"Keşke..." dedi Mimi ve sustu.

"Ne?"

"Of, kahretsin Teresa, keşke bu kadar Katolik olmasaydın! Annemin tanıdığı bir doktor var, mükemmel bir doktor ve..."

"Söyleme bile, Mimi. Asla. *Asla*. Ne kadar kötü olursam olayım onu asla yapmam."

"Biliyorum," diyerek derin derin iç çekti arkadaşı. Teresa'nın kürtağın lafına bile tahammül edemeyeceğinden emindi ama yine de bir denemek istemişti. Tanrım, bütün geleceğini ve hayatını dine bağlılığı yüzünden mahvedecekti! Teresa için başka bir seçenek olmadığını anlayabilmesine rağmen bunu bir türlü kabullenmiyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu uzun bir sessizliğin ardından.

"Dua edeceğim. Tanrı bir hamileliğe son verecekse bu sadece onun takdiridir. O şekilde benim suçum sayılmaz. Sebebi de yapacağım herhangi bir şey olmaz. Tek yapabileceğim dua etmek, dua etmek ve beklemek. Başka seçeneğim yok."

"Ben de dua edersem yardımı olur mu yoksa sadece Katoliklerin duası mı kabul olur?"

"Dua et. Aziz Paul'ün önerdiği gibi, 'Hiç durmaksızın dua et'." Teresa arkadaşına gülümsemeye çalıştı ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ediyordu. "Tam bir kâfîrsin, Tanrı belki senin gibilerin duasını daha çabuk kabul eder."

Agnes Horvath beş kız kardeşten biri olarak kadınlara özgü sorunları çok iyi bilir, karşılaştığında anlardı. Teresa'ya hamileyken sabahları hiç mide bulantısı çekmemişti, ama kızının banyosundan gelen istifra seslerini üç gün üst üste duyup, Teresa'yı solgun bir yüz, kızarmış gözlerle kahvaltıya geç kalmış halde görüp yarım ağızla okuldaki mide rahatsızlığından dem vurduğunu duyunca şüphelenmeye başladı. Teresa okuldan dönüşünde sapasağlam oluyor, mide rahatsızlığı bir mucize eseri ertesi sabaha kadar yok oluyordu. İkiyle ikiye topladı ve acı gerçek yüreğini dağladı.

Ama bildiği kadarıyla Teresa bakireydi. Bildiği kadarıyla Teresa her zaman çok erdemli, kurallara uyan bir kız olmuştu. Bildiği kadarıyla asla bir erkekle yalnız kalmamıştı. Bildiği kadarıyla Teresa hiç kimseyle öpüşmemişti bile.

Ama hamile olmalıydı. Geleceğine hayatını adadığı, el üstünde tuttuğu, mükemmel kızı Teresa, artık onun gözünde bir yabancıydı: ahlaksız, kirli, kötü ruhlu, yalancı, sahtekâr ve sonsuza dek cehennem ateşinde yanmaya mahkûm biriydi.

Cuma sabahı, Agnes, Teresa'nın banyo kapısının önünde bekledi. Kızı kireç gibi bir yüzle, hafifçe sendeleyerek dışarı çıktığında onu kolundan yakaladı ve olanca gücüyle yanağına bir tokat indirdi.

"*Bunu bana nasıl yaparsın!*" diye tısladı ve öbür yanağına da bir tokat indirdi. "Nasıl? Nasıl? Seni sürtük!"

Teresa gözyaşlarına boğuldu. Agnes'in eli bir pençe gibi kolunu kavramamış olmasa yere düşecekti.

"Evet, ağla, sanki bunun bir yararı olacak! Sanki ağlamak tekrar temiz bir kız olmanı sağlayacak! Seni aptal, seni günahkâr kü-

çük aptal! Odana git. Sacred Heart'ı arayıp hasta olduğunu söyleyeceğim. Beni bekle."

Bir dakika sonra döndü ve Teresa'yı bir koltukta büzülmüş, nefesini kesen hıçkırıklarla ağlar halde buldu.

"Kes sesini! Kesmezsen, kesene kadar vuracağım! Bu gözyaşlarını dökmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Asıl ağlaması gereken benim." Agnes'in göğsü öfkeyle kalkıp iniyordu. "Beni bir kenara atıverdin çünkü şehvetin, annene duyduğun sevgiye baskın çıktı."

"Hayır... hayır... seninle hiçbir ilgisi yoktu," diye feryat etti Teresa,

"Benimle çok ilgisi var. Şehvetin ölümcül büyük günahlardan biri olduğunu bile bile bu günahı işledin. Mimi Peterson'ın söylediklerini benim sözlerimden üstün gördün, bu işte onun parmağı olmalı, yoksa bir erkekle nasıl baş başa kalacaktın? Ama seni yetiştiren, hayatın boyunca sana bakan, her şeyini sana veren, Sacred Heart'a gidebilmen için para bulan, geleceğin için hayatını ortaya koyan, yeteneğini geliştiren kim? Sevgimin karşılığını böyle mi veriyorsun? *En aşağılık varlıktan daha aşağılıksın.* Senin gibi bir kızı tanımlayacak kelime bulamıyorum. Tüm gururum ve sevgim boşunaymış. Seni hiç tanımamışım."

"Anne!" diye haykırdı Teresa acıyla.

"Bana anne deme. Senin yaptığını yapan benim kızım olamaz. Kimdi o? Hayır, söyleme! İğrenç ayrıntıları duymak istemiyorum, midemi bulandırırıyorsun. Günah çıkardın mı?"

"Hayır."

"Ölümcül bir günahı itiraf etmeden ne kadar devam edebileceğini sanıyordun? Tekrar tekrar işleyebilmek için mi günah çıkarımadın? Senden iğreniyorum! Ama artık foyan meydana çıktı. Hemen şimdi gidip Rahip Brennan'ı göreceğiz. Günah çıkardıktan

sonra çalışma odasında onunla görüşeceğiz. O seni nereye göndereceğini bilir."

"Ne?"

"Böyle bir şeyin ilk kez olduğunu sanmıyorsun herhalde? Senin gibi kötü ruhlu, tanrıtanımaz, arsız günahkârların gittikleri yerler var. Bebek doğup evlatlık verilene dek orada kalıyorlar."

"Ama bu aylar sürer! Öylece ortadan kaybolamam. Sacred Heart'taki rahibeler, bütün aile, herkes bilecek, ne olduğunu tahmin edecekler!"

"Teresa, hayatımı mahvettin. Senin için, olduğunu sandığım kişi için, aslında hiç var olmamış biri için yaşıyordum. Ama bunu biri öğrenecek olursa *ölürüm*. Elimde kalan tek bir şey var, o da aile içindeki konumumuz. Kız kardeşlerimin hakkında neler söyleyebileceklerini tahmin edebiliyor musun? Aileden bile olsalar dört kadının sonsuza dek sessiz kalacağını mı sanıyorsun? Bu lekenin, dedikoduların nasıl yayılıp hayatını mahvedeceğini tahmin edemeyecek kadar ahmak mısın? On dört yaşında hamile! İyi bir adamın seninle asla evlenmeyeceğini bilmiyor musun? Sana ikinci bir şans veriyorum, kafan almıyor mu? Hak ettiğinden değil. Cezadan başka hiçbir şey hak etmiyorsun ve cezayı çekeceksin, Teresa, bundan emin olabilirsin."

"Ama... neden? Neden bana ikinci bir şans veriyorsun?"

"Çünkü kızımın bir dedikodu malzemesi, kara bir leke olmasını istemiyorum. Gurur duyduğum, yetiştirdiğim, gerçekte nasıl biri olduğunu bugüne dek göremediğim kız için yapıyorum."

"İnsanlar anlamadan nasıl ortadan kaybolup geri döneceğimi hâlâ anlamadım," dedi Teresa.

"Kimsenin bizi tanımadığı bir yere taşınacağız. Hep beraber. Baban işini feda etmek ve başka bir okulda iş aramak zorunda kalacak. Ona bu gece söyleyeceğim."

"Bilmiyor mu? Sadece sen mi biliyorsun?"

"Kaçınılmaz olana dek bir erkeğin bilmesi gerekmez," dedi Agnes çetin bir ifadeyle. "Git ve kiliseye gitmek için giyin. Şapkanı ve tespihini unutma."

"Dur bakayım seni doğru anlamış mıyım," dedi Sandor Horvath karısına o gece. Agnes ona her şeyi anlatmıştı. "Okuldaki görevimi bırakıp başka bir iş bulmamı mı istiyorsun?"

"Buna mecbursun. Başka yolu yok. Her şeyi düşündüm, olanları saklayabilmemizin tek yolu bu."

"Rahip Brennan da Teresa'nın Teksas'taki bu yere gitmesine ve çocuk doğup evlatlık verilene dek kalmasına yardım edecek, öyle mi? Ve Teresa sonra dönüp her şeyi unutacak?"

"Bebek, iyi bir Katolik aileye evlatlık verilecek. Bundan emin olabiliriz."

"Benim bunu kabul etmeyeceğimden de emin olabilirsiniz!"

"Sandor! Reddedemezsin! Altı yedi aylığına bir yere gidip sonra buraya dönmesine izin veremezsin. Herkes neler olup bittiğini anlayacaktır. Aradan geçen zamanı hesaplamak çocuk oyuncağı. Durumu ilan etmiş oluruz."

"Agnes, burada torunumuzdan bahsediyoruz. Bu çocuk benim erkek torunum olabilir. *Bu çocuğun verilmesine asla razı olmayacağım.* O benim kanımı taşıyor."

"Bu konuda duygularımızla hareket edemeyiz. Teresa'nın geleceği..."

"Geleceği umurumda bile değil! Kız kardeşlerin de öyle! Ailenin hazinesinin annesi olarak sahip olduğun kutsal pozisyon da! İstedğin şey inançlarıma ters düşüyor. Kesinlikle yapmayacağım. Ve sen de benim rızam olmaksızın hiçbir şey yapamazsın."

Agnes ona baktı ve söyleyeceği hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini anladı. Tek bir şansı vardı. O da son birkaç gündür düşündüğü yedek plana razı olmasıydı.

"Sandor, eğer taşınırsak, kimsenin bizi tanımadığı bir yerde bir iş bulabilirsen çocuğun... benim olduğunu söyleyebiliriz. Daha otuz üç yaşındayım. Kimse şüphelenmeyecektir."

"Çocuk bizim mi olacak? Yani Teresa'nın kardeşi?"

"Evet. Senin ve benim."

"Peki Teresa bu konuda ne düşünür?"

"Ne düşüneceğinin bir önemi yok. Şu an hiçbir hakka sahip değil. Rahip Brennan'ın verdiği ceza günahını siler mi sanıyorsun?"

"Günahını affettiğini ilan etti mi? Kefaret ayinini yaptı mı?"

"Evet."

"O halde Tanrı onu affetmiştir. Senin affetmeme hakkın var mı? Hemen yarın yeni bir iş aramaya başlayacağım."

"Teşekkür ederim, Sandor."

Tam da bir erkekten beklenecek tavır, diye düşündü Agnes sessiz bir öfkeyle yatarak. Erkekler her şeyin bu kadar basit olduğuna inanırdı işte. İtiraf et ve temizlen. İğrenç, bayağı, namussuz bir fahişe gibi davran, annenin gururunu, umutlarını ve yaşam kaynağını yok et, babanın prestijli bir işi kaybetmesine yol aç ve affedil. Neymiş efendim, rahibe yaptıklarını anlatmış ve yüzlerce dua okuma cezası almış! O kadar basitti. Hayır, Agnes, Teresa'yı asla affetmeyecekti. Kilisenin tüm öğretilerine karşı olsa bile bunu yapmayacaktı.

Kendi kanından, onun adını taşıyacak bir torun düşüncesiyle içten içe müthiş bir heyecan duyan Sandor, çok geçmeden Los Angeles'ta tanınmış bir özel okul olan Harvard'ın müzik bölümünde bir öğretmenlik işi buldu. Ücreti önceki işi kadar iyi değildi ama aileden ve diğer tanıdıklardan yeterince uzaktaydı ve hemen başlama elverişliydi.

Horvath ailesi birkaç hafta içinde San Fernando Vadisi'nde, caddeleri hâlâ kaldırımsız, köylük bir yerleşim alanı olan Rese-

da'da küçük bir kiralık eve taşındı. Evin yaklaşık bir dönümlük çalılık arazi içinde olması da ayrı bir avantajdı. Agnes, ailesine Sander'a yapılan iş teklifinin geri çevrilemeyecek kadar cazip olduğunu söylemişti. Greenwich'te gerçeği bilen tek insan, Mimi Peterson'dı. Teresa ile birbirlerini görmelerine bir daha asla izin verilmeyeceğinin bilincinde, gözyaşları içinde ayrılmışlardı. Yalnız kalıp vedalaşmak için tek fırsatları, Sacred Heart'ın soyunma odasındaki birkaç değerli dakikadan ibaretti.

"Bana hiç olmazsa bebek doğduktan sonra bir haber gönderebilir misin? Böylece iyi olduğunu bilirim," demişti Mimi.

"Denerim ama ne olursa olsun sakın cevap yazına. Nasıl hissettiğini, beni düşündüğünü bileceğimden emin olabilirsin."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi Mimi hıçkırarak. "Evlenmeden seks yapmayacağım."

"Ben bir daha asla seks yapmayacağım."

"Saçmalama."

"Oh, Mimi. Seni hiç unutmayacağım."

Reseda'da aylar, Teresa'nın hayal edemeyeceği kadar yavaş geçiyordu. Ne okula gidebiliyor, ne hamile bir genç kızın dikkat çekmesi kaçınılmaz olan işlek caddelerde vitrinlere bakarak dolaşabiliyordu.

Hamileliğini uzun kış ayları boyunca evde bir mahkûm gibi geçirdi. Vakit geçirmek için tek sahip oldukları annesinin gönülsüzce aldığı birkaç kitap, yerel gazete ve televizyonu. Arka bahçenin komşuların göremeyeceği bölümlerinde yürüyüşe çıkma izni vardı, bu bölümlerde ileri geri yürüyordu. Tek yaptığı beklemektir. Çoğu zaman yalnız oluyordu çünkü annesi ikinci el bir araba almış, vaktinin çoğunu Beverly Hills'de dolaşarak geçiriyordu. Bu gezilere Teresa'yı hiç dahil etmemiş, Teresa da arabadayken hami-

leliğinin belli olma tehlikesi olmamasına rağmen sormaya cesaret edememişti.

Teresa'nın en yalnız kaldığı anlar, anne ve babasının arabayla Reseda Katolik Kilisesi'ne gidip onu evde bıraktıkları pazar sabahlarıydı. Onlarla gitmek için can atıyor, ayinin sıcaklığı ve insanlarla kaynaşma duygusunu hissedebilmek için yanıp tutuşuyor, paylaşımın vereceği teselli için büyük bir özlem duyuyordu ama elbette orada boy gösterip merak uyandırma riskini göze alamazdı.

"Aşai Rabbani Ayini'ni kaçırmakla günah işlemiş olmuyor muyum? Özellikle de Kutsal Mecburiyet Günleri'nde?" diye sordu yine de annesine. İçinde hâlâ umut kırıntıları vardı.

"Bebek olduğu için ayini kaçırman günah olmaz," diye tersçe cevapladı annesi. "Bunu çok iyi biliyorsun. Bu şartlar altında böyle küçük günahlar için endişeleniyormuş gibi görünmen ikiyezülülük."

Teresa, babasının onu hava karardıktan sonra arabayla gezintiyeye çıkardığı ve arabalara dondurma servisi yapan bir yere götürdüğü cuma veya cumartesi akşamlarını iple çekiyordu. Bazen babası eline nazıkçe, şefkatle dokunurdu ama zaten sessiz olan adam artık kendini iyice içine kapamıştı. Teresa küçüklüğünde olduğu gibi kendini Sandor'un kollarına atmayı, babasının ona şefkatle sarılıp rahatlatmasını ölesiye istiyordu ama şiş göğüsleri ve karnı yüzünden Sandor'un ona dokunmaktan kaçındığını hissedebiliyordu.

Sessizce yanında oturuyor, gözlerini yakan özlem dolu ihtiyaç gözyaşlarını görmemesi için başını dışarıya çeviriyordu. Sevgi dolu, dostça bir dokunuşa duyduğu ihtiyacı, kollarını kendi bedenine sıkıca sararak veya şiş karnını hafifçe okşayarak gidermeye çalışıyordu. Geceleri yatağına uzanıyor, karnına dokunarak karanlık odaya fısıldıyordu. "Her şey yoluna girecek, küçük bebek, her şey yoluna girecek."

Teresa, Agnes'ın ilgisini üzerine çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Kaliforniya'ya taşınmalarından sonra annesinin öfke-

si, çevresinden uzaklaşıp yalnız kalmanın etkisiyle iyice şiddetlenmişti. Sabah bulantıları geçtikten sonra Teresa'nın hamileliği son derece sağlıklı bir şekilde devam etti. Bebeğin karnında kıpırdadığını hissedene kadar ne Teresa ne de annesi doktor bahsi etmedi.

"Oh! Tekmeledi!" diye bağırdı Teresa heyecan ve şaşkınlıkla.

"Aman ne iyi," diyen Agnes, başını tiksintiyle iki yana sallayarak arkasını döndü.

"Her şeyin yolunda ilerlediğinden emin olmak için bir doktora görünmem gerekmez mi?"

"Gayet iyi görünüyorsun." Agnes, kızının her zamankinden de güzel olduğunu düşündü. İğrenç bedeni üzerindeki yüzünün hatları mükemmel, çarpıcı ve etkileyiciydi.

"Ama anne, hiç doktora gitmedim. Sence gitmem gerekmez mi? Ayine katılamayacak durumdaysam, doktora gitmemi gerektirecek kadar kötü olduğum düşünülmez mi?"

"Saçmalık. İyi uyuyorsun, bir at gibi yiyorsun, kendini iyi hissettiğini söylüyorsun. Neden şimdi doktora gitmek istiyorsun? Hamilelik ve çocuk doğurmak tamamen doğal oluşumlar."

"Ama en azından bebeğin iyi olduğundan emin olmam gerekmez mi?"

"Bebeğin iyi olduğundan hiç kuşku yok. İstenmeyen bebekler daima iyi olur, sahip olmaya can atılanlar ise ölür, bunu bütün kadınlar bilir," dedi Agnes acı dolu bir kahkahayla. "Doktor da kaydının olmaması gerekiyor, anlamıyor musun? Sana yaşından başlayarak bir dolu soru soracaktır. Yüzünü ve gençliğini unutmaması mümkün değil. Bu bebek küçük bir hastanede, benim adım altında doğacak. Seninle ne kadar az ilgisi olursa o kadar iyi."

"Hâlâ geleceğime dair umutların var, yoksa bu kadar dikkatli davranmazdın," dedi Teresa aniden her şeyi anlayarak.

"Elbette umudum var. Hatta geleceğinin şimdi öncekinden de önemli olduğunu düşünüyorum. Sana lekesiz bir gelecek sunmak, hayatına temiz bir sayfa ile devam etmeni sağlamak için yaptıkları-

ma bir bak. Bana ne çok şey için teşekkür etmen gerektiğinin farkında mısın? *Farkında mısın?*"

"Evet, anne. Bunu hiç unutmayacağım."

Agnes Patricia Horvath ve Sandor Horvath'ın görünürdeki kızları, 15 Haziran 1970'te doğdu. İşi başından aşkın bir stajyer, meşgul bir hemşireye annelerin her geçen yıl biraz daha gençleştiklerini söyledi ama bunun dışında olay sadece sağlıklı, sıradan bir bebeğin, sıradan bir sabah, sıradan bir doğumun ardından dünyaya gelişinden ibaret olarak kaldı.

Agnes Horvath ismindeki hasta, iki gün sonra taburcu oldu ve ailesiyle birlikte Reseda'ya döndü. Hastanede hiç kimse bebeğin babasının nerede olduğunu merak etmedi. Bebeğin doğum belgesindeki ismi, Mary Margaret Horvath idi. Annesi, Agnes Horvath; babası, Sandor Horvath olarak görünüyordu.

Bir hafta sonra bebek vaftiz edildi. Sandor Horvath, Harvard'da hiç kimseyle samimiyet kurmamıştı ama dost canlısı bir tarih öğretmeniyle arkadaş olmuştu. Brian Kelly, neşeli, evli, iyi bir Katolik'ti. Sandor bebeğin vaftiz annesi ve babası olmalarını rica ettiğinde Brian ve Helen Kelly hem şaşırmışlar, hem de gururları okşanmıştı.

"Bu mutlu olaya hazırlandığınızdan hiç haberim yoktu, Sandy," dedi Brian. "Bana hiç söylemedin. Doğrusu ağzın çok sıkıymış."

"Karımın batıl inançları var; doğuma kadar hiç kimseye bahsetmememi istedi," dedi Sandor. "Teresa'dan sonra iki kez düşük yaptı."

"Mary Margaret harika bir bebek," dedi Brian bebeğin seyrek saçlarını okşayarak. "İyi bir Katolik olarak yetişmesini sağlamak artık bizim görevimiz."

"Tabii annesi ve babası yapmazsa," dedi Agnes gülerek. "Çok güzel, değil mi?" Ağlayan bebeği, Helen Keller'ın kollarından müm-

kün olduğunca nazik bir şekilde çekip aldı. "Hayır, tatlım, ağlama," diye mırıldandı. "Ağlama bebeğim, annen sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyecek. Hayır, benim küçük, güzel Maggie'mi hiçbir şey ağlatamayacak."

"Maggie mi? Ona böyle mi diyeceksiniz?" diye sordu Teresa annesine şaşkınca. Tören boyunca bir kenarda sessizce durmuş, dikkat çekmemeye çalışarak izlemişti. Eski pazar giysilerinden en iyisini giymişti. Belini sıkıca sarmıştı, göğüsleri hâlâ sızlıyordu. Sütle dolup taş gibi sertleşen göğüslerinin acısı üç gün boyunca dayatılmayacak kadar fazlaydı. Artık o en kötü dönemi atlatmıştı. Tanrı'ya şükür.

"Büyükanneimin ismi olduğunu biliyorsun, Teresa," dedi Agnes sabırsızca. Tüm dikkatini bebeğe vermiş, başını bile kaldırmamıştı.

"Sanırım o kısmı duymamışım," dedi Teresa kendini bebekle ilgili her şeyden iyice dışlanmış hissederek. Hastaneden eve döndükleri dakikadan itibaren annesi bebeğin her tür ihtiyacıyla ilgilenmiş, Teresa'ya bebeği rahat bırakması, yolundan çekilmesi, onu rahatsız etmemesi için emirler yağdırmıştı.

"Ah şu gençler," dedi Sandor hoşgörölü bir ifadeyle. "İlginin her zaman üzerlerinde olmasını isterler, değil mi, Brian?"

"Kesinlikle."

4

15 Kasım 1971

Sevgili Mimi,

Umarım hâlâ eski adresinde kalıyordur. Zarfın üzerine daima "Lütfen gerekli olduğu takdirde iletiniz" yazıyorum ama bu, bana cevap yazamayacağın için bir şişeye mektup koyarak okyanusa atmaya benziyor. Buraya gelişimizin üzerinden iki yıl geçti. Umarım hâlâ oradasındır.

Son mektubumdan bu yana her şey iyiye gitti. Santa Monica'ya taşındık çünkü annem Maggie'nin Los Angeles'ın bu bölgesinde büyümesini istiyor. Burası çok güzel ve Vadi'den yaklaşık on beş derece kadar daha serin. Hafta sonları kumsala kolayca gidebiliyorum ve kendimi en iyi hissettiğim yer de orası. Dalgaların ritmine kapılana dek yalınayak suyun kenarında yürüdüğümde içim olağanüstü bir dinginlik ve mutlulukla doluyor. Pasifik'e bayılıyorum! Küçük, şirin bir ev kiraladık. Babam da terfi etti, tekrar bölüm başkanı oldu.

En büyük haberim okulla ilgili. Rahibelerin Religious Sacred Heart of Mary'ye ait olduğu Marymount'ta tam bursla okuyorum. Muhteşem bir tiyatro bölümü olan çok iyi bir okul. Tiyatro bölümünün başı olan Rahibe Elizabeth tam bir enerji küpü ve sanırım benden hoşlanıyor.

Diğer kızlar, daha doğrusu çoğu, tam birer züppe. Birbirlerini doğduklarından beri tanıyor gibiler, çoğunluğu çok zengin ve onlar için en önemli konu, yanlarında beyaz papyonlu, smokinli babaları olduğu halde takdim edilecekleri iki yıl sonraki balo! Çoğu, "eski Kaliforniya ailelerine" mensup -böyle yeni bir eyalette eski ailelerin nasıl olabildiğini merak ediyorum doğrusu!- ve anneleriyle büyükanneleri de Marymount'a gitmiş. Burslu bir öğrenci olarak pek seçkin bir pozisyonda olmasam da Sacred Heart'tan geliyor oluşum bana biraz saygınlık kazandırıyor. Şansıma hepimiz uniformalar giyiyoruz ama okul çıkışında ben otobüs beklerken bazı kızları almaya gelen şoförlü lüks arabaları görsen gözlerine inanamazsın.

Son günlerde pek çok on altıncı doğum günü partisi oldu, hepsinde çok sayıda davetli vardı ama ben doğum gününden kimseye bahsetmedim. Zaten annem benim için bir parti vermezdi ve bir de kimi davet edebileceğimi bilmiyordum. Senin için bir parti verildi mi? Harika bir partin olduğunu umuyorum. Ve beni biraz da olsa özlediğini.

Kaliforniya'nın en inanılmaz tarafı, on altı yaşında sürücü ehliyeti alabilmen. Sınıf arkadaşlarımdan pek çoğu araba kullanıyor! Buna inanabiliyor musun? Annem bana okuldan sonra çalışmama izin verecek kadar güvenmiyor ama çalışırsam birkaç yıl içinde bir araba alabilecek kadar para biriktirebileceğime bahse girerim. Hâlâ son ders biter bitmez eve dönmek zorundayım. Tabii provaların olduğu günler hariç. Ve ders çalışmak için birinin evine gitmeme kesinlikle izin yok... yani tahmin edebileceğin gibi yeni arkadaşlar edinmem biraz zor. Annemler seni ve üzerimde bıraktığın "kötü etkiyi" kesinlikle unutmuyor! Eh, sanırım bu konuda pek şikâyet edemem. Ama sana da şikâyet edemeyeceksem kime şikâyet edeceğim?

Eminim Maggie'yi merak ediyorsundur. Endişelenmene hiç gerek yok. Uyanık olduğu her an ve uyuduğu zamanların çoğunda annem başında oluyor. Babam da evde olduğu zaman her an onunla ilgileniyor. Maggie'ye tam anlamıyla *tapıyorlar*. Onun gerçekten kendi bebekleri olduğuna inandıklarından kesinlikle eminim. Son mektubumda yazdığım gibi, annem "çok sakar" olduğum için bebeği besleme veya altını değiştirmeme hiçbir zaman izin vermedi ve şimdi de ev ödevlerimin Maggie ile oynamama izin veremeyeceği kadar "çok" olduğunu söylüyor... arada sırada bana bir iyilik yapıyor ve Maggie'ye bir hikâye anlatmama ses çıkarmıyor! Sanırım zavallı küçük şeye kötülük bulaştıracağımdan korkuyorlar.

Ama Maggie çok tatlı, sevecen ve her geçen gün daha zeki olan hayat dolu bir çocuk. Olumlu düşünmenin gücünü ve yeterince konsantre olduğumuz takdirde göğüslerimizi büyütebileceğimizi konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Bu tekniği farkında olmaksızın kendimde uyguluyorum sanırım çünkü Maggie'yi *gerçekten* kardeşimmiş gibi hissediyorum. Belki koşullar sonucu beynim yıkandı ama annelik hissi vardır ya, o bende hiç yok, Mimi. Ona benzer bir duygu bile hissetmiyorum. Ve aslında bu çok iyi, çünkü aksi olsaydı kahrolurdum.

Maggie şişman ve çok hareketli bir bebek. Ne zaman düşse, çok komik bir şey olmuş gibi kahkahalar atıyor. Yuvarlak yüzünde daima çok tatlı bir gülümseme var -dişleri eksik bir balkabağı feneri gibi- ama karnı açsa avazı çıktığı kadar bağırıp ortalığı ayağa kaldırıyor. Simsiyah, kıvrıcık saçları, pespembe yanakları ve anneminkiler gibi parlak mavi gözleri var. Riley mavisi. Uzun kirpikleri olan eski tarz oyuncak bebeklere benziyor. Annem ona hemen kirlettiği

ve birkaç ay sonra içine sığamadığı cicili bicili elbiseler alıyor.

Maggie bana "Tessa" diyor çünkü Teresa'yı söyleyemiyor. Okuldan eve geldiğimde o hâlâ uyuyorken ödevimi yapmak için doğruca odama çıkmak zorunda olmak beni çok üzüyordu. Yüzünde gülücükler, o ilahi bebek kokusu, yumuşacık sıcaklığıyla her an uyanabileceğini bilerek odamda olmak zor geliyordu. Ama uykudan uyandığı anlar annemin en sevdiği zamandı ve benim de zaten derslerime konsantre olmam gerekiyordu. Ne de olsa bursumu devam ettirmek zorundaydım ve bunun tek yolu da her sınavdan A almaktı. Maggie, annemin bebeği ve her zaman öyle kalacak. Ama bir gün evlendiğimde benim de bir bebeğim olacak.

Sonunda biriyle çıkmaya izin verdiler mi? Ve cevap veremeyeceğini bile bile neden soruyorum ki? Söylemeye gerek yok, ben bana teklif edecek hiç kimseyle tanışmadım ve Tanrı korusun, biri teklif etmiş olsa da anneler izin vermezdi çünkü BUNUN sonunun ne olabileceğini hepimiz biliyoruz (sanki ONU bir daha yaparım da!). O kadar uslu bir kızım ki rahibe anlatacak günahlar uyduruyorum. Mesela, "Efendim, üç gün önce tavada parmağımı yaktığım sırada Tanrı'nın adını gereksizce andım," gibi.

Bir günahı itiraf edip tüm kalbinle tövbe ettikten sonra benim gibi bir daha o günahı işlememeye kesinlikle kararlı olsan bile söyledikleri gibi kendini temizlenmiş hissedemiyorsun. Yani bende öyle olduğunu söyleyemem. Kefaret Ayini kendimi *daha* iyi hissetmemi sağlamadı ama Baba, Oğul ve Kutsal Ruh tarafından affedildim. Kutsal Üçlü. Bu yeterli olmalı, değil mi, Mimi? Ama duyduğum suçluluk hissinden kurtulamıyorum. Belki bunun sebebi ailemin bana potansiyel bir günahkâr gibi davranmasıdır. Eminim sen ol-

san benim gibi hissetmezdin, benim küçük, kötü Mimi'm. Sen günahlarının tadını çıkarırdın!

Şimdilik hepsi bu kadar. İnanılmaz bir şey olursa gelecek yıldan önce yazarım ama içimde, hayatım on sekizime gelip üniversiteye gidene dek bu şekilde devam edecekmiş gibi bir his var. Muhtemelen Mount St. Mary's'e giderim. Çok iyi bir okul ama eve fazlasıyla yakın. Daha çok rahibe. Rahibelerden hoşlanmadığımdan değil ama erkek bir öğretmenenden ders almak hoş bir değişiklik olabilirdi. Belki anneler birden çıldırıp beni bir çiçek çocuk veya hippie olacağım vahşi Berkeley'ye veya eskiden özlemle bahsettiğimiz Londra'ya gönderirler, ne dersin?

Geçmiş doğum gününü tüm kalbimle kutluyor, harika bir yıl geçirmeni diliyorum. Benim için de eğlen ama fazla değil. Unutma, YÜZEBİLİYORLAR!

Seni asla unutmayacağım.

Teresa

5

"Teresa, yarın öğleden sonra seni okuldan almaya geleceğim," dedi Agnes kapıyı açıp başını kızının odasına uzatarak.

"Dişlerimi tekrar temizletme vaktinin geldiğini söylemeyeceksin, değil mi?" diye bezgince sordu Teresa başını ödevinden kaldırarak.

"Hayır, aslında seni genç kızların katılacağı bir seçme için Hollywood'a götüreceğim. Paramount *Küçük Kadınlar*'ı çekecek genç aktrisler arıyorlar. Bunun için çoktan beridir hazırsın ve baban da sonunda izin verdi. Akşam yemeğinden sonra saçlarını yıkamayı unutma."

"Olamaz! Gerçekten mi? Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye ayağa fırladı Teresa heyecanla.

"Elbette yapmıyorum. Neden şaka yapayım?" dedi annesi soğukça.

"Ama yıllardır... hiç konusunu etmedin... vazgeçtiğini sanmıştım."

"*Vazgeçmek mi? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?*" Agnes'in gözleri öfke ve keskin bir hor görüyle parlıyordu.

"Neden bana söylemek için son dakikaya kadar bekledin?" diye sordu Teresa annesinin artık alıştığı, üzerinde durduğu takdirde çok kırılcı olacak bakışlarını gözardı ederek. "Kitaba tekrar göz atabilirdim! Daha önce sonuna kadar okumamıştım."

"Hangi rol için seçme yaptıklarını bilmiyorum," dedi Agnes. "Bu çalışabileceğin bir şey değil, zaten benim de iki gün önce haberim oldu. *L.A. Times*'da gördüm, bir rol dağıtım direktörünün ofisinde hafta boyu seçmeler yapılacaktı. Maggie için bir bebek bakıcısı tuttum."

"Oh, anne, anne, çok teşekkür ederim!"

"Bana teşekkür etmenin tek yolu var, Teresa, o da başarılı olman. Katıldığın ilk seçmede rolü almanı ummuyorum ama en azından senin için yaptığımız fedakârlıklara değdiğini görebileyim."

"Ne giysem?" dedi Teresa, yüzlerce kez duyduğu fedakârlık konusunu değiştirmeye çalışarak.

"Üzerini değiştirmen için vakit olmayacak ve üniformanla olman daha iyi. Marymount'ta okuduğunu bilmelerinin bir sakıncası yok ve bazen klasik görünüm, aşırı çaba göstermekten iyidir. Zaten kıyafetle ilgileneceklerini sanmam. Otur ve ödevini bitir, Teresa. Aynaya bakıp durmayı da bırak."

"Hiç olmazsa cımbızını ödünç alıp kaşlarımı biraz alamaz mıyım? Kaşlarım çok kalın," diye yalvardı. Ne yapsa şimdiki halinden iyi olacaktı.

"Kaşların böyle gayet iyi. Sana yarına kadar söylememem gerektiğini biliyordum ama saçlarının temiz olacağından emin olmak istedim. Kuruması çok uzun sürüyor."

"Tamam, anne."

Agnes kapıyı kapatır kapatmaz Teresa tekrar aynaya döndü ve yüzünü incelemeye devam etti. Dudak parlaticıdan başka makyaj malzemesi kullanması yasaktı ama okuldaki pek çok kız gibi onun da saklı malzemeleri vardı. Diğer kızların aksine o, Mimi ve birlikte yaşadıkları maceralar sayesinde bu malzemeleri kullanmakta ustaydı. Titreyen ama becerikli ellerle çabucak kalem ve ruj sürdü. Sonra sonucu incelemek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Yıllar önce okuduğu kitaptaki Victoria dönemi kızlarını oynamak için fazla çarpıcı görünüyordu. O kadar uzun zamandır mak-yaj yapmamıştı ki kendisini nasıl olgun gösterdiğini unutmuştu. Yüzünü yıkadı ve sade halini inceledi. Cildi inci gibi beyazdı. Yanaklarında, soğuk havadan içeri henüz girmiş gibi hafif bir pembe-lik vardı. Burnu düz ve yüz hatlarıyla orantılı olacak kadar uzundu. Çıkık elmacık kemiklerini ve çene kemiğinin, kulaklarının altında boynuyla birleştiği yerdeki hafif genişliğini babasından almıştı. Gözlerinin rengini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı; griyle karışık, alışılmadık tonda bir yeşildi. Ağzı her zamanki gibi geniş, boynu her zamanki gibi uzundu. Teresa aynadaki aksine deneme için gülümsedi. En güzel yerinin dişleri olduğunu düşündü. Neyse ki dişetleri görünmüyordu. Gülümsemesinin genişliği düşünüldüğünde görünmesi büyük şanssızlık olurdu.

Teresa insanların onu her zaman çok güzel bulduklarını düşündü. Bunu gerek yüzüne karşı gerekse duymadığını sandığı anlarda arkasından söylemişlerdi. Sadece akrabaları ve Mimi değildi söyleyenler. Tiyatro kolu başkanı ve İngilizce öğretmenini olan, yaşlı ama sıradışı Rahibe Elizabeth bile onu bir keresinde Jean D'Arc'ı oynamak için güzelliğin yetmeyeceğini söyleyerek uyarmıştı. Onda neyi güzel bulduklarını gerçekten bilmiyordu. Yüzü, doğduğu günden beri sahip olduğu yüzdü işte. Keşke kendini güzel olduğuna inandırabilseydi. O zaman seçmeler gözüne bu kadar korkunç görünmezdi.

Gerçekten güzel olsaydı okulda daha çok arkadaşı olması gerekmez miydi? Annesi onu şimdiye dek affetmiş olmaz mıydı? Ve güzel olsa on altı yaşında bir genç kız olarak kendine böyle aptalca, yararsız, kendine acıma dolu sorular sorar mıydı?

Deneyimli rol dağıtım direktörü Peggy Brian Westbrook ve genç yardımcısı Fiona Bridges yeni birer kutu kola açtılar.

"Kaç etti?" diye sordu Peggy bezgince.

"Kola lar mı kızlar mı?" diye sordu Fiona. Yaklaşık iki yüz yıldır tiyatroyla bağıntılı işlerde çalışmış olan geniş bir Londra ailesine mensup, yirmi altı yaşında genç bir kadındı. Sarışın, uysal, klasik bir Anglosakson olan Fiona, üç yıldır Hollywood'da, Peggy'nin yanındaydı ve gösteri dünyasının en önemli bölümlerinden biri olan oyuncu seçme sanatını öğrenmeye çalışıyordu.

"İkisi de. Hepsinin tadı aynı ve bende aynı etkiyi oluşturlar. Fazla tatlılar ve gaz yapıyorlar."

"Sanırım kolalar beş, kızlarsa yaklaşık elli altı oldu. Evet, elli altı." Fiona'nın işinin bir bölümü de Peggy için ayrıntıların kaydını tutmaktı. Böylece Peggy tüm dikkatini aktörlere verebiliyordu.

"Üçüncü gündeyiz ve elimizde aradığımız özelliklere biraz olsun yaklaşabilen biri bile yok. Ne bir Beth, ne bir Amy, ne bir Meg ve elbette ne de bir Jo. Fazla kola içmek saç döker mi?" diye sordu Peggy sızlanarak.

Çocuk ve genç kızların seçmeleri, işinin en sevmediği bölümüydü ama bu, en sevdiği yönetmen olan Roddy Fensterwald içindi. Roddy'ye tüm kadınlar, özellikle aktrisler bayılırdı. Eşcinselliği bu derece aleni birinin kadınların ilgi odağı olmasına hayret ediyordu.

"Sanırım saçlarını dökmeden önce dişlerini çürütür," dedi Fiona neşeyle. "Bir sonraki meçhul yetenek için hazır mısın?"

"Lütfen, Devil's Island'da^(*) harika bir tatil için hazırım."

"Ben Devil's Island'ın aslında çok güzel olduğuna inanıyorum. İnsanların şikâyetçi oldukları konu, içinde bulundukları şartlardı. Hayatlarının sonuna dek kötü yemekler yiyerek bir arada kalmaya mahkûm olmuşlardı," dedi Fiona. "Ve bolca oğlancılık, bilirsin. Berbat bir alışkanlık ama muhtemelen zaman geçirmeye yararmıştır."

(*) Şeytan Adası.

"Şu an kulağa hiç de kötü gelmiyor... en azından işin içinde genç kızlar yok."

"Zavallı Bayan Westbrook, sanırım piliniz bitti. Sıradakini geri gönderip yarın gelmesini söyleyeyim bari."

"Sakın ha!"

"İşini sevmeseydin yapamazdın," dedi Fiona bilmişçe. Aktörleri göndereceğini söylemesi Peggy'yi daima canlandıırdı. Peggy aktörleri görmek, dinlemek, koklamak için yaşardı. Tek tip besinle hayatta kalan hayvanlar gibiydi: tek besin kaynağı aktörlerdi. İyi, kötü veya vasat olmaları fark etmiyordu. Hollywood'un önde gelen, saygı duyulan rol dağıtım direktörlerinden biriydi.

Fiona sekretere seslenmek için düğmeye bastı. "Lütfen sıradaki kızı gönder, Ginger."

Bekleme odasında Teresa, sekreterin dağıttığı sayfaları çalışmakla diğer umut dolu adayları inceleme isteği arasında kalmış, gergince oturuyordu. Yanında annesi olan tek kızdı. Ondan başka üniforma giyen de olmadığını üzüntüyle fark etmişti. Ekose gri eteği, kolalı beyaz gömleği ve Marymount armalı lacivert ceketini gözüne aniden fazlasıyla çocuksu görünmüştü.

Ellerindeki kâğıtlara dalmış olan kızların çoğunda, seçmelere alışkın olduklarını gösteren profesyonelce bir tavır vardı ve neredeyse hepsi son moda giysiler içindeydiler; göbeklerini açıkta bırakan ince, denizci pantolonları ve pantolonlarının rengine uyan havalı süveterler. En azından yarısının saçı, Amerika'yı kasıp kavuran Jane Fonda modelindeydi ve hepsi de doğal güzelliklerini arttıran makyajlar yapmışlardı.

Bu kadar çok güzel kızı bir arada göreceğini söyleseler inanmazdı. Ama elbette, ülkenin dörtbir köşesinden gelen seçme kızlardı hepsi. Hayatları boyunca buna benzer salonlarda beklemiş olmalıydılar ve birbirleriyle sohbet etmiyor olsalar da ortak yaşam tarzlarının onları aynı çatı altında topladığı anlaşılıyordu. Teresa

oraya ne kadar yabancıysa onlar da o kadar aittiler. Annesi nasıl oluyor da sakince oturup yanında getirdiği dergiyi okuyabiliyordu?

"Teresa Horvath, lütfen," diye seslendi sekreter bir kapıyı açarak. Agnes heybetli bir serinkanlılıkla ayağa kalktı. "Gel, Teresa," dedi dergiyi sehpanın üzerine bırakarak.

Teresa, Meryem Ana'ya dua ederek ve sırtıyla başını mümkün olduğunca dik tutarak onu takip etti.

"Bayan Horvath, üzgünüm ama Bayan Westbrook seçmeler sırasında annelerin dışarıda beklemesini tercih ediyor," dedi Ginger nazikçe gülümseyerek.

"Ne!" dedi Agnes, öfkelenerek.

"Kusura bakmayın, bu konuda ayrıcalık söz konusu değil," dedi Ginger. Gülümsemesi hiç solmamıştı. "İçeri gir, Teresa." Teresa içine dolan ani minnet duygusuyla annesinin yanından geçerek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Küçük sayılabilecek ofise girdiğinde duraksadı.

"Merhaba," dedi Peggy boş kola kutuları ve dağınık resimlerle kaplı bir masanın arkasından. "Geldiğin için teşekkürler. Bu asistanın, Fiona Briggs. İsmi Teresa, değil mi? Yoksa kullandığın bir takma isim var mı?"

"Evet," diyen sesini duydu Teresa. "Evet, var. Tessa." Bunu söylerken hissettiği beklenmedik sahiplenme hissiyle şaşkın bir halde ayakta durdu.

"Harika." Peggy, Tessa'nın billur gibi sesini duyunca aniden canlanmıştı. "Şimdi Tessa, neden bize biraz kendinden bahsetmiyorsun? Yaklaş da seni daha iyi görebilelim."

Tessa ilerledi ve masanın önünde durdu. Titrediklerini belli etmemek için ellerini arkasında kenetlemişti. İki kadının yüzünde de dost canlısı, sıcak bir gülümseme vardı. Yapabilecekleri en kötü şey ne olabilirdi ki? Onu geri göndermekten başka?

"On altı yaşındayım," dedi. "Annem, babam ve kız kardeşim Maggie ile birlikte Santa Monica'da yaşıyorum. Greenwich, Con-

necticut'tan Kaliforniya'ya taşınalı iki yıldan fazla oluyor. Annem, kalabalık bir İrlanda ailesinden ve babam da 1950'lerde Macaristan'dan gelmiş. Şu an Harvard'da müzik bölümü başkanlığını yapıyor. Hakkımda heyecan verici pek bir şey yok. Tek söyleyebileceğim, oyunculuğun her zaman en büyük amacım olageldiği. Daha doğrusu, *kendimi bildim bileli* oyunculuk yapıyorum."

"Profesyonel tecrüben var mı?" diye sordu Peggy. Tessa basit hayat hikâyesini anlatırken kollarında ve ensesinde beklenmedik ürpertiler hissetmişti.

"Sadece okul oyunlarında rol aldım," diye cevap verdi Tessa. "Okuldakileri saymazsanız, bu, katıldığım ilk gerçek seçme." Konuşmasındaki basitlik de hissettiği ani korkusuzluk gibi güçlüydü.

"Anlıyorum," dedi Peggy yavaşça. "Yani hiç boy ve portre fotoğrafın yok mu?" Ulu Tanrım, tecrübesiz, ajanssız ve hatta fotoğrafsız bir öğrenci... ama o ürpertiler... tanımadığı biri konuştuğunda bu şekilde hissedeli ne kadar olmuştu?

"Aile albümünde resimlerim var ama annem onları getirmede," dedi Tessa. "Fotoğraf getirmem gerektiğini bilmiyordum."

"Aslında gerekmiyor. Bazı kızlar onları daha sonra hatırlayabilmemiz için fotoğraflarını bırakmayı tercih ediyorlar."

"Üniformalı bir aptalı düşünün yeter." Tessa halini düşününce içinde ani bir neşe patlaması hissederek küçük odayı çınlatan, tatlı, etkileyici bir kahkaha attı.

Peggy ve Fiona kısaca birbirlerine baktılar. Genelde, tanımadıkları, ilk seçmesinde bulunan bir genç seçmelere geldiğinde sadece sohbet eder, notlar tutar ve ihtiyaçları olduğu takdirde onu arayacaklarını söyleyip telefon numarasını alarak gönderirlerdi. Ama Tessa'yı, okuyuşunu dinlemeden göndermeyi akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı.

"Ceketini çıkar ve otur, Tessa. Atkuyruğunu çöz de saçını görelim. Ve bir de, o çok iyi ütülenmiş gömleğinin üstten bir iki düğ-

mesini aç ki nefes alabilesin," dedi Peggy, Fiona'ya bir not karalayarak. *O kahkaha! Eğitimli ses???*

"Şan dersleri aldın mı, Tessa?" diye sordu Fiona.

"Hayır ama kendimi bildim bileli korodayım, bir kontraltoyum. Ve babam düzgün konuşma konusunda çok titizdir. İngilizceyi, Budapeşte'deki okulda bir İngiliz öğretmenden öğrenmiş."

"Koro mu?"

"Greenwich'deki Sacred Heart Manastırı'nda ve şimdi de Marymount'ta."

"Demek çok uslu, iyi bir manastır kızıydın, öyle mi?" dedi Peggy takılarak.

"Kendimi ilk günden beri örnek öğrenci gibi hissediyorum," dedi Tessa dolgun, parlak saçlarını serbest bırakarak. Hayat dolu dalgaları parmaklarıyla zaptetmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Ama iyi miyim, bilmiyorum," diye devam etti düşünceli bir ifadeyle. "İyi olmak çok zor, neredeyse imkânsız çünkü günah işlemek çok kolay." İlgilenmiş görünen bu iki kadına dürüstçe cevap verirken dalmıştı.

"Yani tüm oyunculuk deneyimin Katolik okullarıyla mı sınırlı?" diye usulca sordu Peggy.

"Başka türde bir okula veya yaz kampına gitmedim. Ama Sacred Heart'taki ve Marymount'taki rahibeler çok çeşitli oyunlar sahneye koyuyorlar. Diğer kızlardan uzun olduğum için erkek rolleri de oynadım. Sanırım daha fazla uzamayacağım. Geçen yıl giydiğim üniformam bu sene de tam geliyor."

"Okuman için dört sayfa vermiştik. Sahnede Jo March, senin okuyacağın karakter, mağrur ve kurallara uyan ablası Meg ile tartışıyor. Jo, bağımsız, özgürlüğüne düşkün, asi bir kız. Kitabı hatırlıyor musun? Hayır mı? Eh, çok önemi yok, sadece bir fikir sahibi olmak istiyoruz. Fiona seninle karşılıklı okuyacak. Altı çizili satırları okuyacaksın. Sanırım Jo'yu biraz tanımak için sahneyi birkaç kez okusan iyi olur."

"Evet, lütfen."

Tessa başını sayfalara eğdiğinde Peggy ve Fiona, tekerlekli sandalyelerini çekerek baş başa verdiler ve usulca konuşmaya başladılar.

"Jo için biraz fazla güzel değil mi?" diye sordu Fiona. "Jo'nun güzelliği böyle çarpıcı, nefes kesici, gösterişli değil. O, "tek güzelliği saçları" olan, erkek gibi bir kız, unuttun mu? Ne muhteşem bir kız! O gözleri yok mu! Daha önce yeşilin o tonunu görmüş müydün? Glenda'nın hiç hoşuna gitmeyecek."

"Oyuncu seçimlerinin onayını Glenda vermiyor," diye tısladı Peggy. "O orta yaşlı aşk tanrıçası Akademi üyelerinin Oscar zamanı onu ciddiye alacağını düşünerek Marmee'yi oynamak için Roddy'ye yalvardı. Bir mucize olur da Tessa'nın rol kabiliyetinin olduğu ortaya çıkarsa Glenda'nın dört çocuk annesini oynadığı rolün inandırıcılığını tartışan kimse olmayacak çünkü herkes Tessa'ya bakmakla meşgul olacak."

"Yine de boyu ve saçları hariç, role pek uymuyor," diye ısrar etti Fiona.

"Bayan Bridges, burası BBC değil, Hollywood. Kate Hepburn 1933'te Jo'yu oynadı ve inan bana, çirkin ördek yavrusu olduğu söylenemezdi. Zaten tipe göre oyuncu seçmek beni sıkıyor. Diğer kızların hepsi güzel olmalı ama Jo, nefes kesici olmalı, çünkü esas kahraman o. Tessa'nın rol yeteneği olup olmadığı konusunda endişelensen daha yapıcı olurdun. Dışı güzel, içi boş da olabilir. Asıl korkmamız gereken bu."

"Olabilirimce hazırım," dedi Tessa.

Fiona son üç gündür okuya okuya ezberlediği cümleleri sıralamaya başladı. Tessa kelimeleri yutmadan, her fırsatta başını kâğıttan bir anlığına kaldırıp Fiona'nın gözlerine bakarak, sanki öğrenmiş gibi, yaşıyormuş gibi okuduklarını söylüyordu.

İlk okuma olmasına rağmen Tessa'nın sesinin berrak yoğunluğu hemen devreye girmişti. Küçük odadaki tüm ışık, onun etrafın-

da toplanmış gibiydi. Sanki tavizsiz bir ruh bedenini ele geirmış, Tessa, Jo March olmuştu. Daha önce defalarca okuduğu cümleler, Tessa'nın karşılığını beklerken Fiona'nın gözünde birdenbire yenilenmiş, tazelenip anlam kazanmıştı. Dört sayfa öyle çabuk sona erdi ki Peggy şaşkınca titredi.

Ama söyleyeceklerini duymak istiyorum, buna ihtiyaım var, diye düşündü Peggy. Bu duyguyu en son on yıl önce hissetmişti. Hatta on beş yıl önce! "Teşekkürler, Tessa," diyebilirdi sakince. "Mkemmeldi."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Tessa belirgin bir dş kırıklığıyla. Brndğu karakterden yavaşça, bir rüyadaymış gibi gerçeğe dönüyordu. Ceketini giyerken biraz zorlandı. Dolgun, diri göğüsleri gömleğinin altından ilk kez belli olmuştu.

"Oh, bu kadarla kalacağını hiç sanmıyorum," dedi Peggy gürültülü bir şekilde burnunu silerek. Gözlerinde yaşlar vardı. Bu da on beş senedir görülmüş şey değildi. Bu lanet olası gösteri dünyası hakkında biraz olsun bilgim varsa bu kadarla kalmayacak, diye düşündü. Bu kız tam bir hazine. ğretilemeyecek temel kavramları halihazırda biliyor. Ama son kararı ben veremem. Sadece yolu gösterebilirim.

"Ginger," dedi sekretere interkomdan. "Bayan Horvath'dan içeri girmesini rica eder misin, lütfen?"

Agnes yüzünde kararlı bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Bayan Horvath, kızınızı yarın tekrar getirebilir misiniz?" diye sordu Peggy doğrudan konuya girerek. "Okumasını başkalarının da dinlemesini istiyorum. Ve bu gece çalışmasını istediğim başka sayfalar var. Ah bir de, üzerinde yine üniforması olsun."

"Yarın mı? Elbette," dedi Agnes abucak.

"Ama anne, yarın Westlake ile hokey maımız var," diye hatırlattı Tessa isteksizce.

"Rahibe Elizabeth, bu hanımlar seni tekrar görmek isterse sorun olmayacağını söyledi."

Tessa neşeyle annesinin ayinden önce günah çıkarması gerekeceğini düşündü.

"Rahibe Elizabeth mi? Hâlâ Marymount'ta mı yoksa?" diye bağırdı Peggy Westbrook.

"Rahibe Elizabeth'i tanıyor musunuz?" diye sordu Tessa şaşkınca.

"Ben orada okurken İngilizce bölümünün başkanıydı ve tiyatro oyunlarını sahneye koyardı. O zaman bile genç değildi!" diye itiraf etti Peggy.

"Ama hiç söylemediniz!"

"Hayır... genellikle söylemem. O üniforma içinde senden daha çok zaman geçirdim, Tessa."

"*Azize Joan*'u oynadık," dedi Tessa hevesle.

"Sen hangi roldeydin?"

"Joan."

"Peki Rahibe Elizabeth senden memnun kaldı mı?"

"Rol için uygun olduğumu söyledi, hepsi bu. Genellikle zorunlu olmadıkça fikir belirtmez."

"Doğru, ben de öyle hatırlıyorum. Teşekkürler, Tessa. Yarın görüşmek üzere. Ve Bayan Horvath, lütfen çıkmadan önce sekretere telefon numaranızı bırakın."

Agnes ve Tessa küçük ofisten çıkınca Peggy ve Fiona şaşkınlık dolu birkaç saniye boyunca sessizce oturdular. Tessa'nın çıkmasının ardından ofisin donuk ve kasvetli bir yer halini alması ikisini de afallatmıştı.

"*Azize Joan* ve Rahibe Elizabeth bahsi de neydi?" diye sordu Fiona, Peggy'nin onun takip edemeyeceği yerlere dalmış olduğunu görerek.

"Rahibe Elizabeth, *Azize Joan*'u tek bir şartla sahnelerdi, o da..."

"Nedir?"

"Rolün hakkından gelebilecek birini keşfetmesi."

"Peki uzun bir hayatının olması dışında bu Rahibe Elizabeth'in ne gibi bir özelliği var?"

"Fiona, o birlikte çalıştığım en mükemmel yönetmendir. En mükemmel. Rahibe olmasaydı bir Hollywood efsanesi olurdu. Bilmediğim kadarıyla Azize Joan'u yirmi yıldır sahnelememişti. Bayan Bridges, az önce doğuştan yetenekli bir aktrisi görme şerefine nail oldunuz. Her hücresinde yetenek olan, tutkulu, azimli, güçlü bir okul kızı. Ve onu ilk duyan biz olduk! Bugün burada olmana izin verdiğim için bana para ödemelisin!"

"Rahibe Elizabeth'den bahsetmesinden önce havalarda uçuyordum zaten. Ve sen... o harika sesini ilk duyduğun anda kendini kaybettin. Sanırım Macar babasının etkisi. Yakışıklı Macarlar. Gerçekten, bir an için bile olsa rol yapamayacağını düşündüğün oldu mu, Peggy?"

"Bunu benim tahtaya vuruş yöntemim olarak kabul et. Rahibe Elizabeth'e gelince, sihirli bir şeyle karşılaştığında yanılmaz, kutsal birinin fikrini de öğrenmekten bir zarar gelmez. Diğer kızları gönder, Fi. Onları tarafsız olarak dinleyemeyecek kadar heyecanlıyım. Bu cehennemden çıkma işi neden seçtiğimi birden tekrar hatırladım."

"Tamam. Kutlamak için bir kola daha açmaya ne dersin, manastır kraliçesi?"

"Dom Perignon'u nerede sakladığımı çok iyi biliyorsun. Şimdi, üstlerine saygısızlık etmeyi kes."

"O seksi üniformayı kıskanıyorum doğrusu."

"Kıskanmalısın zaten. Haydi şu şampanyayı açalım!"

6

Roddy Fensterwald, ertesi gün Peggy Westbrook ve Fiona Bridges'le birlikte küçük ofisteydi. Hiç hoşuna gitmemesine rağmen Glenda Bancroft da onlarla birlikte olmakta ısrar etmişti. Glenda, Ginger sayesinde meçhul bir Jo'nun dinleneceğini öğrenen asistanından almıştı haberi.

"Roddy, aşkım, Peggy'nin Jo için uygun birini bulmasına çok sevindim," demişti Glenda önceki gece telefonda. "Piyasadaki seksi genç kızlarla Marmee'yi oynamam imkânsızdı," diye devam etmişti dürüstçe. "Hepsi de şımarmış. Yeni bir yüz görmek için can atıyorum. Haydi ama, nemrutluk yapma. Duvardaki sinek gibi olacağım. Hiç ilgi çekmeyeceğim. Kim olduğumu kesinlikle anlayamayacak. Anlarsa huzursuz olacağının farkındayım. Tüm oyuncular iyi olmazsa benim performansım da iyi olmaz, biliyorsun. Ne de olsa bu bir takım çalışması."

"Mantıklı konuştuğunda beni endişelendiriyorsun, Glenda. Ne yapmayı planlıyorsun? Kılık mı değiştireceksin?"

"Oh, bunda çok ustayım, hayatım. Sık sık alışveriş için Price Klüb'e gidiyorum, bu benim gizli alışkanlığım. Şimdiye kadar hiç tanınmadım. Beni tanıtmak zorunda kalırsan sekreterin olduğumu söyle. Not tutarım."

"Lanet olsun, Glenda..."

"Pişman olmayacaksın, Roddy. Yarın görüşürüz, aşkım."

Daha şimdiden pişman olmuştu bile. Glenda Bancroft, bir sandalye almış ve sessizce en uzak köşeye koymuştu. Göze batma-

mak şöyle dursun, tüm dikkatleri üzerinde toplayan şeytani bir hareketti. Tanınmamak için gerçekten çaba sarf etmişti, Roddy bunu kabul etmek zorundaydı. Üzerinde basit bir pantolon, başında ise neredeyse imzası sayılan kızıl saçlarını örten bir eşarp vardı. Ama makyajsız olmasına rağmen hatları oldukça belirgindi ve etrafına, sadece dünyaca tanınan aktrislerle özgü bir güç yayıyordu. Roddy onun bunun pekâlâ farkında olduğunu düşündü. İstese gerçekten sıradan, basit biri gibi görünebilir, güç yaymayı kesebilirdi ama yapmıyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Duvardaki sinek, ha?"

"Beni fark etmeden yanımdan öylece geçip gidebilirdin, Roddy, sakın aksini iddia etmeye kalkma."

"Bu oda, yıldızlara özgü gücün için fazla küçük, Glenda. Ya bunu kesersen ya da seni dışarı atarım."

"Ah, pekâlâ," dedi Glenda tatmin dolu bir gülümsemeye gücünü saklarken. Roddy'ye gerçekten bayılıyordu, onu şimdiye kadar hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Artık hepimiz hazır mıyız?" diye sabırla sordu Peggy.

"Evet," dedi Roddy.

Tessa içeri girdiğinde Peggy, ayağa kalkan Roddy'yi ona tanıttı. Roddy, Tessa'nın elini sıkarken daha önce biriyle tanıştığı için hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülümsüyordu. Tessa da yönetmenin umduğundan çok daha genç göründüğünü düşünerek bu gülümsemeye karşılık verdi. Birçok sevdiği filmi yönetmişti ama daha önce hiç fotoğrafını görmemişti. Kalın telli, karışık, aralarda grilerin görüldüğü saçları omuzlarına dek iniyordu. Hafifçe maymuna benzer yüz hatları ve şişe dibi gibi camları olan gözlükleri vardı. Zayıf, uzun bedeninin üzerine bir blucin ve bir zamanlar beyaz veya sarı olan bol bir süveter geçirmişti. Tessa, Roddy Fensterwald'ın annesinin güvenini kolay kolay kazanamayacağını düşündü.

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, Tessa," dedi Roddy. "Ama bugün bizim için önemli olan tek şey kim olduğunu ve doğru koşullar altında kim olabileceğini görmek. Sahneden bazı parçalar okuyacaksın ama bu, senin için kamera önünde nasıl olacağını veya ekranda nasıl bir Jo March olacağını ispatlama çabası olmasın. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca öncelikle hayatın boyunca en başarılı olduğun kişi, yani Tessa Horvath olmanı istiyorum. Oyunculuk, daha sonra geliyor. Şimdi, farz et ki oyunculuk dersinden zaten A aldın."

"Teşekkür ederim, Bay Fensterwald," dedi Tessa belirgin bir şekilde rahatlayarak.

"Bana Roddy de. Herkes öyle der."

"Denerim ama söz veremem."

"Bana 'Rahibe Elizabeth' demediğin sürece sorun yok."

Peggy diğerleriyle birlikte gülerken başka hiçbir ismin bu kadar uygun olmayacağını düşündü. Elbette Roddy bunu biliyordu ve diğerlerinin bildiğinin de farkındaydı.

"Yeni sayfaları çalışma fırsatı bulabildin mi, Tessa?" diye sordu Peggy.

"Evet, hepsini ezberledim."

"Oh, ezberlemen şart değildi. Bütün geceyi uyumadan geçirmiş olmalısın."

"Akşam yemeğinden önce ezberlemiştim. Ama yine de bütün gece uyumadım çünkü çok heyecanlıydım."

"Bunu ezberden yapmaya çalışma," dedi Roddy. "O şekilde bir denemeye daha çok benzeyecek, bense rahat olmanı istiyorum. Biraz su ister misin?"

"Evet, lütfen."

Fiona suyu doldururken Tessa gergin bir şekilde odaya kaçmak bir bakış attı. Neden köşede not tutan zayıf kadını onunla tanıştırmamışlardı? Acaba önemli biri miydi? Otururken bile duruşunda bir otorite vardı.

"Okumaya başlamadan önce," dedi Roddy. "Sana sahneyi anlatabayım." Peggy ve Fiona şaşkınca bakiştılar. Genellikle okuma sırasında yönetmen sessizce oturur, tüm dikkatini oyuncuyu tartmaya yöneltirdi. Roddy çok iyi bir aktördü ama bu, ofislerinde ilk okuyuşu olacaktı. Bu görevi genellikle Fiona, bazı durumlarda da Peggy yerine getirirdi. Roddy konuşmaya başlayınca her iki kadın da orada değilmişler gibi ifadesiz yüzlerle oturdular.

"Pekâlâ, Tessa, şimdiye kadar olanlar şöyle. Jo ve ablası Meg, bir yılbaşı partisine davetlidir. Giymek için sadece birer tane iyi elbiseleri var. Çok yoksullar ama yine de ikisi de birer hanımefendi. Sorun, Jo'nun elbisesinin arkasının ateşin önünde dururken biraz yanmış olması. Tamir edilmiş, ama dans etmeye kalkarsa yine de belli olacak. Jo bu tür şeylere pek önem vermiyor ama Meg onun aksine çok önemsiyor ve Jo'da elbisesinin arkasını ne olursa olsun göstermeyeceğine dair söz alıyor. Yani Jo sürekli sırtını bir duvara vererek durmak zorunda kalıyor. Kendisini partide bir yabancı gibi hissediyor, kısa bir süre sonra tek başına kalıyor ve duvara dayanarak diğer insanların eğlenmelerini seyretmeye koyuluyor. Sonra dehşetle, genç bir adamın dans teklif etmeye niyetliymişçesine ona doğru yürüdüğünü görüyor ve aceleyle perdelerin arkasına saklanıyor.

"Ama bir de bakıyor ki perdenin arkasında başka biri var; komşunun oğlu, Laurie Laurence. Onunla daha önce karşılaşmış ve Laurie kayıp kedisini bulup ona getirmiş olmasına rağmen onu pek tanımıyor. Genç adam perdenin arkasında saklanıyor çünkü denizaşırı ülkelerde yaşamış ve Amerika'da, böyle bir partide nasıl davranması gerektiğini bilmiyor. Sahne, onların karşılaşmasıyla başlıyor. Hazır olduğun an başlayabilirsin."

Tessa, Roddy'nin anlattıklarını sindirirken odaya baktı. Ayağa kalktı ve şaşkınca sendeleyerek konuşmaya başladı.

"Tanrım, burada biri olduğunu bilmiyordum!"

"Beni boş verin, isterseniz kalın," dedi Roddy şaşkınca ama aynı zamanda gülerek.

"Sizi rahatsız etmez miyim?"

"Hiç de değil. Buraya geldim çünkü insanların çoğunu tanımıyorum ve ilk anda kendimi bir yabancı gibi hissettim."

"Ben de öyle. Gitmeyin lütfen. Tabii gitmeyi yeğlemeyeceksiniz."

Sahne ilerledikçe birbirlerine ısındılar, yaşamlarından ve kendilerinden bahsederek derin bir sohbete daldılar. Sonra Laurie, Jo'ya dans etmeyi teklif etti. Jo, elbisesiyle ortalıkta dolaşamayışının sebebini açıkladı.

"Güzelce tamir edildi ama yine de belli oluyor. Meg kimsenin görmemesi için kıpırdamadan durmamı söyledi. İstersen gülebilirsin. Komik olduğunu biliyorum," dedi Tessa kendisine verilen sayfalardaki son cümleyi söyleyerek.

Roddy Fensterwald, şaşkın görünme yeteneğini ölçerek dikkatle Tessa'nın gözlerine baktı. Sayfaları elinden alıp havaya fırlattı ve Tessa'yı kendine çekerek sahnenin bitiminde yer aldığı gibi hareketli bir polkaya başladı. Peggy ve Fiona içlerinde neşeyle bağırıp alkışlama isteği olduğu halde hâlâ nefes almaya bile çekinecek hareketsizce oturuyorlardı.

Roddy törensel bir edayla Tessa'nın önünde eğildi ve elinden tutarak ofisin kapısına yöneltti. "Biz iki çift laf ederken dışarıda bekle, olur mu, Tessa?"

"Teşekkürler, Roddy! Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim!" diye haykırdı Tessa. "Oh! Şey... çıkmadan önce Bayan Bancroft'tan bir imza alabilir miyim acaba?"

"Bayan Bancroft mu?"

"Kim olduğunu merak ediyordum. Sonra tam biz sahneye başlamadan önce göz göze geldik ve elbette kim olduğunu hemen anladım," diye açıkladı Tessa aniden utanarak. "Ne de olsa dünyada onunkiler gibi bir çift göz daha yok, değil mi?"

"Haydi, imzanı al ve çık bakalım."

Tessa, Glenda Bancroft'tan imza aldı ve odayı olabildiğince çabuk terk etti.

"Peggy ve Fiona, bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misiniz?" diye usulca sordu Roddy.

"Göz göze mi geldin?" diye gürledi onlar çıkar çıkmaz. "Lanet olsun, Glenda! Onunla göz göze mi geldin? Nasıl bu kadar hesapçı bir kaltak olabiliyorsun? Dengesini bozacak, onu afallatıp dikkatini dağıtacak bir hareket varsa o da buydu. Bu bağışlanamaz, sana bir daha asla güvenmeyeceğim," dedi Roddy öfkeyle.

"Oh, Tanrı aşkına, hayatım. Sadece bir kazaydı. Kızın nasıl görüldüğüne hiç bakmayacağımı mı sanıyordun? Ona bakarken beni yakaladı, hepsi bu. Ve ayrıca herhangi bir şey o tüketici, yoğun enerjii yok edebilecekmiş gibi davranmayı bırak. Tanrım, Roddy, ne candan, ne masum bir neşe. Birinin ayaklarını yere basmasını sağlaması iyi bile oldu. Rolü ona vermeyi düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Glenda."

"Roddy, bu filmin başarılı olmasını senden bile çok istiyorum. Bunun bir takım işi olduğunda hemfikirdik. Ama o gösterişli, enerjik kız bütün dengeleri bozar. Güzel olmadığını, rol yapamayacağını, hatta onun yaşında olmayı dilemediğimi bile söylemeyeceğim, Tanrı aşkına! Ama o bu film için çok fazla! Odadaki havayı adeta emiyor. Bir filmde değil, sahnede olması gerekir. Doğru boyutlara sahip değil. Varlığı... Ethel Merman gibi soluk kesici! Çok yetenekli, bunu kesinlikle kabul ediyorum ama bu film için uygun değil. Üstelik kamera önü tecrübesi hiç yok. Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

"Glenda, bir centilmen olduğumu unutup sana bir tokat atmadan eve git, olur mu, hayatım?"

"Gözlerime inanamıyorum, yoksa küçük Jo'ya tutuldun mu? Roddy Fensterwald âşık mı oldu? Sakın bana bu kızın sağlıklı değerlendirme yapmana engel olduğunu söyleme."

"Belki de haklısın," diye sıırttı Roddy düşünceli bir ifadeyle. "İlginç bir açıklama, ama neden olmasın? Her zaman dediğim gibi, doğru şartlar altında her şeyi yapabilecek kapasiteye sahibiz. Demek âşık olmak *böyle* bir duygu! Uslu dur, kalbim. Başkalarının öyle davranmalarına şaşmamalı. Ama bir düşün, *ben bile* bu kızdı böyle etkilendiysem Amerika'daki diğer erkekler ne hale gelir?"

"*Küçük Kadınlar* kahrolası bir kadın filmi, Roddy. Ve o kahrolası kız, lanet olası annesi rolünü oynamam için fazla büyük!"

"Glenda, tekrar söylüyorum, evine git ve bu tartışmayı menajerinle yap. Seni dinlemek için para alıyor. Ve unutma, kontratın henüz imzalanmadı."

"Bunu sana hiç yakıştıramadım," dedi Glenda mağrur bir edayla.

"Büyüklik etmeye çalıştığın zamanlarda sana bayılıyorum. Ve tatlım, kıyafetini de çok sevdim. Özellikle de eşarbını. Yepyeni bir imaj. Kim ne derse desin, çok yönlü bir insan olduğunu daima söylemişimdir. Çıkarken Peggy ve Fiona'yı içeri gönderebilir misin?"

7

Tessa, 1974 yılında bir yaz sabahı, kendini son derece cüretkâr hissederek uyandı. Altı hafta sonra on dokuz yaşında olacaktı ama hayatı, Marymount'ta öğrenci olduğu günlerde olduğundan üç kat daha yoğundu.

O gün cumartesiydi ve bir tatil gününde kendine en azından birkaç saat ayırabilmeliydi. Ama ne var ki her bir dakikası programlanmıştı. Kahvaltıdan hemen sonra binicilik dersi vardı, menajeri bu becerisini geliştirmesi konusunda çok ısrar ediyordu. Dersden sonra eve dönüp aceleyle duş aldıktan sonra öğle yemeğinde muhasebe müdürüyle görüşecekti. Bu görüşmeyi babası ayarlamış ve ciddi bir ifadeyle kesinlikle kaçırmamasını tembihlemişti. Öğle yemeğinden sonra tekrar eve gidip yeni filmi olan *İkizler Yazı*'nın yapımcıları tarafından organize edilmiş bir röportaj için giysilerini değiştirecekti. Röportajı yapacak olan *Paris Match* muhabiri Fransız, yanında tüm öğleden sonra Tessa'nın "doğal fotoğraflarını" çekmeye niyetli bir foto muhabiriyle gelecekti. Röportaj biter bitmez annesi akşam yemeği için onu tekrar buraya, Santa Monica'ya bekliyordu. Tessa, hiçbir kuaförün yatıştıramadığı dalgalı saçlarını fırçalarken kendine ait bir dakikasının bile olmadığını düşündü.

Daha da kötüsü, atlardan nefret ediyordu; muhasebe müdürünün ona bir kez daha açıklamaya çalışacağı "öz kaynak çeşitliliği" konusu onu hiç ilgilendirmiyordu ve *Paris Match* muhabiri ve fotoğrafçısıyla röportaj yapma fikrinden nefret ediyordu. Dişine dolgu yaptırmayı tercih ederdi.

Novocain ve oyma, kısacık bir iğne acısının ardından gelen sinir bozucu gürültü. Bu yarım saatlik sıkıntı, bir gazeteci ve fotoğrafçıyla geçireceği ve kendisini ip üzerinde yürüyormuş gibi hissedeceği üç saatten çok daha iyiydi. "Doğal davranmasını" istemeleri, stresini daha da arttırıyordu. Fotoğrafçı her hareketini yakalar, gazeteci ne kadar aptalca olursa olsun her sözünü kaydederken ve hepsi de bunların bilincindeyken nasıl doğal davranabilir, kendisi gibi -kim olduğunu o da tam olarak bilmiyordu ya- olabilirdi?

Kendini bir ağa yakalanmış balık gibi hisseden Tessa, ertesi gün Aşai Rabbani ayininden sonraki zorunlu aile yemeğinin ardından sonunda kendine birkaç saat ayırabildiğinde Beverly Hills'deki bütün mağazaların kapalı olacağını hatırladı.

Geçen mart, *Küçük Kadınlar* filmindeki rolüyle En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Ödülü'nü aldığı Oscar gecesinde, kendi kendine bir hediye alma sözü vermişti. Zaman darlığı yüzünden kendine hediye alma işini hep ertelemek zorunda kalmıştı ve aradan zaman geçtikçe, isteği artmıştı. Kendine bu hediyeyi alabilmek için can atıyordu. Hem Oscar, hem on dokuzuncu doğum günü şerefine alacaktı ama doğum gününde Tiffany&Co.'ya gitmesi mümkün değildi. Tessa bir karara vardı. Tiffany'e o sabah gidecekti.

Odasına yeni bağlanan telefonun ahizesini kaldırıp çiçeği burnunda özel asistanı Fiona Bridges'i aradı ve nezle olduğunu, biniçilik dersini iptal etmesini, kendisini ata binecek kadar iyi hissetmediğini söyledi. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama hediyesini alırken yanında Fiona'nın bile bulunmasını istemiyordu. Çok özel bir an, gizli bir mutluluk yaşayacak, yanında akıl veren hiç kimse olmayacaktı. Tessa zaten akıl verilmesine ihtiyaç duymadığını düşündü. Görür görmez hangisi olduğunu bilecekti. Onun için yaratılmış gibi hissedecekti.

Tessa ne gieceğine dikkatle karar verdi. Tiffany'de alışveriş yapmak için her hakka sahip biri gibi görünmek istiyor, aynı zamanda tanınmak istemiyordu. Son günlerde insan içine çıktığı za-

manlarda giderek daha çok kişi tarafından tanınmaya başlamıştı. Fiona'nın yardımı ve tavsiyeleriyle aldığı yeni giysilerini şöyle bir gözden geçirdi ve hiçbirinin uygun olmadığını gördü. Hepsi öğleden sonra veya akşam yapılacak özel toplantılar için uygundu. Kendi gardırobuysa her Kaliforniyalı genç gibi kot pantolonlar, sortlar ve tişörtlerden oluşuyordu.

Sonunda çaresizce sadece pazar ayinlerinde giydiği en güzel yeşil, keten takımını ve beyaz ipek gömleğini giymeye karar verdi. Saçlarını, hatlarını mümkün olduğunca saklayarak düzenli bir şekilde yüzünü çevreleyene kadar fırçalayıp çekti. Hiç makyaj yapmamaya karar verdi.

Ölçüp biçen bakışlarla aynadaki görüntüsünü inceledi ve kaliteli giysiler alabilecek kadar paralı ama nasıl görüldüğüne pek aldırmayan biri imajı verdiğini gördü. Bir mücevher satıcısında yeterince saygı uyandırabilmeyi umdu.

Yerel bir taksi şirketine telefon etti. Taksinin kapının önünde durduğunu görür görmez de annesine, "Hoşça kal anne, Fiona'yla buluşacağım," diye seslenerek yıldırım gibi evden fırladı. Annesine neden kahvaltı yapmadığını, binicilik dersine ne olduğunu ve niye en iyi kıyafetini giydiğini sorma fırsatı vermemişti.

"Beverly Hills, Tiffany'e," dedi Tessa şoföre taksi ilerlerken hissettiği ani özgürlük duygusuyla. Jo rolünü aldığı seçmelere katılmasından bu yana hiç böyle heyecanlanmamıştı. Muhasebe müdürü Steve Miller'ı onun adına küçük bir çek hesabı açmaya ikna ettiğine çok memnundu. Ya kazandığı paranın her kuruşu Steve'in çalışmayacak kadar yaşlandığında maddi güvencesi olması için yaptığı yatırımlarda bağlanmış olsaydı?

"Tanrı aşkına, daha çok gencim, Steve," demişti ona. "Yirmi yıl boyunca başrol oynayabilirim ve o zaman bile sadece otuz sekiz yaşında olacağım. Vay canına, otuz sekiz! Neredeyse orta yaş! Ondan sonra da karakter rollerine başlarım. Görüyorsun ya Steve, bir İngiliz aktris gibi mağrur, ayrıcalıklı veya bir Fransız aktris gibi

seksi ve büyüleyici bir şekilde yaşlanmayı planlıyorum. Her rolü oynarım -anneler, kız kurusu halalar, öğretmenler, taksi şoförleri, rahibeler, adını sen koy- çünkü bir gün ihtiyarlıktan düşüp ölene dek oyunculuk yapmak niyetindeyim."

Steve bu sözleri üzerine gülmüş, Tessa sonunda üç bin dolar-dan biraz fazla bir miktar kullanabileceği sözünü almıştı. Daha önce bu kadar parası olabileceğini hayal bile etmemişti. Hiç kullanmadığı çek defteri çantasında duruyordu.

Taksi, Tiffany&Co.'nun önünde, Beverly Wilshire Otel'in köşesinde durdu. Daha önce oraya hiç gitmemişti -hatta Beverly Hills'e bile gitmiş sayılmazdı- ama vitrine bakarak oyalanmadan, daha önce o kapıdan defalarca geçmiş gibi hevesle içeri girdi. Hiçbir zaman değişmeyecek karakteristik yürüyüşüyle ilerliyordu. Biraz toyca ama salınarak, gençlik dolu bir çekicilikle, hafifçe erkeksi ama çok zarif yürüyordu.

Tessa, mağrur başını orada almak isteyeceği herhangi bir şey olacağından şüpheliymiş gibi hafif bir açıyla eğerek seri adımlarla mağazanın içini dolaştı. İçerideki düzeni çabucak kavradı. Sağ tarafta porselen ve gümüşler, bir tezgâhta erkek kol saatleri ve kol düğmeleri, bir başkasında broşlar, kolyeler ve küpeler, diğer tezgâhta gümüş çerçeveler, saatler ve anahtarlıklar vardı. Hayır, aradığı bunlar arasında yoktu. Satış görevlilerinin hepsi meşgul görünüyordu. Tessa bir dakikalığına olduğu yerde durdu ve etrafına bakındı. Bir yetmişlik boyunu daha da uzun gösteren, farkında olmadığı, otoriter bir duruşa sahipti. Yeşil takımıyla çarpıcı bir görüntüsü vardı. Uzun boylu, ince, neredeyse simsiyah saçlı, hatları pek seçilememesine rağmen görünen kadarından bile nefes kesici olduklarının anlaşıldığı bir genç kızdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bir erkek sesi. Tessa sesin geldiği yöne döndüğünde, orta yaşlı, nazıkçe gülümseyen bir adamın yanında bitivermiş olduğunu gördü.

"Evet, teşekkür ederim. Ben bir... bir inci kolye arıyorum."

"Kesinlikle doğru yerdesiniz," diyerek başını salladı adam. "Arka tarafa geçelim. İncilerimiz orada."

Tessa adamı takip ederek camının altında düzinelerce inci kolye ve küpenin dizilmiş olduğu uzun tezgâha doğru yürüdü. Kolyelerin uzunluğunun ve incilerin iriliklerinin çok farklı olduğu dikkatini çekmişti.

"Kendiniz için mi yoksa bir hediye mi bakıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Kendim için," dedi Tessa. Sesinin canlı tonu, kolyelerin çeşidinin umduğundan çok fazla olduğunu gördüğünde temkinli bir hale bürünmüştü. Bir yıldan fazla bir süredir bu anı hayal etmesine rağmen çeşitlerindeki bolluk onu şaşırtmıştı.

"Aklınızda ne tür bir şey olduğunu sorabilir miyim?" Adam eliyle tezgâhı gösterdi. Ona kalsa, camın altındaki bütün incileri toplayarak genç kadına verir, bir hayranının hediyesi olarak kabul etmesini isterdi.

Vergi dahil üç bin dolara alabileceğim gerçek bir inci kolye dedi Tessa kendi kendine, ama ağzından çıkan sözler farklı oldu. "Deneyip üzerimde görmeden bir şey söylemem pek mümkün değil, değil mi?"

"Çok haklısınız," dedi satıcı adam. "Her kolye diğerinden farklıdır. Çıplak göze birbiriyle tıpatıp aynı görünen iki kolye, teniniz üzerinde farklı durabilir." Bu kızın bembeyaz, sıra dışı, mükemmel boynunda her kolyenin muhteşem görüneceğini düşündü. Hiçbir kolye onun güzelliğiyle yarışamazdı, bu ayrı bir gerçektir.

"Elbette," dedi Tessa hepsi aynı renkmış gibi görünen dizi dizi kolyelere bakarak. Hepsini inci rengiydi.

"Sanırım kırk santimlik bir kolye arıyorsunuz."

"Olabilir," dedi Tessa pek renk vermeden.

"En kullanışlı boydur. Bu uzunlukta bir kolyeniz halihazırda yoksa, elbette." Nasıl olmaz ki, diye sordu adam kendi kendine. Zengin bir aileden geldiği belli olan böyle muhteşem bir yaratığın

düzinelerce inci kolyesi olmalıydı. Ama elbette daha çok gençti, muhtemelen o güne dek annesinin incilerini takmıştı.

"Kırk santimlik kolyeler ne yönden kullanışlı oluyor?" diye sordu Tessa. Kiliseye üyelik merasimi için verilen ucuz, sahte inci kolyenin uzunluğunu ölçmek hiç aklına gelmemişti. Yıllar boyu kullanılmanın etkisiyle taneleri yer yer matlaşmış, boyalı cam boncuklar gibi görünmeye başlamışlardı.

"Kırk santimlik bir kolyeyi hem bir tuvaletle, hem de bir süve-terle takabilirsiniz," dedi adam bu inanılmaz gözlerin yeşil mi, yoksa gri mi olduklarına karar vermeye çalışarak. Tessa başını kaldırıp ona baktı. Daha çok yeşil, diye düşündü satış görevlisi. Baharda, hafif bir sisin dokunduğu bir gündeki orman rengiydi. "Kırk beş santimlik kolyelerde, yakanın altında kalma sorunu yaşanabilir."

"O halde kırk santimliklere bakalım," dedi Tessa bir seçenek elendiği için rahatlayarak.

"Kaç milimetre olsun?... " Satış görevlisi zarifçe duraksadı. Fiyatı, incinin iriliği belirlerdi.

"Milimetre," dedi Tessa dalgınca. Bu konuda hiçbir fikri olmadığını kesinlikle belli etmiyordu. Milimetre incinin ağırlığı mıydı yoksa çapı mı? "Tabii, elbette, milimetre. Benim yerimde olsaydınız siz hangisini tercih ederdiniz?"

"Genç hanımlara genellikle sekiz buçuk, dokuz milimetrelik incileri öneririm. Ne fazla büyük, ne fazla küçük, her zaman için çok uygundurlar. Örneğin bu kolye," dedi tezgâhın altına uzanarak. Gösterdiği kolyedeki inciler, Tessa'nın eski, yıpranmış kolyesindeki sahte incilerden birazcık daha iriydi.

"Bunlar sekiz buçuk mu, dokuz mu?" diye sordu hissettiği düş kırıklığını gözardı ederek.

"Her ikisi de," diye cevap verdi adam. "Kolyelerde yarım milimetrelik fark standarttır."

"Oh, elbette, doğal oldukları için," dedi Tessa çabucak. Dalgıçların okyanustan ellerinde tam olarak aynı büyüklükte incilerle çıkagelmeleri beklenemezdi ya.

"Hayır, doğal değiller." Satış görevlisi gülümsemesini büyük bir beceriyle bastırdı ve ciddi ifadesini korudu. "Bunların hepsi kültür incileri. Aradaki farkı sadece X-ışınları ile anlayabilirsiniz. 1930'lardan beri doğal inciler bulunmuyor. Sadece bir müzayede-de bulabilirsiniz, onların da fiyatı son derece yüksektir."

"Müzayede mi?" dedi Tessa şaşırarak. "*Kullanılmış* inciler mi? Bunu asla yapmam. Ne aldığınızdan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Kesinlikle. Oysa burada gördüğünüz..."

"...Mikimoto," diye bitirdi adamın cümlesini Tessa. Mikimoto kültür incileriyle ilgili bir reklam hatırlamıştı.

"Aslında değiller."

"Öyle mi? Hımm." Tessa aklının karıştığını belli etmemek için şüpheci bir ifade takındı.

"Bunlar, özel kaynaklarımızdan geliyor. Mikimoto bir marka ismidir ve çok çeşitli kalitede incileri vardır, ama Tiffany&Company için tek bir kalite inci yeterince iyidir. Uzmanlarımız diğerlerini dikkatle elimine ederler. Oysa aradaki farkı siz ve ben bile anlayamayız."

Satıcı, genç kadının onu en çok etkileyen yerinin ağzı olduğunu düşündü. Sıradan ağızlardan hafifçe büyüktü ve onu böylesine muhteşem yapan fark da buydu. Köşeleri keskindi ama alışılmadık şekilde dolgundu. Üst dudağının üzerindeki küçük girinti, her iki uca da eşit uzaklıktaydı. Ruj sürmemiş olmasına şaşmamalıydı. Ruj, bu Tanrı armağanını soluklaştırır, güzelliğini saklardı.

"Sanırım bir karar verebilmeniz için en iyi yol," diye devam etti. "Özel odamızda oturup kolyeleri denemeniz olacak. Işıklar içerde daha iyi."

"Pekâlâ," diye çabucak onayladı Tessa. Gözucuyla birkaç kişinin onu tanıdıklarını gösteren bir ilgiyle ona doğru baktığını görmüştü.

Satış görevlisi kilidi açtı, aynı boyda üç kolye çıkardı ve Tessa'ya, duvarları gri kadifeyle kaplı küçük odaya kadar eşlik etti. Odada bir masa, bir sandalye ve büyük, yuvarlak bir ayna vardı. Adam kolyeleri özenle önüne dizdi.

"Hangisiyle başlamak istersiniz?" diye sordu Tessa'ya.

"Şununla," dedi Tessa rasgele birini işaret ederek. Satış görevlisi arkasına geçerek kolyeyi Tessa'nın boynuna taktı.

Tessa hayranlıkla bakakaldı. Eski kolyesine çok benzettiği kolye, boynundayken çok farklı görünüyordu. İncilerde bir tür gizem vardı; sanki her birinin içinde ayrı bir ışık kaynağı gizliydi. Bu ışık, incilerin olduklarından iriymiş gibi görünmelerine neden oluyordu. Ama ceketinin yakaları, gömleğinin önünü kapatarak iyice görmesine engel oluyordu. Tessa ceketini çabucak çıkardı ve daha iyi görebilmek için ipek gömleğinin yakalarını geriye doğru itti. Bu sefer de saçları birçok inciyi örtüyordu. Tessa çantasını karıştırıp her zaman yanında taşıdığı lastik bandı buldu ve saçını atkuyruğu şeklinde topladı.

"Ahhh, daha iyi oldu," diye onayladı satış görevlisi Tessa'nın ceketini çıkarmasını izledikten sonra ciğerlerinde kalan son havayla. Evet, daha genç bir kızdı ama o göğüsler... nefes kesiciydi.

Tessa hâlâ bir şey söylememişti. Kendini incilere fazlasıyla kaptırmıştı.

"Aklınızdaki bu değil mi? İşte, bunu deneyin," diyen adam kolyeyi becerikli ellerle çıkarıp bir başkasını taktı. "Bunların tonu hafifçe kremsi. Diğerleri pembeye kayıyordu."

"Hmın," diyebilirdi Tessa sadece.

"Bunlar da mı değil? İşte, bunda gümüşü bir ton var." İkinci kolyeyi çıkarıp üçüncüyü taktı.

"Hepsi de birbirine benziyor," diye yorum yaptı Tessa billur sesine her nasılsa yine kavuşarak. Fiyatını öğrenmeden fazla heveslenmek istemiyordu.

"Gidip birkaç kolye daha getireyim. Daha bakmaya yeni başladınız," dedi adam hemen. Tessa yalnız kalır kalmaz kolyelerin ucundan sarkan minik beyaz fiyat etiketlerine baktı. Hepsinin üzerinde aynı rakam vardı: üç bin dört yüz dolar. Şok ve çaresizlikle arkasına yaslandı. Zarif bir çıkış yapmak için ne söylemesi gerektiğini düşünmeye başladı. Keşke bu özel odaya hiç girmemiş olsaydı. Şimdi kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Of, ne yapacaktı? Bir de adamın onca vaktini almıştı! Söyleyecek bir şey bulamadan satış görevlisi üç yeni kolyeyle geri döndü.

"Bu kolyelerde incilerin iriliği on iki veya on iki buçuk milimetre. Ayrıca Japon değil, Güney Denizi incileri. Boyunuz, boynunuzun uzunluğu ve omuzlarınızın genişliğini düşününce daha iri incilerin sizi daha mutlu edebileceğine karar verdim. Şimdi," dedi kolyelerden birini Tessa'nın boynuna takarken. "Söyleyin bana, haksız mıyım?"

"Oh," dedi Tessa histerik bir kahkahayı bastırarak. "Haklısınız. Bunlar bana daha çok yakıştı. Ona şüphe yok." Hem de nasıl yakışıyordu! Bunlar hayal ettiği, tam istediği incilerdi. Pembe beyaz muhteşemlikleriyle parlıyorlardı. Büyüklükleri tam istediği gibiydi. Bu kolyenin yanında diğerleri çok sıradan ve sönük kalıyordu.

Atkuyruğunu, satış görevlisinin yutkunmasına sebep olacak masum, bir o kadar da seksi bir hareketle kaldırdı ve kolyenin duruşunu inceleyerek başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bir el aynanız var mı?" diye sordu Tessa. Battı balık yan gider, diye düşünüyordu. "Bir de yandan görmek istiyorum."

Satış görevlisi, masanın çekmecesinden bir ayna çıkardı ve ona uzattı. Tessa, uzun dakikalar boyunca ifadesiz bir yüzle aynaya

baktı. "Ne kadar?" diye sordu sonra doğrudan. Her normal kadının yapacağı da bu değil miydi zaten?

"On dört bin beş yüz."

"Ama diğerlerinden sadece üç milimetre büyükler. Neden fiyatta bu kadar büyük bir fark var?" diye sordu Tessa. Taktığı kolyenin verdiği cesaretle, yumurta fiyatlarında hafif bir artış fark etmiş bir düşes gibi lakaytça sormuştu.

"Farkı zaman yaratıyor. Sedef katmanlarının birbirleri üzerine eklenmeleri çok uzun yıllar alıyor. Ve bir de elbette böyle mükemmel bir uyum yakalamak da çok zor."

"Bir sorun var."

"Biliyorum. Kolyeye uyan küpeler istiyorsunuz. Hiç sorun değil."

"O değil. Çek hesabımda sadece üç bin dolar var ve kredi kartım yok. Üzgünüm ama kolyeyi bırakmak zorundayım," diyerek iç geçirdi Tessa. Keşke en baştan adamın kolyeyi boynuna takmasına engel olsaydı. Nasıl göründüklerini asla unutmayacaktı. "Belki bir sonraki gelişimde hâlâ burada olurlar. Ya da belki benzerlerini bulabilirim."

"Ama Bayan Kent, hemen ödemenizi zaten bekleyemeyiz! Ko-nuştuğumuz şu sıralarda müdür, sizin için bir hesap açıyor."

"Öyle mi?" dedi Tessa şaşkınca.

"Evet. Kolyeleri almak için çıktığım sırada bana kim olduğunuzu söyledi. İtiraf etmeliyim ki bilmiyordum... sinemaya nadiren giderim. Oscar törenini bile izlemedim. Sizi tebrik ederim."

"Hesap mı? *Tiffany*'de bir hesap?" Tessa duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"İsterseniz boynunuzda kalsın, öğle yemeğinde takabilirsiniz. Etiketini hemen çıkarayım," diyerek ipi çekti adam. "Artık sizindir! Mükemmel bir seçim yaptığınızı söylemeliyim. Mükemmel! Şimdi size birkaç çift küpe getireyim mi? Sade tek taşlar mesela?"

"Sanırım küpeler için daha sonra tekrar gelsem daha iyi olacak," dedi Tessa içeri girdiğinden beri ilk kez iç rahatlığıyla gülümseyerek. Fiona'sız yapabileceğini biliyordu. "Öğle yemeğini muhasebe müdürümle yiyeceğim. Bir kalp krizi geçirmesini istemiyorum." Ayağa kalktı, ceketini giydi, saçını çözdü ve parmaklarıyla şöyle bir taradı.

İlk gerçek incilerini takmış halde özel odadan çıkan Tessa Kent, alkışlarla karşılandı. Düzinelerce insan kapının etrafına birikmiş, çıkmasını bekliyordu.

Tessa şaşırarak durdu ama neredeyse aynı anda şaşkınlığından sıyrılarak başını geriye attı ve zafer kazanmışçasına gülmeye başladı. "Teşekkür ederim," dedi kalabalığın arasından rahat ve mutlu bir tavırla yürürken. Arada sırada durup bir imza veriyordu. "Hepinize çok teşekkür ederim."

8

Agnes Horvath, ay suyu kaynarken mutfakta, ocağın başında duruyor, Teresa'nın odasından gelen kahkahaları ve neşeli konuşmaları dinliyordu. Kızı ve Fiona Bridges, ertesı gün çıkacakları Londra yolculuğuna için hazırlanıyorlardı. Orada Teresa genç İskoç kraliçesi Mary'yi oynayacağı on altıncı yüzyıl İngiltere'sinde geçen yeni tarihi filmi için kostüm provalarına katılacak, David Lean ve yeni filminin oyuncularıyla buluşup makyaj denemelerine katılacaktı. Peter O'Toole ve Albert Finney, ikinci ve üçüncü kocası rollerindeydiler. Mary'nin kuzeni ve can düşmanı olan Kraliçe Elizabeth'i ise Vanessa Redgrave oynayacaktı. Hayır, diye düşündü Agnes. İngiltere yolculuğuna hazırlanan kişi kızı Teresa değil, ünlü yıldız Tessa Kent'ti. Asıl isminin yeterince iyi olmadığı harikulade aktris, diye düşündü Agnes içi düş kırıklığıyla dolarak.

Geçenlerde yirmi birine basan nankör kızı Teresa Horvath, Roddy Fensterwald'ın özenle seçtiği menajeri Aaron Zucker'ı anne babasından öncelikli bir yere koymuş, onun sözünden çıkmaz olmuştu. Aaron Zucker, aktörlerin karakterine uyan yeni isimler bulmakta ustaydı. Teresa Horvath'ın uygun olmadığını düşünmüştü. Ama Kent? Yarı İrlandalı yarı Macar birine Kent soyadı nasıl yakıştırılabilirdi, Tanrı aşkına?

Zucker ve Fensterwald, diye düşündü Agnes öfkeyle. Önceki gece sadece oyunculara ve film ekibine gösterilen o filmde tamamen o günahkâr ikili sorumluydu. Ve bundan müthiş bir zevk alı-

yorlardı. Teresa'yı etkileyip yönlendiren yine Fensterwald olmuştu. O namussuz, kötü ruhlu yaratık. Agnes bu adama karşı derin bir şüphe duyuyor, ondan zerre kadar hoşlanmıyordu. Ama Teresa, onu keşfedenin Fensterwald olduğu düşünülürse kariyerinin gidişyle ilgilenmesinin ve sorumluluk hissetmesinin çok doğal olduğunu söylüyordu.

Filmin ismi *İkizler Yazı*'ydı. Kızı için hazırlanmış ölümcül bir günahı.

İkizler Yazı'nda Teresa, kadınsı çekiciliğinin verdiği güçleri keşfeden, utanmaz, ateşli, baştan çıkarıcı bir çocuk kadını canlandırıyor. Ayrıcalıklı yaratıcı insanlar için kurulmuş bir tatil beldesinde çalışan ve iki yaşça büyük erkeği kendine âşık eden bir garson rolündeydi. Âşıklardan biri, başarılı bir yazar rolündeki Robert Duvall; diğeryse ünlü bir ressamı oynayan Robert Mitchum'dı. Filmin sonunda Duvall, kız uğruna kendi canına kıyıyordu.

Fazlasıyla dar olan üniforması, tahrik edici şortları, üzerine yapışan tişörtleri ve bikinileriyle Teresa'nın çarpıcı, taze bedeni, yoğun bir etki oluşturmıştı. Çıplak görünse, etki bu derece yoğun olmazdı. Agnes önceki gece filmi izlerken öyle büyük bir şok geçirmiş ve filmin bitiminde tek laf edememişti. Zaten Teresa'nın etrafı tezahürat yapan ve kutlayan, neşe içinde büyük bir kalabalıkla çevriliydi. Konuşmaya kalksa da kızının onu dinleyeceğinden şüpheliydi. Anne gibi önemsiz bir şahsiyetin fikirlerini kim merak ederdi zaten?

Onun hislerinin hiçbir önemi yoktu. Film çekilmişti. Agnes adi, ucuz ve günah yüklü bir film olduğunu düşünüyor diye tekrar çekecek değillerdi. Teresa'yı o ilk seçmeye götürmesinden sonra Agnes, kendisini karar mekanizmasından tamamen dışlanmış halde bulmuştu. Peggy Westbrook, Teresa'yı gördüğü andan itibaren Agnes adeta görünmez olmuştu. Altın yumurtlayan tavuk muamelesi bile görmediğini düşündü içindeki öfke kaynayarak. Küçük

kuş artık kendi kanatlarıyla uçabiliyordu ve Agnes'in varlığının, yuvadaki küçük bir çöp parçasından öte bir anlamı yoktu.

Kızını bir yıldız yapmak için tüm hayatını harcamış olan -aldığı Oscar'ı Roddy Fensterwald'a değil, annesine borçlu olan bir yıldız- Agnes Riley Horvath, kullanılmış bir mendil gibi bir kenara atılmış, tek ödülü, üç bin mil uzaktan telefon eden kız kardeşlerinin heyecanlı kutlamaları olmuştu.

Kız kardeşleri ona imrenmemişti bile. Agnes bunu acıyla fark etti. Onun da en az kendileri kadar mutlu olduğunu düşünerek neşeye hislerini dile getirip tebrik etmişlerdi. Teresa'nın kaderindeki bu muhteşem değişim, Riley ailesi için öyle büyük bir olaydı ki, şaşkın bir mutluluktan başka bir duygunun uyanmasına izin vermiyordu.

Bu haksızlıktı, haksızlıktı! Hayattaki en büyük gayesi, hayal bile edemeyeceği ölçüde gerçekleşmişti ama onun tek sahip olduğu kayıp ve boşluk hissiydi. Teresa'nın kiye kıyasla kendi hayatının hiçbir önemi yoktu. Geleceğe dair umutları olmayınca kendisini içi boş bir kabuk gibi hissediyordu. Oysa henüz otuz dokuz yaşındaydı.

Dünyada adalet yoktu. Ona ne kalmıştı? Elli altı yaşında, kariyeri heyecandan yoksun bir rotada ilerleyen dindar bir koca ve büyütülecek, beş yaşında, dağınık, gürültücü, Teresa'nın baştan beri sahip olduğu yıldız özelliklerinden uzak bir kız çocuğu. Maggie anaokuluna başlamıştı ve günün büyük bir bölümünde evde olmuyordu. Mutlu, sıcakkanlı, tumbul, sıradan bir çocuktü. Haksızlık etmemeliydi, çocuk Agnes'a hiçbir sorun çıkarmıyordu, yumuşak başlı, uslu bir çocuktü ama Maggie'nin geleceği konusunda Teresa'da olduğu gibi heyecan duymıyordu.

Yıllar boyunca yaptığı planların ve fedakârlıkların karşılığı bu sıkıcı hayat mı olacaktı? Adalet nerede, diye haykırdı içten içe. Öngörüsünün ve verdiği doğru kararların bir ödülü, yaptığı fedakârlıkların bir karşılığı olmalıydı mutlaka. Bir rahibin ne söyleye-

ceğini biliyordu. Tanrı'nın isteklerini ve kararlarını kabullenmekle ilgili bir şeyler geveleyecek, fani dünyada bir ödül aramamasını söyleyecekti. Muhtemelen Sandor da ona Kıyamet Günü'nü beklemesi gerektiğini söyleyecekti. Sandor'un kafasının işleyiş tarzını tahmin etmek hiç zor değildi.

Evet, Teresa, Zucker'ın *İkizler Yazı* için pazarlık ettiği fiyatı öğrenince onlara yeni bir ev, bir araba, Maggie için de yığınla oyuncak almak istemişti ama Sandor, oyuncaklar dışında her şeyi reddetmiş, sadece birkaç oyuncak almasına izin vermişti. Aynı zamanda Fensterwald'ın ve Zucker'ın da muhasebe müdürü olan Steve Miller ile görüşmüş, adamın işinin erbabı, dürüst biri olduğunu görünce de rahatlamıştı. Agnes'a her zaman geçimlerini sağlamalarına yetecek kadar kazandığını, kızlarının parasının bir kuruşuna bile dokunmayacağını söylemişti. Teresa'nın, parasının mümkün olduğunca büyük bölümünü akıllıca yatırımlarda değerlendirmesini istiyordu. Oyunculuk kariyerinin sonunun nasıl ve ne zaman geleceğini kim bilebilirdi?

Agnes fincanına şeker koydu ve soğuk parmaklarını ısıtmak için iki eliyle birden kavradı. Üst kattan gelen kahkahalar, diğer her şeyde olduğu gibi Agnes'ı dışlıyordu. Teresa, *Küçük Kadınlar*'da çalışmaya başladığında hayatı öylesine yoğunlaşmıştı ki evi terk etmiş gibi olmuştu. Okulu onların isteği dışında, ani bir kararla bırakmıştı. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu çünkü Teresa on altı yaşını geçmişti. Set dışında geçirdiği zamanın her dakikası, Aaron Zucker tarafından binicilik, dans, tenis dersleri ve araba kullanmayı öğrenmek gibi aktivitelerle programlanmıştı.

Agnes, fındandaki çay soğurken, kendi rolünün kahvaltı ve yatak sunmaya kadar indirgendiğini düşündü. Kızı giderek daha bağımsız oluyor, özgüveni artıyordu. Etrafına ışıklar saçan, gerçek bir yıldız olmuştu. Her günü, ayrı bir zaferdi. Agnes, unutulduğu köşeden kızının oradan oraya koşturmasını, bir yıldız olmanın getirdiklerini yaşamasını izliyordu. Ailesi, Teresa'nın evden ayrılma-

ması için ısrar etmişti ama Teresa'nın onlar için ayıracak vakti yoktu. Sadece yemek zamanı görüşebiliyorlardı.

Yine de Teresa'nın yaşamı, *Küçük Kadınlar*'ın gösterime girmesinden birkaç ay sonrasına kadar biraz olsun istikrarlıydı. Oynadığı ilk rolle Oscar'ı kazanana dek yaşamı, yoğunluğuna rağmen anlaşılabilir bir akışa sahipti.

Ama Oscar'ı kazanmasının ardından medya çılgınlığı Teresa'yı ele geçirdi ve Teresa, affedilemez bir şekilde her geçen gün bir tomurcuk gibi açıldı. Yaşadığı her andan ayrı bir zevk alıyor, heyecan duyuyordu. Sanki gülerek kabul ettiği her iltifat, her hayranlık belirtisi onun doğal hakkıydı. Şöhretin parlaklığı gözlerini kamaştırmıştı ve Hollywood, yeni yıldızını büyük bir şaşaayla karşılamıştı.

Şoförlü bir araba daima Teresa'nın emrindeydi. Sıkça katıldığı galalarda ve ödül törenlerinde ünlü modacıların kreasyonlarını giyiyordu. Fiona Bridges, modacılarla birlikte çalışıyor, ona eşlik edecek kişileri seçiyor, mektupları cevaplayan kızları koordine ediyor, Roddy Fensterwald'ın önerdiği reklam şirketiyle çalışarak dünyanın her köşesindeki gazetecileri ve fotoğrafçıları organize ediyordu.

Ve şimdi Teresa, yeni başarılar için İngiltere'ye uçuyordu... İskoç Kraliçesi, Adalar Kraliçesi Mary... Katolik kraliçelerinin en kuvvetlisi... düşüncesi bile çok romantikti. Agnes kendi renksiz hayatını düşünerek derin derin iç geçirdi.

"Açıktan ölüyoruz, anne," dedi Teresa mutfağa dalarak. "Yiyecek bir şey var mı? Toplanmak insanı çok acıktırıyor."

"Bu kadar çabuk mu bitti? Ama aylarca dönmeyeceksin."

"Her şey tamam! Fiona giysilerimin çoğuna ihtiyacım olmayacağını söyledi. Gerekirse oradan da satın alabilirim. Çoğunlukla kostümlü olacağım. Bir şeye ihtiyacım olursa Fiona alabilir. Önemli geceler için modacılar giysi gönderecekler."

"Ne uygun," dedi Agnes, Fiona'ya dik dik bakarak. Oysa küstah Fiona, hiçbir şeyin köreltemeyeceği etkinliğiyle ona dikkat bile etmiyordu. Agnes'in hakkı olan pozisyonu kapmıştı. Bir yıldızla yakın olmanın bütün eğlencesini ve heyecanını yaşayan oydu. Agnes, Fiona'nın yaptığı her şeyi yapabileceğini, hatta ondan daha iyi yapabileceğini düşündü içinin buz kesmesine sebep olan bir kırgınlıkla.

"Anne? Yemek? Buzdolabında iştah açacak bir şey göremiyorum. Sadece dünden kalanlar ve bu akşam için yaptıkların var. En azından benim tahminim o."

"Neden oda servisini aramıyorsunuz?" diye tersledi Agnes onu ve mutfaktan hızla çıktı.

"Agnes," dedi o gece Sandor, Maggie'yi yatırmalarının ardından. "Bugün Teresa'yla aranızda ne geçti?"

"Hiçbir şey. Onu doğru düzgün görmedim bile. O ve Fiona denen yaratık yola çıkmadan önce seninle daha çok vakit geçirdiler. Kim bilir nereye gittiler?"

"Fiona ona kızdığını söyledi. Yiyecek bir şey isteyerek mutfakını işgal etmişler. Teresa sana hak verdiğini, neredeyse hiç evde olmadığı düşünülecek olursa onun için yemek hazırlamanı beklemesinin yanlış olduğunu söyledi. Düşüncesizce davrandığı için özür dilediğini söylememi istedi. Ayrıca bu filmin çekimleri bitip Hollywood'a döndüğünde ayrı eve çıkacağını söyledi. Onun yaşında birinin olması gerektiği gibi bağımsız olup başının çaresine bakacakmış."

"Geç bile kaldı," dedi Agnes soğukça. İçinden yükselen itiraza kulaklarını tıkamıştı.

"Kabul etmedim. Bence genç bir hanım evlenene dek ailesiyle yaşamalıdır. Bu düşüncemi ona da söyledim."

"Eee?"

"Biraz öfkelendi. Her şeyden önce yirmi yaşını geçtiğine göre yasal olarak Fiona ile yaşaması için hiçbir engel bulunmadığını

söyledi. Ama daha da önemlisinin, bu küçük evde yaşamaya devam ederse hiç susmayan telefon yüzünden rahatsız olma ihtimalimiz olduğunu belirtti. Ayrıca daha büyük gardıroplara, Fiona için bir misafir yatak odasına ve bir sekreterin çalışması için alana ihtiyaç olduğunu söyledi. Burada konuk ağırlamak için yeterli yer olmadığını, iş görüşmeleri için uygun bir yer bulunmadığını söyledi. İkisinin bütün ayrıntıları daha önce tartışmış olduğu açık. Sonunda, her ne kadar hoşuma gitmese de Teresa'nın söylediklerinin akla uygun olduğunu gördüm. Bir film yıldızının yoğun hayat akışına uyum sağlayabilecek ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda değiliz. Teresa yeni bir yerleşim alanına taşınmak istemekte haklı."

"Yerleşim alanı mı? Sanırım böyle konuşmayı o sapık Roddy Fensterwald'dan öğrendi!"

"Agnes! Onun Teresa'nın taşınmak istemesiyle ne ilgisi var? Onu kişi olarak onayladığımı kesinlikle söyleyemem ama Teresa'nın iyiliğini düşündüğüne inanıyorum -kendisini ona adanmış durumda- kariyerinde ilerlemesine yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Onun oyuncu seçimi ve yönetimi olmasaydı Teresa nasıl Oscar kazanabilirdi?"

"Ben olmasaydım en başta bir kariyeri olmayacaktı," dedi Agnes hırsla. "Fensterwald'a gelince, önceki gece izlediğimiz pornografik film kimin başının altından çıktı sanıyorsun?"

"On iki yaşındayken Teresa'yı New York'taki seçmelere götürmene izin vermeyişimin sebebini şimdi anlıyorsundur herhalde, Agnes. O zaman bana ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyorum. Ama güzelliğin her zaman sömürüldüğünü biliyordum. On iki yaşında bile olsa. Buna elimden geldiği kadar engel olmaya çalıştım."

"Yani *İkizler Yazı*'nı onaylıyor musun?"

"Elbette hayır! Ama artık söz sahibi değiliz. Hoşumuza gitse de gitmese de kabullenmemiz gerek."

"Lanet olsun sana, Sandor! Hayatın boyunca Papa'nın kardeşymişsin gibi yaşamlarımızı Katolik bir çizgide sürdürmemiz için ısrar

ettin ve tüm gücünü bu amaçta kullandın. Ama Teresa'nın zengin ve ünlü olduğunu görünce nedense aniden bir filozofa dönüşüverdin! O bir günahkâr, Sandor, bir günahkâr, unuttun mu? O bahsettiği 'yerleşim alanı'na taşındığında tekrar günah işleyecek."

"Ben günahını çoktan affettim, Agnes. Bunu sana söylemiştim. Kilise ve İsa onu affettikten sonra, Af İlanı'nı aldıktan sonra ben kim oluyorum da onu affetmemeye kalkıyorum?" dedi Sandor sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. "Bildiğimiz kadarıyla Teresa o günden beri hiçbir erkekle yalnız kalmadı. 'Randevuları' sadece reklam şirketi tarafından ayarlanmış buluşmalar ve daima grup içinde oluyorlar. Film ekibinden düzinelerce insanın tanıklığı olmadan biriyle öpüşmedi bile. Filmdeki kıyafetleri mide bulandırıcı olsa da Teresa'nın çok iffetli olduğunu düşünüyorum. Ama sen onu hiçbir zaman affetmedin. Affetmedin, değil mi?" Sesi öfkeyle titriyordu. "Yıllardır öfkene tutundun, onu özenle koruyup göğsünde besledin ve bu, Agnes, Tanrı'nın gözünde kesinlikle bir günah."

"Sakın Tanrı'nın isteklerine uygun yaşamak konusunda bana vaaz vermeye kalkma," diye bağırdı Agnes kocasının sesindeki küçümseyici ton üzerine öfkeyle dolarak. Ondandaha kötü bir Katolik olduğunu ima etmesine tahammül edemiyordu. "Ailemizi rezil olmaktan ben kurtardım, Maggie konusunda çözümünü buldum, her yılın her günü onunla ilgileniyorum. Teresa'nın yeteneğini geliştirip ona bir fırsat tanıyacak kadar ileri görüşlüydüm. Ben olmasam ne yapacaktı? On dört yaşında bekâr bir anne olarak nasıl bir kadere mahkûm olacaktı?"

"Kendinle fazlasıyla gurur duyuyorsun, değil mi, Agnes? Sürekli olarak küstahlık günahını işliyorsun, Tanrı'nın yardımı olmadan ruhunu kurtuluşa erdirebileceğini mi sanıyorsun? Kızımıza duyduğun öfkenin son bulması için dua ettin mi hiç? Bu öfkeyi bir rahibe itiraf ettin mi? Elbette etmedin çünkü için hâlâ o öfkeyle dolu ve ondan vazgeçmeye hiç niyetin yok. Agnes, ölümcül günahlardan biri olan haset seni tüketmiş. Kızımızı, onun başarısını kıs-

kanıyorsun. Bunu her gün suratından okuyabiliyorum. Haset ve gurur. İki büyük, ölümcül, önemli günah, Agnes. Bunları inkâr edebilir misin?"

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir zaman da bilmedin," dedi Agnes sitemle. Öfkeyle yanıyordu. "Peki ya sen, Sandor? Hiç kendine baktın mı? O çok önemli manevi değerlerin şimdi nerede? Ben söyleyeyim; açgözlülük günahının içinde boğulmuş durumdalar. Kendin için değil, kızın için. Parası iyi olan her çöplüğe girmesine razısın."

"Açgözlülük," dedi Sandor yavaşça. Yakışıklı yüzünde şok ifadesi vardı. "Açgözlülük... hiç düşünmemiştim. Ama belki sen haklısın. Bunu kendimde hiç fark etmemiştim ama evet, imkânsız değil... bunu yarın Rahip Vincent ile yüz yüze konuşacağım."

"Keyfine bak, Sandor. İki kardinal gibi kılı kırk yarın. Belki Rahip Vincent, çektiğin vicdan azabı için sana küçük bir kırmızı *biretta*^(*) verir. Ben yukarı çıkıyorum. Maggie'nin odasında uyuyacağım."

"Brian," dedi Sandor Horvath, Maggie'nin vaftiz babası olan arkadaşısı Brian Kelly'ye. "Son birkaç yılda birbirimizi çok iyi tanıdık, sen ne dersin?"

"Elbette, Sandy. Tek üzüntüm, karılarımızın bizim kadar iyi anlaşılamamış olması. Bu yüzden çiftler olarak dilediğim kadar sık bir araya gelemedik."

"Ama en azından seninle aramızda bir sorun yok. Birlikte olduğumuz öğle yemeklerini iple çekiyorum."

"Ben de öyle, Sandy. Bir sorun mu var? Sesin keyifsiz gibi geliyor."

"Sorun yok, sadece benim için bir iyilik yapmanı istiyorum. Bir vaftiz babası olduğunu göz önüne alarak yapmanı rica edeceğim bir şey."

(*) Dört köşeli şapka.

"Elbette."

"Bundan on üç yıl sonra hayatta olmadığım takdirde yerine ulaştırmanı istediğim bir mektup yazdım."

"Haydi ama, dalga geçmeyi bırak."

"Çok ciddiylim."

"Kime ulaştırılacak?"

"Maggie'ye."

"Bir vasiyet değil, değil mi?"

"Bunun için bir vaftiz babasına gerek yok, Brian."

"Pekâlâ, diyelim ki o tarihte sen olmayacaksın. Ya Agnes?"

"Bu onu ilgilendirmiyor. Maggie ile benim aramda. Bu yüzden on sekiz yaşında olduğunda hayatta olmadığım takdirde mektubu ulaştırman için sana güveniyorum."

"Mektubu bana verip tamamen unutabilirsin. Elbette fikrini değiştirmediğin sürece. Maggie'nin on sekiz yaşına girmesinden hemen öncesine kadar mektubu kasamda saklayacağım. Pek unutabileceğim bir tarih değil, biliyorsun. Ve Tanrı korusun, ben de ölmüş olursam mutlaka Maggie'ye ulaştırılması için gerekli ayarlamaları yaparım. Benim kadar çok çocuğu olan insanlar vasiyetlerini sık sık yenilemek zorundadır. Her sene yeni bir vâris ekliyorum."

"Mektupta ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Elbette ediyorum ama bana söyleyebileceğin bir şey olsaydı bunca zahmete girmeyeceğini de biliyorum."

"Teşekkür ederim, Brian. Şayende içim anlatamayacağım kadar rahatladı."

"Yardım edebildiysem ne mutlu bana, Sandy. Maggie'yi çok sevdiğimizi biliyorsun. Bize geldiği zamanlarda çocuklar onunla oynamaya doyamıyor. Çok tatlı bir yumurcak! Haydi artık yemeklerimizi söyleyelim ve önemli konulardan bahsedelim. Mesela golf tekniğim."

9

Önceki gün David Lean, Kraliçe Mary'nin tarihte golf oynayan ilk kadın olduğunu söylemişti. Tessa bunu düşünerek aklını meşgul etmeye çalıştı. Acaba genç kraliçe aynı zamanda Edinburgh Şatosu'nda bir odada güneşin bulutun arkasından çıkmasını beklerken donarak ölen ilk kadın mıydı yoksa bu ayrıcalık Tessa Kent'e mi ait olacaktı? Üzerinde çok gösterişli bir kostüm, boyunda Mary'nin her zaman taktığı siyah inciler ve dokuz aylık hamile olduğunu gösteren karnındaki yastıkla ortaçağ penceresinin önünde kıpırdamadan duruyordu. İskoç havasının yüzlerce yıllık soğukluğu, şatonun bütün duvarlarına ve kulelerine işlemişti. Şehirden yüksek oluşu, şatoyu denizden esen dondurucu rüzgârla karşı karşıya bırakıyordu.

Seksen metrelik uçurum manzarası olan pencerenin yanındaki yerine mihlanmış duran Tessa, kendi kendine 1566 yılında hazi-
ran ortasında sıcak bir günde olduğunu söylüyordu. Güçlü, sıcak-
kanlı, golf oynayan kraliçe de dahil, o dönemin kadınlarının hiçbi-
rinin soğuğu hissetmediğine kendini ikna etmeye çalıştı. Ama ne
var ki o kraliyet ailesinden değildi, golf bilmezdi ve soğuğa daya-
nıklılığı, güneşli Kaliforniya'da geçirdiği yıllarda azalmış olmalıydı.
Zamanda geriye gitmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen bun-
ları düşünmeden yapamıyordu. Macbeth, Duncan'ı şu an durduğu
yerin çok yakınında öldürmüştü ve Tessa da film ekibiyle birlikte

İskoçya'ya gelişinden beri sadece geceleri iki battaniye altındayken ısınabilmişti.

Arkasında tüm ekibin nefeslerini tutmuş, çok değerli güneş ışığının geri dönmesi için dua ettiğini biliyordu. Tüm konuşmalar beklentiyle kesilmişti. Tüm teknisyenler hazırды. Kameraman kulak kesilmiş, yönetmenin sesini bekliyordu. Tessa'nın yerini dublörüne bırakması zaman kaybı olacaktı. Kraliçenin pencereden dışarı bakarak doğacak çocuğunun cinsiyetinin önemini yüksek sesle düşündüğü bu sahnenin bitimine sadece on saniye kalmıştı. Ama daha sonra Kraliçe Elizabeth'in vârisi, İngiltere'nin I. James'i olacak VI. James'in doğum sahnesini hazırlamak için bu on saniyeye ihtiyaçları vardı. Tanrı'ya şükür, diye düşündü Tessa. Sonraki iki gün, James'in doğum sahneleri çekilecekti... hiç olmazsa o sahnelerin çekimi sırasında bu kadar üşümezdi.

Hafifçe ama kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı. Başını çevirmeye veya parmağını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu çünkü sahnenin devamlılığını bozabilirdi. Tek umudu, güneş tekrar yüzünü gösterip, kendisi de tekrar Kraliçe Mary olduğunda titremesinin geçmesiydi. İşteki bu küçük duraksamada dikkatinin dağılmasına izin verdiği için kendi kendine kızdı. Birden kendisine doğru hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Sette kıpırdamaya kimin cesaret ettiğini merak bile edemeden bir erkeğin güçlü kolları, vücut ısısıyla sımsıcak olmuş ağır bir kumaşı bedenine sardı.

"Tanrı aşkına, bu kızdan ne bekliyorsun, David? Görev başında ölmesini mi?" diye bağırdı bir ses güneş yüzünü gösterirken.

"Seni... seni aptal!" diye çığlık attı yönetmen. "O şeyi kızın üzerinden çek ve setimi terk et, aşağılık herif!"

"Yapamam," dedi yabancı ses sakince. "Bir düğme peruğuna takılmış sanırım."

"Kostüm ekibi!" diye bağırdı biri ve Tessa becerikli, tanıdık parmakların peruğunu onu saran sıcak şey her ne ise onun düğmesini-

den kurtarmaya çalıştığını hissetti. Peruğu serbest kalıncaya dek bir vitrin mankeni gibi kıpırdamadan durdu.

"Ona bir bakın!" diye bağırdı kostüm ekibinden olan kadın umutsuzca. "Peruğu kaydı ve kolyesi kırıldı. Saç, aksesuar, çabuk!"

"Boş verin, ışığı kaçırdık," dedi David Lean korkunç bir öfkeyle.

"Tüh, fark etmemiştim... " dedi yabancı ses.

"Fark ettiğini düşünseydim seni ellerimle öldürürdüm, kaçık piç kurusu. Oh, Tessa, affedersin. Artık hareket edebilirsin. Eddie, herkese söyle, bugünlük paydos."

Tessa, yabancının yaka paça setten dışarı atıldığını görmeyi bekleyerek arkasına döndü. Ama yabancı ve Lean, gülerek birbirlerine sarılmışlardı.

"Bunu bir daha yaparsan seni en yakın pencereden dışarı fırlatırım, Luke."

"Yatırımımı kontrol ediyordum, David. Benim gibileri uzak tutması için birini işe alsan iyi olacak," dedi kurtarıcısı. "Çekim yaptığınızı bilmiyordum. İçeride çıt çıkınıyordu."

"Kendi kendine neden herkesin nefesini tutup kıpırdamadan durduğunu sorabilirdin ama tek görebildiğin, zor durumda bir kadındı. Senden de bunu beklerdim. Tessa, bu Luke Blake, kendisi ne yazık ki en iyi dostlarımdan biridir. Luke, bu Tessa Kent."

"Bir saniyelğine bile olsa ısındığımı hissettim, teşekkürler," dedi Tessa uzatılan eli sıkarken. Üç aydan beri hissettiği en sıcak şeydi ama bir manşonmuş gibi iki elini birden onun elleri arasına sokamazdı elbette. Yine de o güne dek hiçbir şeyi bu kadar çok istemişti. Eli, bu adamın elindeyken hissettiği sadece sıcaklık değildi. Kendimi güvende hissediyorum, diye düşündü akli karışarak. Açıklayamayacağı, daha önce hiç hissetmediği bir güvenlik hissiydi.

Tessa bu kayıtsız şartsız, ani güvenlik hissiyle sarsılmıştı. Böyle bir hissin olabileceğini hayal bile etmemişti. Bütün duygulardan güçlüydü. Bu keşfin büyüklüğüyle neredeyse gözyaşlarına boğula-

çaktı. Bu kadar kesin bir kanaat nasıl mümkün olabiliyordu? Gözleri, Luke Blake'inkileri aradı. İçlerinde sıcaklık olduğunu gördü. Doğadaki bütün güçler kadar baskın, gerçek bir sıcaklıktı. Ellerindeki gibi fiziksel değil, ruhsal bir sıcaklıktı. Ona, hakkındaki her şeyin onun için kusursuz olduğunu ve daima öyle kalacağını anlatıyordu. Bakışlarında zekâ ve neşe pırıltıları da vardı ama en önemlisi sıcaklığıydı. Luke Blake dünyadaki en harika adam olmalıydı. Sahneyi berbat etmesinin ardından David Lean'ın onu böylesine çabuk affetmesine şaşmamalıydı.

"İşte, paltomu tekrar alın," dedi Luke Blake. Yün kazağı içindeki göğsü geniş, boyu uzundu. Kestane rengi dalgalı saçları kısa kesilmişti. Otoriter hatları, güneş altında çok vakit geçirdiğini belli eden bronz teni, çekici ağzı, geniş omuzları, masmavi gözleriyle etkileyici bir erkekti.

"Tessa kostüm bölümüne gidiyor," dedi yönetmen.

"Yine de alın, yolda donma tehlikesini bertaraf etmiş olursunuz," diye ısrar etti Blake. Paltoyu dikkatle Tessa'nın omuzlarına yerleştirdi ve şiş karnına dostça vurdu. "Merhaba, James, seni haylaz," dedi. "Elizabeth Halan annenin başını kestirdiğinde gıkın çıkmadı, değil mi? Hayırlı evlat. Çocuklar... daima çok bencil oluyorlar."

Avustralyalı... anlamam niçin bu kadar uzun sürdü ki, diye düşündü Tessa, Luke'un aksanını fark ederek.

"Tanrım, Luke, yoksa tarih mi okuyorsun?" diye sordu Lean şaşırarak.

"Elbette. Film bittiği sırada Mary'ye ne olacağını öğrenecek kadar okudum. Senin aksine, ben bu karakterlere ilgi duyuyorum, David. Mary'yle işin bitince kuzeni tarafından yirmi yıl boyunca hapiste tutulmuş o zavallı kızı unutup başka aktörlerle başka senaryolar peşinde koşacaksın, sakın inkâr etmeye kalkma."

"Kendimi bir vahşi gibi hissetmeme sebep oluyorsun," diyerek güldü yönetmen.

"Bütün yönetmenler vahşidir. Öyle olmasalardı Bayan Kent'in titreyecek kadar üşümesine seyirci kalmazlardı. Sen bir utanç kaynağısın, David. Neredeyse seni tanıdığımı pişman olacağım. Ama geçmişin hatırına, bu akşam yemeğe ne dersin?"

"Elbette."

"Hoşça kalın, Bay Blake," dedi Tessa kostüm sorumlusunun çekiştirmesine karşı koymaya çalışarak. Belki beni de davet eder, diye düşünüyordu. "Paltonuzu size nasıl iade edebilirim?"

"Kafanızı yormaya değmez, başka paltolarım var. Ama isterseniz yarın akşam yemekte bu konu üzerinde tartışabiliriz."

"Kalıyor musun?" diye sordu Lean şaşkınca.

"Süresi kesin olmamakla birlikte evet. Tabii eğer sakıncası yoksa."

"Seni uyarıyorum, yanlış bir hareket yaparsan seni yere mıhlardım."

"Önemsiz bir bedel."

"Bana ondan bahset, David," dedi Luke Blake yemek için masaya oturduklarında. Bir giriş yapmaya veya resmiyete gerek görmemişti.

"En azından nasıl olduğumu ve yirmi beş milyon poundunu yatırdığın filmin nasıl gittiğini sorabilirdin."

"Bunlar küçük ayrıntılar. Bana Tessa Kent'ten bahset ve oyun oynamayı kes, dostum," dedi Luke yönetmene sırtarak.

"O sana fazla, oğlum."

"Kim demiş?"

"Herkes. Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Kötü bir şöhretin var. Kırk beş yaşında müzmin bekâr. Son çeyrek yüzyılda elinden kaçabilen güzel kadın oldu mu? Hayatın boyunca, çoğu ölümünün aşk diye adlandırdığı duygunun yakınından bile geçmediğini biliyorum. Şimdiye kadar çalıştığım en masum aktrisi soruyorsun

bana. Daha yirmi yaşında, hâlâ ailesiyle yaşayan bir çocuk. Sana göre değil, dostum. En sınırsız hayallerinde bile olmaz. Hiçbir fiyata satın alınamaz, alıkoyulamaz, elde edilemez."

"Öyle görünüyor."

"Aklından bile geçirme," dedi Lean uyarırcasına.

"Oysa ben dostum olduğumu sanıyordum, David."

"Dostun olarak sana önemli bir soru soracağım: Neden kendini üzesin? Hayatta, Luke Blake'in yaşamında bile elde edilemeyecek, gerçekleşmeyecek bazı şeyler vardır. Gerçekleşmemesi gereken şeyler. Ve Tessa Kent de onlardan biri."

"Gerçekleşmemesi gereken mi? Buna sen mi karar veriyorsun? Ve eğer öyleyse ne hakla?"

"Yaş farkı."

"Ve?" diye sordu bunu bir kenara bırakarak.

"O bakire."

"Bu konuda hiç yanılmadığımı kabul etmek zorundayım."

"Ve Katolik."

"Aslında ben de öyleyim. Otuz yıllık bir bölümünü kaçırdım ama en azından küçükken çok başarılı bir mihrap çocuğuydum."

"Asla yirmi yaşında bir bakireyi baştan çıkarmaya kalkmazsın, Luke. Tazın değil," diyerek güldü Lean.

"Haklısın. Aslında ben iyi bir adamım. Tüm zayıflıklarımı bilmem beni sinir ediyor, ahabap. Oysa bu iyi özelliklerimi saklamak için çok uğraşıyorum. İş dünyasının kurdu imajımı zedeleyebilirler."

"Haksızlık, değil mi?"

"Hem de nasıl. Viskilere ne oldu?"

"Garson getiriyor. Bira işi nasıl gidiyor, Luke?"

"Altın çağını yaşıyor. Büyük büyükbabam bira yapmaya başladıktan sonra Avustralyalıların başka bir şey içmemeye başlayacağını kim düşünürdü?"

"Beyni olan herkes."

"Haklısın. Avustralyalı olmak insanı susatır. Sıcak hava, kurak topraklar. O dönemde herkesin yaptığı gibi altın aramaktansa bira içine başlaması çok akıllıca olmuş," diyerek güldü Luke.

"Avustralya'daki en zengin adam sen misin, Luke?"

"Çok yakınım, David ama bu benim suçum değil. Doğru ailenin evladı olarak doğmuşum. Büyük büyükbabamın başlattığı bira işi öyle kazançlı olmuş ki bir sonraki nesil, diğerlerinin keşfettiği bakır ve altın madenlerini satın alabilecek kadar zengin olmuş. Sonra büyükbabam tren yolları, hayvancılık ve kerestecilik işlerine girmiş. Babamsa petrol ve çelik sektörüne el atmış. Aile işi fazlasıyla karmaşık ama bir o kadar da büyüleyici. Ve tabii bir de bütün dünyaya bira satıyoruz."

"Ya Ahlsız Dennis Brady dedikleri adam?"

"Muhtemelen benden daha zengindir ama o kazanmaktan çok harcamayı düşünen bir aylak. Tüm zamanını Riviera'daki kumar masalarında geçiriyor ve iş konusundaki tüm kararları yönetim kuruluna bırakıyor. Ben bunu asla yapmam. Kendimi şirketin başkanı olarak görürüm. Şirketin kolları artık bütün dünyayı sarmış durumda."

"Filmlere yatırım yapmaksence bir tür kumar değil mi?"

"Bu benim için bir hobi, dostum. Ya da istersen buna hesaplı risk yönetimi diyebilirsin. İşin içinde sen olunca risk öyle azalıyor ki kârlı bir yatırım olacağına neredeyse kesin gözüyle bakıyorum."

"Gösteri dünyasında her zaman risk vardır, bu lafımı unutma. Artık mönüye bakalım mı?"

"Geç kalacağım," diye sıkıntıyla inledi Tessa giyinmesine yardım eden Fiona'ya.

"Ne olmuş yani? Bütün gün doğum sahnesiyle uğraştığını ve öyle zor bir doğumdan sonra hazırlanmanın hiç de kolay olmayacağını bilmesi gerekir."

"Geç kalmaktan *nefret* ederim," dedi Tessa telaşla saçını fırçalayarak. "Kuaför saçıma yapışana dek sprey sıktı, makyajcıysa iyice abarttı, yüzümü gören, doğum sancısı çektiğimi değil, gördüğüm işkence yüzünden can çektiğimi sanırdı."

"Ama şimdi muhteşem görünüyorsun," dedi Fiona. "Bir saattir telaş içinde çırpınıyorsun. Aynanın önünde kıpırdamadan otur. Sana önemli bir şey göstermek istiyorum." Tessa itaatkâr bir şekilde otururken Fiona parmağını Tessa'nın burun kemiğinin üzerine koydu ve burnundan kaşına kadar olan kavis üzerinde gezdirdi. "Bu, tarihteki bütün yüzlerdeki bütün kavisler içinde en büyüleyici olanı. Doğuştan var olan, sorgusuzca kabul edilen, pek şairane olmayan bir şekilde göz yuvası ismi verilen bu bölgenin eşi benzeri yok. Saçını boş ver, Tessa. Hangi adam bu göz yuvaları varken saçına dikkat eder ki? Gülümsemenden bahsetmeyeceğim bile, zira zaten biliyorsun. Hem neyin var senin? Luke Blake'in yaşı seninkinin iki katı olmalı. Farkı oluşturan yılları da fazlasıyla yoğun geçirmiş."

"Dedikoducunun tekisin, Fiona ama buna niye şaşıyorum ki? İngiliz dedikodu gazetelerini okuyarak büyümüşsün." Tessa göz yuvalarına yeni bir ilgiyle baktı. Fiona haklı olabilir miydi?

"Hah! Dedikoduymuş! Adam bugün ölse yarınki gazetelerin manşeti şöyle olurdu; 'Avustralyalı önde gelen işadamı ve dünya çapında çapkın Luke Blake, dün Edinburgh'da öldü.'"

"Fiona, neden oyunbozanlık yapıyorsun? Bırak da biraz keyfini çıkarayım. Daha önce hiç gerçek bir randevu için hazırlanmadım, biliyorsun. Tek yaptığım, beni ısıtma nezaketini gösteren hoş bir adamla yemek yemek."

"Seni uyarmaya çalışıyorum."

"Beni elde ettiği kadınlar listesine eklemek istediğini mi sanıyorsun?"

"Sanmak mı? O adamın niyeti konusunda en ufak şüphem yok. Bir kadını, onu yatağa atma niyeti olmaksızın yemeğe çıkaramayacağından eminim. Hatta bu konuda bahse bile girerim."

"Fiona kirli beyninin bir köşesinde o adamla hemen o gece olmasa da *bir gece mutlaka yatağa* girme fikri olmadan biriyle yemeğe çıkmadığını söyleyebilir misin?"

"Of! Kahretsin!"

"Yakalandın!"

"Haklısın, ben de bütün erkekler gibi kötüyüm. Tabii rahipler, öğretmenler ve arkadaşlarımin babaları gibi erkekleri saymazsak."

"Kendi babam hariç bu saydığın kategorilerin hiçbirinde sana güven olmayacağını düşünüyorum." Tessa güldü ve siyah kadife pantolonunu giydi. Fiona, siyah kadife ceketini giymesine yardım etti. Beyaz dantel yakası ve parmaklarına kadar inen dantel manşetleri göz alıyordu.

"Hının, düşündüm de... üniversitedeki öğretmenler..." dedi Fiona düşünceli bir ifadeyle. "Hiç üniversiteye gitmediğim için bilemeyeceğim."

"Ben de gitmedim. Liseyi bile bitirmedim. Ama Marymount'ta birkaç güzel rahibe vardı..."

"Git de şu adamla buluş, Tessa," diyerek onu suitten kovdu Fiona. "Hâlâ lobide bekliyor. Seni dinlemek için uyumadan beklemem mi?"

"İyi uykular, Fiona. Yarın görüşürüz."

"Sıcak tutan çoraplar ve elektrikli battaniyeler için teşekkür ederim," dedi Tessa masaların arasında hoş bir mesafe olan küçük, şık Fransız restoranında, Luke'un çektiği sandalyeye otururken. "Bu sabah geldiler."

"Yararları oldu mu?" diye sordu Luke zorlukla. Beyaz dantelle çevrelenmiş muhteşem yüz nefesini kesmişti. Rönesans döneminden genç bir prensesin portesine bakıyor gibiydi. Öyle mükem-

mel, öyle güzel bir yüzdü ki insan, portredeki yüzün sahibinin yaşadığı dönemde hayatta olmak için can atarak resmi saatlerce inceleyebilirdi.

"Aslında ilk yarım saatten sonra çıkarmak zorunda kaldım. Bay Lean'ın doğum sahnesi oldukça karışık ama Tanrı'ya şükür bebek yarın doğmuş olacak. Armağanlarınızın ondan sonra çok işe yarayacağından emin olabilirsiniz."

"Bir bakire, doğum yapan bir kadını oynamayı nereden bilebilir?"

"Peki siz bakire olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Ah." Sessizleşti ve bakışlarını utançla önüne indirdi.

"Herkes biliyor mu? Bir yerden mi belli oluyor yoksa sadece bir tahmin mi yürüttünüz?"

"David söyledi," diye itiraf etti Luke.

"Durduk yerde mi? Bakirelerin tek boynuzlu atlar gibi nadir olduğunu söyleyerek civarda bir tane bulunduğuna dair seni uyardı sanırım. Turistlere yönelik özel bir gösteri gibi."

"Aslında peşine düşmemem için uyardı."

"Umarım ona başkalarının işine burnunu sokınamasını söylemişsindir."

"Ona benzer bir şey dedim."

"Senin gibi bir taş kalpli günahkârla yalnız kalamayacak kadar genç olduğumu da söyledi mi?"

"Elbette. Taş kalpli bir günahkâr olduğumu sana kim söyledi?"

"Herkes. Bakire oluşum gibi bilinen bir konu."

"Eh, bu durumda eşitlenmiş sayılırız, değil mi? Bir cinsin iki örneğiyiz. Yani karşı cinsten iki örnek." Saçmalıyorum, diye düşündü. Mantıklı konuşmuyorum ama kendimi aptal gibi de hissetmiyorum.

"Bu durumda birlikte yemek bile yememesi gereken iki insan oluyoruz."

"Bu yüzden mi seninleyken bu kadar mutluyum?"

"Bilmiyorum." Küstah bir aldırmaazlıkla, zarıfçe omuz silkti. "Seni hiç tanıımıyorm, seni neyin mutlu ettiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim iyi, nazik biri olduğun ve yanındayken Roddy'yle olduğumda bile hissetmediğim bir duyguya kapıldığım."

"Roddy mi?" diye sordu kırk beş yıldır hissetmediği şiddette bir kıskançlıkla.

"Roddy Fensterwald. İlk iki filmimi o yönetmişti."

"Tanıyorum, harika biri," dedi Luke rahatlayarak. "Roddy ile olduğunda hissetmeyip benimleyken hissettiğin nedir?"

"Güven," dedi Tessa usulca. Tüm cesaretini toplaması gerekmişti ama ona söylemeye kararlıydı. "Kendimi tam anlamıyla güvende hissediyorum. Koşulsuzca. Başıma kesinlikle kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi. Sanki beni dünyadaki bütün kötülüklerden, acılardan, çirkinliklerden koruyacaksın. Çılgınca, pek akla uygun değil, biliyorum. Seninle daha yeni tanıştım ama daha önce böyle bir duygu yaşamamıştım. Tamamen farklı, yepyeni biri olabileceğimi keşfetmek gibi bir şey. Çok farklı bir his. Uyanıp boyumun bir seksen olduğunu ve kayakla atlamada Olimpiyat şampiyonu olduğumu görmek gibi. Dün el sıkıştığımız sırada hissettim. Sır olarak saklanmak için fazla önemli olduğunu düşünerek sana söylemeye karar verdim. Herhangi bir mecburiyet hissetmeni istemiyorum, elbette her saniye benimle ilgilenmeni beklemiyorum. Zaten bununla bir ilgisi yok. Sadece... bilmeni istedim."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkutmaya çalışmıyordum."

"Az önce söylediklerinin birçok erkeğin ödünü patlatacağını bilmelisin."

"Kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu hissettim. Ve yanıldıysam hemen şimdi bilmem daha iyi olur. Bütün gece bunu düşündüm."

"Ben de bütün gece seni düşündüm."

"Ne tür düşünceler?" diye sordu saflıktan uzak bir tavırla.

"Çok genç ve bakire olduğun gerçekleri üzerinde düşündüm. Bekâretin benim için ne kadar büyük bir önem taşıdığını keşfettim. Daha önce hiç fark etmemiştim. Yaşının önemi yok, kesinlikle bir yetişkinsin ve önemli olan da bu. Ama daha önce hiçbir erkekle sevişmemiş olman... bu çok farklı. Tamamen farklı. Birçok kadınla birlikte oldum ama hepsinin daha önceden tecrübesi vardı. Sanırım sebep, içimdeki mihrap çocuğu. Şimdiye kadar yaşadığım hayat göz önüne alınınca bekârete bu kadar önem vermeye hiçbir hakkım olmadığını görüyorum. Bekâretin benim için niçin bu kadar gizemli, derin bir anlam taşıdığını ben de bilmiyorum. Ama benim için inanılmayacak kadar önemli. Belki bunun annem ve onun annesiyle bir ilgisi vardır. Her ikisi de evlendikleri sırada bakireymiş -o günlerde olması gereken buymuş elbette- ama annem her zaman bir bakireyle evlenmemin onun için ne kadar önemli olduğunu söylerdi. Bu sözlerine pek önem vermezdim, sadece iyi bir Katolik gibi davranmaya çalıştığını düşünürdüm ama yine de beni etkilemiş. Sandığımdan da çok."

Ona şimdi söyle, diye düşündü Tessa. Konuşma daha da ciddi bir hal alıp derinleşmeden söyle. Ama ne diyecekti? Teknik olarak bir bakireydi ve doğum, bu gerçeği değiştirmemişti. İsmi lazım olmayan biriyle yaşanmış üç saniyelik deneyimin bir önemi olamazdı. Sarhoştı, olanlardan sorumlu değildi ve zaten yaptıkları seks sayılmazdı. Bütün öpüşmeleri kamera önünde olmuştu. Biriyle baş başa kaldığı bir randevusu bile olmamıştı. İtiraf edip affedildiği günahı haricinde söylenecek hiçbir şey yoktu ve o da Tanrı'yla kendisi arasındaydı. Derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Ona söylemek aptalca bir fikirdi. Bu fikri aklından uzaklaştırdığına memnundu.

"Benimleyken mutlu olmanın sebebi fazlasıyla dile düşmüş olan bekâretim mi?" diye sordu Tessa hoşnutsuzlukla.

"O şekilde hissetmeye başladığımda hakkında tek bildiğim çok üşüdüğündü. Paltomu omuzlarına koyduğum an başladı. Göz-

lerinde, gülümseyişinde, sesinde öyle bir şey vardı ki, dikkat etmezsem zekâ ve yaratıcılığın eksik olduğu bir Gershwin şarkısının sözleri gibi konuşmaya başlayacağım."

"Birlikte olduğun bütün o kadınlar seni mutlu etti mi?"

"Hiçbiri gerçek anlamda edemedi. Etseydi onunla evlenirdim."

"Sen de beni korkutmuyorsun," dedi Tessa. Sesinin titremesini oyunculuk yeteneklerini kullanarak saklamıştı. Konuyu değiştirse iyi olacaktı zira şaşırtıcı, açıklanamaz mutluluk gözyaşlarının dökülmeye başlaması an meselesiydi. Bedeninde çılgınca uçuşan mutluluk atomlarının göğsünde birleşip yoğunlaştıklarını hissediyordu. "Neler yapmaktan hoşlanırsın?"

"Küçük bir tekneyle denize açılmak ve küçük bir uçağı kullanmak," dedi Luke aklına ilk gelenleri söyleyerek. "Ev yapımı sosumda çiftliğimde yetişen kuzu etini yumuşatmak, Brezilya'da samba yapmak, Londra'da, Mr. Chow's'da Pekin ördeğı yemek, gece saat üçe kadar okumak, müzayedelere gitmek, kayak yapmak ve, ah, neredeyse unutuyordum, güzel kızları öpmek. Bir de işimi yürütmek. Ya sen?"

"Ben mi? Ama bu haksızlık!" dedi Tessa kızgınca. Çoğu onun için yabancı olan çekici aktivitelerle dolu uzun bir listeyi böyle kolayca sıralaması içinde ani bir kıskançlık hissi yaratmıştı. "Ne yapmaktan hoşlandığımı henüz keşfedemedim çünkü Aaron ve Roddy'nin almamda ısrar ettiği dersler yüzünden hiç boş vaktim kalmıyor. Dans edebilirim ama nasıl samba yapıldığını bilmiyorum. Okumaya bayılırım ama Pekin ördeğinin tadını bile bilmiyorum. Fazla ayrıcalıklısiniz, Bay Blake. Nerede yaşıyorsun?"

"Orada burada diyebilirim. Melbourne'da ve Monaco yakınındaki Cap Ferrat'da birer evim var ama Avustralya'da ve Güney Fransa'da yılda birkaç haftadan fazla kalamıyorum. Tekneyle açılmak için oraya giderim. İşim bütün dünyaya dağılmış durumda. Bu

yüzden sürekli seyahat ediyor, çoğunlukla otel suitlerinde yaşıyorum."

"Ne tür bir iş?"

"Madencilik, demir-çelik, biracılık, yeryüzünden başka şeyler elde etmek için yeni yollar bulmak."

"Neden yeryüzünü rahat bırakmıyorsun?" dedi Tessa kışkırtırcasına.

"Bunu ben de sık sık merak ederim. İşi büyük büyükbabam kurmuş. Ben de aile işinde kapana kısıldım kaldım. Şimdiyse öyle çok insanın hayatı bana bağlı ki bırakmayı aklımdan bile geçiremem."

"Seni dinlemek büyük bir zevk ama yakında karnımın gürultusu öyle artacak ki sesini duymakta zorlanmaya başlayacağım."

"Unuttum mu?" diye şaşkınca sordu Luke.

"İçki bile söylemedin."

"Tanrım, affedersin. Ne içersin?"

"Bir Blake's deneyeyim. Bakalım onca tantanaya değer miymiş?"

"Daha önce hiç Blake's içmedin mi?"

"Aslında hiç bira içmedim."

"Ama neden? Beni kırıyorsun."

"Küçükken likör içerdim. O sıralarda bir manastırda gündüz öğrencisiydim ve arkadaşım Mimi ile yaramazlık yapıyor, annelerinin içkilerinden araklıyorduk ama sonra... bıraktık... o zamandan beri hiç içki içmedim. Aile düşünlerinde içtiğim birkaç yudum şampanya hariç. Bu filmin çekimi için ayrılışımdan önce hep ailemle yaşadım ve evde pek içki bulunmazdı. Biriyle çıktığım zamanlarda da içmedim, zaten onlar gerçek randevular değildi. Sadece reklam amaçlıydılar."

"David'in bunu bilmemesi büyük şans. Yoksa ikimizi de odalarımıza kapatıp kapıyı üzerimizden kilitlerdi."

"Sakin ona bir şey söyleme! Şöhretim bu haliyle fazla iyi zaten."

"Garson, iki Blake's lütfen."

"Bakayım, efendim," dedi aristokrat, görmüş geçirmiş, eski şehirdeki otantik Fransız restoranının garsonu. "Ama o marka bira-mız olduğunu sanmıyorum." Hayret bir şey, diye düşündü, bari bir de Coca-Cola isteselerdi!

"Ne şaşırtıcı. Eh, o halde bize bir şişe şampanya getirin. Eminim Dom Perignon'unuz vardır. Neye içelim, Tessa?"

"İlk gerçek randevuma," dedi Tessa kararlılıkla.

"Yani... beni kastediyor olamazsın, değil mi?"

"Seni kastediyorum. Zamanı gelmişti."

"Cennetteki ulu Tanrım!"

"Gerçekten de öyle."

10

Fiona ertesi sabah elinde bir not ve bir buket solgun nergisle geldiğinde Tessa, kostüm ekibiyle buluşmaya gitmek üzere kot pantolonunu ve süveterini giyyordu. Zarfı yırtarak açtı, notu iki kez okudu, hızla döndü ve nergisleri çöp sepetine attı.

"Gitmiş!"

"Ne? Bir bakayım şuna." Fiona kâğıt parçasını kaptı ve mırıldanarak okudu. "Aniden Londra'ya gitmem gerekti, otel çiçekçisi kapalıydı, umarım nergis seversin, kendini sıcak tut, vs., vs."

"Buna inanabiliyor musun?" diye bağırdı Tessa.

"Dün gecenin nasıl sona erdiğini hâlâ bilmiyorum," dedi Fiona.

"Beni otele geri getirdi, suitin kapısına kadar eşlik etti, zihnine kazımak istercesine uzun bir süre gözlerimin içine baktı, alnıma bir öpücük kondurdu, öptü ve beni aptalca bekler halde bırakıp aniden gitti. Ne beklediğimi bilmiyordum ama geçirdiğimiz akşamdan sonra beklentim kesinlikle bunlar değildi. Söylediklerinde samimi olduğunu sanmıştım... demek yanılmışım... birbirimizden çok hoşlandığımızı düşünmüştüm. Hatta daha da fazla. Oh, Fiona, flört etmiyorduk, bundan çok emindim. Yüreğimizden geçenleri söylüyorduk."

Tessa'nın gözlerinde inanmazlık, düş kırıklığı ve aldatılmışlık vardı. Öyle temel bir terk edilmiş hissi yaşıyordu ki ne olduğunu zorlukla kavrayabiliyordu. Önceki akşam yemekte yaptıkları uzun, sıcak, ciddi, samimi sohbetle bu notu nasıl bağdaştırması gereki-

yordu? Notu okumadan önce kendini yepyeni, coşkulu hislerle dolu bir havuza dalmış gibi hissediyordu. Öyle alışılmadık bir durumdu ki bütün gece gözüne uyku girmemişti. Uzun uzun birbirlerine söylediklerini düşünmüştü. Her ayrıntının üzerinde duruyor, önceki geceyi adeta tekrar yaşıyordu. Öylesine mutluydu ki mutluluktan ağlamış, sonra kendisine gülmüş ve tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Ama Tessa, geri dönmeyeceğini söylemiyor ki," dedi Fiona ama sesinde güçlü bir inanç yoktu.

"Ne zaman döneceğini sanıyorsun? Ancak İskoçya'da bir daha işi çıktığında gelir. O da kimbilir ne zaman olur!" Öfkesinin yerini acı aldı. "*Ne tür* bir adam böyle davranır? Ne tür, Fiona? Bunu açıklayabilir misin? Daha tecrübelisin. Erkekleri tanırsın. Bu normal midir, böyle bir şeyi ummalı mıydım? Londra'ya gitmek 'zorunda' kalmış, öyle mi? Neden dün gece onu çok mutlu ettiğimi söylerken bu küçük ayrıntıyı atladı? Akla mantığa uygun bir tek sebep gösterebilir misin? Bay Lean'in, Luke'un bir süre buralarda olacağını sandığını biliyorum. Dün söylemişti."

"Kahretsin, bundan korkuyordum," dedi Fiona kızgınca. "Lanet olası bir fırsatçı."

"Çok haklıydın. Ve istediğin kadar 'sana söylemişim' diyebilirsin... bunu hak ediyorum. Of, ne aptalmışım!"

"En azından en önemli hediye almamış."

"Belki o yüzden gitti. Kaçışına başka bir sebep gösteremiyorum. Bekâret takıntısı var. Sanırım o çarpık zihninde fazla safım, onun için bir tabuyum. Böyle biriyle birlikte olmasının imkânsız olduğunu düşünüyor olabilir. Beni dudaklarımdan öpmeye bile çekindi. İçinde bir yerlerde kalan dindarlık bunu engelliyor."

"Tessa, hayatım, bu kadar üzüldüğünü görmeye dayanamıyorum ama Luke Blake'in sana göre olmadığını baştan beri biliyordun. Haydi, kabul et. Tanrım, adam orta yaşlı ve fazlasıyla görmüş geçirmiş. Sen onun gibi biri için fazla iyisin. Çok genç, çok taze,

çok yeteneklisin ve önünde harika bir gelecek var. Onda ne buldun ki zaten? Farklı bir mekânda böyle şeyler hep olur. Ya şu bekâret takıntısına ne demeli? Saçmalık!"

"Bakire olduğumu duymuş. Sanırım gösteri dünyasında bunu bilmeyen yok. Katolik olduğunu otuz yıllık bir gecikmeden sonra fark etmiş bir Katolik ama bu kadarı da bekârete bir tabu gözüyle bakmasına yetiyor. Hasta biri! *Ondan nefret ediyorum!*"

"O serseri nefret etmeye bile değmez, hayatım. Enerjini boşa harcama. Geç kalacaksın ve önünde uzun bir iş günü var. Kostüm bölümünde karnımızı doyururuz. Asıl ihtiyacımız da o. Nergisler! Hiçbir şey göndermese daha iyi edermiş. Garip ama bunu şahsıma karşı bir hakaret gibi algıladım."

"İşin en kötü tarafı ne, biliyor musun," dedi Tessa şatoya giderlerken hüzünle. "İçgüdülerime bir daha asla güvenemeyeceğim."

"Sebebini anlamadım. Bu adama karşı tepkilerine güvenmeyebilirsin, bunu anlarım ama neden genel olarak içgüdülerin?"

"Onunla tanışır tanışmaz çok yoğun bir duygu hissetmiştim. Kendimi, gülme ama, tamamen güvende hissetmeme neden oldu. Öyle ki bu duygu hayatımı değiştirdi. O kadar yoğundu ki... Şimdi kulağa imkânsız geliyor ama bu oldu. Kesinlikle emindim. Yanılıyor olabileceğimi aklımın köşesinden bile geçirmemişim. Ne kadar içten konuştuğumuzu hayal edemezsin. Ona öyle çok şey anlattım ki, hissettiklerimi, düşündüklerimi, umutlarımı, inançlarımı. Kendimi nasıl hissetmeme yol açtığını da ayrıntılı bir şekilde anlattım... Belki asla anlatmamalıydım..." Sesi titredi ve sustu.

"Bana soracak olursan..." Fiona ümitsizce dudağını ısırды. Keşke bir fikir olduğunu belirtmeseydi. Tessa öylesine genç, tecrübesizdi ki... birçok yönden hâlâ bir çocuk sayılırdı. Neyi söyleyip neyi söylemeyeceğini henüz bilmiyordu.

"Ne? Söyle haydi, sen benden yaşlı ve deneyimlisin."

"Haklısın, ona anlatmamalıydın. Onu korkutup kaçırın bakire oluşun değil, sorumluluk düşüncesi. Senin hissettiklerinden dolayı kendini sorumlu hissetmiş. Hangi erkek bu kadar az tanıdığı biri için böylesine ağır bir yükün altına girer? Kendi hisleri ne olursa olsun sonucu etkileyeceğini sanmam. Bu kadarı ona fazla gelmiş. Kanıtı da geçmiş. Bir boşanma bile yok. O korkunç 'bağlılık' lafını etmekten nefret ediyorum ama bu adamın kalbine bir kadını sokmak şöyle dursun, evine bir köpek almaktan bile korktuğuna bahse girerim. Dinle, Tessa, hâlâ tek parça halindesin ve önemli olan da bu. Erkekler duyguları konusunda kadınlar kadar cesur değildir, bunu unutma."

"Ve kadınlar kadar zeki ve tatlı," dedi Tessa, Fiona'ya sarılarak.

"Haklısın, hayatım. Keşke bunları unuttuğumuz o çılgın anlar olmasa."

Üç gün sonra, cumartesi öğleden sonra Tessa suitinde yalnızdı. Fiona az önce kendisine söz verdiği kaşmir alışverişi için kaşmir şehrinin kalbine inmişti. Tessa kendini öyle kötü hissediyordu ki içinde onunla gitme isteği duymadı. Az uyuyor, doğru düzgün yemek yemiyor, o akşam yemeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Her sabah kalkıp sete gidebilmesini sağlayan, sahip olduğu disiplinli. Tüm enerjisi yok olmuştu. Profesyonellik gereği bunu kamera asla yansıtmıyordu elbette. Endişelenen Fiona o gün onu yalnız bırakmak istememiş ama Tessa ona engel olursa kendini suçlu hissedeceğini söyleyerek dostunu ikna etmişti.

Ona Edinburgh'u hatırlatacak ne bir süveter, ne de bir atkı istiyordu. Çekimlerin son haftasını da bitirip İskoçya'dan ayrılacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Los Angeles'ın güneşini sıcaklığını özlemişti. O an tek ihtiyaç duyduğu, iyi bir kitaptı. Ayaklarını sürüyerek yatağın başucundaki kitapların yanına gitti. Hiçbiri çekici gö-

rünmüyordu oysa onları ne büyük bir hevesle yanında getirmişti. Çoğu aktris gibi Tessa da setteki boş zamanlarda kitap okumanın vakit geçirmek için en iyi yol olduğunu öğrenmişti.

"İşkambil falı bakmayı öğrenmeliydin," dedi aynadaki aksine yüksek sesle. Parlak kuzey ışığında gözleri her zamankinden daha yeşil görünüyordu ama yine de o gri dokunuş kaybolmamıştı. Tropik bir yağmur ormanındaki sis gibiydi. "Göz yuvaları," dedi kederle. "Ne fark etti ki?"

Telefon çaldı. "Bay Blake yukarı gelip gelemeyeceğini soruyor, Bayan Kent," dedi resepsiyondaki görevli.

"Hayır!" Tessa telefonu çarparak kapattı. Hissettiği keder aniden yakıcı bir öfkeye dönüşmüştü. Burada ne arıyordu? Bir tür vampir gibi bir bakire üzerinde göz ziyafeti mi çekecekti? Sonsuza dek elveda demek için mi gelmişti? Londra'da tıkindığı Pekin ördüğünü mi anlatacaktı? Yoksa öptüğü düzinelerce kızıdan mı bahsedecekti? Yüzüne bakmaya bile tenezzül etmeyecekti!

Telefon tekrar çaldı. "Yine ne var?" diye sordu Tessa sinirle.

"Bay Blake sizi ne zaman görebileceğini soruyor."

"Asla! Ona söyleyin, asla! Ve çok ciddi olduğumu da söyleyin. Bir daha da aramayın. Bütün hafta çalıştım, dinlenmeye çalışıyorum ama engel oluyorsunuz."

"Çok özür dilerim, Bayan Kent, bir daha olmayacak."

"Olmasın."

Öyle öfkeliydi ki yerinde duramayıp odayı arşınlamaya başladı. Katillerin mutlaka cinayet mahalline döndükleri söylenirdi. Onunla asla görüşmeyecekti!

Kapı vuruldu.

"Evet?" dedi Tessa. Muhtemelen kat görevlisiydi.

"Bırak gireyim, Tessa," dedi Luke.

"Hayır."

"Neyin var senin? Notumu almadın mı?"

"Aldım."

"O halde neden girmeme izin vermiyorsun?"

"Seni görmek istemiyorum."

"Bu imkânsız, elbette istiyorsun."

"Lanet olsun! Kapımdan def ol yoksa seni otelden attırırım."

"Bu benim otelim."

"Bu bir tür tehdit mi? Sana dair her şey gibi bu da önemsiz bir ayrıntı. Bu kahrolası şehrin bile sahibi olsan umurumda değil!"

"Tessa!" diye bağırdı Luke.

Cevap vermeyerek gitmesini bekledi Tessa. Bir süre sonra ayak seslerinin geri döndüğünü duydu. Hemen ardından koşuşturmalar oldu ve bir ses geri çekilmesi için uyardı. İki iriyarı itfaiyeci, kapıyı baltayla parçaladı.

"Yatak odasında," diye yönlendirdi onları Luke. Adamlar içeri koşarken de eski, pembe bornozu içinde, ağzı bir karış açık, şaşkınca bakan Tessa'ya döndü. "Tahmin etmeliydim," dedi sonunda. "Nergislerden nefret ediyorsun."

"Çıldırдың mı sen?"

"Belki. Ama bununla ne ilgisi var?"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. O itfaiyecileri de al ve buradan def olun."

"Çocuklar?"

"Evet, Bay Blake."

"Tamam, Bayan Kent kendi söndürmeyi başarmış. Yarın yeni kapı taktırırım." Adamlara bahşış verip gönderdi.

"Tessa, yazmak konusunda çok beceriksizimdir. Aramalıydım..."

"Söylenecek hiçbir şey yoktu." Bornozunun kuşağını sıktı ve sırtını gururla dikleştirdi. Luke'a dünyanın en aşağılık yaratığıymış gibi bakıyordu. Yüzünde keskin bir küçümseme ifadesi vardı.

"Ama yemekte..."

"Yemeği unut. Aklından sil at. Kendimi fazlasıyla hassas hissediyordum, gerçekten ilgisi olmayan şeyler söyledim... abarttım ve çok geç olana dek ipin ucunu kaçırdığımı fark etmedim. Açıkça görülüyor ki sen, gerçekte hissetmediğin şeyleri varmış gibi göstermekte ustasın. Ne de olsa bunu çok uzun zamandır yapıyorsun, değil mi? Senin gibilerini daha önceden tanımadığım için bunu biraz geç anladım. Şimdiye kadar senin gibilerini tanımamakla şanslıymışım. Bir kereci yeter de artar bile."

"Tessa, her söylediğimde samimiydim."

"Oh, lütfen Luke, buna hiç gerek yok," dedi Tessa ifadesiz bir gülümsemeyle. "Boş teminatlarını duymaya ihtiyacım yok. Performansını tekrarlamaya niçin heveslendiğini de anlamış değilim. Bu senin için çarpık bir eğlence biçimi mi? Yorgunum ve hemen gitmeni istiyorum."

"Tanrım, çok aptalım! Bilmene imkân yoktu. Bir intikam meleşti gibi davranmana şaşmamalı."

"Neyi bilmeme?"

"Londra'ya senin için bir şey almaya gittim. Yıllardır varlığından haberdar olduğum önemli bir şey. Ama onda olduğunu sandığım adam onu bu yakınlarda satmış, bu yüzden New York'a gitmek zorunda kaldım ama bana verilen bilgi yanlışmış. Bunu öğrendikten sonra Cenevre'ye gitmek zorunda kaldım. Tam zamanında varmıştım, Sotheby's'de ertesi gün açık arttırmaya çıkıyordu. O geceyi orada geçirmek zorunda kaldım... Her neyse... işte."

Cebinden küçük, mavi, deri bir kutu çıkardı ve Tessa'ya vermeye çalıştı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi Tessa büzülerek.

"Hata yapıp duruyorum." Luke öfkeyle alnına vurdu. "Bunu daha önce hiç yapmadım, hiç pratiğim yok. Tekrar başlayabilir miyim?"

"Gitmeni istedim," diye tekrarladı Tessa. Buz gibi olan sesinde en ufak yumuşama yoktu.

"Tessa, dinle beni," dedi Luke odanın ortasında kararlı bir şekilde durarak. "Akşam yemeğinden önce seninle evleneceğimizi biliyordum. Sevebileceğim bir kadın bulabileceğimden umudumu kesmiştim ama sonra, sen, seninle tanıştım, Tessa. Sesini duyduğum an aklımda hiçbir şüphe kalmadı. O an anlamıştım. Tanrım, bu kulağa tamamen benimle ilgiliymiş ve benim isteğimmiş gibi geliyor ama değil. Seninle de ilgili. Böylece çok özel bir şey olması gerektiğine karar verdim. Nişan yüzüğünün yani. Kutudaki o."

"Evlenme teklifi bile yapmadığın birine nişan yüzüğü almak için üç gün uğraştın, öyle mi? Bu kötü bir playboy şakası mı?" Tessa zırhına öylesine sarılmıştı ki Luke'un sözlerinin gerçek olduğunu kavrayamadı.

"Benimle evlenmek istemiyor musun?" diye sordu Luke. Sesinde ilk kez şaşkınlık vardı.

"Seninle evlenmek mi? Tek bir yemek böyle önemli bir karar vermeye yeter mi?" diye sordu Tessa. Sesinde ilk kez inanma belirtisi vardı. Notu aldığı andan beri umut beslememek için savaşıyordu. Yaşadığı yıkımla başa çıkabilmenin tek yolu buydu çünkü.

"Bir akşam yemeğinden çok daha fazlasıydı," dedi Luke amansızca. "Beni sevdiğini söyledin, ben de sana seni sevdiğimi söyledim."

"Hayır!" diye bağırdı Tessa taze bir öfkeyle. "Sevgi sözcüğü ikimizin ağzından da çıkmadı."

"Tessa, söylediğimiz her kelimenin altında o gizliydi."

"Hayır, değildi!"

"O halde dinle, Tessa. Seni seviyorum. Sen ömrümde sevdiğim tek kadınsın ve benimle evlenmen için ısrar ediyorum." Sesinde her zamankinden buyurgan, talepkâr bir ton vardı. Gözleri, Tessa'nın gözlerine dikilmişti. Etrafına bir başka zırh örme girişimlerini engelliyordu.

"Demek ısrar ediyorsun? Ne kadar da romantik. Doğrusu karşı koyamayacağım," dedi yüzünü mümkün olduğunca asarak. Umutlanmamalıydı.

"Cevap ver."

"Mecbur değilim," dedi Tessa hırçınlığına onu soğuktan koruyacak bir örtü gibi sarılarak.

"Ah, biliyordum, kahretsin, aramam gerektiğini biliyordum, ama bir havaalanından diğerine koşuyordum ve nergisleri sevmediğin için üzgünüm..."

"Nergislere bayılırım!"

"Beni sevmiyor musun?" diye sordu Luke. "Dürüstçe bana bakıp beni sevmediğini söyleyebilir misin?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi Tessa ciddiyetini koruyarak. Umut etmeyi reddedebilirdi ama ona bakıp onu sevmediğini söyleyemezdi.

"Benimle evlenir misin, Tessa?" Gülümsemiyordu.

Tessa düşünceli görünüyor, durumu tartıyordu. Bir evlilik teklifi umut etmek için yeterli miydi yoksa kendini yine aptal durumuna düşürmüş mü olurdu?

"Tessa, Tessa, lütfen kabul et." Sonunda yalvarma noktasına gelmişti ve bunu yapmaya hiç alışık değildi. "Beni deli ediyorsun ve kahretsin, bunun hoşuna gittiğini biliyorum. Aksini söyleme, zira sana inanmam. Tek istediğim, bir 'evet'. Hak etmediğimi biliyorum ama aşta hak diye bir kavram olduğunu sanmıyorum."

Tessa, gözlerine dolan mutluluk gözyaşlarını saklamak için arkasına döndü. Duvara bakarken aslında geri döneceğine dair ümidini bir an için bile yitirmemiş olduğunu anladı. Kendini en kötü hissettiği anlarda bile o umut kırıntısı içinde bir yerdeydi. Sonunda tüm hayatını, farkında olmadan bu adamı, bu kaderi yanlış yerlerde arayarak geçirmiş olduğunu kabullendi. Berrak bir sesle konuşabilmek için konsantre olması gerekti. Sözlerinin kesin olmasını istiyordu.

"Seni tüm kalbimle seviyorum ve elimi tuttuğun an seninle evlenmek istedim."

"Tanrı'ya şükür," dedi Luke anlatılamaz bir rahatlama hissederek. Yaklaşıp Tessa'ya sarıldı ve dudaklarından öpmeye başladı.

Tessa bu akıl karıştıran, alışılmadık, yoğun mutluluğun yükünü daha fazla kaldıramayacağını hissedince onu göğsünden itti ve fısıldadı. "Son üç gündür kendimi öldürmeyi düşündürtecek kadar özel olan şu yüzük nerede?"

"Buralarda bir yerde olmalı." Düşürdüğü kutuyu kısa bir süre sonra buldu. Alacakaranlık çökmüştü. Bir lambayı yaktı ve kutunun kapağını açtı.

Tessa dilini yutmuşçasına kutuya baktı. Sanki odanın içinde bir yıldız doğmuştu. Kalp şeklinde, büyükçe bir şeker boyunda mükemmel bir taşı. Ve yeşildi, muhteşem, yumuşacık bir yeşil. Tessa'nın gördüğü en gizemli, en alışılmadık renkti.

"Belli bir ışıktaki tıpkı gözlerinin renginde oluyor," dedi Luke, Tessa hâlâ dilini yutmuş gibi yüzüğe bakarken. "Yeşil elmas. Kırmızıdan sonra en nadir bulunan doğal renk ve kırmızı olmazdı. 'Dresden Yeşili'nden sonra dünyadaki en büyük yeşil elmas bu. Üstelik bir bukalemun."

"Bukalemun mu?"

"Renk değiştiriyor. Bunu yapabilen tek elmas. Karanlıkta sarı oluyor. Gecenin bir yarısı seni bulmama yardım edeceğini düşündüm. Sana mavi beyaz bir elmas yerine bunu almam gerektiğini biliyordum."

"Güzelliği nefes kesici," dedi Tessa yüzüğe doğru biraz daha eğilmeye cesaret ederek.

"Başlangıç için fena sayılmaz. Takar mısın, Tessa, sevgilim?"

"Hayatımı değiştirecek," dedi Tessa çok hafif, tuhaf bir isteksizlikle. Yumuşak rengine rağmen yüzük, bir kraliçenin tacı gibi zafer dolu ve asıldı. Onu takmaya hazır mıydı? İçinde henüz aklının ermediği anlamlar barındırıyordu ama Tessa hepsinin bu olağanüstü taşın gömülmüş olduğunu biliyordu.

"Teneke bir halka bile olsa sana vereceğim bir nişan yüzüğü hayatını değiştirir."

"Doğru," dedi Tessa elini uzatmak için cesaretini toplayarak. Yüzük tam parmağına göreydi. Çok uzaklardaki sihirli bir gezegenden gelmiş, evcil bir kelebek gibiydi. Aniden kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Fiona! Fiona... senin için fazla iyi olduğumu söylemiş, ben de ona hak vermişim... şimdi ona bunu nasıl açıklayacağım?"

"Ona çok haklı olduğunu ama sana rüşvet verdiğimi söyle."

"Söylesene, Luke," dedi Tessa gülüşünü yüzünü onun güçlü boynuna gizleyerek. "Gerçekten bu otel senin mi?"

"Değil. Ahlaksız Dennis Brady'nin şirketlerinden birine ait. Daha çabuk gelmeleri için itfaiyecilere o olduğumu söyledim. İnsanlar Avustralyalıları pek ayırt edemez, göreceksin. Her neyse, gerçekten bir yangın olabilirdi, belki notumu yakıyordun."

"Notunu attım. Kendini doğru düzgün ifade etmeyi öğrenmeden sakın bana bir daha yazma."

"Senden bir daha asla yazmamı gerektirecek kadar uzaklaşmayacağım, aşkım."

11

"Lanet olsun, Tessa, bunu yapamazsın!" diye bağırdı Aaron Zucker telefonu ağzına mümkün olduğunca yaklaştırarak, sanki sesinin yüksekliği Tessa'yı ikna edebilecekti.

"Bana iyi bir sebep söyle." Tessa güldü. "Bu arada, sen de davetlisin. Uçak biletini bir an önce alsan iyi olur, sadece on gün var."

"İyi bir sebep mi, kahretsin sana yirmi sebep sayabilirim. Bu delilik! Son yıllarda gördüğüm en iyi üç senaryo için başrol teklifi aldın, *İkizler Yazı* gösterime girdikten sonra en popüler yıldız oldun, uğruna sol yumurtalığımı feda edebileceğim fırsatları çöpe atıyorsun, fazla gençsin, daha önce evden hiç ayrılmamıştın, bu adamı tanımıyorsun, aslında erkekleri tanımıyorsun, sakın bana tanıdığını söyleme çünkü *Küçük Kadınlar*'ı çektiğinden beri her adımını takip ediyorum ve en kötüsü, benim yol göstericiliğim olmadan hayati bir karar veriyorsun."

"Aha, bunu tahmin etmiştim," dedi Tessa neşe dolu bir sesle. "Menajerimin onayı olmadan evleniyorum, asıl sorun bu, değil mi, Aaron? Gururun incindi. Roddy'yi aradığımda o da neredeyse kelimesi kelimesine aynı şeyi söyledi. Yalnız o 'lanet olsun' yerine 'büyük aptallık' demişti."

"Eminim ailen de onaylamamıştır."

"Onlara daha söylemedim. Haberi vermek için önce Roddy ve seni aramış olmam seni biraz olsun tatmin etmedi mi?"

"Neden onları aramadın?" diye şüpheyle sordu Aaron. "Onaylamayacaklarını bildiğin için aramadığına bahse girerim."

"Benim için çok mutlu olacaklarından eminim, önce siz iki yaygaracıya söyleyeyim dedim."

"Peki bu acele neden? Hem adamı tanımıyorsun hem de bugün sonra evleniyorsun! Hani mecbur kalacağınız bir durum olsa anlayacağım ama daha yeni tanıştınız. Hiç aklım almıyor."

"Hemen evlenmezsek balayı için zamanımız olmayacak... Luke üç hafta sonra Avustralya'ya dönmek zorunda. Ama en önemlisi bu olayı bir sirke çevirmek istemiyoruz, mümkün olduğunca gizli kalması tercihimiz. Reklam yok, Aaron, en önemlisi bu ve bu konuda bana yardım etmelisin. Sana güveniyorum."

"Şu Luke'un soyadı ne demiştin?" diye sordu Aaron. Sesi normal tonuna dönmüştü. Tessa'nın ne olursa olsun bu çılgınlığı yapacağını anlamıştı.

"Blake."

"Bira markası gibi mi?"

"O zaten."

"Bir bira imalatçısıyla mı evleniyorsun?" diye sordu kulaklarına inanmayarak.

"Büyük büyükbabası biracıymış. Luke'un işi temel olarak mendencilik ve açıklanmak için fazla karmaşık olan başka işler."

"O Luke Blake mi? Ulu Tanrım! Nerede? Nasıl? Ne zaman? Ne hikâye ama!"

"Şimdi etkilendin, öyle mi? Artık evlenmem sorun değil ve benim için heyecanlanıyorsun yani? Aaron, senden utanıyorum."

"Luke Blake, şey, Tessa, *Luke Blake*, senin için biraz... olgun... değil mi?"

"Hayır. Mükemmel bir çiftiz. Yaşlarımızın hiçbir önemi yok."

"Pekâlâ, ama ya kariyerin?"

"Film çekmeye devam edeceğim, ama yılda sadece bir tane."

"NE? Tessa, ciddi olamazsın! Yılda bir film... neden emekliye ayrılıp evinin kadını olmuyorsun? Neredeyse aynı şey."

"Aaron, abartma lütfen. Luke ile bu konuyu en ince ayrıntısına kadar konuştuk. Çekimler sırasında yanımda olacak, diğer zamanlarda da ben onunla gideceğim."

"Nereye yerleşeceksiniz?" diye inledi Aaron.

"Hiçbir fikrim yok. Luke sürekli hareket halinde, nerede sorun varsa oraya gidiyor. Bir çift çingene gibi olacağız. İkimizin de boş olduğu zamanlarda Cap Ferrat veya Melbourne'daki evlere gidebiliriz."

"Yılda bir film," diye tekrarladı Aaron biraz sakinleşerek. "Yani yılda üç, en fazla dört ayını çekimlere ayıracaksın. Prodüksiyon öncesi ve sonrası da var. Eh!" Derin derin iç geçirdi. "Sanırım özenle seçildikten sonra yılda bir film kariyerini ilerletmeni sağlayabilir."

"Daha şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi, Aaron? Ama çekim süresi üç aydan bir gün bile fazlaysa -dört ayı duymak bile istemiyorum- beni yok sayabilirsin. Senaryo ne kadar iyi olursa olsun bu değişmeyecek. Anlıyor musun, Aaron? Bana sadece belli kriterlere uyan senaryolar göndermeni istiyorum. Su yok, çocuk yok, hayvan yok, İskoçya yok. Çok titiz davranman gerek, aksi halde ben yokum."

"Titiz benim göbek adımdır."

"Senin göbek adın 'lanet olsun'. Uçak biletlerini ne zaman alıyorsun?"

"Bugün, bugün! Ama neden Monaco'da evleniyorsunuz?"

"Şey... Luke oradaki bankaya ihtiyaç duyduğu bir şey almak için gittiğinde orada yaşayan bu yakın dostlarına uğramış ve nişanlandığını söylemiş. Onlar da düğünü yapmakta çok ısrar etmişler. Monaco merkezi bir yerde olduğundan ve herkes için daha kolay ulaşılabilir..."

"Bu dostlar tanıdığım biri mi?"

"Prenses Grace ve Prens Rainier."

"Ulu... Tanrım."

Agnes elektrikli süpürgeyi bıraktı ve telefonu açtı.

"Anne, ah anne, seni yakalayabildiğime çok sevindim. Evde olup olmayacağını bilmiyordum." Tessa'nın sesi, çırpınan kalbini ele vermiyordu. Haberi annesine vermek için iyi bir yer ve zaman olmayacağını biliyordu ama ne kadar gizli tutmaya çalışsalar da haberin yayılacağını biliyordu. Annesinin kendisinden öğrenmesi çok daha iyiydi. Prova için Aaron ve Roddy'yi kullanmış, doğru kelimeleri kullanma konusunda bir nevi alıştırma yapmıştı ama annesinin "alo" deyişini duyduğunda kendisini yine güvenilmeyen evlat gibi hissetti.

"Nerede olacağımı sanıyordun ki, Teresa?" Agnes'in sesi, Tessa köşe başından arıyormuş gibi donuktu. Denizaşırı bir arama onu heyecanlandırmıyordu.

"Alışverişe çıkmış, çamaşır yıkıyor veya Maggie'yi dışarı çıkarmış olabilirdin..." Gevezeliği kes, dedi Tessa kendi kendine. "Önemli değil, sana hemen ulaşabildiğime çok sevindim çünkü... şey, inanmayacaksın ama... ben de hâlâ inanabilmiş değilim... ben nişanlandım. Evleniyorum." Hiçbir ses yoktu. "Beni duydun mu, anne? Evleniyorum dedim."

"Evi en son aradığında, ki üzerinden çok zaman geçmedi, boş zamanlarında Fiona'dan başkasıyla görüşmediğini ve hiç sosyal hayatının olmadığını söylemiştin. Nasıl oluyor da evleniyorsun?"

Agnes'in sesi sakın, neredeyse hoşgörülüydü. Muhtemelen bu da Teresa'nın aniden ortaya attığı saçmalıklardan biriydi. Bu kız hiç büyümeyecek miydi?

"Bak, anne, en son arayışında onunla daha tanışmamıştım. Çok ani olduğunu kabul ediyorum ama o... Luke... harika biri ve

ben de inanamayacağın kadar mutluyum. İçimde hiçbir şüphe yok, kararımdan son derece eminim... oh, tanıştığınızda ona bayılacaksınız."

Muhtemelen ondan nefret edecek ve onaylamayacak, diye düşündü Tessa. Tıpkı Roddy'den, Aaron'dan, Fiona'dan ve hayatındaki diğer önemli insanlardan nefret ettiği gibi. Ama Luke'a olan nefreti on bin kat fazla olacak.

"Teresa, Tanrı aşkına, keser misin? Şimdiye kadar söylediklerinin hiçbir anlam ifade etmediğinin farkında mısın? Onu hiç tanımadan evlenmeye karar verdiğin bu mucizevi yabancıнын kim olduğunu söyler misin?"

"İsmi Luke Blake, Avustralyalı, Bay Lean'in yakın bir arkadaşı, Bay Lean harika bir adam olduğunu söylüyor ve..."

"David Lean'in fikrini sormuyordum, Teresa," diye lafını böldü Agnes. "Ve nasıl oluyor da yönetmenin her şeyi benden önce öğreniyor?"

"Sana anlatmadan ona söylemezdim ama Luke evlilik konusunda öyle kararlı ki, oh anne..."

"Sanırım bu Luke denen adam Katolik değil, yanılıyor muyum, Teresa?"

Sonunda, diye düşündü Tessa, sonunda istediği gibi bir cevap verebileceğim bir soru.

"Luke bir Katolik olarak doğmuş ve öyle yetiştirilmiş. Hatta bir mihrap çocuğuymuş. Bir katedralde dini törenle evleneceğiz. Yarattığım onca endişeden sonra bu seni memnun etmiştir herhalde, anne."

"Rahatladığımı söyleyebilirim." Agnes duraksadı. Teresa'nın hayatında bir günah daha olmayacağını -tahminen- bilmek rahatlatıcıydı ama kötü bir Katolik olduğu için düşünmediği önemli noktalar vardı.

"Sanırım bir Katolik'le ani bir evlilik yapmanın Katolik olmasından çok daha kötü olabileceğinin farkındasıdır," dedi ciddi bir tonda. "Bu adamı tanımıyorsun, sadece ona kapılmışsın. Bu bir hataysa, ki yaştın düşünüldüğünde bu neredeyse kesin, çok korkunç bir durumda kalabilirsin. Boşanırsan bir daha sadece kilise dışında evlenebilirsin, bu da dinden çıkman anlamına gelir. Katolik bir çiftin evliliği sadece eşlerden birinin ölümüyle sona erebilir, Teresa."

"Anne! Tanrım! Nasıl böyle şeyler düşünüp söyleyebiliyorsun? Yapabilsen en iyi şarabı en keskin sirkeye çevirirsin. Bir anne gibi değil, içi geçmiş yaşlı bir rahip gibi konuşuyorsun! Luke'tan boşanmak isteyeceğimi düşünemiyorum bile."

Bu konuşmanın kötü geçeceğini biliyordu ama bu düşündüğünden de kötüydü. Annesinden böyle sözler duymayı beklemiyordu.

"Elbette boşanmayı düşünmedin. Hiçbir kız âşık olduğunu sandığı sırada gerçekçi olamaz." Agnes, bu konuda uzman sayılabileceğini düşündü acıyla ama bunu kızına söylemeyecekti. Zaten söylese de Teresa onu dinlemezdi. "Bu genç adam kaç yaşında, Teresa?"

"Benden büyük ama hiç evlenmemiş. Aslında daha önce hiç âşık olmamış..."

"Sana kaç yaşında olduğunu sordum, Teresa."

"Kırk beş."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye çığlık attı Agnes.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve onunla tanışmadan anlamı beklemiyorum ama yaşının gerçekten hiç önemi yok. Birbiri-miz için yaratılmışız."

"Senden yirmi beş yaş büyük bir adamla mı? Doğru düzgün tanımadığını itiraf ettiğin adamla? Orta yaşlı bir adam! Nasıl birbiriniz için yaratılmış olabiliyorsunuz, Teresa? Söylediğin her kelime durumu daha da kötüleştiriyor. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor

mu? Bunun ne büyük bir hata olduğunu görmüyor musun? Hiç olmazsa menajerine veya şu Roddy Fensterwald'a akıl danış..."

"Ona âşığım," dedi Tessa sesini güçlkle kontrol ederek. "Ve evleneceğim. Bunu kabullenmek, onaylamak veya bu durumdan hoşlanmak zorunda değilsin. Zaten senin veya bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yok." Tessa sonunda öfkelenmişti. Annesi gibi dar görüşlü ve romantizmle uzaktan yakından ilgisi olmayan birine karşı Luke'u savunmak zorunda kalmak istemiyordu.

"Umarım onu daha iyi tanıyana kadar beklemeyi düşünüyorsunuzdur. Bu konuda son sözüm bu."

"Nikâh on gün sonra. Umarım babam ve Maggie'yle birlikte gelebilirsiniz. Maggie'nin çiçek tutan kız olmasını istiyorum. Birkaç elbise hazırlatacağım, bir tanesi mutlaka mükemmel olacaktır." Artık söyleyeceklerinin annesinin düşüncelerini hiçbir şekilde değiştirmeyeceğinin bilinciyle konuşuyordu.

"Teresa, seni uyarıyorum, hayatının en büyük hatasını yapıyorsun ve bu kez başını kurtarmam için bana güvenemezsin. Elbette geçmişini bilmediğini varsayıyorum, o kadar da aptal değilsin. Merak etme, asla benden bir şey duymayacak."

"Monaco'da evleneceğiz, anne. Luke'un oraya yakın bir evi var. Tören, St. Nicolas Katedrali'nde olacak. Luke babam, sen, Maggie ve tüm Riley ailesi için uçak gönderiyor. Tüm teyzelerim, enişterim ve tuvalet eğitimi almış küçük kuzenler davetli. Hepiniz Luke'un misafirleri olarak Hôtel de Paris'te kalacaksınız. Diğer konuklar Luke'un üst düzey yöneticileri, onların eşleri ve üvey kardeşi Tyler ile onun ailesi olacak. Luke'un pek akrabası yok. Bir sirke dönüşmemesi için bu düğünü mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışıyoruz."

"Anlıyorum." Agnes duraksadı ve sessizliğin uzamasına izin verdi. "Evet, şimdi anlıyorum, Teresa. Paralı bir adamla evleniyorsun."

"Paralı değil," dedi Tessa özellikle vurgulayarak. "Pek fazla bahsetmese de Luke, inanılmayacak kadar zengin bir adam, anne. Büyük paralar harcamak onun için hiç sorun değilmiş gibi davranır." Tessa konuşurken yüzüğünü, taşı içe gelecek şekilde çevirdi ve yumruğunu sıktı. Annesi hâlâ on dört yaşındayken yaptıklarını hatırlatıp yüzüne vuruyordu. Tessa'nın unutabileceğini mi sanıyordu?

"Anlıyorum."

"Neden sürekli anladığını söylüyorsun? Onunla parası için evlendiğimi düşünüyor olamazsın, değil mi? Öyle düşünüyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Sen de çok para kazanıyorsun ama bu para için çalışman gerekiyor. Menajerinin payını ödüyorsun, yarısı da vergilere gidiyor; bu, parayla evlenmekle aynı şey değil, değil mi? Eminim senin gibi iyi kazanan bir kız bile bunun farkındadır."

"Luke ile tanıştığında her şeyi anlayacaksın, anne," dedi Tessa elinden geldiğince sabır göstermeye çalışarak. Böylesine aptalca bir konu yüzünden annesine sinirlenmesine değmezdi. "Onunla tanışır tanışmaz parayla ilgisi olmadığını, aramızdaki yaş farkının önemsiz olduğunu göreceksin. Şimdiden hakkımızda böyle hükümler veremezsin, bu doğru değil."

"Benim fikrimi neden önemsiyorsun? Ben veya bir başkası ne düşünürse düşünsün kafana koyduğunu zaten yapacaksın. Her zaman böyleydin, Teresa, dik kafalı, inatçı, akılsız, geleceği düşünmeyen bir kızdın."

"Sanırım onaylamasan da ben mutlu olduğum için biraz olsun sevineceğini umuyordum. Çok fazla şey mi istiyorum?"

"Sana yalan söyleyemem, Teresa, bence yaptığın büyük bir aptallık."

"Öyle olsun. En kısa zamanda sana ayrıntıları göndereceğim -ne giyeceğiniz, ne zaman yola çıkacağınız, ne zaman geri dönece-

ğiniz gibi bilgiler- böylece babam da okula durumu açıklayıp izin alabilir. Hoşça kal, anne. Benim için babama ve Maggie'ye söyle, olur mu? Saat farkı yüzünden arayamayacağım... Oh, bu arada, düğün kokteyli Prens Grace düzenliyor. Öğle yemeği de törenden sonra sarayda yenecek."

"Güle güle, Teresa."

Agnes telefonu kapattı ve yavaşça mutfığa yürüyüp iki bardak su içti. Tekrar oturma odasına döndü, elektrikli süpürgenin fişini çekti ve bir an bile duraksamadan ağır aleti şömineye fırlattı. Öyle bir güçle fırlatmıştı ki süpürge parçalandı.

Alışveriş, çamaşır... Teresa aradığında bunları yapıyor olabileceğini düşünmüş, dedi kendi kendine. Nefesi hiddetle sıkışmıştı. Kızının ve tüm dünyanın gözünde basit bir ev kadınından ibaretti.

Oturma odasında volta atmaya başladı. Kıracak başka bir şey aramıyordu çünkü Sandor'un nasıl davrandığını bilmesini istemiyordu, ama oturup bu haberi sakince düşünecek durumda değildi. O an sadece gözünün önüne bir kaleydoskop bakıyormuş gibi parça parça görüntüler geliyordu: Teresa, Cary Grant'e benzeyen bir adamın kollarında; Teresa, bembeyaz bir kürke sarınmış; Teresa, baştan aşağı elmaslarla süslenmiş, bir Rolls-Royce'a biniyor; Teresa, en ünlü modacıların kreasyonlarını giymiş halde özel jetiyle uçuyor; Teresa, dünyanın dörtbir köşesindeki evlerindeki hizmetkârlarla konuşuyor. Ve o hizmetkârlar arasında zavallı, önemsiz, kara kuru bir kadın yerleri süpürüyor. Teresa, zengin ve ünlülerin dünyasına doğru kahkahalar atarak uzaklaşıyor; tapılan, sevilen, farkında olmaksızın daima bir spot ışığı altında hareket eden yıldız, Teresa.

Agnes sonunda bitkin düşerek bir sandalyenin üzerine çöktü. İnsanların kızını beğenmeleri, her zaman en büyük hayali olmuştu. Kendi kendine bunu hatırlattı. Teresa'ya şöhret ve zenginlik kapı-

larının açılabilmesi için Sandor ile savaşırmıştı. O halde şimdi neden bu durumdan tahammül edilemez ölçüde nefret ediyor, çılgık çılgınlığa bağırarak, saçını başını yolmak, vücudunu tırmalamak istiyordu?

Sandor ne düşünürse düşünsün, bu kıskançlık değildi. Bir anenin kızını kıskandığı nerede duyulmuştu? Bu düpedüz saçmalıktı! Gerçekten ölümcül bir günah işlediğini düşünse gidip günah çıkarırdı ama kızını kıskanmadığını biliyordu. Bu, gerçek olamayacak kadar tuhaftı. Agnes, ne kadar zengin olursa olsun yeni tanıştığı bir erkekle evlenmek istemiyordu. Bir film yıldızı olup Oscar kazanmak da istemiyordu, hissettikleri nasıl kıskançlık olabilirdi?

Keşke sıradan bir adamla evlenmiş ve Bridgeport'tan hiç ayrılmamış olsaydı. Sıradan bir adamla evlenmiş olsaydı, annelerinin kurallarına uyan, onun sözünden çıkmayan sıradan çocukları olurdu. Agnes da sıradan evinin kraliçesi olarak hüküm sürerdi. Öyle bir evde, kızı gibi yaratıklar yaşam tarzına milyonlarca ışık yılı uzak olurdu. Ya onun gibilerle ilgili haberleri okuyamayacak kadar meşgul olurdu veya insanların Grace Kelly evlendiğinde yaptıkları gibi onu gözünde puta çevirirdi. Oh, evet! Asıl kıskandığı kişi, Sandor Horvath ile tanışmasıyla olma ihtimalini yitirdiği basit kadındı. Riley kardeşlerin en güzeli, en küçüğü olan Agnes Riley'yi kıskanıyordu. Genç halinizi kıskanmanız bir günah sayılmazdı, değil mi? Bu kesinlikle ölümcül bir günah olamazdı. Özellikle de genç halinizin gözü, diğer sıradan kızların istediği basit yaşamdan fazlasında değilken.

Agnes, bir ismin etkisiyle tekrar hayallere daldı. Grace Kelly. Kızının düğün kokteyliyi Prenses Grace düzenliyordu! Her İrlandalı Katolik kızın kahramanı olan Prenses Grace, o rüyayı her gün yaşayan Prenses Grace. Buydu işte, kızını kıskanmasının söz konusu olmadığını biliyordu. Birini kıskanıyorsa bu, Prenses Grace olmalıydı ve bu tür bir kıskançlık, bir rahibe bahsedilemeyecek ka-

dar aptalcaydı. Bir dergi kapağındaki mankene baktığını itiraf etmek gibi saçma ve gereksizdi.

Kendini toparlarken Teresa'nın telefon konuşmalarının son anlarında söylediklerini bir bir hatırlamaya başladı. Özel uçaklar; Monaco veya Monte Carlo, her ne diyorlarsa, oradaki en iyi otel olduğu şüphesiz olan Hôtel de Paris; sarayda öğle yemeği, Prenses Grace ve Prens Rainier ile birlikte gelinin masasında olacaktı. Bir düğünde, gelin ve damattan sonra en önemli kişi, gelinin annesiydi. Ve kız kardeşlerinin daha haberi yoktu!

Oh, bu gelişmeler onları mahvedecekti. Bunun öylesine altında kalacaklardı ki bir daha asla eski hallerine dönemeyeceklerdi. Agnes'in içi taze bir enerjiyle dolmuştu. Teresa *Küçük Kadınlar* ile Oscar'ı kazandığında kız kardeşleri çok heyecanlanmıştı ama o, bununla kıyaslandığında bir hiçti!

Önceki sene En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ını kimin aldığını kaç kişi hatırlardı ki? Hiç kimse. Yeğenin kızının düğününü Prenses Grace'in yaptığını kim unutturdu? Hiç kimse. Tüm Riley ailesinin hayatının zirve noktası olacaktı bu düğün. Yaşayanların hayata veda etmesinin üzerinden yıllar geçene dek dilden dile anlatılacaktı.

Agnes haberi vermek için en büyük kız kardeşini aramaya niyetlenmişti ki Teresa'nın Maggie'nin çiçek tutan kız olmasını istediğini söylediğini hatırladı. Oh, hayır, Teresa, diye düşündü. Gayrı meşru kızın önünde çiçek fırlatıp etrafına gülücükler saçarak yürür, hiç kimse en ufak bir şeyden şüphelenmezken bir kilisede, rahibin önünde evlenemeyeceksin. Hayır, benim günahkâr kızım, ben hayatta oldukça bu gerçekleşmeyecek. Her konuda olduğu gibi bunda da senin istediğinin olmasına izin vermeyeceğim.

Bunun büyük bir günah olacağı aşikârdı. Ama Agnes önlemek için ne yapabilirdi? Çabucak birkaç ayrı senaryo tasarladı. Sandor'un bu konuda onunla aynı fikirde olacağını biliyordu. Tere-

sa'nın planının, evliliğin kutsallığına karşı bir meydan okuma olacağını düşünecekti. Maggie'ye, bunun büyükler için bir parti olduğunu ve çocukların davet edilmediğini söylediler. Orada olmayacakları birkaç gün boyunca Maggie ile ilgilenmeleri için güvenilir insanlar bulmalıydı. Belki Helen Kelly. Ne de olsa Maggie'nin vaftiz annesiydi. Agnes ile birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmamalarının konuyla ilgisi yoktu. Helen, Maggie'ye birkaç günlüğüne bakabilirdi. Teresa'ya da Maggie'nin yolculuktan önceki gece aniden ateşinin yükseldiğini, doktorun kızamıktan şüphelendiğini söyleyecekti. Kızamık lafının hamile bile olsalar bütün anneleri dehşete düşüreceğini biliyordu.

Kızının, tüm ailenin tanıklığında, Prenses Grace'in düzenlediği göz alıcı, inanılmaz, muhteşem törenle hiç tanımadığı bir erkekle evlenmesini önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama Teresa her istediğini elde edemeyecekti. Biri, yokluğu fark edilecek biri eksik olacaktı. Maggie bu... bu küfrün bir parçası olmayacaktı.

12

"Ne olur bana artık bittiğini söyle," dedi Tessa güçsüzce. Luke ve ikisi Moyenne Corniche üzerinde, Luke'un Èze-Village'ın hemen aşağı bölümündeki çiftlik evine doğru ilerliyorlardı. Balaylarını orada geçireceklerdi. "Bunu bir daha yaşamayacağımıza dair bana söz ver."

Luke yan gözle onun profiline baktı. Tessa muhteşem başını deri koltuğa yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Kirpiklerinin altındaki bölgede görebildiği hafif morluklar yüreğini sızlattı. Ateşli, göz alıcı biçimde belirgin dudakları yorgunca, hafifçe aralanmıştı. Sadece düğünün ardından serbest bırakılmış dalgalı, parlak saçları enerji dolu görünüyordu. Günbatımının zayıf aydınlığında saçlarında kızıl pırıltılar dolaşıyordu.

"Onuncu yıldönümümüzde yeminlerimizi tekrarlamamızı istemezsen yapmayacağımıza söz veriyorum," dedi şefkatle. "İstersen her şeye rağmen kabul ederim. Ama önce seni vazgeçirmeye çalışırım elbette. Fikrini değiştirene dek sana defalarca 'paparazzi' derim."

"Bir kez söylemen yeterli olur," dedi Tessa içini çekerek. Monaco'nun iş bilir polis kuvvetlerince uzak tutulan öfkeli fotoğrafçı ve gazeteci ordusunu düşündü. "Düğünü yapmak isteyen Prenses Grace bile olsa onu reddedip sadece ikimiz kaçmalıydık. Artık dersimi aldım. Ne kadar cömert olursa olsun hiç kimsenin düğününü yapmasına izin verme. Hatta cömertse bundan özellikle ka-

çın. Bir gelin olmaya bir dakika daha katlanamayacaktım. İnsanın kendi düğününde eğlenmesi gerekir mi?"

"Hiç sanmıyorum, sevgilim. Bugüne kadar kimsenin kendi düğününde iyi vakit geçirdiğini duymadım."

"O halde bunu neden yaptık?"

"Âdetten veya başka bir şeyden işte."

Veya başka bir şey, diye onayladı Tessa içinden. Önlemek için yeterince hayal gücüne ve öngörüye sahip olması gereken bir şey. Ve çoğu, kendi suçuydu. Sabahki düğün bembeyaz bir rüya gibiydi: düzinelerce muhteşem kristal avizenin altına yerleştirilmiş sepetlerin içi beyaz çiçek yığınlarıyla doluydu; mihrapta da beyaz çiçekler ve uzun, beyaz mumlar vardı. Devasa taş katedralin ana koridorunda mihraba doğru ilerlerken kendisini bir bahçede gezintiyeye çıkmış gibi hissetmişti. Âşığına doğru yürüdüğü yavaş, gurur yüklü bir gezinti. Evet, tören rüya gibiydi ve tek hatırladığı, Luke'a attığı kaçamak bakışlar ve evlilik yeminini ederken Luke'un sesinde olan coşkulu gücü.

Her teyzesine, eniştesine, kuzenine varıncaya dek tüm ailesini davet etmiş olmasaydı düğünden önceki üç gün çok daha iyi geçebilirdi. Herkesin kutlamasını düğünden sonra kabul edebilirler, iyi dilekleri için daha sonra teşekkür edebilirlerdi. Ama hayır, Tessa ağgözlülük etmiş, herkesin mutluluğuna şahit olmasını istemişti. En büyük hatası da bu olmuştu.

Akrabalarının Monaco Prensiği'ne ayak bastıkları andan itibaren kendilerini çok yabancı hissedecekleri hiç aklına gelmemişti. Aile toplantılarına dair fikri hâlâ bir çocuğun veya ergenlik çağında olan bir gencin fikirleriydi. Anılarında rahat bir ortamda kıkırdarak dedikodu yapan sıcakkanlı kadınlar, bira içip şakalaşan erkekler vardı. Hepsi de kendilerini evlerinde hissetmenin rahatlığıyla doğal davranıyordu. Ama Monaco'da oldukları süre boyunca sürekli gergindiler. Yeni giysileri içinde bu yeni ortamda kendileri-

ni hiç rahat hissetmedikleri hemen belli olmuştu. Herhangi bir gaf yapmaktan korkarak sürekli kontrollü davranmışlardı. Öyle ki bir düğüne değil, bir cenazeye geldikleri sanılabilirdi.

Luke'un International Sporting Kulüp'te verdiği prova yemeği sırasında prens ve prensesin varlığı karşısında adeta taş kesilmişlerdi; saraydaki öğle yemeğinde öyle ağırbaşlı bir şekilde dans etmişlerdi ki Tessa, eskiden halıları kaldırıp neşeyle ortada tepinen insanların onlar olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. Fazladan bir bardak şampanya içmeye bile cesaret edememişlerdi. Luke ve o, hatta Prens Grace bile onları rahatlatıp neşelendirmeye çalışmıştı ama prova yemeğini ve düğün kokteyli kurtaran, ortamı neşelendirmeyi başaran kendi Hollywood tayfası ve Luke'un, Grace Kelly'nin varlığıyla taş kesilmeyen ve hepsi de Avustralyalı olan üst düzey yöneticileriyle eşleri olmuştu.

Ama saraydaki öğle yemeğinden bile kötüsü vardı, diye düşündü bitkinlikten gözlerini açamayan Tessa. Luke ustalıklı Eze'ye giden dik dağ yolunda ilerlerken gözler önüne serilen muhteşem Akdeniz manzarasını kaçıırıyordu. En kötüsü, teyzelerinin annesine davranış biçimiydi. Her şey, anne ve babasının yanlarında Maggie olmaksızın aileye ayrılan uçakla değil, başka bir uçakla gelmeleriyle başlamıştı. Belki hasta olduğu için getirilmeyen küçük Maggie orada olsaydı varlığı, teyzelerinin, kız kardeşleri Agnes'ı bir kraliçe gibi görmelerini engelleyebilirdi.

Tessa'nın zamanının çoğu, Hôtel de Paris'te, annesi ve teyzeleriyle birlikte geçmişti ve teyzelerinin annesinin etrafında dört dönerek ona bir kraliçe gibi davranmalarına şahit olmak ona çok acı vermişti. Artık aralarında kardeşlik bağı yoktu. Annesi yükselmişti.

Agnes Horvath, Riley ailesinin Grace Kelly'si olmuştu ve annesi de bu durumun tadını çıkarmaktan geri kalmamıştı. Kendini yüceltmek, diğerlerinin daha alçakta olduğunu göstermek, hem

sözleriyle hem davranışlarıyla onlardan üstün olduğunu belirtmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Ona göre onlardan daha başarılı, daha becerikli, daha güçlüydü ve sahip olduğu her şeyi kendisi elde etmişti. Sanki bu düşün de onun eseriymiş, yıllarca bunun altyapısını hazırlamıştı. Başkalarının rüyalarında bile göremeyeceği bu başarı tamamen ona aitti. Kız kardeşlerinin gözünde Agnes Horvath, bu düşünün odak noktasıydı.

Gerçekte nasıl hissettiğini bilmese annesine bu zaferi çok göstermezdi. Kendisinden çok genç bir kadınla evlenen adam gibi pek imrenilmeyecek bir pozisyonda olan Luke, anne ve babasının gönülünü alabilmek için özel bir çaba göstermiş, babası sonunda menajerini ve muhasebe müdürünü onayladığında yaptığı gibi o mesafeli ve şüpheli tavrıyla kararının akıllıca olduğunu düşündüğünü belirtmişti. Telefon görüşmeleri sırasında hissettiği öfkeyle buz gibi olan annesinin ise Luke'a pek ısınmış gibi görüldüğü söylenemezdi ama ona son derece ilgili, doğal, sıcak ve dost canlısı davranan Luke'un beklediğinden farklı biri çıktığı anlaşıyordu. Öyle ki, sonunda Tessa'nın kulağına, "Eh, bu aptalca, acele kararı niçin vermiş olduğunu anladığımı söylemeliyim," diye fısıldamıştı. Tessa bu sözlerin, annesinden bu konuda duyup duyabileceği en olumlu sözler olduğunun farkındaydı.

Kuzenlerine gelince, daha önce birlikte çok eğlendiği akrabalarının artık onun yanında kendilerini rahat hissetmediklerini anlamıştı. Kendisinden üstün biri gibi davranmıyorlardı ama sanki artık onunla iki çift laf edebilecek hiçbir ortak noktalarının olmadığını düşünüyorlardı. Tessa onların gözünde çok *farklıydı*.

Ve onların küçük çocukları! Onların da gelmesi için ne çok ısrar etmiş, bu konuda çok kararlı davranmıştı, çocuklar artık hep böyle mi davranıyordu? Sürekli patırtı çıkarmışlar, mızızlanmışlar, birbirlerine sataşmışlar, uyaran annelerine cevap vermişler, tam anlamıyla terbiyesizce davranmışlardı.

Tessa'nın ailesinden utandığı ve bu utanç yüzünden ayrıca utandığı pek çok an olmuştu.

Her zaman ailenin sevilen, el üstünde tutulan, göz bebeği olmuştu ama şimdi tüm kuzenleri, eşleri ve çocukları ona, kendisini yanlarında rahat hissetmesine engel olan irileşmiş, hayranlık ve ilgi dolu gözlerle bakıyorlardı. Elbette onlar da böyle gördükleri birinin yanında eskisi gibi doğal davranamıyorlardı.

Oscar kazanınca böyle mi oluyordu? Tüm kazananların ailelerinde böyle değişimler olmuş muydu? Yoksa sebebi düğünü Prenses Grace'in düzenlemiş olması mıydı? Ya da ne kadar ısrar etse de aileden hiçbir kadının denemediği nişan yüzüğü müydü sebep? Kaliforniya'ya taşınmasından önce tanıdıkları on dört yaşındaki Teresa ile altı yıl sonra karşılaştıkları sürekli cilalanan görünümüyle ünlü ve başarılı yıldız Tessa Kent arasındaki fark mıydı yoksa bu kadar değişmelerinin altında yatan sebep?

Aileler, diye düşündü, aileler. Onlar akılda aynen kalırdı ama kişinin belli bir ölçüden öte değişmesine izin yoktu, o ölçü aşıldıktan sonra aileye ait olunamıyordu. Hiç dile getirilmemiş ama keskin çizgilerle belirlenmiş o çerçevenin dışına çıkıldığı anda bir daha aileye geri dönüleliyordu. Bu, bütün çok yükselmiş veya çok alçalmış insanlar için geçerliydi.

Ama diğer yandan, diye düşündü Tessa, Tyler ve Madison Webster Luke'un ne kadar mutlu olduğunu görünce onu hemen kabul etmiş, yanında son derece rahat ve doğal davranmıştı. Luke'un üvey kardeşi ve karısı New Jersey'de, Essex Bölgesi'nde yaşıyordu ve düğündeki herkesle en iyi iletişim kuran onlar olmuştu. Prens Rainier'den babasına, Luke'un yöneticilerinden birinin çekingeni karısından, Tessa'nın kuzenlerinin çocuklarının en terbiyesiz olanına kadar herkesle oldukça rahattılar. İliklerine işlemiş, sezdirmeden herkesi etkileyen bir tür terbiyeye sahiptiler.

Konuklardan, Tessa'yı bir film yıldızı olmadan önce tanıyan ve hiç değişmemiş biri varsa o da Mimi'ydi. Agnes'ın tiksinti dolu keskin bakışlarına zerre kadar aldırılmıyordu. Şeytani, özgür ruhunu hiç yitirmemişti. Fiona, melek Fiona, gelinlik ve kendi baş nedime giysisiyle (Londra'ya acele bir yolculuk yapıp Harrod's'ta alışveriş yapmışlardı) ilgili yüzlerce ayrıntıyı halletmiş, en sıkışık anlarda bile yok olmayan neşesiyle Tessa'ya çok destek olmuştu. Fiona'nın ağırbaşlı, sorumlu karakterinin aksine uçarı olan Mimi, onlar gelinlik ve nedime giysileriyle uğraşırken ayağında topuklu ayakkabılar, üzerindeyse sadece dantelli bir külot ve Tessa'nın yeşil elması olduğu halde otel odasında dans etmişti. Her zamanki, zapt edilmesi zor Mimi'ydi, yerinde duramıyordu. Sacred Heart'taki sınıf arkadaşlarının okuldan mezun olduktan sonraki maceralarını, üniversitedeki erkek arkadaşlarının -uzun bir listesi vardı- olumlu ve olumsuz yönlerini ayrıntılarıyla anlatmış, Luke'tan ona, kendisi gibi bir Avustralyalı bulmasını istemiş, sırf yapılabileceğini göstermek için abuk sabuk saatlerde oda servisini arayıp olmadık isteklerde bulunmuştu. Tessa'nın herkes için umduğu eşlenceye, Hollywood tayfası ve Mimi hakkını vererek sahip olmuş, çok iyi vakit geçirmişti.

Evet, niyetim kötü değildi, dedi Tessa kendi kendine. Düşün anıları beynini terk ettikçe omuzlarında ve boynunda hissettiği sertliğin azaldığını hissediyordu. Akşamüstü güneşinin ılıkliğini gözkapaklarında duyuyordu. Belki... belki Luke'un evine varana kadar biraz kestirebilirdi... az kalmış olmalıydı...

Tessa, iyi bir uyku çekmiş olmanın verdiği tatmin ve dinlenmişlik hissiyle yavaşça uyandı. İnsanlar şekerlemenin değerini yeterince bilmiyor, diye düşündü gözlerini açmadan. Bir şekerleme, görev hissi olmaksızın çekilen tek uyku biçimiydi. İhtiyaç duyulan veya kaçırılmaması gereken veya ertesi gün için enerji toplanması

sebebiyle sahip olunması şart olan bir uyku değildi. İlahi bir zevk, rüyasız, uykuya dalmadan önce var olan tüm olumsuzlukları silen muhteşem bir boşluktan ibaret, kısa süren bir lütuftu. Churchill'in her gün şekerleme yaptığını hatırladı. Bu konuda onun izinden gitse onun gibi olur muydu yoksa brendi ve puro takviyesi de yapmalı mıydı? Luke'a sorsa iyi olurdu. O bu tip şeyleri bilirdi. Luke!

Ani bir hareketle doğruldu. Kokteylden sonra giydiği elbiseyi hâlâ çıkarmamıştı ve üzerine bir pike örtülmüştü. Daha önce hiç görmediği çok büyük bir odada, geniş bir yataktaydı. Luke onu arabadan buraya taşımış olmalıydı. Tavanda ağır kirişler, kalın, taş duvarlarda kemerli pencereler vardı. Tessa en yakın pencereye gitti ve dışarı baktı. Dikenli, eşmerkezli lavanta kümelerinden oluşan uzun bir tarla, zeytin ve servi ağaçları, pencerenin kenarındaki sarmaşıklarıyla tam Provence'daki bir çiftlik evinden beklenecek manzaraydı. Ama havadaki renk umduğu gibi günbatımının kızılığı değil, şafağın taze pembeliğiydi.

En azından on üç saat uyumuş olmalıyım, diye düşündü Tessa pikeyi omuzlarına atarak, ve Tanrım, kocamı bulmak istiyorum ama tuvalete gitmeden hiçbir şey yapamayacağım.

Şansına, denediği ilk kapı, kocaman, dört dörtlük bir banyoya açıldı. Acil ihtiyacını gideren Tessa, makyaj çantasının açılmamış bir halde lavabonun yanındaki dolabın üzerinde durduğunu gördü. Hızla yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, buruşmuş elbisesini çıkardı ve Luke'tan hiç ses çıkmadığını görünce çabuk bir duş almaya karar verdi.

Duştan çıktıktan sonra yüzünde hâlâ hafif makyaj izleri olduğunu gördü. Becerikli ellerle izleri temizledi, saçlarını düzgün dalgalar halinde omuzlarına dökülene dek fırçaladı ve aynaya bakarak günü karşılamaya hazır olduğuna karar verdi. Şimdi tek ihtiyaç duyduğu üzerine giyecek bir şey ve kocasıydı. Bu sırayla. Tessa büyük bir havluyu vücuduna sararak odadaki diğer kapıyı açtı. Nere-

deyse Luke'un üzerine düşüyordu. Kocası, tamamen giyinik bir halde paranoyak bir imparatoriçenin sadık koruyucusu gibi kordorda kapının hemen önüne yatmış, başının altında bir yastık, üzerinde bir battaniye olduğu halde uyuyordu.

Tessa yanında diz çöktü ve nazikçe elinin üzerini okşadı. Luke uyumaya devam ediyordu. Bu kez kulak memesini hafifçe öptü. Hiçbir şey olmadı. Saçlarını önce yavaşça, sonra daha şiddetli bir şekilde çekti. Luke'un nefes alışları bile değişmemişti. Tessa ağırlığını topuklarına verdi ve uyuyan adamı seyretti. Luke komadaymış gibi uyuyordu. Onu şaşırtarak uyandırmak istemiyordu, diğer yandan kendisi uyanırken uyumaya devam etmesini de istemiyordu. Kim bilir ne zaman uykuya dalmıştı? Yerde uzanmaya karar vermeden önce, bütün gece uyanık kalarak başında beklemiş olabilirdi. Ama Tessa uyumasına izin verirse uyku saatleri çok farklı olacaktı; biri uyurken, diğeri hep uyanık olacaktı ve bu, evliliğe ideal bir başlangıç değildi. Sabah serinliğinde biraz üşümüştü.

Üzerindeki havludan kararlılıkla kurtuldu ve çıplak bir halde battaniyenin altına süzüldü. Hemen ısındığını hissetti. Vücut ısısına güvenilecek bir adam varsa, o da Luke Blake'tir, diye düşündü. Uyuyan bir adamın yanında çıplak yatıyor olmak onun için yepyeni bir deneyimdi. Elbette Tessa'nın orada olduğunu hissedip uyanacaktı... bir insan battaniyesinin altına başka biri girdiğinde bunu fark ederdi, değil mi? Ne koruma görevlisi olurdu ama... gece boyunca bir tabur asker üzerinden atlayıp geçmiş ve onun ruhu bile duymamış olabilirdi. Hem de düşün gecelerinde!

Tessa ağır hareketlerle Luke'un gömleğinin düğmelerini çözdü. Hiç olmazsa kravatını arabada çıkarmıştı, Tessa onunla uğraşmak zorunda kalmadı. Başını göğsüne yaklaştırıp, üzerine üfledi. Nefesiyle onu uyandırmayı umuyordu. Luke uyumaya devam ediyordu. Tessa düşündü. Kaburgalarını dürtebilir, koltukaltlarını gıcıklayabilirdi, ama gıdıklanıp gıdıklanmadığını bilmiyordu. Onu

sarsabilirdi ama Luke fazlasıyla ağırdı. Ya da... kemerini çözebilirdi. Gömleğinin önü açık olduğuna göre bir sonraki hareketin bu olması gayet akla uygundu. Bu şekilde çalışma alanı genişleyecekti. Kemerini çözdü ve fermuarını indirdi. Daha önce sadece kendi kot pantolonunun fermuarını indirmişti ama bu tecrübesizliği işini zorlaştırmamıştı. Luke başını diğer tarafa çevirdi ama hâlâ derin bir uykudaydı. Tessa göğsündeki tüyleri bel hizasına kadar hafifçe çekti. Karnındaki tüyler çekilen biri uyanmaz mıydı? Tessa kesinlikle uyanırdı ama onun karnında tüy yoktu.

Sonunda araştıran parmakları daha kalın ve kıvrıkcık tüylere dokunduğunda aniden durdu. Bir erkeğin kasıklarındaki tüyleri çekemezsiniz. Özellikle de penisini daha önce hiç görmemiş olduğunuz bir erkeğin. Ama diğer yandan görülmemiş bir penis, kasık tüyleriyle aynı kategoride sayılmazdı. Kesin bir davetiyeydi. Araştırmaya meyilli ve meraklı biri için karşı konulmaz bir davetiyeydi. Uzanabildiği kadar uzanan Tessa Luke'un penisini kavradı ve hiç kıpırdamadan tuttu. O kadar da korkutucu değildi, hatta verdiği hissin dostça olduğu bile söylenebilirdi. Yumuşak, sıcak, uysal, garip şekilli bir evcil hayvan gibiydi. Potansiyel sahibi, karşılık vermeye sahibinden daha hazır bir evcil hayvan. Zira Luke hâlâ uyuyor olmasına rağmen penisi, Tessa'nın dokunuşlarıyla uyanmış gibiydi. Avucunun içinde uzayıp genişleyerek sertleştiğini büyülenmiş bir halde hissetti. Artık masum bir ev hayvanı gibi gelmiyordu ama verdiği dostça his kaybolmamıştı. Kısa sürede öylesine irileşmişti ki büyüklüğünü anlayabilmesi için elini aşağı yukarı oynatması gerekti. Nefesi kesilmiş bir halde çok ilginç bölümleri olduğunu keşfetti. Doğrusu, daha fazla araştırmaya değirdi.

"Hey! Neler oluyor?"

Demek onu uyandırmanın yolu buydu.

"Uyuyordun," dedi Tessa suçlarcasına. Rüya gördüğünü sanmaması için elini çekmemişti.

"Kes şunu!"

"Bundan hoşlanıyor olman gerekmiyor mu?"

"Hoşlanıyorum ama, bırak!"

Tessa isteksizce keşfini bıraktı ve başını Luke'un kiyle aynı hizaya gelecek şekilde kaldırdı. "Günaydın," dedi hanım hanımcık bir sesle.

Luke ses tonunu duyunca bir kahkaha attı. "Bunu sana hangi manastırda öğrettiler?"

"Sadece içgüdülerime uyuyordum."

"Sevgilim," dedi Luke yüzüne öpücükler kondurarak. "İçgüdülerine lafım yok ama, burada olmaz."

"Burada ne işin var?"

"Seni arabadan yukarı taşıyıp yatağın tam ortasına yatırdım. Uyandığında nerede olduğunu anlamaya çalışırken kenardan düşmenden korktum. Sonra saatlerce uyanmadın. Seni hiç kıpırdatmadım, uykuya ihtiyaç duyduğun belliydi. Yatağın hemen yanında, halının üzerinde uyumayı düşündüm ama gece yarısı uyanıp karanlıkta bana takılarak düşmenden korktum. Böylece burada uyuma-ya karar verdim. Uyandığında beni hemen bulabilecektin."

"Neden halıda yattığını görebilmem için yatak odasında ışığı açık bırakmadın?"

"Ah."

"Doğru düzgün düşünemiyordun, " dedi Tessa anlayışlı bir ifadeyle.

"Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Aslında, daha önce bu eve ve o yatağa hiçbir kadın girmemişti."

"Ama Cap-Ferrat'da yıllardır bir yere sahip olduğumu sanıyordum."

"Evet, tekнем orada. Burayı, nişanlanmamızın hemen ardından satın aldım, sadece ikimiz için. Tanrım, sen çıplaksın!"

"Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

Luke onu battaniyeyle beraber kucaklayıp yatak odasına geri götürdü ve yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

"Ben çabucak bir duş alıp dişlerimi fırçalayana kadar burada hiç ama hiç kıpırdamadan bekler misin?" diye sordu.

"Nefes alabilir miyim?" Luke tamamen uyanmış ve kontrolü ele almıştı ve Tessa tembel bir rahatlık hissediyordu. Bu his onun için alışılmadıktı.

"Ara sıra."

Tessa akli merak, beklenti ve endişeyle karışmış bir halde onu bekledi. Tavandaki kirislere görmeden bakarken beyni, doğru düzgün çalışmayı reddediyordu. Neredeyse hiçbir şey düşünmeden geçirdi o kısa zamanı. Luke geri döndüğünde belindeki havluyu çözdü ve Tessa'nın yanına girdi. Genç kadın aniden utandı. Ondan uzaklaştı ve mümkün olduğunca örtünün altına saklandı. Saçlarının arasından tek gözüyle Luke'a bakıyordu.

"Tessa, sevgilim, kalbimi kırıyorsun. Bana o şekilde bakma," diye yalvardı Luke. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, bunun bir kuralı yok. Kalkıp kahvaltı edebilir, daha sonra da etrafı keşfe çıkabiliriz. Ara sıra öpmeme izin verirsen bütün haftayı hiçbir şey yapmadan geçirebiliriz."

"Hayır."

"Seni öpmeme izin vermeyecek misin?"

"Hayır, kalkıp kahvaltı etmek istemiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Senin bilmen gerek."

"Normal şartlarda bilirdim. Ama sen..."

"Biliyorum, biliyorum, hatırlatma, sadece bir kadınla genelde neler yapıyorsan onları yap."

"Sen 'bir kadın' değilsin, sen karım, hayatımın aşkıydın."

"O halde bir şeyler uydur."

"İlk önce, görebildiğim tek yerini inceleyeceğim," dedi Tessa'nın çocuksu haline gülümseyerek. Yaklaştı ve dudaklarını kaşının üstünde gezdirdi. Tessa geri çekilmeyince kaşıyla burnunun birleştiği bölümü öptü.

"Fiona en güzel yerimin orası olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.

"Henüz bir yorum yapamam," diye mırıldandı Luke. "Bir yerlerde saklı daha güzel bir tarafın olabilir." Dudaklarını öpebilmek için Tessa'nın başını nazikçe çevirdi. Tessa hiç ses çıkarmadan bu öpücüklerle karşılık veriyordu ama Luke, dudaklarının titrek baskısından, genç kadının endişeyle dolu olduğunu hissedebiliyordu. Elbette öyle, diye düşündü, bundan doğal ne olabilir? Tutkusunu dizginledi ve Tessa'nın çekingenliğini düşünerek hareketlerini iyice yumuşattı. Öpücükleri vahşi, talepkâr bir tutkuyla değil, şefkatle doluydu. Uzun dakikalar boyunca kendilerini yumuşak, neredeyse deneme niteliğindeki öpücüklerle bıraktılar. Luke'un eli Tessa'nın saçlarını sakın dokunuşlarla okşuyordu. Bir süre sonra Tessa'nın dudaklarının daha kendine güvenli bir hale geldiğini hissetti ve öpücüklerini kulağına doğru yönlendirdi. Kulak memesinin her noktasını öptü ve boynunun uzun, zarif kıvrımına indi. Omzunu ve boynunun narin tenini öptü. Köprücük kemiğine her varışında dudakları tekrar kulak memesine yükseliyor ve aynı yolculuğa tekrar başlıyordu. Ritmini asla bozmuyor, asla daha aşağı inmiyordu.

Tessa'nın nefesi bu tekrarlanan yolculuklar sırasında giderek sıklaşmıştı. Sonunda aniden örtüyü üzerinden atarak dik göğüslerini gözler önüne serdi. Pembe göğüs uçları, Luke onları merhametsizce emmiş gibi sertleşip irileşmişti. "Onları öp," dedi Tessa nefes nefese. "Ve kulağımı rahat bırak, beni çıldırtıyorsun!"

"Zaten amacım da buydu," diye mırıldandı Luke başını iyice hassaslaşmış dolgun göğüslere eğerken. Tessa kollarını körlemesine ona uzattı ama Luke bedeninin alt kısmını uzanamayacağı kadar geri çekti. Tessa'nın aynı işkenceyi o an tekrar yapmasına izin

vermeyecekti. Hazır olması için çok daha fazlasına ihtiyacı var, diye düşündü. Uzun, ve dikkatli bir hazırlık süreci gerekiyordu. Ama Tessa, dokunuşunun onda ne büyük bir etki yarattığının farkında değildi. Her iki göğsünü de kavrayıp birbirlerine yaklaştırmıştı ve ağzı sürekli birinden diğerine gidip geliyordu. Tutkusunu büyük ölçüde dizginleyerek dudakları, dili ve dişleriyle ona tatlı bir işkence yapıyordu. Tüm benliğini, ona zevk vermeye adanmıştı. Tessa'nın göğüs uçları daha da irileşip sertleşmişti. Genç kadın, belden aşağısını gizleyen örtünün altında kıvranıyor, örtüyü itmeye çalışıyordu ama Luke, dudakları tatlı işkenceyi sürdürürken bile baskın kuvvetiyle onu engelliyordu. Tessa göğüslerini ona daha da yakınlıktırarak için bedenini yukarı doğru itti. Luke'un bir göğüsten diğerine geçmesi sırasındaki kısacık boşluk anı bile dayanılmazdı. "Haydi, haydi," dedi sıkılı dişleri arasından. Oh hayır, diye düşündü Luke, beni aceleye getiremeyeceksin, canının yanmayacağı kadar heyecanlanana dek bekleyeceksin.

Aniden, hiç beklemediği bir süratle davranan Tessa tüm gücünü toplayarak örtünün altından kurtuldu ve çabuk bir hareketle ayağa kalktı. Luke'u iterek sırtüstü yatırdı ve bir bacağını vücudunun üzerinden geçirerek onu altına aldı. Luke şaşkın bir halde Tessa'nın elinin penisini kavramasını hissetti. Karnından çekerek vücuduna dik açı oluşturacak şekilde kaldırmıştı.

"Hayır!" diye bağırды ama Tessa yüzünde tutku dolu, kararlı bir ifadeyle pozisyonunu almıştı bile. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Luke'un penisini bacaklarının arasına yöneltti. Başını parmaklarıyla sarmıştı. Vücudunu, onu içinde hissedene dek alçalttı. "Oh," dedi kendi kendine. "Oh... evet..."

"Sevgilim..."

"Hayır, kıpırdama, hiçbir şey söyleme, bunu kendim yapmalıyım," diye emretti Tessa. Luke yaşının verdiği tüm olgunluk ve disiplinle hiç kıpırdamadan yattı. Vücudunu santim santim alçaltarak onu daha çok içine alan Tessa'nın bu istekli kaprisi onu büyü-

lemişti. İkisi de titriyor, nefes almakta zorlanıyordu. Tessa'nın dudakları ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Odada hiç ses yoktu. Luke, Tessa'nın hissettiği acıya karşı aldığı tavrın, onu böylesine pasif bırakan güç gibi acımasız olduğunu hissedebiliyordu. Soyunu sürdürmek isteyen bir Amazon'un vahşiliğine sahip bir yabancı gibiydi. Alt dudağını dişleri arasına almıştı. Bazen, tüm dikkati bedenlerinin birleştiği noktada olduğu halde kısaca duraklıyor, sonra vücudunu tekrar alçaltıyordu. Sonunda derin bir nefes alıp verdi ve Luke, bedenlerinin tamamen birleşmiş olduğunu fark etti. Penisini tamamen onun sıcaklığıyla sarılmıştı. Yaklaşmış olan yüzüne baktı. Dudakları artık aralanmıştı ve gözkapakları seğiriyordu. Yüzünde tekrar tanıdık bir ifade belirmişti.

Ancak ondan sonra onu kollarına almaya cesaret etti ve hızlı hareket etmemeye özen göstererek kendine çekti. Yatağa yatırdı ve bu kez o üste çıktı. Kıpırdamadan bir süre bekledi ve Tessa'nın yüzüne yayılan gülümsemeyi izledi. Bu gülümsemede gurur, tatmin, şaşkınlık ve özgüven vardı.

"Bana bak," diye fısıldadı Luke ama Tessa'nın gözleri hâlâ kapalıydı. Gülümsemesi kışkırtıcı bir hal almıştı. "Bana bak, sevgilim," dedi ısrarla ve Tessa gözlerini açtığı anda, Luke'un yaşlı gözlerle kendisine baktığını gördü. "Canını yaktım mı?" diye sordu Luke.

"Kontrol edebildiğim için sadece çok küçük bir acı hissettim, artık iyiyim, neden ağlıyorsun?"

"Çünkü sen benim bakire gelinimsin ve bu, hayal edebileceğimden de güzel."

"Ama artık bakire değilim."

Luke bedenleri ayrılana dek geriledi ve ardından çok büyük bir dikkatle tekrar Tessa'ya sahip oldu. "Hayır," dedi. "Şimdi bakire değilsin."

13

"İnsanların dört gün üst üste evlerinden çıkmayabileceklerini bilmiyordum," dedi Luke, Tessa ile birlikte köye gidip aldıkları malzemelerle yedikleri öğle yemeğinin ardından mutfığı temizlerken. Fırından yeni çıkmış bir baget ekmek, tatlı tereyağı, dilimlenmiş taze domuz eti ve beş çeşit peynir almışlardı. "Bu akşam yemek için dışarı çıkmak ister misin? Bir yatta partiye davetliyiz, sadece yarım saat uzaklıkta, limanda."

"Demek çiftlik evinde aşk seni şimdiden bıktırdı ve sosyal hayata dönmeye can atıyorsun, öyle mi?" diyerek alayla iç geçirdi Tessa, yan çiftlikte yaşayan Madam Boulet'nin her akşam kendi evinde pişirdiği yemekleri getirdiğinde kullandığı önlüğü yerine asarak.

"Sosyal hayata özlem değil, bütün erkeklerin umutsuzca yerimde olmayı dilediğini bilerek seni insanlara göstermeye ve seninle gösteriş yapmaya dair tamamen maço, ilkel bir istek. Aslında bazı konularda iğrenç bir adamım. Neredeyse bir mağara adamı gibi davranırım ve sanırım sen de bunu öğrendin. Hayır, gülme, ciddiyim, Tessa. Fazlasıyla sahiplenici ve kıskanç bir erkek olduğumu itiraf etmeliyim. Tanrı'ya şükür ki çocuk istemeyecek kadar gençsin. Biraz zaman geçtiğinde -belki otuzuna geldiğinde- belki seni çocuklarla paylaşmak için kendimi hazır hissedebilirim. Şimdiye dek çocuk sahibi olmaya dair hiçbir istek duymadım ama sanırım sen bir gün isteyeceksin."

"Neden bunlardan daha önce bahsetmedin?"

"Daha önce böyle düşündüğümün farkında değildim... şey, belki seziyordum ama evlenmemize değin beş saniyeliğine bile olsa üzerinde kafa yormadım. Ne tür bir adam olduğumu bilsen benimle evlenir miydin?"

"Bir eş ve altı çocuktan başka seninle evlenmemi engelleyecek sebep gelmiyor aklıma."

Ve o zaman bile... bir karısı ve altı çocuğu olsa bile onunla birlikte olabilmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Birlikte geçirdikleri son dört mükemmel, arzu, sevgi ve şefkat dolu günde onu ilk görüşünden beri hissettiği muazzam güvenlik hissi daha da belirginleşmiş, benliğinin asla vazgeçemeyeceği hayati bir parçası olmuştu. Beynini ve kalbini meydana getiren hücreler başkalaşım geçirmiş, daha önce hiç tanımadığı, sevmekten ve sevilmekten korkmaksızın güvenli bir kalenin tam merkezinde oturan bambaşka bir ruh meydana getirmişti.

Öyle bir noktaya gelmişti ki Luke'tan ayrı olduğu anlarda hem duygusal, hem de fiziksel bir acı duyuyordu. Sadece yan odada olsa bile birkaç dakikalık ayrılığın ardından içini yakan bir özlem ve boşluk hissediyordu. Duş yapıp tıraş olduğu, köye gittiklerinde *Le Figaro*'ya kısaca göz attığı, güneş batır batmaz şöminede yaktıkları ateş için odun almaya dışarı çıktığı zamanlardan nefret ediyor, o dönene dek içine tahammül edilmesi zor bir boşluk çökrekleniyordu. Ne zaman bir yere otursa gözleri Luke'un güçlü, güzel ellerini, zarif bedenini ve yakışıklı yüzünü arıyor, içinde sınırsız bir heyecan duyuyordu. Ne kadar tatmin olmuş olursa olsun o uyumadan uykuya dalamıyordu. Daha sonra kollarının arasına sokuluyor, gülümseyerek, geçirdikleri günün güven ve sevgi dolu olan her bir dakikasını düşünüyordu. Nefeslerinin birbirine karıştığını hissediyor, uykuya dalmadan önce o anın tadını daha uzun bir süre çıkarmak için kendini mümkün olduğunca zorluyordu.

"Evet," dedi Tessa. "Bundan emin olabilirsin. Haydi bu partiye gidelim. Ne giymeliyim?"

"Küçük, siyah bir elbise."

"Ama yanımda yok. Küçük, beyaz bir elbiseye ne dersin?"

"Sade mi?"

"Nasıl sade?"

"Süslemeleri olmayan, desensiz, düz beyaz."

"Bu bir tür takıntı mı? Daha önceden uyarılmadığını bir başka korkunç tarafın mı?" diye sordu Tessa gülerek. "Tüm gardırobum düz beyaz kıyafetlerden mi oluşmalı?"

"Süslemesi olmasın yeter," dedi Luke.

"Çok sade bir elbise olduğunu söyleyebilirim," diye ona güvence verdi Tessa.

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın," dedi Luke gelip arkasından sarılarak. Sıcak elleri, Tessa'nın göğüslerinin üzerine kapamıştı. Yüzünü gür, hayat dolu saçlara gömdü. Tessa başını hafifçe yana eğmişti. Hiç kıpırdamadan, belli belirsiz nefesler alarak dururlarken Tessa, belinin arkasında Luke'un sertliğini hissetti.

"Mutfakta mı?" diye yutkundu. Kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki Luke'un duyuyor olabileceğini düşündü.

"Yatak odası," diye inledi Luke. "Yatağı düzeltmeyi niçin istemediğimi şimdi anladın mı?"

"Zaten biliyordum. Ama beni bu kadar bekleteceğini ummamıştım."

Tüm öğleden sonrayı yatakta, kah sevişerek, kah uyuyarak tembelce geçirdiler. Sevişmeleri bazen hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi oyuncu, bazen derin bir şefkatle yüklü, bazense onları yakıp kül eden bir tutkuyla dolu oluyordu. Tüm tecrübesine rağmen Luke, daha önce böyle bir tutku yaşamamıştı.

Tessa kendisinden hiç ummadığı bir rahatlıkla en gizli fantezilerini hayata geçiriyor, çılgınlığın dizginlerini bırakarak cinsel hayatlarının sınırlarını genişletiyordu. Sevişmeleri sırasında Luke'a daha önce hiç ağzına almadığı sözler söylüyor, bazen son derece masum, bazen de güçlü ve buyurgan davranıyordu. Luke'a onu becermesini, sert ve hızlı olmasını, ona bir fahişe gibi davranmasını emrediyor bazense yüzüne utangaç bir gülümseme yerleşiyordu. Bazen dizginleri eline alıyor, Luke'un her noktasını okşuyor; dilini dizlerinin arkasında, kollarının altında, dirseklerinin içinde, ayaklarının oyuk bölümünde, topuklarında gezdirerek onu çıldırtıyor; tüm yalvarmalarını büyük bir hazla dinliyordu. Sonunda, kendisi de dayanamayacak noktaya geldiğinde ilk sevişmelerinde olduğu gibi açlıkla ve tutkuyla sevişiyordu. Aralarında müthiş bir uyum vardı ve öyle anlar geliyordu ki bu uyumla birbirlerinden geçiyor, tek bir ruh, tek bir beden haline geliyorlardı.

"Bu kadar yaratıcı olmanı hiç ummuyordum," dedi Luke ona. "Yoksa vahşi manastır kızlarıyla ilgili efsaneler gerçek mi?"

"Kendimi de şaşırtıyorum," diye kabül etti Tessa. "On dördümüzdeyken Mimi ile seks dergileri okurduk -neredeyse ezberlemiştim- sanırım okuduklarımı hayata geçirmek için doğru zamanın gelmesini bekliyordum."

"Tanrı'ya şükür ki benimlesin."

Güneş ufukta kaybolmaya yüz tuttuğunda kalkıp akşam için hazırlanmaya başladılar. Tessa, Harrods'daki Couture Boutique'de gördükleri fazlasıyla pahalı elbiseyi alması için onu ikna eden Fiona'ya minnettardı. Şifon atkısına rağmen askıdaki duruşu hiçbir şeye benzemiyordu ama üzerine giydiğinde, Dior markasının sihri kendisini göstermişti. Ustalıkla dikilmiş katlar, bedenini zarıfçe sarıyordu. Etek uzunluğu dizlerinin hemen üzeriydi. Askısız elbise, dolgun göğüslerini ancak içine alıyordu. Öne doğru eğil-

diğinde, elbisenin önünün, göğüs uçlarının hemen üzerine kadar indiğini fark etti.

Tessa ayağına zarif, beyaz ayakkabılarını giydi ve boynuna, on dokuzuncu yaş gününden birkaç hafta önce Beverly Hills'teki Tiffany'den aldığı inci kolyeyi taktı. Daha sonra kolyeye uyan küpeler için bir on beş bin dolar daha harcamıştı. Kendi kendine hem filmi hatırlatacak çok güzel birer anı olduklarını hem de gece gündüz kullanılmaya en uygun mücevherler olduklarını söylemişti. Annesi bile seçimini onaylamış, donuk bir ifadeyle Tessa'nın "sahte inciler" içinde rahat olamayacağı davetlere katılmak için sabırsızlandığını düşündüğüne benzer bir cümle sarf etmişti. Tessa, incilerini gelinliğiyle takmıştı ve mükemmel bir uyum sağlamışlardı. Bunları düşünerek kolyeyi boynuna taktı.

Aynanın önünde son bir kez dönüp muhteşem yüzüğünü hayali insanlara gösterdikten sonra şifon atkısını alıp çiftliğin oturma odasında onu bekleyen Luke'un yanına gitti. Kocasını beyaz keten takımı, mavi gömleği ve sarı kravatıyla göz kamaştırıcı görünüyor.

"En sade beyaz elbise bu mu?" diye sordu Luke.

"Yatta parti dedin," diyerek ona yaklaştı Tessa. "Her neyse, bana sade olmayan bir yerini gösterebilir misin?"

"Mükemmel. Ama inciler olmamış. Fazla uygunlar."

"Sanırım sade zarafeti pek takdir etmiyorsun."

"Gözlerini kapat."

"Neden?"

"Ne olursa olsun gözlerini kapalı tutacağına söz verir misin?"

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Pekâlâ."

Tessa gözleri kapalı halde ayakta beklerken Luke'un küpelerini ve inci kolyesini çıkardığını hissetti. Şimdi ne olacak, diye dü-

şünerek beklentiyle titrerken ağır bir kolyenin boynuna takıldığını hissetti. Hemen ardından kulak memeleri soğuk, ağır metallerle sarıldı. "Evet," dedi Luke. "Tam isabet." Tessa'yı omuzlarından tutarak banyodaki aynanın önüne kadar yürüttü. "Şimdi bakabilirsin."

"Ulu Tanrım!" Beş büyük, armut biçimli zümrüdün oluşturduğu kolyeden; iri elmaslarla süslenmiş, neredeyse serçe parmağı boyunda dev bir armut biçimli zümrütten oluşan bir pendentif sarkıyordu. Yeşilin özünü yansıtarak, elmas çerçevesi içinde göğüs kemiğinin üzerinde yatıyordu. Küpeler, renkleri kolyeyle mükemmel bir uyum gösteren iri, elmaslarla çevrelenmiş yuvarlak zümrütlerden oluşuyordu.

"Sen delisin, çıldırmışsın, aklını kaçırmışsın..."

"Buna benzer bir şey söyleyeceğini biliyordum, sevgilim. Bunlar sana düğün hediyem ama sen hazır olmadıkça vermek istemedim. Bir kız için kesinlikle uygun değiller."

"Ama ben bir kıyım."

"Hayır, artık bir kadınsın, Tessa. Buna alışsan iyi olur, bu gerçek hiç değişmeyecek."

"Ama ben asla..." Tessa bir o yana bir bu yana döndü ve zümrütlerin pırıltısı karşısında bir kez daha büyüledi. "O kadar canlılar ki, zümrütlerin mavi bir tür ışıltıya sahip donuk yeşil olduklarını sanırdım."

"Artık çoğu öyle. Ama bunlar çok, çok eski, zümrütlerin aristokratları oldukları söylenebilir. Güneş ışığını yansıtmalarını sağlıyor görünen bir tür ışıltıları var. Uzmanlar bu renk için 'balımsı' tabirini kullanıyor."

"'Eski' zümrütler sözü kulağa ne kadar da garip geliyor," dedi Tessa rüyada gibi dalgın bir sesle. Zümrütlerin ışıltısını görmek için omuzlarını oynatıyordu.

"Bin beş yüzü yıllarda, Kolombiya'daki madenlerden çıkarılmışlar ama resmi olarak isimleri 'Hint zümrütleri' çünkü en iyi taşları Hintli zenginler almış. Pandantif kolyeden çıkarılıp tek başına da kullanılabilir. Bir zamanlar, İspanya kralı olduğu dönemlerde XIII. Alphonso'ya aitmiş."

"Gerçekten bir koleksiyoncusun, değil mi? Aslında çok iyi bir müzayedeci olabilirmişsin," dedi onunla dalga geçip zümrütlerin büyüünden kurtulmaya çalışarak. "Lütfen söyleyin, profesör, pandantifin ağırlığı ne kadar?"

"Neredeyse elli karat... tam olarak söylemek gerekirse kırk sekiz virgül doksan beş ama bunun yürekten verilen bir hediye kabul etmek için pek zarif bir davranış olmadığını belirtmeliyim."

"Neredeyse elli karat ağırlığındaki bir broşu nereye takacağım?" diye sordu Tessa, Luke'un sözleriyle gerilemeyerek.

"Nereye istersen, kemerine, yakana, pazen geceliğine, hatta bikinine bile takabilirsin, gerçekten hoş bir renk katkısı oluyor."

"Dalga mı geçiyorsun!"

"O halde takma, sadece benim için kullan. Dur, istersen çıkarmana yardım edeyim. Kendini rahatsız hissetmeni istemem."

"Sakın ha!" Hızla yanından uzaklaştı. "Onlara dokunayım deme!"

"Bir kadının zümrütlere bu kadar çabuk alışabilmesi beni her zaman şaşırtmıştır. Yakutlara alışmaları çok daha uzun sürüyor. Bazı kadınların yıldızları yakutlarla kesinlikle barışmıyor."

"Hem benden yararlanırsın hem de dalga geçiyorsun!"

"Cesur bir kız ol ve egosu sadece Harry Winston'ın kariyerinde sattığı en mükemmel zümrütleri -en azından bana söylediği bu taktığın zaman tatmin olan bir adamla evliymişsin gibi davran ve ben de sana söz vereyim, inan o zaman gülümsemeyeceğim bile. Sence bunu yapabilecek misin? Ne de olsa bir aktrisin, ne taktığını unutmam zor olmamalı. Ve dürüst olmak gerekirse, yerinde ol-

saydım kollarımı kaldırdığımda göğüs uçlarımın görünmesi beni taktığım mücevherden daha çok ilgilendirirdi."

"Görünmüyorlar!"

"İddiaya girer misin?"

Tessa, boynunu çevreleyen zümrütleri bir arada tutan ve yarım daire şeklindeki elmaslardan oluşan kalın zinciri düzeltmek için kollarını kaldırdı. Göğüsleri, bu hareketle elbisesinden taşmıştı. "Oh..." Gözlerine inanmakta zorluk çekerek derin bir nefes aldı. "Olamaz!"

"Bu elbiseyle dans edemeyeceksin," dedi Luke üzgünce.

"İddiaya girer misin?"

"Annen buna ne derdi?"

"Paris'te üç gün geçirdi, belki bu sürede değişip bambaşka bir kadın olmuştur. Belki babam onu Lido'ya veya Folies-Bergère'e götürmüştür. Bu sabah uçakla geri döneceklerdi. Bu hafta bir gün onu arayıp benim suçum olmayan bir dekolte giysi günahını itiraf edip etmemem gerektiğini sorarım."

"Seni uyarmış olmasaydım bir suçun olmazdı ama artık bildiğine göre bu elbise içinde dans edersen büyük bir günah işlemiş olacaksın. Bundan emin olabilirsin."

"Didiklemeği kes. Zaten zümrütlerle karakterimi bozdun ve bu hiç de uzun bir zamanını almadı. Oh, Luke, çok kolay bir hedef miyim sence? Bana yüzüğü vermenden önce mücevherleri bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum. Ve şimdi bunlar... kendimi bu kadar... mutlu hissetmemde bir yanlışlık var mı? Öylesine mutluyum ki dans edebilirim. Bunda yanlış bir taraf yok, değil mi?"

"Fikrimi mi soruyorsun?"

"Danışacak başka biri yok."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi, sevgilim? Gerçekten böyle hissediyorsun, onları almakla bu kadar mutlu oluşunda bir yanlışlık olduğunu sanıyorsun, öyle mi?"

"Belki," dedi Tessa utangaçça. "Mücevherler insanlar için en büyük maddi haz kaynağı olmalı."

"Ortada hiçbir geçerli sebep yokken kendini suçlu hissetmen vakit kaybından başka bir şey değil. Bu taşlar, dört yüz yıldan fazla bir zamandır kadınları mutlu ediyor. Bugün de mutlu olma sırası sende. Şimdi beni dinle, buna kesinlikle izin vermeyeceğim! Hiç mantıklı değil. Kimseden bir şey alıyor, engel oluyor değilsin. Sana mücevher verme zevkinden mahrum olmak istemiyorum ama bu seni gerçekten huzursuz ederse yapmam. Karar tamamen sana ait ama hiç olmazsa alışmayı deneyemez misin? Hatırım için?"

"Sanırım yapabilirim," dedi Tessa bir süre düşündükten sonra. "Ama bunu kolaylaştıracak bir şey var."

"Söyle yeter."

"Dengemi kaybetmiş gibiyim, bedenime tam hâkim olamıyorum, başım dönüyor gibi. Kollarımı çok çıplak hissediyorum. Sanki ayaklarım yerden kesilecek ve havada süzüleceğim. Ayaklarımın yere değdiğini hissetmem için bir ağırlığa ihtiyacım var, sen ne düşünüyorsun? Sanırım bana lazım olan şey... birkaç tane, ağır... bilezik!"

Luke ertesi sabah kapının ısrarla alınmasıyla uyandı. Tessa hâlâ uyuyordu. Hafif bir küfür savurduğu sırada işlerin sorumluluğunu üzerine bıraktığı sağ kolu Len Jones'un sesini tanıdı. İmparatorluğunda başka hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu, bunu ayarlamak için günlerce uğraşması gerekmişti. Len'e, onu hiçbir şekilde rahatsız etmemesi için talimat vermişti.

Tessa'yı örtünün altında bırakarak yataktan hızla çıktı, üzerine bornozunu geçirdi ve kapıyı açmaya gitti.

"Luke, üzgünüm ama sana haber vermek zorundaydım..."

"Kahretsin, Len, bu her neyse bekleyemez miydi?"

"Çok üzgünüm ama hayır, bekleyemezdi. Tessa'nın annesi ve babasıyla ilgili. Kötü haber Luke, hem de en kötüsü. Bir taksiyle havaalanından eve dönüyorlarmış... o lanet olası tankerlerden biri taksiyi yoldan çıkarmış. Şoför ve Tessa'nın babası kaza anında ölmüşler. Annesi hâlâ yaşıyor ama doktorlar fazla zamanının olmadığını söylüyor. Tessa'nın kız kardeşiyle ilgilenen, aile beni onlara verdiğin numaradan arayıp haber verdi."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bak, Monte'deki ofise geri dön ve uçağımın üç saat içinde Nice'den havalanmaya hazır olması için gerekeni yap. Yok, iki buçuk olsun. Ben Tessa'nın hazırlanmasını sağlayacağım."

"Sizi götürmesi için bir araba göndermemi istiyor musun?"

"Gerek yok. Los Angeles'a sen de gelsen iyi olur. Cenaze törenini -törenlerini- hazırlamakla meşgul olacağım için sana ihtiyacım olacak. Masamın üzerinde düğün davetlilerinin listesi var. Tessa'nın teyzelerini ara ve olanları anlat. Yolculuk etmeye hazır bir şekilde beklemelerini söyle, gerekli düzenlemeleri Agnes'in durumunu gördüğümüzde yaparız. Ve Fiona'yla Mimi'yi ara, Tessa yanında olmalarını isteyecektir. Basını hallet, mümkün olduğunca az ayrıntı ver. Başka ne kaldı? Tessa'nın menajerini ve Roddy Fensterwald'u ara. Haberin yayılmasını mümkün olduğunca engellemelerini söyle. Beverly Hills Oteli'nde iki büyük suit tut. Hayır, Bel-Air olsun, fotoğrafçıların oraya girmesi daha zor. Sağ ol, Len. Bütün işi üzerine yıktığım için üzgünüm ama önceliğim Tessa. Seninle uçakta görüşürüz."

Luke yavaşça çiftlik evinin yatak odasına yürüdü. Tessa'yı uyandırmaya kıyamayarak yatağın kenarında birkaç dakika oturdu. Herkesin anne babası ölür, diye düşündü, ama bu kadar ani değil, kızlarının düğün kutlamaları hâlâ sürerken değil. Tessa'nın, onları Avrupa'ya gelmek durumunda bıraktığı için kendini suçlamaması için dua etti. Keşke onlar da diğerleriyle beraber Luke'un

kiraladığı uçakla dönseydi. Keşke babası çok sevdiği ve uzun zamandır görmediği Paris'e gitmek için ısrar etmeseydi. Luke, Tessa'nın saçının bir tutamını parmakları arasına alıp okşadı. Birdenbire Viktorya devrinde insanların sevdikleri ve kaybettikleri kişilerin saçlarının olduğu broşlar takmalarının sebebini anladı. Ona tapıyor olduğunu çaresizlikle kabullendi. Ona bu haberi vermemek için her şeyi yapardı ama erteleyemezdi.

Parmağının ucuyla Tessa'nın elinin üzerini hafifçe okşadı. Onu biraz olsun mutlu bir halde uyandırmak istiyordu. "Tessa," diye fısıldadı. "Tessa, Tessa sevgilim, uyan. Uyan, bir tanem..."

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu Tessa hemşireye. Annesinin, St. John's Hastanesi'nin yoğun bakım bölümündeki odasına doğru yürüyorlardı. Luke'un bekleme salonunda kalması için ısrar etmişti. Annesinin, ölüm döşegindeki halini Luke'un görmesini istemeyeceğini biliyordu.

"Ara sıra isminizi söyledi, hepsi bu."

"Onunla yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa zile basın."

Tessa kapıyı iterek açtı ve yatağa yaklaşmak için kendini zorladı. Agnes'ı gördüğü an dehşet ve acıma hisleri içine bir sel gibi aktı ve bacakları güçsüzleşti. Olduğu yerde diz çöktü. Agnes'ın bir zamanlar olduğu hoş kadına dair kalan tek işaret, birkaç tel koyu, kıvrıkcık saçtı. Tessa öyle bir şok içindeydi ki ağlayamıyordu. Düşmemeye çalışarak yerden kalktı, hızlı adımlarla yatağın başucuna gitti ve oradaki sandalyeye oturdu. Bir mezarın yanı başındaymış gibi diz çöktüğünü görmek annesine iyi gelmeyebilirdi.

"Anne, ben Teresa. Buradayım, anne."

Agnes'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama dudakları kıpırdadı.

"Anne, beni duyabiliyor musun? Benim, Teresa."

"Teresa," diye fısıldadı Agnes bitkince. "Ölüyorum."

"Hayır, anne, ölmüyorsun, iyileşeceksin..." Annesinin konuşmak için ağzını açtığını görünce sustu.

"Dinle, Teresa... önemli... kocana Maggie hakkındaki gerçeği anlatmayacaksın... asla... asla... söz ver... önemli... gururum... tüm hayatım... bunu bozma... çok çabaladım..."

"Anne merak etme, Tanrı aşkına endişelenme, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Maggie için endişelenme. Luke her şeyi yoluna koyar. Maggie de ben de güvendeyiz. Seni seviyorum, anne."

"Seninle... gurur duyuyorum... iyi bir kız ol... hayatını mahvetme... seni her zaman çok sevdim... çok..."

"Anne! Anne!" Tessa irileşmiş gözlerle annesinin yüzüne baktı. Agnes'in yüzündeki yaşam ışığı aniden ama belirgin bir biçimde yok olmuştu. Diz çöktü ve annesinin ruhu için dua etti. Başını kaldırıp yatağa bakınca annesinin sağ elinin parmaklarının ucuna uzanabileceğini gördü. Tırnaklarında hâlâ düğün için sürdüğü açık pembe oje vardı. Tessa bir eliyle Agnes'in parmak uçlarını tuttu ve gözlerini kapattı.

Annesinin son sözleri onu her zaman çok sevdiği olmuştu... Tessa terk edilmişlik hissiyle kendi kendine buna neden bu kadar şaşırdığını sordu. Kendini bildi bileli annesi onu ilk sıraya koymamış mıydı? Ona ilk inanan, onun için mücadele eden, onun için planlar yapan kimdi? Yaptığı hatanın korkunç olabilecek sonuçlarından onu korumak için kim uğraşmıştı? Ya Tessa bunların karşılığını nasıl vermişti? Okul gösterilerinin provalarına geldiğinde ona kızmış, onu Mimi ile aldatıp onunla alay etmiş, yerini Fiona'yla doldurmuş, annesinin tüm çabalarını ve yaptıklarını doğal bir hakmış gibi kabul etmiş veya işine karışıyor diye kızmıştı. Hayatında Agnes için ne küçük bir yer ayırmış olduğunu şimdi görüyordu.

Tessa aniden katıldığı ilk gerçek seçmeler sırasında annesinin nasıl dışarıda bırakıldığını, odaya yalnız girerken kendisini ne ka-

dar üstün hissettiğini hatırladı. O zevk bile, annesinin tatmak için yıllarını verdiği, onun için çok anlamlı olacak o küçük zevk bile ona çok görülmüştü. Annesinin hayatını düşünen Tessa'nın gözleri acı ve utanç gözyaşlarıyla doldu. Agnes, sevilmesi zor bir anne olagelmmişti; yanlış sözü, yanlış tarzda söylemek gibi kötü bir tarafı vardı; on dört yaşındayken yaptığı hata yüzünden Tessa'yı hiçbir zaman affetmemişti ama yıllar boyu annesinin en büyük mutluluk kaynağı olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Tessa, Agnes'in ne kadar iyi bir anne olduğunu düşünerek hıçkırdı. Romantik bir evlilik yaptığını sanan genç, umut dolu Agnes Riley için ağladı. Gerçekleri çok geç görebildiği için kendine ağladı. Annesine bunları hiçbir zaman söyleyemeyecek oluşuna ağladı.

Geri dönen hemşirenin ayak sesleri duyuldu. Tessa ayağa kalktı.

"Oh, Bayan Kent, onu kaybetmişiz. Çok üzgünüm. Öncesinde sizi tanıyabilmiş miydi?..." diye sordu hemşire merakını bastıramayarak.

"Evet. Son ana kadar... kendindeydi... daha önce hiç... olmadığı kadar."

14

"Annen?..." dedi Luke, Tessa'nın yavaş adımlarla bekleme salonuna döndüğünü görünce.

"Öldü. Sesimi tanıdı ve birkaç kelime söyledi ama sonra... ölümünü izledim... bir saniye önce yaşıyordu, bir sonraki saniyeyse... ölmüştü... sadece otuz sekiz yaşındaydı... oh, Luke, keşke ona daha iyi bir evlat olabilseydim ama artık çok geç, çok geç..."

"Sevgilim, Tessa'm, böyle konuşma," dedi Luke ona sıkıca sarılıp göğsüne bastırarak. "Seninle ne kadar gurur duyduğunu, sana baktığında gözlerinin nasıl parladığını, onu ne kadar mutlu ettiğini bir bilseydin. Bu şekilde düşünmekle durumu çok daha kötüleştiriyorsun, bir tanem."

Luke düşüp dizini acıtmış bir çocukmuşçasına Tessa'nın sırtını sıvazladı ama Tessa geri çekildi. Bir kez daha ağlamaya başlarsa Luke'un kollarının sunduğu rahatlama hissinden hiç vazgeçemeyebilirdi. Zamanla bu kayıpla baş etmeyi öğrenecekti ama şimdi acil bir görevi, bekleyemeyecek bir sorumluluğu vardı.

"Luke, Maggie'ye söylemem gerek. Kellyler benden haber alana dek bir şey söylemeyeceklerine söz vermişlerdi. Hemen oraya gitmeliyiz. Maggie, anne ve babası geciktiği için endişeleniyor."

"Zaman kavramının o derece farkında olduğundan emin misin?"

"Maggie, annemler Monte Carlo'ya uçmadan önce küçük bir takvim hazırlamış ve olmadıkları her günün üzerini çizmiş. Şimdi

bütün günlerin bittiğini ama annesiyle babasının dönmediğini biliyor. Tanrım, Luke, ona bunu nasıl, nasıl söyleyeceğim? Ona ne diyeceğim?"

"Gerçeği elbette, söylenecek başka ne var?"

"Beş yaşında bir çocuğa mı? Annemler onu ilk kez bu kadar uzun bir süre için yalnız bırakmıştı..."

"Bunun başka bir yolu yok, sevgilim. Maggie onları bir daha asla göremeyecek, bunu ona açıklamalısın."

"Ama nasıl? Annem ve babam bir düğüne, ardından Paris'e, oradan da cennete mi gittiler diyeceğim? Küçücük bir kız bunu nasıl anlayabilir?"

"Ona kazadan bahsetmek zorundasın."

"Biliyorum."

"Yapabilseydim senin için ona söyledim ama beni daha önce hiç görmedi."

"Oh, Luke, Luke, senin bile beni koruyamayacağın şeyler var," dedi Tessa. "Senin yapabileceğin, ben gidip Maggie ile konuşurken hastane yönetimiyle görüşmek ve kiliseden Rahip Vincent'ı çağırmak -Santa Monica'daki St. Charles Kilisesi- ve... düzenlemeleri yapmaya başlamak. Seni ilk kez böyle bir anda görmesinin iyi bir etkisi olmayabilir. Yalnız olmayacağı... Mimi hâlâ aşağıda, arabada bekliyor. Sen bir meleksin. Ona ihtiyacım olduğunu tahmin edip bu kadar çabuk buraya gelmesini sağladığın için teşekkür ederim. Maggie ile konuştuktan sonra onu da alıp hep beraber otele döneceğiz. O zamana kadar Fiona da gelmiş olur."

"Teyzelerin haber bekliyor, o konuyu da halledebilirim."

"Oh, yapar mısın, sevgilim? Seni tanıyorlar. Zaten telefonu ne zaman elime alabileceğimi bilmiyorum."

"Tamam. Gitmeden önce soruma cevap ver... Maggie çok hassas ve duygusal bir çocuk mudur?"

Emin değilim, diye düşündü, Tessa, onu o kadar iyi tanı mıyordum.

"Buna inanamıyorum," dedi Mimi limuzinde yan yana otururlarken. Şoförle aralarındaki cam kapalıydı. "Altı gün içinde önce gelin oldun, sonra yetim kaldın. Böyle... 'donuk' görünmene şaşmamalı. Aklıma başka bir sözcük gelmiyor."

"Maggie'ye söyleyene dek kendimi kontrol etmem gerekiyor. Gereğinden fazla duygu yüklemesini ne ben kaldırılabirim ne de o. Ama hiç değilse annemle birbirimizi sevdiğimizi birbirimize söyleyebildik. Onunla aramızda garip, zor ama güçlü bir sevgi olduğunu yeni anlıyorum, Mimi. Çok geç olduğunda... Zaten hep böyle olur, değil mi? Babamın beni sevdiğinden hiçbir zaman şüphe duymadım. Beni kendince sever, ama asla söylemezdi. Zaten ondan hiçbir zaman daha fazlasını ummadım. Şimdi tek avuntum artık benim için endişelenmek zorunda olmayışları... özellikle de annemin."

"Başka bir şey söyleyebildi mi?" diye sordu Mimi usulca.

"Evet, fikrini açıkça belirtti. İnanılmaz bir kadındı, Mimi. Çok güçlüydü."

"Bu ne demek oluyor? Yoksa sormamalı mıyım? Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

"Mimi olman gerekiyor, sadece kendin ol yeter. Ve bu soruyu sorup cevap alabilecek tek kişi sensin. Annem, Luke'a Maggie'den asla bahsetmememi, hiç kimseye Maggie hakkındaki gerçeği söylemememi istedi. Sanırım bunun gururunu, hayatı boyunca gösterdiği çabaları mahvedeceğini söylemeye çalıştı. Eminim sırf bana tembih edebilmek için ölümle savaştı, bana söyledikten sonra da direnci tükendi."

"Ama..."

"Ne?"

"Zaten söylemeyi *planlamıyordun*, değil mi?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Mimi. En doğru hareketin ne olacağını bilmiyorum. Ne de olsa... Maggie... benim kızım."

Tessa tekrar ağlamaya başladı. Bu kez anne ve babası için duyduğu üzüntüden değil, çaresizlikten ağlıyordu. Annesinin ölüm döşeğinde söyledikleri, bir bakire olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu anlatan Luke'un sesine karışıyor, kulaklarında çınlıyordu. Bekâret konusunun geçtiği hiçbir zaman Tessa gerçeği itiraf edecek gücü bulamamıştı. Bir yalanı yaşamaya devam etmişti. Defalarca. Bir keresinde ona Maggie'den bahsetmek için harika bir fırsat yakalamıştı. Birlikte yemek yedikleri ilk akşamıydı. Ama Tessa, içgüdülerine, sezgilerine ve aklına uyarak bu fırsatı hemen tepmişti. Luke'a doğruyu şimdi söyleyecek olursa kocası ona bir daha asla inanıp güvenmeyecekti. Tessa onu aptal yerine koymuş olacaktı. Bir bakire olduğuna inanmasına izin vermiş, hatta bu yönde onu teşvik etmişti. Bilerek, sürekli yalan söylemiş olduğu ortaya çıkacak ve belki de Luke'un ona duyduğu sevgi yok olacaktı. Yok olmasa bile değişeceği, eskisi gibi olmayacağı kesindi. Bilerek ya da bilmeyerek, teknik açıdan bakire oluşunu onunla olduğu her an kullanmıştı. Aşkılarını *aydınlatan* buydu. Ama Maggie'nin bir annesi vardı. Şu an ona anne ve babasının cennete gittiğini söylemek üzere yolda olan kişi, Maggie'nin annesiydi.

"Tessa! Hemen kes şunu!" Mimi ona bir kutu kâğıt mendil uzattı. "Ağlamaya vaktin yok! Şimdi kulaklarını aç ve beni dinle. Maggie hayatı boyunca tek bir anne tanıdı, iki değil. Sen onun sahip olmakla çok şanslı olduğu ablasısın, anladın mı? Hayatının geri kalanında mutlu olmasını sağlayacak, onunla ilgilenecek bir ablası var. Gerçeği söylemen çok büyük bir aptallık olur, Tessa!"

Tessa burnunu sildi ve Mimi'ye kulak verdi. Mimi ona daima ne yapabileceğini söyler, yol gösterirdi. Ama tabii, her zaman doğru yolu gösterdiği söylenemezdi.

"Annenin son sözlerini hatırla, Tessa. Onun son isteğine karşı gelemezsin! Maggie'nin bilmesi gereken tek gerçek, anne ve babanızın ölmüş olduğu. Şimdi ortaya çıkıp Maggie'nin senin kızın ol-

duğunu söylersen eline ne geçecek? Basın bu haberle bayram yapar, ortalık sirke döner, hayatlarınız mahvolur. Biraz mantıklı düşün! 'Tessa Kent'in Gayrı Meşru Çocuğu'. Lütfen! Zaten onu kimse elinden alamaz. En yakın akrabası sensin."

"Biliyorum."

"O halde sorun nerede? Luke'a söylemeyi aklından bile geçirebildiğine göre kendi kendini yok eden bir yapıya sahip olmalısın. Aklını başına topla, kızım! Çılgınca davranıyorsun. Luke hiçbir şey bilmiyor, bilmesine gerek de yok. Birine söylediğini duysa annen tekrar ölürdü... ya da geri dönüp seni öldürürdü. Hem doğum yaptığın sırada bakireydin, buna yemin edebilirim."

"Hatırlatma. Oh, ulu Tanrım, işte geldik."

"Küçük bir kızın cenazeye gitmesinin ne gereği var anlamıyorum," dedi Mimi. "Zaten yeterince kötü bir durum."

Maggie oturma odasının yanındaki yatak odasında uyurken Tessa, Luke, Mimi ve Fiona, oda servisinin getirdiği öğle yemeklerini yiyorlardı. Tessa haberi verdiğinde Maggie gözyaşlarına boğulmamıştı. Derin bir iç geçirmiş, tek bir soru sormuş ve sessiz, sabırlı ve ağırbaşlı bir halde başparmağını emerek Tessa'nın kucagında hareketsizce oturmuştu. Ondan sonra ne konuşmuş, ne de başka bir şey sormuştu. Öğle yemeğinde hiçbir şey yememiş, sadece bir bardak süt içmişti. Hiç kimse onu yemeye ikna edememişti. Tessa, Maggie'nin söylenen gerçeklerin ne kadarını kavrayabildiğini merak ediyordu. Unuttuğu ilmi hal derslerini hatırlamaya çalışırken beş yaşında bir çocuğun ölüm hakkındaki düşünceleri hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Maggie ilmi hal derslerine henüz başlamamıştı ama pazar ayinlerine yıllardır gidiyordu; temel kavramları öğrenmiş olmalıydı.

"Aynı fikirde değilim," dedi Tessa, Mimi'ye. "Bir son hissi için bunu yaşamasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Cenazeyi bi-

zimle izleyecek ve hakkında konuşacağız. Anne ve babasının sadece bir süreliğine ortadan kaybolduğunu sanmayacak. Ona kazadan bahsettiğimde bana, 'Televizyonda gördüğümüz haberlerdeki gibi mi?' diye sordu. Tek söylediği de bu oldu. Şimdi ona ne olacağını bile sormadı, olanları inkâr ediyor. Aklıma, cenazeye götürmekten başka çare gelmiyor."

"Haklısın," dedi Luke. "Töreni onun için en uygun olacak şekilde yaparız ama bence mezarlığa gidip tabutların mezarlara indirilişini görmemeli. Bu kadar gerçek çok fazla, onu çok sarsabilir. Büyükbabamın cenazesini hatırlıyorum da, tabutun mezara indiriliş sahnesi beni yıllarca korkutmuştu. Hâlâ ara ara kâbuslar görürüm."

"O zaman ben devreye giriyorum," diye gönüllü oldu Fiona. "Tören öğleden önce olacak. Bittikten sonra Maggie ile buraya dönüp öğle yemeği yeriz. Daha sonra televizyon izler veya oyun oynarız. Belki uyur. Siz mezarlıktan dönene dek bir şekilde oyalanırız."

"Rahip Vincent ile konuştum," diye devam etti Luke. "Tabutların kapalı halde, hiç kimse gelmeden St. Charles Kilisesi'nin mihrabına konması konusunda anlaştık. Cenaze töreninin kısa süreceğini söyledi. İnsanların gönderdiği çelenklerden siyah kurdeleleri çıkarması için birini ayarladım. Belki aptalca ama küçük bir kızın çiçekleri o halde uğursuzluk simgesi gibi görmesini istemedim. Org olacak elbette ve mümkün olduğunca büyük bir koro rica ettim, umarım koro, ilgisini tabutlardan uzaklaştırır. Tessa ve ben onu tören boyunca yalnız bırakmayacağız."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedi Fiona. "Cenaze sonrası toplantısı hariç."

"Unutmadım, en kolay kısmı oydu. Bir telefon görüşmesi yetti. Burada, Bel-Air'de olacağız." Tessa'nın elini tuttu. "İnsanlar

mezarlıktan doğruca buraya gelecek. Eminim herkes o sırada iyice acıkmış ve susamış olur."

"Haklısın," dedi Mimi. "Düğündeki tüm konukları tekrar görecek miyiz?"

"Kuzenlerim ve çocukları hariç evet," dedi Tessa. "Bununla birlikte, beraber çalıştığım pek çok insan, Luke'un yakınlarda yaşayan personeli, Maggie'nin vaftiz annesi ve babası, babamın öğrencileri, öğretmen arkadaşları ve daha Tanrı bilir kimler gelecek."

"Tyler da New York'tan geliyor," dedi Luke. "Törene yetişecek."

Tessa'nın kaşları şaşkınlıkla yükseldi. Monaco'da ona atlardan bahseden bu zarif, nazik adamın sadece bir kez görüp, çok az tanıyor olduğu insanların cenazesi için onca yol tepip gelmesini ummamıştı doğrusu. Çok düşünceli bir hareketti. Zaten çok tatlı bir adama benziyordu.

Acaba şimdiden birer melek oldular mı, diye sordu Maggie kendi kendine. Yan odadaki yetişkinlerin seslerini duyabiliyordu. Büzülüp tortop olmuş bir halde yatıyordu. En sevdiği bebeğini sıkıca kavramıştı. Mimi adında sarışın bir hanım giysilerinin bir kısmını ve bir kucak dolusu oyuncağını aceleyle toplayıp buraya getirmişti. Araf'tan çıkmak için ne kadar süre gerekirdi acaba? Kilisede kaç saat, gün veya hafta olduğunu söylememişlerdi ama Tessa cennete gittiklerini söyleyince Tessa'nın da Araf hakkında pek bir şey bilmediğini anlamıştı. Kimse Araf'ın gerçekten nasıl bir yer olduğunu anlatmıyordu. Rahipler cennet ve cehennemden bahsediyorlardı ama Araf hakkında kimse bir şey söylemiyordu. Hiçbir şey.

Her neyse, nasılsa yakında cennette olacaklardı, Maggie bundan emindi, çünkü öncesinde Araf'a gitmeniz gerekse de iyi biri olursanız öldüğünüzde cennete giderdiniz. Ölmek. Doğru kelime buydu. En iyi dostu olan Susan, insanların "göçtüğünü" söylüyordu

ama İncil'de İsa'nın çarmıhta göçtüğü değil, çarmıhta öldüğü yazıyordu. Büyük, beyaz kanatları olacak ve annesinin gecelikleri gibi uzun, bembeyaz elbiseler giyerek Tanrı'nın ayaklarının dibinde oturacaklardı. Melekler cennette uçarken kaza yapıp birbirlerine çarparlar ve bir taksi kazasında olduğu gibi tekrar ölebilirler miydi acaba? Pazar günü rahip, cennette sonsuza dek süren katıksız bir mutluluğun bulunduğunu söylemişti ama kendisi burada yapayalnızken annesi ve babası orada nasıl mutlu olabilirdi? Onu özlerken nasıl mutlu olabilirlerdi? Dügün için giderlerken onu özleyeceklerini söylemişler, bir hafta sonra döneceklerine söz vermişlerdi ama şimdi Tessa taksi kazası yüzünden hiçbir zaman geri dönmeyeceklerini söylüyordu. Demek ki Maggie de cennete gitmediği sürece onu özleyeceklerdi ama o, sonsuza dek mutlu olacağını, Tanrı'nın ayaklarının dibinde oturacağını, bembeyaz kanatlarla uçacağını düşündüğünde bile ölmek istemiyordu.

Her şeyin çok karışık olduğunu düşündü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Her şey çok karışıktı ve hiç kimse, yetişkinler ve rahipler bile bir açıklama yapamıyordu. Belki işin aslını biliyorlar ama küçük çocuklara söylemiyorlardı. Bu haksızlıktı. Ölmek yerine "göçmek" dese de Susan'ın orada olmasını ve konuşabilmelerini diledi.

15

Mimi, Tessa'yı bir kenara çektiğinde cenaze töreni sonrası tüm konuklarla otele dönmelerinin üzerinden yoğun birkaç saat geçmişti. "Bir iki dakikalığına buradan uzaklaşabilir miyiz?" diye fısıldadı Mimi kulağına. "Temiz havaya ihtiyacım var."

Tessa yan gözle, en sevmediği teyzesi Patsy'nin ona doğru yürüdüğünü görünce aceleyle kolunu Mimi'nin beline attı ve kapıya doğru ilerlediler.

"Ne iyi bir fikir," dedi Tessa rahat bir nefes alarak. "Uzun süre uzak kalmamalıyım ama içeride gerçekten bunaldım. İçki içmeye de korkuyorum çünkü hatırlamam gereken çok fazla isim var."

Bel-Air Otel'i'nin taş döşeli yollarında, yolun iki yanını kaplayan çiçeklerin zengin kokusunu içlerine çekerek ortasında bir fısıkye ve tahta bir bank olan, sessiz sakin bir avluya varıncaya dek hiç konuşmadan yürüdüler.

"Maggie umduğumdan daha iyi vakit geçiriyor gibiydi," dedi Mimi.

"Tören sonrası toplantılarda çocuklara öyle çok ilgi gösteriliyor ki bazen dikkatleri dağılıp orada bulunuş sebeplerini unutuyorlar."

"Törende öyle sakindi ki korktum," dedi Mimi.

"Biliyorum, ben de fark ettim. Hâlâ inkâr mı ediyor? Oh, Mimi, Maggie ile ne yapacağımı düşünmekten annemlerin kaybını bile düşünemiyorum desem inanır mısınız?"

"Sana kesin olan bir şey söyleyeyim; Maggie'yi Luke ile birlikte büyütemezsiniz."

"Ama doğal olan gelişme..."

"Evet, kardeşin olsaydı durum ne kadar karmaşık olursa olsun onu yanına alman en doğrusu olurdu ama bu şartlarda olmaz, Tessa, onu yanına alamazsın. Başka bir çare bulmalısın."

"Neden, Mimi, neden? Bunu yapabilirim, ben bir aktrisim, Luke hiçbir zaman anlamaz..."

"Belki öyle. Ama ben seni düşünüyorum. Onu ve Maggie'yi kandırarak, kendini kandırmaya çalışarak geçireceksin günlerini. 'Bir yalanı yaşamak' kolay değildir, Tessa. Uzun süre devam edemezsin."

"Bunu bilemezsin!"

"Seni çocukluğundan beri tanıyorum, unuttun mu? Sen ve o aptalca suçluluk hissin. Vicdanına söz geçiremezsin. Büyük günahkâr Teresa Horvath. Unuttuğumu mu sanıyorsun? Yoksa bu kadar çok mu değiştin? Maggie büyüüp çocuklara has bildiğimiz sorunlarla karşına gelince abla masken düşecek ve annelik içgüdün dizginleri ele alacak. Sandığından çok daha zor bir durum bu, Tessa. Er geç bir hata yapacaksın, belki sonunda pes edip doğruyu söylemeye karar vereceksin ama o zamana dek iyice yıpranmış olacaksın. Her zaman gergin olacak, bir anne gibi davranmamaya çalışacaksın. Her zaman Luke'un tepkilerini kontrol edecek, Maggie için çok fazla veya daha da kötüsü, çok az şey yapıyor olmaktan korkacaksın."

"Ne yapmam gerektiğini söylemeye hep çok meraklı oldun zaten!" diye karşı koydu Tessa.

"Bunu yaparsan artık Luke'un evlendiği kadın olmayacaksın," diye devam etti Mimi ona aldırmadan. "Bunun sebebini anlayamayacak ve elbette Maggie'yi suçlayacak. Tanrını, Tessa, bu olmadan önce birlikte dört gün geçirdiniz. Daha yeni evlisiniz, birlikte yaşa-

maya alışmanız gerek, birçok ayarlama yapmalısınız ve üstelik aranızda, şimdiye kadar kibarlık edip sözünü etmediğim büyük yaş farkı var. Luke, istediği her şeye sahip olabilecek bir adam ve çocuklar, şimdiye dek listesinin üst sıralarında olmamış. Sakın bunun bir tesadüf olduğunu söyleme. Ya da belki bilmediğim bir şey var?"

"Hiç çocuk istememiş," dedi Tessa üzgünce. "Belki on yıl sonra dedi... sadece otuz yaşında olacağım..."

"Görmüyor musun? Beş yaşında bir çocuğun yükünü ve sorumluluğunu alamayacağın açıkça ortada. Üstelik teyzelerinin dördü de Maggie'yi yanlarına alabileceklerini söylediler. Hepsi de çocuk yetiştirme konusunda çok deneyimli."

"Annem kardeşlerin en küçüğüydü. Teyzelerim şimdi kırklı yaşlardalar, hatta ellisini geçen bile var ve çocukları da artık birer yetişkin."

"Ne olmuş yani? Yirmi yaşında olman senin bu işi daha iyi yapabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Onlar Maggie'nin annesi değil," dedi Tessa inatla. Küçük kızının pembe, yuvarlak yüzü, iri gözleri, gururlu yürüyüşü gözünün önünden gitmiyordu.

"Haydi ama, onun annesi öldü! Bunu kabullenmiş durumda. Sen ise onu her fırsatta ziyaret eden, ona harika hediyeler getiren, sonunda onu en iyi anlayan insan olacak olan ablasısın. Seninle konuşup içini dökebilecek, senin önerilerine uyacak. Ona ödevini yapmasını ve bezelyelerini bitirmesini söyleyen biri olmak yerine, peri annesi olacaksın. Onu istediğin kadar şımartabilirsin!"

"Oh, Mimi, gazetede bir köşen olmalıydı. 'Çok Bilmiş Mimi'ye Sorun' köşesi. Senin gibi düşündüklerini varsayarak başkaları adına çabuk kararlara varmakta ustasın. Maggie'nin ablası olmadığımı, annesi olduğumu, ona karşı bir sorumluluğum olduğunu bildiğimi, bunları bir anlığına bile unutamayacağımı görmüyor mu-

sun? *Maggie'yi sevdiğimi anlamıyor musun?* Ona istediğim gibi anelik yapmama hiç izin verilmedi ama onu her zaman sevdim. Tanrı aşkına, onu ben doğurdum, dokuz ay karnımda taşıdım. Hiçbir şey bu gerçekleri değiştiremez. Mimi, öyle üzüliyorum ki. Ne yaparsam yapayım içinde bir yanlışı barındıracak. Çözümü olmayan bir sorunun içindeyim."

"Söylediklerimi düşünecek misin?"

"Elbette, ama benim adıma kararlar almana izin veremem."

"Tanrı korusun."

Tessa öfkeyle neden hâlâ uyanık olduğunu düşündü. Son konuk da gidip Maggie ve Fiona -onsuz ne yapardı bilmiyordu- yan suite geçtikten sonra ne kadar erken olursa olsun yatıp mümkün olduğunca uzun süre uyumayı planlamıştı. Kıtalar arası saat farkı, anne babasının cenazesi, tören sonrası toplantıyla bu, hayatının en uzun, en üzücü günü olmuştu ve tüm bunların ardından hemen uyuyacağını sanmıştı. Ama her dakikasında Maggie'yi düşündüğü yarım saat boyunca gevsemeye çalışıp başarılı olamayınca kalkıp Luke'u bulmaya karar verdi. Luke oturma odasında kitap okuyordu.

"Burada ne arıyorsun, tatlım? Kötü bir gün geçirmiş olan Ophelia gibisin," dedi Luke onu kucağına oturtup dağınık saçlarının arasından görünen boynunu öptü. Tessa öyle yorgundu ki saçını fırçalamaya bile üşenmişti.

"Uyuyamıyorum. Saat farkı yüzünden sanırım. Baksana, lanet olası güneş daha batmamış bile. Acaba Èze'de saat kaç."

"Neredeyse şafak sökecek."

"Ruhumun çok önemli bir parçası orada kalmış gibi hissediyorum."

"Geri döneceğiz, sevgilim, söz veriyorum. Daha yüzlerce kez gideceğiz."

"Ama ne zaman? Gerçi ne fark eder, artık eskisi gibi olmayacak."

"Hiçbir şey aynı kalmaz, asıl önemli olan, birlikte olmamız."

"Gelmek zorunda kalmasak daha ne kadar?..."

"Düğünümüzden sonraki on günü tamamen bize ayırmıştım. Seninle tanıştığım günden beri işlerle ilgilenmedim ve normal şartlar altında işten asla bir iki haftadan fazla uzak kalmam. Èze'den sonra bir hafta Melbourne'da kalmalıyız; aylar öncesinden planlanmış bir yönetim kurulu toplantısı var. Sonra birkaç günlüğüne Houston'a uçarız ve Anchorage'a çıkıp..."

"Yani buraya gelmek zorunda kalmasaydık da Èze'de sadece birkaç günümüz kalmıştı, öyle mi?"

"Dört gün daha. Ama bir gün az veya fazla da olabilirdi."

"Avustralya'ya yarı yoldayken tekrar Èze'ye dönüp bir iki gün sonra yine Avustralya'ya uçmamız pek mantıklı olmayacak," dedi Tessa balaylarının o ilk büyüsunü tekrar yakalayabilmelerinin çok zor olduğunu bilerek.

"Uykunu kaçıran bu muydu? Düşüncelerini saat farkları, deniz aşırı uçak yolculukları ve seyahat planları mı işgal etmişti?"

"Her şey uykumu kaçırıyor," diyerek gözyaşlarına boğuldu Tessa. Luke'un güven veren kollarına sığınmış, başını güçlü göğsüne dayamıştı. Dolaba kapatılmış küçük bir çocuk gibi sarsılarak, hıçkırarak, kendini kaybedercesine ağlıyordu. Ara sıra anlaşılmas kelimeler mırıldanıyor, sonra hıçkırıkları sesini tekrar bastırıyordu. Luke onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Hiç konuşmadan ona sımsıkı sarıldı. Tessa'nın buna ihtiyacı vardı, diye düşünüyordu.

Aradan uzun bir süre geçip son hıçkırıklar ve iç çekişler de dinince Tessa geceliğinin etek ucuyla gözlerine hafifçe bastırdı. "Bir havluya ihtiyacım var," dedi boğuk bir sesle. "Ama kendimi daha iyi hissediyorum."

"Sana ıslak mendil ve bir yüz havlusu getireceğim," dedi Luke.

"Hayır, gitme, yanımdan ayrılma, beni bırakma, lütfen," diye yalvardı Tessa.

"Bırakmayacağım," diyen Luke onu kucağına aldı ve banyoya taşıdı. Banyodan birkaç havlu ve bir kutu Kleenex aldıktan sonra tekrar oturma odasına döndü. "İşte, ihtiyaç duyabileceğin her şey burada. Bir içkiye ne dersin? Ya da çikolata soslu vanilyalı dondurma?"

"Tek istediğim bir öpücük. Ve bir tane daha. Tanrım, seni çok seviyorum. Ne balayı geçirdin ama. Daha önce evlenmediğine memnunsundur."

"Başkasıyla evlenmediğim için çok memnunum."

"Şimdi bile mi?"

"Özellikle şimdi. Tessa, seni on yıl boyunca çocuklarla paylaşmak istemediğimi söylemiştim ama sevgilim, o zaman şartlar çok farklıydı. Şimdiyse durum bambaşka. O zaman söylediklerim artık geçerli değil." Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Maggie'yi biz büyüteceğiz."

"Oh, Luke, daha az önce Melbourne'a, Teksas'a ve Alaska'ya gideceğimizi söyledin ve tüm bu yolculukları sadece birkaç hafta içinde yapacağız."

"Sevgilim, dünyanın en iyi dadasını tutarız ve o da bizimle seyahat eder. Çocuklar yeni ortamlara çabuk uyum sağlar, farklı yerler görmek Maggie'yi de eğlendirecektir. Okula gidecek yaşa geldiğinde ona bir de özel öğretmen, hatta gerekirse öğretmenler tutarız. Sekiz dokuz yaşına, kızlar yatılı okula hangi yaşta gidiyorlarsa o yaşa geldiğindeyse onu çok iyi bir okula göndeririz, böylece kendi yaşında arkadaşları da olur. İsviçre'de, İngiltere'de, hatta Avustralya'da harika okullar var. En mutlu olacağı yer hangisiyse orada okur, tatillerini de bizimle geçirir."

"Ama Luke, Maggie şimdi anaokulunda. Okul öncesi hazırlık döneminin iki yılını geçirdi bile ve seneye birinci sınıfa başlayacak. Çocuklar, ilk günden itibaren arkadaş çevresine girmeye ihtiyaç duyar, üç dört yıl sonra değil."

"Sahi mi?" diye sordu Luke. Konuya çok yabancı olduğu anlaşıyordu.

"O tatlı, imkânsız, karmaşık planlarını duyana dek ben de hatırlamıyordum. Çocukluğun nasıl olduğunu unutmuşum. Diğer çocukların suratına kum atarak, oyun oynayarak, yeni arkadaşlar edinenerek geçen o mutlu saatleri şimdi hatırlıyorum. Bak, bütün teyzelerim Maggie'yi yanlarına almak istiyorlar."

"Sen bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım onun için en iyisi, kendi yaşında çocukların olduğu bir aile ortamında büyümek, normal bir aileye sahip olmak. Teyzelerim Maggie'ye küçük bir prenses gibi davranılacağına dair bana güvence verdiler. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

"Tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kendi çocukları büyüyüp evden ayrıldıkları için Maggie hepsinin ilgi odağı olacak, çok üzerine düşülecek, şımartılacak. Ablası ünlü bir film yıldızı, onu kanatları altına alan eniştesiye hayal edebileceklerinden daha çok paraya sahip. Elbette her ikisi de Maggie'nin -dolayısıyla onların da- çok iyi bir yaşam standardına sahip olmasını isteyecek. Yeni bir ev, yeni bir arabaya sahip olacaklar, tüm masrafları karşılanacak. Maggie için en iyi özel okullar, binicilik dersleri, bale dersleri, güzel elbiseler..."

"Eh, elbette bu saydıklarına sahip olacak," dedi Luke içermişçesine.

"Ama bu durum Maggie'yi bir güç kaynağı haline getirecek, her şeyin merkezinde o olacak, ilgiden bunalıp şımaracak, gücünün farkına kısa zamanda varacak. Onun için olabilecek en kötü ortam bu. Maggie'yi gönderdiğimiz teyzem, zavallı annemin dü-

günde onlara yaptığı gibi diğerlerine tepeden bakacak, kendisini onlardan üstün görecekti. Sen düğünde bunu fark etmedin ama ben gördüm. Korkunçtu."

"Ama başka bir çözüm yok," dedi Luke başını iki yana sallayarak.

"Düğünde kuzenlerimden pek hoşlandığımı söyleyemem ama hiç olmazsa onların yaşı daha uygun, yaşları Maggie'ye yakın küçük çocukları var. Sanırım yapılacak en doğru iş sen Avustralya'dayken Maggie'yi alıp Doğu'ya dönmek ve her bir aileyle zaman geçirip onları daha iyi tanımaya çalışmak. Maggie'nin uyum sağlayıp kendini mutlu hissedeceği bir aile olmalı."

"Hımm," diye mırıldandı Luke. "Bu konuyu sabah konuşalım. Söz veriyorum, bir çözüm bulacağız. Bu gece halledilebilmek için fazla karmaşık bir konu bu, hem ayrıca çok yorgun görünüyorsun. Yatağa yattıktan birkaç dakika sonra uykuya dalacağına bahse girerim. Ben de yanında, clini tutuyor olacağım."

"Denerim," dedi Tessa esneyerek.

"Ne uslu bir kızsın sen öyle."

Luke, Tessa'nın uykuya dalışını izlerken genç kadının kuzenlerini düşündü. Bir yığın kaba, saygısız, soğuk, cahil insanlardı. Çocukları da şımarık ve yaramazdı. Belki düğünün ihtişamı onları çok etkilemişti, belki evlerinde hepsi birer melekti ama karısının kız kardeşinin o insanların yanında büyümesine izin vermeyecekti. Tanrı'ya şükür ki bir çözüm daha vardı.

Ertesi sabah çok erken bir saatte Luke yataktan usulca kalktı. Tessa hâlâ derin bir uykundaydı. Birkaç saat sonra evine uçacak olan üvey kardeşi Tyler Webtser'ı arayıp uyandırdı ve yarım saat sonra yemek salonunda buluşmak istedi.

"Bu kadar çabuk giyinip geldiğin için sağ ol, Tyler."

"Daha fazlasını borçluyum sana, Luke."

"Hayır, Tyler, borçlanacak olan benim."

"Anlamadım?"

"Tyler, benim için yapmanı rica edeceğim çok önemli bir şey var."

"İste yeter," dedi Tyler tatlı, düşünceli gülümsemesiyle.

"Kesinlikle gözardı edilmeyecek, aksine, senin standartların için bile çok büyük sayılacak mükafatları olacak bir rica."

"Luke, haydi dostum, zaten gereğinden fazlasını yapıyorsun."

"Farkındayım," dedi Luke, tüm dikkatini kızarmış ekmeğine reçel sürmeye odaklayarak.

Webster ailesinin masraflarının tümünü Luke karşılıyordu. Tyler iyiydi, hoştu ama iş konusunda çok kabiliyetsiz, bir o kadar da tembeldi. Bir işte iki aydan fazla kalabildiği olmamıştı. Luke'un babası, onu bundan bile kısa bir sürede aile işinden uzaklaştırmış, üvey oğlunun şirkete hiçbir katkısının olmayacağını, aksine sadece kendi çıkarını düşündüğü için büyük zarara uğratabileceğini keskin sezgileriyle anlamıştı. Bununla birlikte Tyler'ın annesi olan Amerikalı ikinci karısını çok sevdiği için üvey oğluna cömert bir harçlık bağlamıştı. Öylesine cömert bir harçlıktı ki Tyler hayattaki tek tutkusuyla rahatlıkla ilgilenebiliyordu. Tyler'ın uygun olduğu tek iş, ata binmekti. Atlardan başka hiçbir şeyi de pek umursamazdı.

Luke, babasının ölümünden sonra üvey kardeşine yapılan bu düzenli ödemeyi kesmemiş, Tyler, iyi bir ailenin kızı olan Madison Grant ile evlendikten sonra ödediği miktarı arttırmıştı. Madison zeki bir kızdı ve Tyler'la evlenmenin, iyi bir yaşama sahip olmak için çok iyi bir fırsat olduğunu hemen görmüştü. Luke, onlara bir de Madison'ın ailesinin yaşadığı yere yakın bir at çiftliği satın almıştı. Böylece Tyler, en büyük tutkusuyla ve ailesiyle güzel, sakın bir yaşam sürdürebilirdi. Çocukların okul giderlerinden Madi-

son'ın şık giysilerine, hizmetlilerin maaşlarından evde verdikleri partilerin masraflarına kadar her şeyi Luke ödüyordu. Websterlar'ın komşuları da onlar gibi atlara düşkün insanlardı ve özel, büyük bir gelirleri olduğunu tahmin ediyorlardı. At çiftliği, kalifiye bir müdürün yönetiminde olmasına rağmen zarar ediyor, Luke aradaki farkı gözünü bile kırpmadan ödüyordu.

"Ne oldu, Luke? Çok ciddi görünüyorsun."

"Madison ile Tessa'nın kardeşi Maggie'ye bakmanızı istiyorum."

"Ne?!"

"Bunun için uygun başka biri yok. Maggie'nin teyzeleri çok yaşlı, kuzenleri de uygun değil. Çok tatlı bir küçük kız ve istikrarlı, sıcak, sevgi dolu bir aile ortamına ihtiyacı var. Tessa ve benim bu tür bir hayatımız olmayacak, benim yürütülmesi gereken dünya çapında bir işim, Tessa'nınsa film kariyeri var; uzun süre aynı yerde kalmamız olanaksız. Senin çocukların şimdi kaç yaşında?"

"Şey... bir saniye... tamam Allison sekiz, Candice on, Barney'ye, Tanrım, dört buçuk yaşında."

"Çok iyi. Barney'nin bir dadısı var mı? Mükemmel, Maggie'yle de ilgilenebilir. Yanlış hatırlamıyorsam bir misafir odanız vardı, değil mi? Güzel. Maggie için bol bol alan olacak. Şu an senden istediğim, Madison'ı arayıp çocuklarla beraber toparlanıp bugün buraya uçmalarını söylemen. Şirketin New York'taki uçağıyla gelebilirler. Üç saat kazanacaklar, demek ki akşam yemeğinden önce burada olabilecekler."

"Bugün mü?"

"Tessa, Maggie'nin yeni ailesiyle mutlu olacağını ne kadar çabuk görüp rahatlırsa o kadar iyi olur."

"Oh, elbette, bunu anlayabiliyorum. Tanrım, Madison'ın ne diyeceğini merak ediyorum."

"Anlayışla karşılayacaktır, Tyler. Benim için ne kadar önemli, hatta elzem olduğunu anladığında ona açıklama yapmana bile gerek kalmayacak. Garson, masaya bir telefon getirebilir misiniz, lütfen?"

Madison Webster ve üç çocuğu, sanki Beverly Hills'ten geliyormuş gibi derli toplu ve bakımlı bir halde Bel-Air Otelinin önündeki köprüden geçerek girişe doğru yürüdüler. Maggie tanışma faslı sırasında biraz utangaçtı ama cesurca davrandı.

"Vay canına, demek Maggie sensin! Ne tatlı bir kızsın öyle!" diyen Madison eğilip küçük kızı yanağından öptü. "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Maggie.

"Barney, Maggie ile el sıkışın bakalım," dedi Tyler gergince.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Barney, Maggie'nin gözlerine bakarak.

"Beş."

"Benden daha büyüksün ama ben de senden daha uzunum. Çok daha uzun hem de," dedi çocuk tatmin olmuş bir ifadeyle. Çilli suratında geniş bir gülümseme belirmişti. Maggie'nin elini sıkıca tuttu ve aşağı yukarı salladı. "Oynamak ister misin?"

"Ne oynayacağız?"

"Oyun oynayacağız işte, Maggie. Haydi gel, sana göstereyim. Ben bir sürü güzel oyun biliyorum. Belki seninle bir ağaç ev yaparız. Bence çok seversin." Barney amcası Luke'a ve yeni yengesine selam bile vermeye gerek görmemişti. Maggie'nin elini hiç bırakmadan kızı bahçeye yöneltti ve kısa bir süre sonra ikisi de koşmaya başladı. Köşeyi dönüp gözden kayboldukları sırada Maggie'nin kahkahası havada çınladı.

"Ben Tarzan, sen Jane," dedi Tessa günlerden beri ilk kez gülümseyerek.

16

Madison Webster, Maggie Horvath onlarla birlikte yaşamaya başlamadan önce kendisi için birkaç karmaşık tasarruf kuralı koymuştu. Pahalı ama fazlasıyla sade olan giysilerinin tümü, Bergdorf's'tan alınmıştı ama onlara çok iyi bakar, yıpranmalarına izin vermez, yıllarca giyerdi. Büyük çiftlik evlerini tekrar dekore etmek yerine eski, pejmürde İngiliz tarzını benimsemişti. Bir mobilya utanç verecek kadar eskimiş görünmeye başlarsa aynı desende kumaşla üzerini tekrar kaplıyor, halihazırda var olan tarzı koruyordu.

Kendine hiç mücevher almıyor, Tyler'ın annesinden miras kalan birkaç parçayla yetiniyordu. Verdiği partiler için üçüncü sınıf yemek şirketleriyle anlaşıyor, en önemli yemekleri kendisi yapıyordu. Daha önce Cordon-Bleu kurslarına katılmıştı ve çok iyi yemek pişirebiliyordu, ama arkadaşlarının hiçbirini bunu bilmiyordu. Evin içinde yetişen çiçeklerin bakımını öğrenmişti, bu yüzden özel günler hariç çiçek satın almasına gerek kalmıyordu. Verdiği partilerde büyükannesinden kalan, fark edilmeyecek şekilde yamanmış dantel masa örtüsünü ve yine büyükannesinden kalan eski moda, ağır, gümüş çatal bıçak takımını kullanıyordu. Masa örtüsü ve gümüş takımla birlikte miras kalan karanlık, etkileyici aile portreleri, baş köşelere dikkatle asılmıştı.

Kendi aile arabası ve Tyler'ın Jaguar'ına düzenli bir şekilde bakım yaptırıyor, masraflı arızalara fırsat vermek istemiyordu. Ahırdaki seyis yamaklarından biri, iki arabayı da her gün yıkıyor-

du. Bu şekilde, arabalar birer klasik olana dek yepyeni kalabilirdi. Çarşafı ve havluları, kızlarının kıyafetlerini ucuzluktan alıyor; eczanede satılan makyaj malzemelerini kullanıyor; sabun, tuvalet kâğıdının, kâğıt havlunun ve konservelerin en ucuzlarını seçiyordu. Hizmetçilerden birinin görevi kupon kesmekti. Madison bütün alışverişleri bizzat yapar, aşçısına iyi pazarlık yapabilme konusunda asla güvenmezdi. Mutfakta iki buzdolabı vardı. Biri, hizmetlilere ayrılan ucuz yiyecekler, diğeryse aile içindi. Köpeklerinin dördü de hayvan barınaklarından gelmişti.

Bununla birlikte bazı ayrıntılar üzerinde harcama yaparken gözünü bile kırpmazdı. Parti verdiği gecelerde, partinin mükemmel bir şekilde başlayıp sona ermesi için her zaman gerekli sayıdan bir fazla garson tutardı; mahzeni öyle zengindi ki Tyler'ın bir şarap koleksiyoncusu olduğunu sanıyorlardı; her üç haftada bir New York'un en iyi kuaförüne gidip saçlarını düzelttirirdi; deri aksesuarlarını Hermès'ten başka bir yerden kesinlikle almazdı; kokteyl peçeteleri ve konuk havluları Frette'dendi; kenarı tırtıklanan bir Waterford bardak, hemen bir yenisiyle değiştirilirdi ve her iki kızı da son derece pahalı bir okul olan Elm Country'ye, Barney'ye Phillips Andover'a gidiyordu.

Bu görünmez tutum ve göz alıcı gösterişin böylesine iç içe geçmiş olmasının sebebi Luke'un Tyler'a verdiği paranın miktarının azlığı değildi. Madison istese çok daha fazlasını harcayabilir, yine de yıllık ödeneklerinden geriye fena sayılmayacak bir miktar kalırdı.

Madison'ın her yıl büyük miktarda parayı tutucu, risksiz bir yatırım alanında değerlendirdiğini Luke bilmiyordu, Tyler'sa fark etmemişti. En büyük korkusu, Luke'un ölmesiydi. Onsuz, Webster ailesi meteliksiz kalırdı. Bir kuruş bile gelirleri yoktu. Anne ve babası öldüklerinde, büyükannesinin aksine Madison'a hiçbir şey bı-

rakmamışlardı ve Tyler... eh, nazikçe söylemek gerekirse Tyler bir işadamı değil, aylak bir beyefendiydi.

Maggie'nin dört yıl önce aralarına katılması, küçük kız onlarla yaşadığı sürece parasız kalmayacaklarının bir garantisi olmuştu. Artık eskinin aksine, hayatta olduğu sürece Luke'dan para, öldüğündeysen mirasından pay almaları kesindi.

Madison sıkıntıyla kendi kendine Maggie'yi neden sevemediğini sordu. Eskisinden çok daha büyük miktarlarda yatırım yapmasını sağlayan bu dokuz yaşındaki kıza karşı niçin hiçbir sıcaklık hissetmiyordu? Maggie'nin evlerine gelişi onlara en azından on beş yıllık maddi rahatlık garantisi vermişti. En azından on sekiz yaşına kadar yanlarında kalacağını varsayıyordu. Üniversiteye başladığında bile Luke, tatillerde dönecek bir evi olması gerektiğini düşünecek, dedi kendi kendine. Ablasını ziyaret edebilecek olması bu durumu değiştirmeyecekti.

Luke'un yabancı bir çocuğu evine koşulsuzca kabul etmesini isteyişindeki katı, hatta emredici küstahlığı, o tepeden bakışı unutturmadığı için Maggie'yi sevemediğini düşündü. Luke ona sormak nezaketini bile göstermemiş, paranın verdiği güçle emrivaki yapmıştı. Bunu asla unutamayacaktı. Luke bu ricaya benzer emirle ona ne kadar borçlu olduklarını hatırlatmış, bu tatsız gerçeği yüzlerine vurmuştu. Sahip oldukları her şeyi ona borçlu olduklarını elbette biliyorlardı ama... hatırlatılmaktan hoşlanmadıkları için onları kim suçlayabilirdi? Madison kendini çok güçsüz, küçük düşmüş hissetmiş, Maggie'nin ani gelişinin üzerinden dört yıl geçmiş olmasına rağmen bu hissi hiç unutmamıştı.

Evet, Luke daha önce onlardan hiçbir şey istememişti. Belki Luke'un yıllar boyu bu şekilde, hiçbir talepte bulunmaksızın geri planda kalması, Madison'ın kocasının alçak, değersiz pozisyonunu görmesini engellemişti. Hüzünlü anlarında, beş parasız bir asalağın karısı olduğu gerçeği yüzüne bir tokat gibi çarpardı.

Maggie'ye her bakışında Luke'a çok şey borçlu olduğunu hatırlıyordu. Yoksa borçlu olduğu kişi Maggie miydi? Aslında ikisi de birbiriyle bağlantılıydı ve Madison bu konuyu bir takıntı haline getirmişti, düşünmek istememesine rağmen aklından uzaklaştıramıyordu. Tanrı biliyor ya, Tyler kendi pozisyonlarını hiç düşünmüyordu. Zaten neyi tam olarak düşünüyordu ki? Madison bunu en baştan beri biliyordu. Soğukkanlı bir kararla geleceğini kurtarmış, bekâr kalmaktansa beceriksiz bir ahmakla evlenmeyi seçmişti. Hangi kadın bunu yapmazdı ki?

Maggie ona ne zaman "Madison Yenge" dese, bu kavramı zihninde hemen reddediyordu. Maggie'nin eve geldiği gün Tyler'ın üvey kardeşinin karısının kız kardeşi, bir başka deyişle üvey kayınbiraderinin baldızı olarak -kulağa ne saçma geliyordu- Madison'a seslenirken kullanabileceği en uygun hitabın bu olacağına karar vermişlerdi. Bu şekilde aklı karışmayacaktı. Ama kahretsin, ne Tyler Maggie'nin amcası, ne de o yengesiydi. Maggie ile hiçbir kan bağları yoktu. Maggie onlar gibi saygıdeğer bir aileden değil, basit bir aileden geliyordu ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi. Normal şartlar altında Maggie'yi kesinlikle evine almazdı. Kızın orada kalmasına yol açan trajik gelişmeleri anlatmaya çalıştığında komşularının çoğu imalı bir şekilde tek kaşını kaldırmıştı.

Durumu olabilecek en uygun şekilde anlatmıştı ama briç kulübünün, av kulübünün ve tenis kulübünün üyelerinin çoğu, kızları tek bir odayı paylaşırken Maggie'nin evin misafir odasını işgal etmesini anlamsız buluyordu. Bluzunun eteğini belinden içeride tutmayı bir türlü beceremeyerek ve temiz giysilerini beş dakika içinde lekeleyerek onu deli eden bu kızı azarlamaya cesaret edemediğini bilseler ne derlerdi? Maggie küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Barney ile birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmıyorlardı. Dağınık saçları hiç tarak değmemiş, yüzü hiç yıkanmamış gibi görünürdü. Ablasına yaptığı ziyaretlerden dönüşte yanında getirdiği, muhteşem

ama tamamen uygunsuz şık elbiseler, güzel süveterler, Maggie'nin üzerinde ancak birkaç hafta boyunca sağlam kalabiliyordu. Zaten bir çocuk için hiç uygun değillerdi. Madison onlara harcanmış olan paranın miktarını hayal ettiğinde daha da sinirleniyordu. O velet için akıtılan onca para! Hiç yakışık almıyordu, hem de hiç.

Maggie'nin evdeki varlığını fark etmemek olanaksızdı: fazlasıyla yüksek sesli ve sık olan gür kahkahası, ayak sesleri -bu çocuk merdivenleri koşmadan inip çıkamaz mıydı?- ve her odaya, bir köpek yavrusuna has bir beklentiyle paldır küldür dalışı, sonu gelmez sorularıyla evde olduğunu her an belli ederdi. İlgiye ve daha da kötüsü, Madison'dan asla bulamayacağı şefkate ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Madison'ın bunun için çok yetenekli bir aktris olması gerekiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı! Sipariş şefkat! Maggie, dokuz yaşındaki herhangi bir çocuktan çok daha fazla zaman alıyordu. Bu kız kendini bilmezinki. Daha az dikkat çekse, ortalıkta daha az görünse olmaz mıydı sanki? Koca ev onunmuş gibi davranıyor, diye düşündü Madison sinirle. Ve işin aslı, çocuk bunu fark etmese de, dolaylı yoldan ev gerçekten ona aitti. Sahip oldukları her metrekaşe, Luke'a aitti, Luke ve Tessa'nın tek vârisiyse Maggie'ydi.

Madison, kendi kızlarını düşünerek içini çekti: olağanüstü bir güzelliğe sahip olan Candice, on dört yaşını doldurmuştu. Onun kadar güzel olup olmayacağı belirsiz, ama şu an güzel sayılabilecek olan ve umut vaat eden Allison'sa on ikisindeydi. Ne mükemmel çocuklardı ama! Hiçbir ölçüsüz davranışı olmayan, düzenli, kibar, alçakgönüllü, hanımefendi, titiz kızlardı. Çıkardıkları elbiseleri hemen yerlerine asarlar, binici çizmelerini boyarlar, yatak odalarını ve banyolarını daima temiz tutarlar, hiçbir uyarıya mahal vermeden ödevlerini vaktinde yaparlardı. Keşke bu iyi meziyetleri biraz Maggie'ye bulaşmış olsaydı!

Ama bu tür meziyetler insanda doğuştan var olur, sonradan "bulaşmazdı". Tyler, Madison'ın "Amerikan Aristokratları" diye

adlandırdığı köklü bir aileden geliyordu. Ailesinin her bir üyesi Protestan, asil, bulunduğu ortama zarif bir şekilde uyan insanlardı. Eh, Tessa'yı meydana getiren eşsiz İrlanda-Macar karışımının Maggie'de pek başarılı olduğu söylenemezdi. Bembeyaz teni, kıpırmızı yanakları, simsiyah, dalgali saçları ve koyu mavi gözleriyle Maggie, tam bir "Kara İrlandalı"ydı.

İrlandalılara karşı olumsuz bir duygusu yoktu, Tanrı aşkına, bir züppe değildi ama o civarda bir tane bile İrlandalı yaşamıyordu. Her perşembe günah çıkarmaya, her cumartesi ilmihal dersine özel arabayla götürülen tek öğrenci olduğu Elm Country'de de ondan başka İrlandalı yoktu. Maggie'yi günah çıkarmaya ve ilmihal dersine Madison götürüyor, kırk kilometrelik yolu teptikten sonra sıkıntıdan patlayarak arabada oturuyor, lanet olası şeylerin sona ermesini beklerken kitap okuyordu. Yine de kızı hizmetlilerden birinin götürmesini istemiyordu. Maggie'nin, Tessa'ya verdiği raporlarda kendisini Madison Yenge'sinin götürdüğünü söylemesi daha... güvenliydi. Tanrı'ya şükür ki pazar günleri kendi kilisesine gidiyor, bu yüzden Maggie'yi ayine açşyla gönderebiliyordu.

Önceki sene Maggie'nin kilise üyeliği merasimi yüzünden gereksiz bir telaşla geçmişti. Mükemmel elbiseyi bulması ve kararını vermesi günler sürmüştü! Bunun için Manhattan'a gitmek zorunda kalmışlardı. Madison'ın tek avuntusu, merasimin yapıldığı kilisenin çok uzak oluşu, bu sayede arkadaşlarının hiçbirinin bu maskaralıktan haberinin olmayışydı. Hepsi Maggie'nin Katolik olduğunu biliyordu elbette ama ayrıntıları hayal güçlerine bırakmak en iyisiydi. Özellikle de sekiz yaşında bir kızın küçük bir gelin gibi giyinerek İsa'nın kanını içmesi ve vücudunu yemesi gibi ayrıntıları.

Bu düşünceyle başını iki yana sallayarak elinde *Wall Street Journal* ile yatak odasına kapandı. Ekonomi haberleri, gerilen sinirlerini yatıştırıyordu.

"Maggie, o midilliye binmen şart mı?" diye yalvarırcasına sordu Barney, maneji çevreleyen korkulukların gerisinden. "Etrafta bir yetişkin yokken binmemen gerektiğini biliyorsun."

"Egzersiz yapmam gerek," dedi Maggie inatla. "Yoksa bana hiçbir zaman alışamayacak." Maggie uslu davranacağı umuduyla yeni midillisine avuç avuç şeker vermişti.

Fairy, bir Gal midillisiydi. Luke dokuzuncu yaşı şerefine hediye etmişti ve safkan bir atla aynı değerdedi. Ama ne yazık ki Fairy, haddinden fazla zekiydi ve Barney bunun farkındaydı. Midillinin küstah, acımasız, sinirli ve kibirli bıf yapısı vardı. Maggie'nin binmesi için uygun olan tek at, üzerinde yüzlerce çocuk taşımış, Maggie'nin ona ne yaptığına aldırmayacak yaşlı, yumuşak başlı bir okul atıydı ama Luke bunu bilmiyordu. Kimsenin ona söylememiş olduğu ortadaydı.

"Maggie, ata binmek konusunda çok beceriksizsin, neden bunu kabul etmiyorsun? Bunda utanılacak bir şey yok ki."

"Yaa, tabii, bunu bir de etraftaki insanlara söyle. Ata binemiyorsan öl daha iyi."

"Hiç olmazsa yarına kadar bekleyemez misin? Yarın binicilik öğretmenin gelecek."

"Şunu yap, bunu yapma diye sürekli uyarması beni rahatsız ediyor, her şeyi daha da zorlaştırıyor."

"Ama atın üzerinde durmayı o uyarılar sayesinde öğreneceksin."

"Çok bilmişin tekisin, Barney. Kurallar, kurallar, kurallar."

"Kolunu geçen sene yaptığın gibi kırmanı önlemeye çalışıyorum, hepsi bu. Ablanın ne kadar üzüldüğünü biliyorsun."

"O benim hatam değildi. Bir kuş atı ürküttü, ben ne yapayım. Hem buralarda kırık bir kol ne ki? Ama Tessa bunu anlayamaz, elbette. Olayı fazla büyüttü. Fairy'ye bineceğim, Barney. Seyretmek istemiyorsan eve dön."

Mırıldanarak Kutsal Meryem Ana'ya ve İsa'ya dualar eden Maggie, midilliye korkuluklara doğru yürüttü, durdurdu ve kendini eyerin üzerine çekti. Dizginleri kontrol ederek eyerin üzerine iyice yerleşti ve yürümeye başlaması için Fairy'nin karnını topuklarıyla hafifçe dürttü. Hayvan sakince boş alanda turlamaya başladı. Şimdiye kadar sorun yok, diye düşündü Maggie ama ata binmek, sürekli turlar atmak değildi. Biraz daha hızlanması için midillinin karnını tekrar dürttü ve sevinçle hayvanın karşılık verdiğini gördü.

Maggie'nin asıl sorunu, atlardan ölesiye korkuyor olmasıydı. Yeni doğmuş taylar hariç bütün atlar gözüne çok korkunç görünüyordu. Yuvalarında dönen gözlerinden, sarkan dudaklarından, kâbus gibi burun deliklerinden nefret ediyordu. Webster evindeki herkes, okuldaki her kız ve Essex'te tanıştığı herkes atlara bayıldığı için bu korkusunu itiraf etmesi imkânsızdı.

Ata binmek istemediğini söylemektense, kötü ama cesur bir şekilde ata binmek daha iyiydi. Söylerse herkes sırrını anlardı. Binmek istemediğini söylemesi, korktuğu anlamına gelirdi ve Maggie, bir attan korktuğunu öğrenmelerindense at üstünde ölmeyi tercih ederdi.

"İyi gidiyorsun," diye seslendi Barney cesaret vermek istercesine. Maggie'nin midillisinin tırısı kalktığını görünce hemen kendi atına atlamıştı. Dayanıklı, güvenilir, küçük bir kısraktı. Maggie'yi takip etmeye başladı.

Hiç bu kadar kötü bir binici görmediğini düşündü üzüntüyle. Maggie ne yapsa bu işi beceremiyordu. Tutuşu kötüydü, dizginleri doğru kullanarak bir ata istediklerini yaptıramıyordu ve midilliye iyi bir topukla patronun kim olduğunu gösterebilmek, kesinlikle Maggie'nin yapabileceği iş değildi. Fazla yufka yürekli olduğunu söylüyordu. Palavra! Maggie'nin atlardan ödünün patladığını biliyordu ama bunu ona söylememişti ve Maggie de bu gerçeği en yakın arkadaşı olan Barney'ye bile itiraf etmeyecek kadar inatçıydı.

Dikkatli bakışlarla her nasılsa biraz daha hızlanmış olan midilliyle Maggie'ye baktı. Her an bir sorun çıkabilirdi zira Fairy'nin dörtnala koşmaya başlaması an meselesiydi ve dörtnala giden bir atın üzerinde Maggie varsa durumun kazasız belasız atlatılabilmesi küçük bir mucize sayılırdı. Maggie'nin gerginleştiğini, kontrol etme çabasıyla dizlerini midillinin karnına bastırdığını gördü. Bu kötüye işaretti çünkü dizlerini kullanması, baldırlarıyla sağlam bir şekilde tutunamadığını gösterirdi. Bacakları kontrolsüzce savruluyordu. Maggie iyice gerginleşti ve dizginleri çekip midilliye durdurmaya çabaladı. Bundan rahatsız olan Fairy, dörtnala koşmaya başladı. Yüzü bembeyaz kesilen ama hiç ses çıkarmayan Maggie, dizginlere daha da asıldı.

Barney hemen kendi atını da dörtnala kaldırıp onlara yetiştirdi ve midillinin dizginlerini tutarak yavaşlattı.

"Teşekkürler," dedi Maggie dudaklarını ısırarak.

"Önemli değil. Fairy'nin biraz acımasız bir yapısı var."

"Sebebin o olmadığını pekâlâ biliyorsun," dedi Maggie soluk soluğa bir halde.

"Benim atımı sürsen daha başarılı olurdun, bundan eminim."

"Hiç sanmıyorum." Fairy bile tanımadığı bir attan daha iyiydi.

"Denemiyorsun ki. Haydi, bugünlük bu kadar yeter."

"Hayır," diye itiraz etti Maggie kararlı bir ifadeyle. "Tüm geceyi burada geçirmem gerekse de Fairy'ye hakkıyla bineceğim."

Olamaz, diye geçirdi Barney içinden. Beysbol antrenmanını kaçıracaktı.

17

Tessa, Luke'un onu dört yıl önce Maggie'nin Webster ailesinin yanında, Riley kuzenlerinin yanında olacağından daha mutlu olacağına ikna etmesi üzerine Luke, yönetim kurulu toplantısı için Melbourne'a gittiği sırada Maggie'ye New Jersey'ye kadar eşlik etmişti.

Bir hafta boyunca Webster ailesinin evinde yaşamış, Maggie ile misafir odasını paylaşmıştı. Maggie'nin bu yeni ortama oldukça çabuk uyum sağladığını, yakında Webster evini yeni yuvası gibi görebileceğini anlamıştı. O güne dek sahip olduğu tek yuva aniden elinden alındığı için bu süreç biraz sancılı olabilirdi ama zaman her şeyin ilacıydı.

Maggie tarafından büyülenmiş olan Barney'nin şövalyemsi bir koruyuculukla ona kol kanat germesi, onu hiç yalnız bırakmaması Tessa'yı çok duygulandırmıştı. Yaşadıkları yerin çok yakınında mükemmel bir anaokulu vardı ve bir yıl sonra, altı yaşına girdiğinde Maggie Elm Country'de birinci sınıfa başlayabilecekti. Candice ve Allison hoş, nazik çocuklardı ve elbette Tyler ile Madison da onları çok sıcak bir ilgiyle karşılamıştı. Ailelerine bir çocuğun daha eklenmesinin onlar için büyük bir mutluluk olduğunu öyle çok söylemişlerdi ki Tessa gönül rahatlığıyla Houston'a gidip Luke ile buluşabilmişti. Maggie'ye veda ederken bunun, çözümsüz bir sorun karşısında ulaşılabilecek en uygun sonuç olduğuna dair tüm sebepleri hem yüreğine, hem de beynine sonunda kazıyabilmişti.

Maggie'nin Webster ailesiyle kaldığı ilk sene, Tessa onu mümkün olduğunca sık ziyaret etmişti. İşinden ve evliliğinden ayırabildiği her anı ona ayırmaya çalışıyordu ama kısa bir süre sonra bu ziyaretlerin zararlı olabileceğini gördü. Maggie'nin yeni hayatına uyum sağlama sürecini sekteye uğrattırıyor, kısa vadede verdiği mutluluk, uzun vadede güçlüğü dönüşüyordu. Beklenmedik konuklarına karşı ilgi ve ikramda kusur etmemeye çalışan Websterlar için de hiç kolay bir durum olmadığını fark etmesi uzun sürmemişti. Üstelik Maggie ile hayal ettiği şekilde baş başa kalamıyordu. Diğer yandan, Maggie onu ziyaret ettiği günlerde bu sorunlardan hiçbiri söz konusu olmuyordu. Bunun üzerine küçük kız, 1976 yılından itibaren her tatilinde ablasının yanına gitmeye başladı.

Luke, Maggie'ye içten bir ilgi göstermek için çok çabalamış ama aralarında duygusal bir bağ kurulamamıştı. Tessa, bir süre sonra, Maggie ile yalnız kalabildiklerinde çok daha fazla eğlendiklerini fark etmişti. Yanlarında güçlü, baskın, eve girdiği anda Tessa engellemek için ne yaparsa yapsın genç kadının tüm ilgisini üzerinde toplayan bir erkeğin inkâr edilemez varlığı olmayınca çok daha rahat ve huzurlu oluyorlardı.

Luke, dünyanın herhangi bir köşesinde, işinin karısının yanında olmasına değmeyecek kadar yoğun olduğu iş gezilerinden birindeyken, Tessa'nın çekimleri yokken ve Maggie'nin okulundan izin alınabilmişken birlikte geçirdikleri bu çok özel, değerli günlerde -bu fırsatı yılda altı, yedi kez yakalayabiliyorlardı- Maggie, ablasının tüm ilgisine sahip olabiliyordu. Hangi şehirde olurlarsa olsunlar, Tessa tüm günü Maggie ekseninde planlıyor, Webster ailesiyle ilgili hikâyelerini dinliyor, Candice ve Allison'dan şikâyet etmesini gülümseyerek karşılıyor -"tek düşündükleri, nasıl göründükleri"-Barney hakkındaki yorumlarına kulak veriyor"- peşimden hiç ayrılmıyor, tatlı, sadık bir köpeğim varmış gibi" -ve Madison'ın tutumluluğu karşısında hayrete düşüyordu- "biz yemek salonunda

rosto yiyoruz ama mutfaktaki herkes sadece ucuz et haşlaması yiyor, bu çok zalimce, değil mi? Bunu bildiğimden haberi yok, tabii. Ama aşçı benim arkadaşım ve pazar günleri ayine gidip gelirken bana pek çok şey anlatıyor."

Tessa, Maggie'nin oynayabilmesi için bir oda dolusu oyuncak almıştı ama küçük kız, "süslenme" faslını keşfedince oyuncaklara olan ilgisini hızla kaybetmişti. "Süslenme," birbirinden çok farklı iki bölüme ayrılıyordu.

İlk bölümde Maggie, Tessa'nın çektiği filmlerde kullandığı ve kostüm şefini razı ederek alabildiği aksesuarları doldurduğu sandığı altüst ediyor, her bir parçayı hevesle deniyordu. Tessa'nın etrafında dolaşıp film endüstrisinde yıllarca kullanılıp bir kenara atılmış, unutulmuş kostümleri almasına göz yummuşlardı: 1930'ların püsküllü, saten dans elbiseleri; kürk parçaları; tüylü atkılar; kadife kepler; yağmurluklar; işlemeli yelekler; hayvan kostümleri ve maskeleri; tüylü, duvaklı, çiçekli, envai çeşit şapka; payetli, yüksek ökçeli ayakkabılar, hepsi de iyi durumdaydı ve artık kullanılmıyorlardı. Maggie'nin seyrek ziyaretlerinden birini beklediği sıralarda Tessa bu sandığı yanında kıtadan kıtaya taşıyordu.

Tessa, Maggie'yi kendisine bir kostüm yaratması için kendi haline bırakır, küçük kız onu şaşırtmak için her defasında farklı kombinasyonlarla karşısına çıktığında ona kostümüne uyacak, Maggie'nin baş kahraman olduğu bir hikâyeye anlatırdı.

"Süslenme"nin ikinci bölümü çok daha ciddi bir havada geçerdi çünkü işin içinde Tessa'nın mücevherleri vardı. Luke, evliliklerinin ilk gününden beri Tessa'ya mücevherler hediye etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamış, hatta ona mücevherler verebilmek için sebepler yaratmıştı: her yıl film çekimlerinin ilk ve son günleri; doğum günü; Aziz Patrick Günü; Sevgililer Günü; tanıştıkları günün, nişanlarının, evliliklerinin yıldönümü; Melbourne'un kuruluş yıldönümü; Monte Carlo Ulusal Günü; Sotheby's'de her bahar ve

sonbaharda yapılan "muhteşem" mücevherler müzayedesi. Bazen de sebepsiz, sadece görüp kendine engel olamadığı için eve bir başka mücevherle gelirdi.

Tessa seyahat ederken yanında her zaman geniş ve sürekli değişen bir mücevher koleksiyonu taşırdı. Luke, onu mücevherler içinde görmeye bayılıyordu. Sıradan günlerde bile mücevherlerini takmasını istiyordu. Doğrusu Tessa da onları takmayı seviyordu. Kot pantolon ve spor giysilerle takmak için büyük, kesilmemiş, neredeyse koyu mavi cam boncukları andıran cilalanmış, görünmez platin yuvaları içinde duran safirleri vardı. Gösterişsiz, daha günlük kıyafetlerle Verdura ve David Webb'in çılgın tasarımlarını takıyordu. Turkuvaz, mercan ve parlak altından oluşan bu renkli mücevherlerden sepetler dolusu vardı. Uyurken ise Luke'un hastalıkları uzak tuttuğuna inandığı zarif, yeşim bir kolye takıyordu. Luke'un önemli konuklarını ağırlar, Hollywood'un kalburüstü insanlarıyla yemeğe çıkar veya bir partiye katılır, çok çeşitli ve geniş tutması gereken gardırobu için alışveriş yaparken taktığı çok değerli, olağanüstü mücevherleri vardı. Tessa, ünü ülke sınırlarını aşan, tüm dünyaya mal olmuş bir yıldızdı ve konumuna yakışır şekilde giyinirdi. Mücevherleri, imzasıydı.

Maggie ziyaretine geldiğinde bir öğle sonrasını tamamen mücevherleri incelemeye ayırırlardı. Tessa, Maggie'ye mücevherlerinin bazılarını gösterir, sonra küçük kızın onları takıp aynada kendisini incelemesine izin verirdi. "Süslenme" faslının bu bölümünü, büyüleyici bir eğitime dönüştürmüştü.

Değerli Taşların Gücü isminde bir kitap keşfetmişti. Bu kitapta değerli taşların iyileştirme gücü, taşlarla ilgili batıl inançlar, gizemli etkiler gibi konular işleniyordu. Tessa, Maggie'ye gösterdiği her parçanın geçmişini ve özelliklerini araştırıyordu.

"İşte bu, çok özel bir kolye," dedi bir seferinde. Maggie sekiz veya dokuz yaşındaydı. Kolyeyi boynuna taktı. "Bunların ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Yuvarlak, gri-siyah boncuklara benziyorlar," diye cevap verdi Maggie. "Ama içlerinde yeşil ve mor ışıklar da görebiliyorum, yani tam olarak siyah sayılmazlar. Ve odadaki tüm ışıkları ayna gibi yansıtıyorlar. Ve elbette, inci şekлиндeler. Çok iri inciler."

"Bunlar siyah inci."

"Onları da istiridyeler mi yapıyor?"

"Pinctada margaritifera' adında özel bir istiridye. Senin ismine çok benziyor, sence de öyle değil mi, pembe istiridye, Maggie?"

"Galiba," dedi Maggie gülümsememeye çalışarak.

"Bu istiridyeler çoğunlukla Fransız Polonezya'sında bulunuyor. İşte, haritadaki yeri de burası."

"Oraya gidebilecek miyiz?"

"Belki bir gün. Neden olmasın?"

"Hep böyle büyük mü olurlar?"

"Hayır, genellikle bu irilikte değillerdir," dedi Tessa kolyenin ne kadar nadir olduğunu düşünerek. Kolyeyi oluşturan incilerin çapı, genelde bulunabilenlerden iki milimetre daha büyüktü ve ortadaki inci, on dokuz milimetrelik çapıyla bulunan en büyük incilerden biriydi.

"Bütün siyah inciler bu renk midir?"

"Yaklaşık yetmiş ayrı tonda olabiliyorlar, bu yüzden eşleştirilmeleri çok güç," dedi Tessa. Luke, bu kolyeyi iki ay önce Sotheby's de bir müzayedede, yedi yüz elli bin dolara almıştı. "İncilerin bakımı konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Çok sıcak yerlerde tutmamak gerekir çünkü incilerin yüzde ikisi sudur ve sıcakta kuruyup çatlayabilirler; sık sık takmak gerekir çünkü bu şekilde mutlu olup parlarlar; üzerlerindeki teri temizlemek için patates unuyla hafifçe ovmak gerekir; altı ayda bir tekrar dizdirmek gerekir ve şey, asla ama asla boyna parfüm veya losyon sürülmüşse takmamalı çünkü bu, renklerini bozabilir. Ve bir

de, incileri taktıktan sonra saç spreyi sıkmamak gerek çünkü sprey incileri matlaştırır."

"Başka bir şey var mı?"

"Hımm... hah, evet, kullanıp kaldırırken tortop etmemek, kutusuna koymak gerekir."

"İnci bakımı konusunda tam not aldın," dedi Tessa ona sarılarak. "İnsanların niçin incinin Tanrıça Diana'nın kutsal taşı olduğunu söylediklerini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Maggie başını geri atıp Tessa'ya hayranlıkla bakarak.

"Çok eskiden, insanların tanrı ve tanrıçalara taptığı dönemlerde Diana, ormanın ve genç kızların tanrıçasıymış. İnciler de masumiyetin, huzurun ve saflığın sembolü olarak bilinirler. İnci, Diana'nın amblemiymiş ve saf, masum bakireler, onun koruması altına girebilmek için inci takarlarmış."

"Oh," dedi Maggie kaşlarını çatıp söylenenleri düşünerek. "Yani küçük kızlar inci kolyeler takıyormuş?"

"Muhtemelen kolye değil, küpe takıyorlardı. Ama işin ilginç yanı, yine çok çok eski dönemlerde, binlerce yıl önce, incilerin ay ve tanrıça Venüs'le, onların da âşıklerle bağlantısı olduğu düşünülürmüş. Bir kadın, bir erkeğin kendisine âşık olmasını isterse öğütülmüş incilerden yapılmış bir toz alır, şarabın içine koyarak sevdiği adama içirmiş. Buna aşk iksiri denirmiş."

"İşe yarıyor muymuş?" diye sordu Maggie duyduklarıyla büyülenerek.

"Bilmiyorum. Belki evet, belki hayır. Bence bu kadar kolay değildir. Öyle olsaydı her yakışıklı erkek kendini bir anda bir düzine kadına birden âşık halde bulurdu. Şarap yüzünden çekeceği korkunç baş ağrısı da cabası. Doktorlar, kalp sorunları için ilaçlara inci tozu koymuş. Mücevher olarak kullanılmaya elverişli olmayan çirkin inciler de -yani istiridyelerin ürettiği incilerin yüzde

onu- birkaç yüzyıl önce öğütülerek kadınlar için pudra yapımında kullanılmış. Bugün bile içinde inci tozu olan kozmetik ürünleri, kremler bulunur ve..."

"Ve?"

"Bazı Çinliler, ejderler gökyüzünde savaşırken yeryüzüne inci ve yağmur tanelerinin döküldüğüne inanırmış ama bence bu pek olası değil."

"Belki gerçekten doğrudur. Gökyüzünde ejderler olmadığından nasıl emin olabiliyorsun? Melekler olduğuna göre ejderhalar da olabilir."

"Belki Çin'de," dedi Tessa. Kolyeyi çıkarıp Maggie'nin boynuna taktı. "Beğendin mi?"

"Hımm." Maggie kolyeyi boy aynasında önce yakından, sonra uzaktan inceledi. "Emin değilim. Bunlara uyan küpelerin yok mu?"

"İyi pazarlık ediyorsun."

"Küpelerin olduğunu biliyorum," dedi Maggie neşeyle. "Olması gerek, bu kolyeye başka bir şey uymaz ki. Ve mutlaka küpe takmalısın, çıplak kulak memeleriyle dolaşamazsın, bunu bana en az yüz kere söyledin."

"Bir kuyumcuyla çalışsan iyi bir kazancın olurdu."

"Haydi, ama, göster şu küpeleri."

Tessa mücevher kutusunun başka bir çekmecesini açtı ve bir çift pandantif küpe çıkardı. İnanılmaz büyüklükte siyah inciler, elmaslar içine oturtulmuştu. Bunlardan, yuvarlak elmaslarla sarılmış iki ayrı inci daha sarkıyordu. Küpeler, kolyeyle aynı müzayedede satışa çıkmıştı ve renkleri, kolyeyle müthiş bir uyum içindeydi. Ağır küpeleri dikkatle Maggie'nin küçük kulaklarına taktı.

"Çok daha iyi oldu," dedi küçük kız. "Ama beyaz ve pembe incilerini daha çok seviyorum. Bunlar da çok güzel ama, şey, benim inci anlayışına pek uymuyorlar."

"Kuyumcudaki işini kaybettin ama sana katılıyorum."

"Bu, bana daha önce hiç görmediğim bir şey göstereceğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Adalet ancak öyle yerini bulur."

"Adaletten bahsederken seni nasıl reddedebilirim?"

"Hey!" Maggie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Tessa'nın adalet anlayışına güveni tamdı. Gösterdiği mücevherler konusundaki fikirlerini de daima dürüstçe belirtti. Tessa'ya, Luke'un Harry Winston'dan aldığı kusursuz "Ashoka" elmas yüzüğünün parmağı için çok uzun olduğunu söylediğinde Tessa, kırk karatlık elmasın şeklini çok seviyor olmasına rağmen itiraz etmemişti. Olağanüstü bir şeffaflığa sahip ve berrak olan elmas, Hindistan'ın Goloconda madenlerinden çıkarılmıştı ve Tessa'nın parmağında muhteşem görünüyordu. Maggie, seçimleri konusunda daima açık yüreklilikle davranır, seçimi yanlış da olsa mutlaka kendine göre düşündüğü sebebi belirtirdi.

"Peki inci bir kolyem olması gerekmez mi?" diye sordu Maggie umutla. "Ne de olsa ben de Tiffany'e gittiğinde olduğun gibi masum, saf, genç bir bakireyim. En çok o kolyeni seviyorum."

"Hayır, gerekmez çünkü ikimiz de tanrıça Diana'ya tapmıyoruz, bir tanem," dedi Tessa gülerek. "Ama yeterince büyüdüğünde, tanrıça Venüs'ten mutlaka bir hediye alacaksın."

"Söz mü?"

"Söz."

Maggie, dokuz yaşında olduğu 1979 güzünde Elm Country'de dördüncü sınıfa başladı. Ama geçen üç yılda hiçbir zaman orada gerçek anlamda kabul gördüğünü hissetmemişti. Diğer kızlardan hiçbirinin Horvath gibi bir soyadı yoktu; hiçbiri Katolik değildi; hiçbir kız öz ailesi olmayan insanlarla birlikte yaşamıyordu ve çoğunun anne babası birbirini tanıyor, yemekler, partiler gibi toplan-

tılar ve briç oynamak gibi faaliyetler için bir araya geliyordu. Onunla aynı okula giden Candice ve Allison, Maggie'nin deyişiyle "ikili çete", onu daha önce hiç görmemiş gibi hareket ediyorlar, evde, Madison Yenge'nin yanında ise soğuk bir nezaketle davranıyorlardı.

Maggie üzgünce, neden okulda farklı, evde farklı davranıyorlar, diye düşünüyordu. Bu tutumları onu çok kırıyor ama sebebini bir türlü soramıyordu. Bir sebeple ondan utanıyorlar mıydı? Yoksa onlarla birlikte yaşadığı için ondan nefret mi ediyorlardı? Onu odalarına hiç çağırıyorlar, onun odasına girmiyorlardı. Başka evlerde yaşıyor gibiydiler, bir araya geldikleri tek yer, yemek masasıydı. Aynı okulda okuyan ablaları olan diğer kızlar hiç olmazsa koridorda karşılaştıklarında ablalarının saçını çekeceğini, dalga geçeceğini, herhangi bir tepki göstereceğini biliyorlardı. Maggie donuk, boş bakışlardansa bu şekilde sataşılmayı tercih ederdi. Evde, etrafta biri olmasa bile.

Bir gün, soyunma odasından spor salonuna giderken sınıfındaki kızlardan biri olan Sally Bradford'un, yeni gelen bir öğrenciye Maggie'nin "gizemli kız" olduğunu söylediğini duydu.

"Ne demek istiyorsun, Sally?" dedi durup kızlarla yüzleşerek.

"Kimse nereden geldiğini ve kim olduğunu bilmiyor," dedi Sally yakalandığı için hiçbir mahcubiyet belirtisi göstermeyerek.

"Kaliforniya'dan geldim," dedi Maggie hiddetle. "Ama artık burada yaşıyorum."

"Tabii, tabii, ama gerçekte kimsin? Websterlar akrabaları değil, onlar senin gerçek amcan ve yengen değil. Annemin böyle söylediğini duydum ve o bu tür şeyleri çok iyi bilir. Sen gerçek bir ailesi olmayan gizemli bir yetimsin. Seni yanlarına niye aldılar? Yoksa acıdıkları için mi?"

"Benim de gerçek bir ailem var. Bir ablam var! Tessa Kent," diye patladı Maggie. Bunu daha önce hiç kimseye söylememişti

çünkü inanmayacaklarını biliyordu. "Ve Tessa Kent de Websterlar'ın gerçekten akrabası. Kocas1 Luke Blake, Tyler Amca'nın kardeşı, yani üvey kardeşı. Böylece ben de onlarla akraba oluyorum."

"Ya, ne demezsin, ben de büyükannemim zaten. Tessa Kent ha? Film yıldızı olan? Buna inanmamızı mı bekliyorsun? Tessa Kent'in kardeşıymış! Neden yalan söylüyorsun, Maggie Horvath, Horvath, Horvath? Hem Horvath ne biçim bir isim?"

"Macarca ve Bradford kadar iyi bir soyadı, seni sürtük!"

"Bana sürtük dedin! Buna hiç şaşırmadım. İyi bir aileden geldiğini hiç sanmıyordum zaten. Öğretmene söyleyeceğim."

"Git söyle, umurumda bile değil, boklu sürtük!" diye öfkeyle bağırdı Maggie.

"İşte şimdi başın büyük dertte, Maggie Horvath, Horvath, Horvath!"

Bu olayın üzerinden dört beş gün geçmişti ki Tessa her hafta yaptığı gibi Maggie'yi aradı. Bu kez Madison da onunla konuşmak istiyordu.

"Biraz izin verir misin, Maggie? Ablanla görüşmek istiyorum."

"İzin vermek mi?"

"Evet, onunla konuşurken yalnız olmak istiyorum."

"Pekâlâ, ben de yukarı çıkıyordum zaten," diyen Maggie, kaçarcasına odasına gitti. "Boklu sürtük" çok kötü bir söz müydü acaba? Ama Roddy bu tür şeyleri her zaman söylüyordu. Hem Sally hak etmişti. Öğretmeni bu konuda ona hiçbir şey söylememiştir ama Maggie, Madison Yenge'nin Tessa'ya bu konudan bahsedeceğinden emindi.

"Tessa, Maggie'nin dersleri çok iyi ve seni rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm ama sınıf öğretmeni Bayan Anderson beni aradı ve Maggie ile bir kız arasında küçük bir sorun yaşandığını söyledi."

"Sorun mu? Neler oluyor, Madison?"

"Görünüşe bakılırsa Sally Bradford ile kavga etmiş. Ona ablası olduğunu söylemiş ama Sally inanmamış, Maggie de ona küfretmiş. Kavgaları sadece karşılıklı atışmaktan ibaretmiş, herhangi bir fiziksel temas olmamış. Her neyse, Bayan Anderson, Maggie'nin adının okulda yalancıya çıktığını söylüyor."

"Olamaz."

"Maalesef öyle. Çocukların nasıl olduğunu bilirsin, sen de çok ünlü biri olduğun için inanmamışlar. Maggie'nin gizemli bir yetim olduğunu söylüyorlar ve saçma senaryolar uyduruyorlarmış."

"Tahmin edebiliyorum. Küçük şımarıklar," dedi Tessa. "Önümüzdeki hafta okulu ziyarete geleceğim. Daha önce gelirdim ama kavga sahnesini çarşamba günü çekecekler ve o zamana kadar sürekli çalışmak zorundayım. Salı günü işim biter bitmez buradan ayrılır, geceyi Carlyle'da geçirir, öğleden sonra okula gider sonra geri döner ve cuma günü çekimler için sette olurum. Lütfen müdire hanıma, ismi Bayan Dodd'dı, değil mi, Bayan Dodd'a öğle yemeğinin hemen ardından okulda olacağımı söyleyip okulu gezerken bana eşlik etmesi için Maggie'ye izin vermesini rica eder misin? Aslında tüm öğrencilerin önünde bir konuşma yapsam daha iyi olur. Şey, Hollywood efsanesinin gerçek yüzünden bahsederim, evet bu kulağa iyi geliyor. Ama ziyaretimin bir sürpriz olmasını istiyorum, Bayan Dodd gelişimi duyurmasın lütfen. Ayrıntıları halledebilir misin, Madison?"

"Elbette, Bayan Dodd'ı hemen şimdi ararım."

"Ve Madison, eğer Maggie orada mutlu değilse onu iyi bir yatılı okula göndermeyi ciddi bir şekilde düşüneceğim."

"Ulu Tanrım, hayır, Tessa. Bu her okulda karşılaşılabilecek ufak bir olay," dedi Madison duyduğu dehşeti gizlemeye çalışarak. İsteddiği son şey Maggie'nin oradan ayrılmasıydı. Tyler öfkeden de-

liye dönerdi. Luke ise... Luke'un ne yapacağını kestiremiyor, bu yüzden çok daha fazla korkuyordu.

"Bayan Dodd, Maggie'nin çok başarılı ve popüler bir öğrenci olduğunu söyledi. Tek sorun, kardeş olduğunuza inanmakta biraz güçlük çekiyor olmaları."

"Bu konuyu ben hallederim. Maggie'nin Sally'ye tam olarak ne söylediğini biliyor musun?"

"Şey, Bayan Dodd çok ayıp kelimeler olduğunu söyledi."

"Çok kışkırtılmış olmalı, daha önce küfrettiğini hiç duymadım. Ama elbette, Luke ile birlikte vakit geçirince... bu kaba Avustralyalılar ve Roddy, kaba Hollywood'lular... " Tessa hafifçe güldü. İyi gösteri, Maggie, diye düşündü, kendini dünyadaki Sally Bradford'lara karşı savunmalısın.

Tessa, Elm Country'yi ziyaret ettiği gün havanın serin olmasına memnun olmuştu. Bırakmak istediği etkileyici izlenim için sıcak yaz havası uygun değildi. Üzerine nefes kesici, mükemmel, bej rengi bir Givenchy takım giymişti. En koyu renk Rus samuru kürküyle çevrilmiş yakasıyla kıyafeti çok şık ve göz alıcıydı. Takımın kol manşetleri de aynı şekilde samur kürktü. Mükemmel bir şekil verilmiş saçlarının üzerine yine samur kürkünden bir bere takmıştı. Anna Karenina'dan dokunuşlar, diye düşündü Tessa koyu kahverengi, timsah derisi, yüksek topuklu ayakkabılarını giyerken. Krem rengi, ipek bluzunun üzerine üç sıra halindeki muhteşem inci kolyesini taktı. Doğal incilerin büyüklüklerinin uyumu olağanüstüydü. Normal şartlarda bu kolyeyi gündüz vakti sadece Lew Wasserman ile buluşacak olursa takardı. Ama gündüz elmas olmaz, diye düşündü üç çift inci küpe içinden en sadelerini seçerek. Luke'un ona yirmi dördüncü doğum günü hediyesi olarak verdiği iki milyon dolarlık kolyeye uyan bu çifti bulmaları aylar sürmüştü.

Makyajını mükemmel bir şekilde yaptı, son sırada oturanlar tarafından bile rahatlıkla görülebilecekti. O gün, toplum içinde genelde kaçındığı şeyi yapacak, herkesin dikkatinin üzerinde olmasını sağlayacaktı. Kendini aynada son bir kez incelerken, bundan mükemmeli olamazdı, diye düşündü. Gerisi kendiliğinden gelecekti.

Tessa, kendisini Elm Country'ye götürmesi için New York'ta bir şirketten kocaman, koyu yeşil, üniformalı şoförü olan bir Rolls Royce kiraladı. Normal şartlarda bu tür gösteriştan kaçınırdı ama okuldaki kızlara Hollywood ihtişamını göstererek ağızlarını bir karış açık bırakmak istiyordu.

Tessa okula varıp şoförünün açtığı kapıdan zarif bir hareketle indiği sırada bir grup kız okulun girişinde çene çalıyordu. Onu görünce hepsi birden sustu ve irileşmiş gözlerle Tessa'ya baktı.

"İyi günler," dedi Tessa içlerinden birine. "Bayan Dodd'ın odasının nerede olduğunu söyleyebilir misin acaba? Okulu ziyarette geldim."

"Ama siz... Tessa Kent'siniz!"

"Evet, öyle ama burada Maggie Horvath'in ablası olarak bulunuyorum."

"Aman Tanrım!" Küçük kız eliyle ağzını kapadı.

"Hiç benden bahsetmiyor mu?" diye sordu Tessa kaşlarını şaşkınca kaldırarak.

"Hayır... evet... bir süre önce bahsetmişti."

"Sanırım o küçük şeytan ablasından utanıyor, öyle mi?"

"Hayır. Elbette hayır, Tanrım."

"Bayan Dodd'ın odası?" diye nazıkçe hatırlattı Tessa.

"Size yolu göstereyim. Tanrım, rüya görüyor olmalıyım, evet, bir rüya!"

"Teşekkür ederim, çok nazıksın."

Tessa odaya varana dek şaşkın, heyecanlı kızla sohbet etti.

"Ah, Bayan Dodd," dedi müdirenin uzattığı eli sıkarken. "Biliyorum, sizi daha önce ziyaret etmeliydim ama birbiri ardına engeller çıktı ve bir türlü geledim. Madison Webster sizden öyle övgüyle bahsediyordu ki Maggie'nin burayı sevdiğinden emin oldum ve içim rahat etti."

"Evet, Maggie çok mutlu ve onu çok seviyoruz," diye karşılık verdi kır saçlı ince kadın. Yıllar önce Wimbledon'ı kazanmış gibi görünüyordu. İyi ve zengin ailelerden gelen öğrencilerin bakımlı, şık, etkileyici anneleriyle görüşmeye alıştı ama Tessa'nın karşısında elinde olmadan yutkunmuştu. Gerçek insanların bu kadar muhteşem görünebileceğini bilmezdi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Umarım Maggie'ye bu öğleden sonraki derslerde izin verebiliyorsunuzdur. Bana okulu gezdirmesini istiyorum. Bir konuşma için gerekli ayarlamaları yaptınız mı?"

"Evet, çocuklar saat dörtte konferans salonunda toplanacak. Oh, işte Maggie de geliyor."

Maggie pür neşe, Tessa'nın kollarına atıldı ve ona sıkıca sarıldı.

"Seni gördüğüme öyle sevindim ki," diye fısıldadı küçük kız. Onu Bayan Dodd'ın odasında görmeyi hiç ummamıştı. Gözyaşlarını zorlukla tutuyordu. "Gerçek bir film yıldızı gibi görünüyorsun."

"Genelde böyle düşünürler, hayatım," dedi Tessa, Maggie'nin kulağına. Sonra onu öptü ve saçlarını okşadı. "Şimdi, Bayan Dodd için bir sakıncası yoksa beni sınıfına götür ve arkadaşlarıyla tanıştır."

"Şu an hepsi laboratuvarında. Deney yapıyorlar."

"O halde oraya gidelim. Her şeyi görmek istiyorum. Ama önce arkadaşlarını," dedi Tessa, Maggie'nin hafifçe kirli elini tutup neşeyle sallayarak.

Maggie, Tessa'yı laboratuvarda gezdirirken herkes durdu. İrileşmiş gözlerle onları izliyorlardı. Yanlarına geldiklerinde her biri geveleyerek selam veriyor, şaşkınca bakarak Tessa'nın söylediklerini dinliyordu. Tessa her birine söyleyecek farklı şeyler buluyordu.

"Oh, demek Sally Bradford sensin," dedi Tessa sarışın kızın elini sıkarak. Yüksek sesle konuşmamasına rağmen sesi odanın her köşesinden net bir şekilde duyuluyordu. "Seninle tanışmak ne hoş. Kardeşim Maggie'den öğrendiğime göre annen soyağaçları konusunda bir uzmanmış."

"Şey, kastettiğiniz buysa kimin kim olduğunu bilir," diye mırıldandı Sally kızarak.

"Kastettiğim tam olarak buydu," dedi Tessa en çekici gülümsemesiyle. "Hobisine bir katkıda bulunmak açısından mesajımı ona iletebilir misin, Sally? Biraz karışık ama unutmayacağından eminim. Kocamın ismi Luke Blake. Allison ve Candice'in babası Tyler Webster, kocamın üvey kardeşi. Küçük kardeşim Maggie, doğal olarak kocamın baldızı oluyor ancak henüz çok genç olduğundan, saygı göstergesi olarak Bay Webster'a 'amca', Bayan Webster'a da 'yenge' diyor. Aralarında kan bağı yok ama onlar da Maggie'nin ailesinin bir parçası ve onlarla birlikte yaşamasının sebebi, anne babamızın dört yıl önce bir trafik kazasında ölmüş olması. Maggie ve ben yetim kaldık. İlk filmimi yaptığımda ismimi Tessa Kent olarak değiştirmiştım ama ismim Tessa Kent değil, Teresa Horvath. Artık her şey açıklığa kavuştu mu? Bunları tekrarlayabilir misin?"

"Şey... Maggie sizin kardeşiniz."

"Ve?"

"Kocanız Luke Blake ve o da Bay Webster'ın yarı kardeşi..."

"Hayır, Sally, üvey kardeşi. Kocamın babası, ilk eşi öldükten sonra Bay Webster'ın annesiyle evlenmiş."

"Oh."

"Biraz karışık, değil mi?"

"Evet."

"Ve elinde gerçekler yoksa yanlış hükümlere varmanın çok kolay olduğu bir durum. Mesajımı annene iletmeyi unutma ve Maggie'nin ailesine böyle ilgi gösterdiği için sevgilerimi ilet. Hoşça kal, Sally," dedi Tessa arkasına dönerek. Sonra aniden döndü ve kızın gözlerine baktı. "Umarım 'gizem'in çözülmesine biraz katkı olmuştur."

Sally yere bakarak başını salladı.

"Güzel," dedi Tessa diğer öğrenciyi selamlamadan önce.

18

Luke Blake, Los Angeles'ta, Bel-Air Otel'i'nin suitinin oturma odasında öfkeyle volta atarken, dünyada pek çok insanın ağzı açık halde izlediği pahalı, tantanalı, gereksiz, fazla gösterişli Oscar törenlerinin ve tamamen ticari olan gösterilerin ne kadar da sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Televizyon açıldı ve 1982 yılının Oscar törenini yayınlıyordu ama sesi, yayın başladığından beri kısıktı.

Tessa saatler önce, gün ortasında giyinmiş, En İyi Film Oscar'ını sunmak için hazırlanmış, kavalyesi Roddy Fensterwald ile birlikte otelden ayrılarak bekleyen gösterişli limuzine binmişti.

Önceki yılın törenlerinde ona Luke eşlik etmişti çünkü Tessa, ikinci Oscar'ı için adaydı. Ödül için rakipleri; Marsha Mason, Susan Sarandon, Diane Keaton ve Jessica Lange idi. Elbette Luke, karısına manevi destek sunmak ve elini tutmak için yanında olmuştu. Sonu gelmez gece boyunca stres ve heyecanla sonucu tek başına beklemesine kesinlikle izin vermezdi. Ama bu akşam Tessa adaylardan biri değildi ve orada bulunuşunun tek sebebi törende aldığı görevdi. Luke'a ödül sunacak olan diğer yıldızlarla dedikodu yaparak saatlerce kuliste kalacağını, onu sadece bir dakikalığına sahnede görmek için sıkıntıyla beklemesine gerek olmadığını -sıkıldığını biliyordu- en ikna edici ses tonuyla söylemiş, onunla gitmesine engel olmuştu. "Beni televizyondan izlersin, sevgilim. Böylesi senin için çok daha rahat olur. Hem televizyonda görüntü daha iyi."

Tessa parlak ilkbahar güneşi altında otelden ayrılırken inanılmaz görünüyordu. Leylak rengi saten, askısız bir balo elbisesi giymişti. Belinde sıkıca sarılıp fiyonk yapılmış kalın bir kuşak vardı ve bir çana benzeyen eteği, o yürüdükçe nazlı nazlı salınıyordu. Luke'un ona verdiği son armağanı ilk kez takıyordu. Rus imparatorluk mücevherlerinden derlenmiş bir Fabergé takımdı: vaktiyle bir düşese ait olan, bir ağa benzeyen, değerli taşlarla bezeli kolye; muhteşem pendantsif küpeler; soluk kesen bilezikler ve dev kar tanelerine benzeyen saç süsleri. On sekizinci yüzyıl tarzının verdiği ilhamla tasarlanmış takılar, sonsuz bir dikkat ve özenle işlenmişti. Tessa'nın her hareketinde göz kamaştırıcı ışıltılar saçıyorlar, başından aşağı buz tanecikleri serpilmiş hissi uyandırıyorlardı. Sanki bir kar fırtınası sırasında süslü arabasından inip üzerine düşen kar taneleri erimeden balo salonuna girmiş, bütün gece dans edecek olan bir prensesi.

Aydınlık bir yüzle Luke'a dönmüştü. "Saat dokuzdan önce zahmet edip televizyonu açma, sevgilim," diye hatırlatmıştı öpücük verip vedalaşırken. "Gösterinin dört saatten önce bitmesi imkânsız ve ben sahneye en son çıkacağım."

Onu işiyle paylaştığı için duyduğu dayanılmaz, utanç verici, işkenceye benzer kıskançlık hissini tahmin edebiliyor muydu acaba? Hiç aklından geçiyor muydu? O yüzden mi bu gece onunla gitmesini istememişti? Dorothy Chandler Salonu'na vardığında toplanmış kalabalığın tezahüratlarının tadını daha iyi çıkarmak ve kendi dünyasından insanlarla daha rahat vakit geçirebilmek için mi onu otelde bırakmıştı?

Luke'un Teksas'ta satın almış olduğu çiftlikten birkaç ay önce ayrılmışlar, Tessa'nın o yılki filmi için Los Angeles'ta kalmaya başlamışlardı. Bu seneki filmi, başrollerini Dustin Hoffman ile paylaştığı bir romantik komediydi. Acaba Tessa o çekimler için sabah erkenden çıkıp akşam dönene dek Luke'u pençesinin içine alan

utanç verici, şiddetli kıskançlığı fark ediyor muydu? Luke, bu duyguyu gizlemek için tüm iradesini kullandığını söyledi kendi kendine. Tessa'nın şüphelenmesi için bir sebep yoktu.

Televizyonla pencere arasında sabırsızca gidip gelerek davranışlarını belki on bininci kez gözden geçirdi ve yine aynı sonuca vardı. Hayır, kıskançlığın zehrinin günlük hayatlarına tesir etmesine kesinlikle izin vermemişti. Fakat ya Tessa sandığından daha duyarlıysa? Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın Luke'un hislerini fark etmiş olabilir miydi?

Ulu Tanrım, diye düşündü. Tessa'nın benliğinin her zerresine sahip olmak istiyordu. Her bir gülümseyişinin adresi o olmalıydı, bir başkasının gözlerine bakmamalıydı. Tessa'nın bütün günü iş arkadaşlarıyla geçirmesi, yeni insanlarla tanışması, onlardan herhangi birine ufakık da olsa bir ilgi duyması fikrine tahammül edemiyordu. Tessa, en basit cümleyi dile getirirken bile sesinin kulağa cennetten çıkmış gibi geldiğinin farkında mıydı?

Eski dostları da Luke'un gözünde büyük bir tehdit oluştuyordu. Tessa'ya ondan önceki hayatını hatırlatabilirlerdi. Onları düşündüğünde hayal gücünü ve kıskançlığını zaptetmesi çok güç oluyordu. Roddy veya Fiona ile birlikteyken attığı her kahkahayı, merfajeriyle yaptığı her telefon görüşmesini kıskanıyordu. Hatta en çok Aaron ile yaptığı görüşmeleri kıskanıyordu çünkü Aaron, Tessa'ya reddedemeyeceği bir rol bulabilir, Tessa'nın yılda bir film prensibini bozmasına neden olabilirdi.

Kıskançlığının boyutunun aşırı olmasına rağmen yine de ona hiçbir şekilde hissettirmedeğini düşünüyordu. Ruhunda hiç kapanmayacak, acı veren bir yara var gibiydi. Ama en azından kıskançlığında haksız olduğunun, sağlam bir temeli olmadığını farkındaydı. Aklı o kadar da başından gitmemişti. Önceki sene Tessa'ya Oscar kazandırmış olan filmin çekimleri süresince Luke, hislerini ustalıkla gizlemeyi başarmıştı. *Doktor Star'ın Kışı* adlı filmin muhte-

şem bir senaryosu vardı. Tessa bu filmde, Robert Redford'un oynadığı çok hasta bir adama âşık olan kardiyo­loji stajyeri bir doktor rolündeydi. Luke, onun Redford'u öptüğünü düşündüğü her an öfkeyle yumruklarını sıkı­mıştı. Etraflarında kaç teknisyen olacağı, yönetmenin de Redford'un dudaklarının bir parçası olduğu ger­çekleri umurunda değildi. Hayır, kahretsin, hayır! Bir öpücük, bir öpücüktü ve kimse Tessa'yı onu arzulamadan, duygusuzca öpe­mezdi. Redford'a tahammül ettiysem, Hoffman'a da dayanırım, diye düşündü. Ama lanet olası adamın dış görünüşüyle hiç ilgisi ol­mayan, şeytani bir çekiciliği vardı. Luke için hiç kolay olmayacaktı.

Tessa, *Doktor Star* ile Oscar'ı kazandıktan sonra pek çok tek­lifi geri çevirmiş, sonunda Hoffman ile çalışmaya karar vermişti. O kahrolası, ısrarcı Aaron Zucker piçi, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar onları bulup telefon etmiş, Tessa'nın kariyerinin en sıcak döneminde olduğunu, daha sık film yapmamasının saçmalık oldu­ğunu söyleyip durmuştu. Luke, menajерinin ne kadar dil dökerse döksün Tessa'nın yılda bir film yapma kararını değiştiremediğini düşününce öfkesi biraz hafifledi. Tessa, Aaron ile yaptığı konuş­madan bahsederken, "Aynen böyle söylüyor," demişti. "Şimdi dış­lerini bu kahrolası film endüstrisine geçirip, bir güzel çiğneyip kah­valtı niyetine yemenin tam zamanı.' Bence zavallı Aaron, yaptığı benzetmeler üzerinde biraz daha çalışmalı. Sen ne dersin, sevgi­lim?"

"Şey," demişti Luke dikkatle. "Sanırım benimle evlenirken ver­miş olduğun karar onu pek memnun etmiyor."

"Kararımda son derece ciddi olduğumu bir türlü kabulleneme­di," demişti Tessa hoşgörüyle ve Luke da konuyu daha fazla uzatma­mıştı.

O gün erken saatlerde Tessa ödül töreni için hazırlanırken Roddy ile biraz sohbet etmişlerdi. Adam kesinlikle aptal değil, di-

ye düşünmüştü Luke. Zaten Tessa'nın kariyeri için yaptığı akıllıca adımlar ortadaydı.

"Tessa'nın gelişi kaçınılmazdı," demişti Roddy. "Bunu onu gördüğüm an anlamıştım. Kişiliği ve halkın beğenisi mutlak bir uyum sağlayacaktı. Henüz bilmiyorlardı ama Tessa, tapacakları yeni yıldızdı. Yaptığı en akıllıca hareket, işini yılda bir filmle kısıtlaması ve çok çeşitli roller seçmesiydi. Anlıyorsun ya, Luke, bir 'Tessa Kent' tipinin oluşmasına izin vermedi, bir 'Tessa Kent' rolü yaratılmadı. Taklitçileri yok, o eşsiz. Beyazperdenin tarihinde hiç kimseye nasip olmamış, doğal bir fiziksel etkileyiciliğe sahip ama tek sahip olduğu bu değil. Onu 'Tessa Kent' yapan, sadece güzelliği değil. Kişiliği de eşsiz. Hiçbir zaman sönüp gitmeyecek, Luke. İsteddiği sürece zirvede kalacak. Kızımız tekrarı reddediyor, bu şekilde, reddedilmeyi de bertaraf etmiş oluyor. Tessa, Katherine Hepburn gibi. Yüzü hiçbir zaman eskimeyecek, etkisi asla zayıflamayacak."

"Eskimek mi? Tanrı aşkına, henüz yirmi altı yaşında," diye itiraz etmişti Luke kendine rağmen. Tessa halkın gözünden düşüp zamanını ve kendini tamamen ona ayırsa Luke dünyanın en mutlu erkeği olurdu.

"Luke, bu endüstrinin içinde değilsin ama unutma ki Tessa ilk En İyi Kadın Oyuncu Oscar'ını kazandığında sadece yirmi iki yaşındaydı. *Sarmaşık Ligi* ile almıştı... sanırım en iyi filmim o. Hatırlarsın, Tessa, üniversiteden mezun olmak üzere olan bir öğrenciyi oynuyordu. Mutlu bir evliliği olan profesörünün hayatını yavaşça işgal ediyor, onu etkisi altına alıyor, son derece normal görünürken deliliğin dehşet dolu karanlığına yuvarlanıyordu. Bu filmi evde ayda bir kez izliyorum ve hiç bıkmıyorum. Muhteşemdi, Luke, tek kelimeyle mükemmeldi. Gerçi sen de bunu en az benim kadar iyi biliyorsun. Başka herhangi bir aktris, kötü ruhlu bir karakteri oynarken ne kadar başarılı olduğunu göstermek için hemen benzer

bir film daha çevirirdi ama dediğim gibi, Tessa'nın bir eşi daha yok. Onun akıllı fikri, seninle Èze'deki aşk yuvarına uçmaktaydı."

"Çiftlik evine bayılıyor," demişti Luke.

"Hayır, Luke, o sana bayılıyor. Diğer aktrisler katıksız bir ben-cillikle ilk sıraya hırslarını, şöhret açıklarını koyarken Tessa ilk sıraya seni koyuyor. Onun hayatında senden önemli hiçbir şey yok. Çok şanslı bir adamsın, Luke. Eminim sen de bunun farkındasındır."

"Onu hak etmiyorum, Roddy," demişti Luke güçlükle sırtarak.

"Hiç kimse Tessa için yeterince iyi değildir," demişti Roddy.

Luke kolundaki saate bakarak televizyonun karşısına oturdu ve gözlerini ekrana dikti. Devasa salondaki konuklardan bir kısmı kısa bir süre için ekrana yansdı. Roddy ön sıralardaki koltuğunda oturuyordu. Hemen yanında, Tessa'nın bir davetiye ayarladığı Maggie vardı. Maggie, diye düşündü, Luke, zavallı Maggie. Muhtemelen önündeki adamın kafası yüzünden pek bir şey göremiyordu ama yine de salondaki en heyecanlı kişi o gibiydi. Yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

Tessa'nın Maggie'nin okulundan nasıl izin aldığını bilmiyordu ama küçük kız hemen ertesi gün, seksen kiloluk ağırlığıyla uçağa binip doğu yakasına geri dönecekti. Neredeyse on üç yaşında olan Maggie, fiziksel açıdan ergenlik çağının tüm olumsuz belirtilerini gösteriyordu. Tessa ile aynı genleri taşıdığına inanmak zordu! Maggie'nin hem üst hem alt dişlerinde teller vardı ve yüzü sivilcelerle kaplıydı. Göze kötü görünecek kadar gür olan saçları günden güne değişiyor, bir gün kıvrıkcık, bir gün düz oluyordu ve en kötüsü, Maggie sürekli büyüyordu. Onu her görüşünde boyu biraz daha uzamış oluyordu ve göğüsleri şimdiden yetişkin bir kadınıninkiler gibi iriydi.

Luke, ona gerektiğinden uzun süre bakmamaya çalışıyordu. Tessa'yı ondan bile kıskanıyor olmak ve bu hissine gem vuramamak onu utandırıyor. Tessa'yı öz kardeşinden kıskandığına inanmıyordu! Ama Maggie geldiği günlerde Tessa'nın hem zamanı hem ilgisi bölünüyor, Luke buna tahammül edemiyordu. Acaba Tessa'nın, Maggie'nin ziyaretlerini Luke'un onsuz gitmek zorunda olduğu seyahatlere denk getirmesinin sebebi bu muydu? Hayır, diye düşündü Luke başını iki yana sallayarak. İki kardeş arasındaki ilişkinin kocasına acı verdiğini tahmin etmiş olamazdı. Bu gerçeği biliyorsa, her şeyi biliyor olması gerekirdi.

Tyler, Luke'un ondan istediği gibi düzenli mektuplar yazıyor, Maggie hakkında rapor veriyor, küçük kızın onlarla birlikte yaşammasından ne kadar memnun olduklarını anlatıyordu ama mektuplarının satır aralarına gizli bir şey, Luke'un içinde, Maggie'nin Webster ailesine anlatıldığı gibi uyum sağlamamış olabileceğine dair bir şüphe uyandırıyor. Yeğeni Allison şimdi on altı yaşındaydı ve gururlu babasının anlattıklarına bakılırsa çok güzel bir genç kız olmuştu. Okuldaki son yılında olan Candice, Allison kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip olmasa da başları kendine çevirebiliyordu. Mezuniyet partilerinin sandığı gibi 60'ların kurbanı olmadığı anlaşılıyordu zira Tyler'ın anlattığına göre Madison büyük bir parti hazırlığındaydı.

Tessa, Tyler'ın mektuplarıyla tatmin olmuş görünüyor, ama Maggie'ye, Webster ailesiyle mutlu olmadığı takdirde yatılı okula gidebileceğini hatırlatmayı ihmal etmiyordu. Kardeşinin okuluna gidip onu küçük züppelere karşı savunduğu günden beri Maggie'nin okuldaki mutluluğu için endişeleniyordu ama Maggie, her defasında yatılı okul seçeneğini bir tarafa itiyordu. "Hayır," diyordu veya mektubunda yazıyordu. "Başka bir okulda her şeye yeniden başlamak istemiyorum. Fazla utangacım, Tessa. Hem ayrıca sonunda burada birkaç arkadaş edinebildim ve herkes de yalan

söylemediğimi, bir ailem olduğunu biliyor. Benim için endişelenme."

Eh, Luke onun için endişelenmiyordu. Maggie'yi Tyler'ın yanına vermekle en doğru kararı verdiğini düşünüyordu ve pişman değildi. Maggie, Webster ailesinin yanında kendisini mutlu hissetmezse bunu her zaman söyleyebilirdi ama Madison, Luke'un içinde belli belirsiz bir huzursuzluk hissetmesine sebep oluyordu.

Luke sabırsızca arkasına yaslandı, başını koltuğun arkasına dayadı ve gözlerini kapattı. Tessa'nın ekranda görünmesine daha biraz zaman vardı. Tessa'nın ona sık sık verdiği mücevherleri alırken hâlâ itiraz etmesine şaşıyordu. Onları vermesinin Luke için ne kadar önemli olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Mücevherlere hâlâ birer cömertlik ve israf simgesi olarak bakıyor, Luke'un onlar vasıtasıyla bölgesini işaretlediğini ve bundan aldığı derin, ilkel hazı tahmin edemiyordu. Evet, diye düşündü neredeyse fiziksel bir zevk duyarak. Her yeni mücevher, Tessa'nın ona ait olduğunu bir kez daha tüm dünyaya ilan ediyor, ona dokunma hakkının sadece Luke Blake'e ait olduğunu haykırıyordu.

Artık çok fazla vardı. Neredeyse sayılamayacak kadar çok mücevher. Luke çoğu gece kulağına cırlıçıplak soyunmasını ve yatağa uzanmasını fısıldıyordu. Tessa onun ne istediğini tam olarak biliyor, gözleri kapalı, bacakları birbirine yapışık, kolları vücuduna dayanmış halde kıpırdamadan yatıyor, Luke, mücevher kutularından çıkardığı takılarla boynundan ayak ucuna kadar Tessa'nın tüm vücudunu kaplıyordu. Sadece göğüslerini ve bacaklarının arasındaki çıldırtıcı üçgeni açıkta bırakıyordu. Tessa o vücuduna mücevherleri teker teker dizer, değerli taşlardan oluşan mozayikli tamamlarken sabırla, hareketsizce bekliyordu.

Luke'un mücevherleri dizmeyi bitirdiğini ancak dilinin ucunun hafif dokunuşunu kasık tüylerinde hissettiğinde anlıyordu. Bu, oyunun başladığına dair bir işaretti. Ama ne oyun! Vücudu taşlar-

la sarılmış olan Tessa, hiç kıpırdamadan, konuşmadan ve gözlerini açmadan yatmak zorundaydı. Mücevherler içine gömülmüş bir tanrıça gibiydi. O gece Luke'a, ona istediği her şeyi yapabilme özgürlüğünü bahş etmiş, muhteşem bir tanrıça. Luke bütün gün, onu ne şekilde doyuma ulaştıracağını düşünürdü. Dudaklarını, dilini ve dişlerini kullanırken sık sık durup Tessa'nın yüzündeki ifadeye bakmaya bayılıyordu. Genç kadın herhangi bir ses çıkarmamak için dudaklarını ısıyor, gözlerini sımsıkı yumuyordu. Herhangi bir ses çıkararak Luke'a üstünlük hissettirmeyecek kadar gururluydu. İlgisiz ifadesini hiç bozmuyordu. Aksi halde Luke'un ona daha fazla işkence edeceğini biliyordu. Luke, tüm maharetiyle Tessa'nın göğüs uçlarını esir alıyor, dili ve dişleriyle onu bir zevk denizine sürüklüyor, arada dayanabildiği kadar duraksayarak göğüsleri irileşip başları dimdik olana dek bu işkenceyi sürdürüyordu. Ancak o zaman parmaklarını Tessa'nın bedeninde gezdiriyor, hassas noktalara dokunmaktan kaçınarak hareket ettiriyor, onu daha da çıldırtıyordu. Tessa sonunda dayanamayacak noktaya varıyor, üzerindeki mücevherleri yere atarak doğruluyor, tek söz etmeden onu vahşice kendisine çekiyordu. Bazı geceler Luke ona isteklerinin önemi olmayan bir esir gibi davranıyor, buyurgan tavırlarla ona sertçe, hiçbir uyarı olmaksızın sahip oluyordu. Bilinçli bir şekilde kısa sürede, Tessa'nın tahrik olmasına fırsat vermeden kendini tatmin ediyor, daha sonra elleri, ağzı ve erkekliğinin tüm becerisiyle onu çıldırtarak bunu telafi ediyordu. Onu hiçbir zaman tatmin olmamış halde bırakmıyordu.

Acaba bu gece nasıl yapsam, diye düşündü Luke. Birlikte sahip olduklarından başka bir dünya olduğunu ona ne şekilde unutturacaktı?

19

Tessa, 1985 yılının ağustosunda, doğum gününün hemen ertesinde doğum kontrol hapını almayı bıraktı. Luke, o otuz yaşında olduğunda kendisini babalığa hazır hissedebileceğini, en azından niyetlenebileceğini söylemişti ve Tessa artık otuz yaşındaydı.

Kararını ona söylememeye karar verdi. Normal şartlarda Tessa, Luke'a önemli olduğunu düşündüğü her şeyi söylerdi ama sevişmelerinin belli bir amaca yönelik bir hareket olmasını, kafalarının bir bölümünün hamilelik fikriyle meşgul olmasını istemiyordu. Ve, diye itiraf etti kendine, bir yıl daha, sonra bir yıl daha beklememizi isterse ne yaparım?

Tessa, Luke Blake'in kişiliğini onun sandığından çok daha iyi çözmüştü. Evet, Luke'un onu ne denli kışkırttığını, sahiplenme duygusunun şiddetinin farkındaydı ve bunlar onu mutlu ediyordu. Evet, Luke, söz konusu o olunca çok bencil davranıyor, film çekimlerinin olmadığı günlerde her saniyesini onunla geçirmek istiyordu ve Tessa onun bu bencilliğini de seviyordu. Evet, Tessa çalışmadığı zamanlarda tüm ilgisini ona yöneltmesini istiyor ve Tessa da bunu seve seve yapıyordu. Başka kadınlarla arkadaşlık kurmak için ne isteği, ne de zamanı vardı. Luke dışında tanıdığı tüm yetişkinler, iş çevresindendi.

Luke ile aralarındaki bu neredeyse herkesi dışlayan, çok sıkı bağlar içeren ilişkinin yapısının çoğu kadın için boğucu olabileceğini biliyordu. Ama Tessa için her anını Luke ile birlikte geçirebil-

mek, kocasının verdiği fiziksel ve duygusal emniyet hissine sahip olmak dünyanın en büyük nimetiydi. İşindeki başarısı ne kadar büyük olursa olsun ona böyle bir güven hissi aşılayamazdı. Luke'tan önceki hayatını, yaşamına girer girmez sihirli bir değnekle dokunmuş gibi nasıl her şeyi değiştirdiğini hiçbir zaman unutmamıştı.

Ama artık bir bebek istiyordu. Hem de umutsuzca. Sabırsızlığını hiç belli etmeden beklemiş, anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmişti -şey, belki bir anlaşma değil, sadece Luke'un dile getirdiği bir cümleydi- ve artık istediğini alma sırası onundu. Hayır, ihtiyaç duyduğunu.

Yedi ay geçti ve Tessa hamile kalmadı. İçinde, Luke'un bir sorunu olduğuna dair bir endişe filizlenmeye başladı. Tanrı biliyordu ya, Tessa'nın hamile kalabildiğine dair canlı bir kanıtı vardı. Belki Luke'un kırk beş yaşına kadar hiçbir kadını hamile bırakmamış olmasının sebebi etkili doğum kontrol yöntemleri değil, çocuk sahibi olamayışydı. Tessa yine de sabırla beklemeye devam etti. Artık on dördünde değildi ve kadınların hamile kalmalarının yıllar geçtikçe zorlaştığını biliyordu. Bir de doğanın, hamileliğin istenmediğinde çok daha kolay başa gelmesi gibi ufak tefek oyunları vardı.

Nisan 1986'da Tessa'nın âdeti gecikti. Ama emin olmak isteğiyle Luke'a hiçbir şey söylemedi. Her sabah, hatırladığı o kötü bulantıları hissetmeyi bekleyerek uyandı. Annesi hamile olduğunu o korkunç sabahlar yüzünden anlamıştı. İlk ayda mı başlıyordu yoksa ikinci ayda mı? Böyle ayrıntıları artık hatırlayamıyordu. Hayatının o bölümü, şükran duyduğu bir sis perdesiyle kaplı gibiydi ve gerisini deşmek istemiyordu.

Luke, son yıllarda dünyanın çeşitli bölgelerinde onun için çalışacak çok iyi adamlar bulmuş, dolayısıyla işleri de azalmıştı ve Tessa bu durumdan çok hoşnuttu. O bahar, Èze'de uzun, sakın bir

tatil yaptılar. Tessa, son film çekimlerinde fazlasıyla yorulduğunu bahane ederek zamanını mümkün olduğunca hareketsiz, dinlenerek geçirdi. Üç haftayı adeta kendine bir koza örerek geçirdi. Bazen kısa yürüyüşlere çıkıyor, ama çoğunlukla temiz havanın tadını çıkararak terasta oturuyordu. Saatlerce kitap okuyor veya asma dallarındaki yeni yapraklara, her gün uzayan lavantalara bakıp zeytin ve servi ağaçlarının dallarının arasından süzülen rüzgârın sesini dinleyerek ve güneşin altında bir kedi gibi gerinerek hayallerle dalıyordu.

Èze sanki tüm dünyadan soyutlanmıştı. Karmaşalar, öfke, çekişmeler, stres, hiçbirisi orada varlığını sürdüremiyor, susuz kalmış çiçekler gibi soluyordu. Duyulabilecek tek çatlak ses, köyün kahvehanesinde yaşlıların kâğıt oyunları sırasındaki homurtularıydı. Onun bile kendine özgü bir ritmi var, diye düşündü Tessa.

Acaba bir bebekleri olduğunda hayatları nasıl olacaktı? Önünde sonsuz seçenek vardı ve bir türlü karar veremiyordu. Tek bildiği, o güne kadar sürdürdükleri hayat tarzını devam ettiremeyecekleriydi. Çalışmaya birkaç yıl ara verecekti. Kim bilir, belki tamamen bırakırdı. Luke da seyahatlerini mümkün olduğunca azaltmak zorunda kalacaktı. Çingene hayatını bırakıp gerçek bir yuva kurmaları gerekiyordu, belki Teksas'taki çiftlik, belki Melbourne, belki tekneyle açıldıkları Cap-Ferrat'daki villa ya da belki bambaşka bir yer olurdu. Film çekimleri sırasında sürekli otelde kaldıkları Kaliforniya'da bir ev bile alabilirlerdi. Neden dünyanın en güzel yerlerinden biri olan Santa Barbara'da olmasın, diye düşündü. Ama acaba orada iyi okullar var mıydı? Bilmiyordu, tek bildiği, bir yere yerleşecekleriydi, bunun için kendi kendine söz verdi. Aksi halde bebeğe haksızlık etmiş olurlardı. Ve elbette, diye düşündü uykuya dalarken, elbette bebek Birleşik Devletler'de doğacak...

"Göğüslerinde bir farklılık var," dedi Luke yaklaşık bir hafta sonra. Geceliğinin askılarını indirmiş, göğüslerini ağırlıklarını tartar gibi avuçlamıştı.

"Ne gibi?"

"Daha dolgun, daha sıcaklar. Fırından yeni çıkmış iki somun ekmek gibi. Muhteşem ekmekler. Göğüs uçların da hafifçe büyüdü ve renkleri koyulaştı."

"Tanrım! Tüm bunları nasıl fark edebiliyorsun..."

"Sevgilim, bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Emin... olduğumda."

"Ne zaman emin olacaktın?"

"Birkaç gün, belki bir hafta sonra..."

"Ya ben emin olduğumu söylersem?"

"Mutlu olduğunu söylersen kesinlikle emin olacağım," dedi Tessa cılız bir sesle.

"Mutlu mu? Bu söz, hissettiklerimi tarif etmeye yetmiyor. Tanrım, Tessa, seni çok seviyorum... bebeğimiz ne zaman doğacak?"

"Yedi ay kadar sonra." Tessa neşeyle güldü. "Tam emin değilim."

"Programın biraz gerisinde kalmadın mı?"

"Hıı?"

"Otuz yaşta anlaştık sanıyordum. Bir yıldır üzerime düşeni yaparak bekliyorum, sanırım fark etmişsindir."

"Unutmamıştın demek?"

"Bir sözü asla unutmam."

"Yani beni paylaşmaya lafın yok mu?"

"Ben de bir insanım, muhtemelen bazen zorluk yaşayacağım. Ama on yıldan fazla bir süredir benimsin. Ve hayatımın en güzel yılları olduğunu söylemeliyim."

"Ya en güzel yıllarımız daha yaşanmamışsa?"

"Öyle zaten, sevgilim," dedi Luke elli altı yaşına girdiğini, onunsa henüz otuzunda olduğunu düşünmemeye çalışarak. Otuz, Tanrım, ben otuzumda daha bir çocuktum. Sadece bir çocuk.

Tessa, Èze'deki peynircinin önünde bekliyordu. Aslında her zaman içeri girer, alıştıkları gibi beş çeşit peynir alma işine bayılırdı. Dört çeşidi, önceden sipariş verilmiş, beşinci ise dükkân sahibi tarafından seçilip diğerlerine eklenmiş bir sürpriz olurdu. Hükümetin politikası ne olursa olsun, Fransızlar asla yeni peynir çeşitlerinden yoksun kalmazdı. O gün içerideki keskin kokunun düşüncesi Tessa'nın kendisini hasta gibi hissetmesine sebep olmuş, peynirleri alması için Luke'u göndermişti.

"Peynire acilen ihtiyacımız yok," demişti Luke. "Daha sonra da alabiliriz."

"Hayır, sevgilim, saçmalama. Ben dışarıda beklerim, sen gir ve peynirlerimizi al. Ben iyiyim, bir şeyim yok," diyen Tessa onu kalabalık dükkâna doğru itmişti.

Ama gerçekten iyi miyim, diye sordu kendine. Hâlâ sabah bulantısı çekmiyordu ama kendisini bir hafta önce olduğu gibi sağlıklı ve zinde hissetmiyordu artık. Tatlı uyuşukluk, yerini gerginliğe ve huzursuzluğa bırakmıştı. Dışarıda beklerken, Monte Carlo'ya gidip bir jinekologa muayene olmaya karar verdi.

Bu kadar uzun süre gitmemesinin sebebi muhtemelen Fransız doktorlardan nefret ediyor oluşuydu. Muayenehaneleri evlerinde, oturma odası gibi döşenmiş olurdu. Hastalarına umursamaz bir ifadeyle tamamen soyunmalarını söylerler, örtünmeleri için ne bir paravan ne de sabahlığa benzer bir şey sunarlardı. Striptiz yapmak gibiydi. Muayenehanede bir hemşire bulunmazdı. Bununla birlikte Tessa, hiçbir Fransız kadının bunları garipsediğine tanık olmamıştı. Doktora gitmeden önce pahalı iç çamaşırları bile alıyorlardı.

Tessa yanında pamuklu sabahlığını götürmeye ve arkası önüne gelecek şekilde giymeye karar verdi.

Luke neden bu kadar gecikmişti? Ilık güneş ışıkları birdenbire fazla sıcak, sakın esinti fazla kuvvetli, sessiz cadde fazla gürültülü gelmeye başladı. Bunlar bir fırtınanın belirtileri miydi? Büyük ihtimalle öyleydi. Peynir dükkânının camını tıklatmak için bir adım ilerledi ama sendeleyerek yakınındaki kestane ağacının gövdesine tutundu. Tam o sırada karnında keskin bir sancı hissetti. Acıyı dindirmeye çalışarak ağaca yaslandı. Sancıyı büyümeden yok etmeye çalışarak yaptığı içgüdüsel bir hareketti ama acısı giderek arttı. Daha fazla dik duramadı ve iki büküm oldu. Hâlâ ağaca tutunuyordu. Bacaklarının arasından kan aktığını, ayaklarının etrafında bir gölcük oluştuğunu ve kaldırım taşlarının kızıla boyandığını dehşetle gördü. Tanrım, olamaz, olamaz, diye düşündü. Luke onu kucağına alıp arabaya taşıdığı sırada Tessa bebeği düşürdüğünü anladı. Luke, virajlı yolda mümkün olduğunca hızlı ilerliyordu ama Tessa artık çok geç olduğunu biliyordu. Bir Fransız doktorun korkunç kanamanın neden durmadığına dair fikrini duymasına gerek yoktu.

Maggie, Tessa'nın beş altı hafta önce göndermiş olduğu kartpostalı tekrar okudu ve Webster ailesiyle birlikte yaşamaya başladığından beri yaptığı gibi özel kartpostal çekmecesine koydu. Sayıları düzinelere ulaşmış olmalıydı. Geçen on bir yılda, dünyanın dörtbir köşesinden atılmış düzinelerce kartpostal. Artık on altı yaşındaydı, büyümüştü ama kartpostallarda yazılanların içeriği, yedi sekiz yaşlarında okuduklarından pek farklı değildi.

"Luke ile Güney Amerika'dayız, güney kutbundayız veya Jüpiter gezegenindeyiz," diye düşündü Maggie. "Luke'un işleri çok yoğun" -ne zaman olmadı ki?- "Ben de ona eşlik edip iş yaptığı insanları ağırılıyorum", ne zaman yapmadı ki? Ya da son filminin çe-

kildiği yerden yazar, film ve gelişmeler hakkında bilgi verirdi. Sıkıcı, çok sıkıcı kartpostallardı. Haberleşiyor olmak için gösterilen sözde bir çabaydı. Tessa'nın neler düşündüğünü, neler hissettiğini bu kısır cümlelerden anlayabilmesi olanaksızdı.

Maggie son birkaç yılda Tessa'ya uzun mektuplar yazmış ama hiçbirini göndermemişti. Tessa her zaman meşguldü. Zamanının tümünü Luke'a eşlik etmeye ve bir film yıldızı olmaya adanmıştı. Aptal bir kızın ergenlik sorunlarına vakit ayırması beklenemez, diye düşünmüştü Maggie yazdığı mektupları tekrar okuduğunda. En iyisi hissettiklerini kâğıda dökmek, ablasının yaşadığı basit, önemsiz üzüntüleri okuyup suçluluk duymasına fırsat vermeden de yırtıp atmaktı.

Artık on altı yaşındaydı ve düşününce en doğrusunu yapmış olduğunu görüyordu zira o günlerde onu üzen, işkence eden, kendine acımasına yol açan her şey yok olmuştu. Çirkin ördek yavrusu her nasılsa bir gecede değişmiş, oldukça çekici bir genç kıza dönüşmüştü. Maggie kartpostalı koyduğu çekmeceyi kapatıp hazinelerini incelemeye koyuldu.

Boyu uzamış, uzamış, sonunda pek de fena sayılmayacak bir noktada, bir yetmiş ikide durmuştu. Cildi tamamen düzelmiş, görünürde tek bir sivilce bile kalmamıştı; dişlerindeki teller sonunda çıkarılmış, mükemmel dişlere sahip olmuştu -Madison'ın ortodontistler hakkında çok bilgili olduğunu kabul etmeliydi- ve saçları da sonunda bir yola girmişti. Madison'ın renkleri için "Kara İrlandalı" dediğini duymuştu. Bunun bir hakaret olup olmadığını anlamamıştı. Yanakları allık sürülmüş gibi pembe, cildi süt gibi beyazdı. Saçları zifiri siyah, gözleri okyanusların rengindeydi. Merhaba güzelim!

Gerçekten güzeldi. Evet, çirkin olduğu kesinlikle söylenemezdi. Vücudunun en harika bölümüyse göğüsleriydi. Şişmanken nef-

ret ettiği göğüsleri, zayıflayıp vücut kıvrımları belirgin hale gelince vücudunun en çarpıcı kısmı olmuştu. Elm'deki sınıfındaki kızlar içinde en iri, en seksi göğüsler ona aitti. Çim hokeyi takımındaki herkes bu konuda hemfikirdi. Tüm notları A olmasına rağmen herkes bu devirde güzel göğüslerin bir kızın başına gelebilecek en iyi şey olduğuna inanıyordu. Maggie göğüslerini kavrayıp yukarı kaldırdı ve bir erkeğin öpüşünün nasıl bir his vereceğini düşünerek öptü. Henüz hiçbir erkekle çıkmamıştı. Gerçek bir randevusu olmamıştı.

Dilinin ucuyla meme başlarına erişemedi ama yumuşacık göğüslerini öpmek öyle hoşuna gitti ki durmak zorunda kaldı. Ev yabancı insanlarla dolup taşıyordu. Candice yakında evlenecekti ve düğün hazırlıkları son hızla devam ediyordu. Yiyecek şirketinde veya çiçekçide çalışan bir eleman kazara odasına girip ne yaptığını görebilirdi. Tanrı'ya şükür ki kendime ait bir banyom var, diye düşünerek banyoya girdi ve kapısını kilitledi. Kalın halının üzerine sırtüstü uzandı ve her gün birkaç kez yaptığı gibi parmaklarını külotunun üzerinden kasıklarında gezdirerek doyuma ulaştı.

Çok iyiydi, çok çok iyiydi. Maggie rahatlayarak nefesinin normale dönmesini bekledi. En kötüsü bunu yapacak bir yer bulamaktı, o zaman deli oluyordu. Okuldaki tuvalette, dersler arasında ayakta ve banyosunda istediğine ulaşabiliyordu. Üzerlerindeyken tahrik olduğunu keşfettiğinden beri atlardan da korkmuyordu. Acaba hayvanlar hareketlerinin onda uyandırdığı hisleri anladıkları için mi artık uysal davranıyorlardı? Bir eyerle seks yapıyor olabilir miydi? Yoksa almaya zorlandığı tüm o binicilik derslerini sonunda beynine yerleştirebilmiş miydi? Sonuçta, ağaçların arasında görünmeden özgürce davranabileceği pek çok kuytu köşe vardı. Atlar ne için durduklarını anlamıyorlar, Maggie ise bu yeni özgürlük alanını sağladıkları için onlara neredeyse sevgi duyuyordu.

Keşke bu cennetten çıkma zevki daha önce keşfetseydim, diye düşünüyordu. Çok daha mutlu bir çocukluk geçirirdi. Lavabonun üzerindeki aynadaki aksine gülümsedi. Yanakları pembeleşmişti. Tessa'nın on altıncı doğum günü için gönderdiği, dolgun göğüslerinin arasına sarkmış nefis inci kolyeyi inceledi.

İnancını on dört yaşındayken kaybettiğine çok memnundu. Günah çıkarırken rahibe bunları anlattığını düşünemiyordu! Ah-laksızca davranışlarda bulundum, peder. Ne tür davranışlar? Kutsal Sıfık'a karşı günahlar. Ne tür günahlar? Kendime dokunmak, peder. Kutsal Tapınağı'nı kaç kez kirlettin? Son günah çıkarışım-dan bu yana yirmi beş kez. En son ne zaman günah çıkarmıştın? Bir hafta önce, peder.

Zavallı adam muhtemelen Maggie'nin dosdoğru cehenneme gideceğini düşünürdü. Sonraki bir ay kendisini çok kötü hissetmiş olsa da inancını kaybetmek, başına gelen en güzel şeydi. Ayine bir daha gitmek istemediğini Madison'a söylerken epey zorlanmıştı. Ama Madison onu şaşırtmış ve bu konuda çok sakin, hatta anlayış-lı davranmıştı. Maggie düşününce Madison'ın çok rahatlamış olduğunu fark etti. Eh, evinde küçük bir rahibenin büyümesini izlemek onun için pek hoş olmasa gerekti.

Zavallı Madison. Küçükler Ligi'ne katılmasını istediğinde Maggie Komünist Parti'ye katılmayı tercih edeceğini söylemişti. Maggie'nin sosyeteye takdim partisinin hazırlıklarına başlamayı teklif ettiğinde genç kız asit içmeyi yeğleyeceğini belirtmişti. Madison'la nasıl başa çıkacağını bir kez keşfettikten sonra gerisi çocuk oynacağı olmuştı. Madison ondan korkuyordu. Maggie bunun sebebini bilmiyordu ama kadının ondan korktuğundan emindi. Madison'ın kanının ona hiçbir zaman ısınmadığını, onu incitmek için elinden geleni ardına koymadığını biliyordu ve Maggie bu sevgisiz, soğuk tavra öyle uzun zamandır katlanıyordu ki hayatının sıradan bir parçası haline gelmişti. Ve Tanrı'ya şükür, hâlâ onun sırrıydı.

20

Tessa, sonraki yıl, hamileliğinin üçüncü ayının ortalarındayken tekrar düşük yaptı. Los Angeles'ın en iyileri olan doktorları, düşük yapması için görünürde hiçbir geçerli sebep olmadığında ısrar ediyordu. İki düşük arka arkaya yaşamış olmasının, çocuk sahibi olamayacağı anlamına gelmediğini söyleyerek ona güvence vermeye çalıştılar. Tessa henüz otuz bir yaşındaydı. En verimli yaşında olmayabilirdi ama kesinlikle çocuk doğurabilecek yaşıydı. Luke da yarı yaşındaki erkekler kadar güçlüydü. Altı ay geçtikten sonra tekrar "denemelerini" tavsiye ettiler.

Tessa bu "deneme" lafından ne kadar da nefret ediyordu. Luke onunla ne zaman sevişse zihninde bir hayal belirliyordu. Hayalinde, Cedars-Sinai Hastanesi'nin iyi eğitilmiş uzman hekimleri onlarla birlikte yatakta oluyor, hep bir ağızdan, "tekrar deneyin, tekrar!" diye bağıırıyordu.

En azından bu altı ay boyunca aynı işkenceyi yaşamayacaktı. Doktorlar hamilelik fikrini aklından uzaklaştırıp rahmini dinlendirmesini, sakın bir tatil yapmasını ve doğum kontrol haplarını almaya tekrar başlamasını istemişlerdi. Stres ve gerginlik yaşamayıp endişelenmemesi gerektiğini üzerine basa basa tembihlemişlerdi. Ya, tabii, diye düşünmüştü Tessa, beyninizde bir açma kapama düğmesi varmış gibi. Ah bu doktorlar!

Luke artık elli yedisindeydi. Tessa, doğum gününde kocasının onu ilk gördüğü günden beri pek az değişmiş olduğunu düşündü.

Evet, kalın telli, kestane rengi saçlarındaki beyazlar çoğalmıştı ama sadece şakaklarındaydılar. İlk bakışta âşık olduğu güçlü, yakışıklı yüzündeki çizgiler de göz ve ağız çevresinde derinleşmişti ama bunlar dışında görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu. Yıkılmaz gibi görünüyordu. Sadece gözleri Tessa'ya baktığı sıralarda bazen ona ihanet ediyor, savunmasız olduğu anlarda, Tessa'nın yaptığı iki düşünük ve karısı için duyduğu derin kederi ele veriyordu. O suçluluk duygusuyla kederini sessizce yaşarken Tessa fiziksel acılar çektiği için daha da üzülüyordu. Çocuk sahibi olmayı daha önce deneseler ne olurdu? Tessa'yı bu kadar süre bencilce sadece kendisine saklamasaydı? Bu soruları kendisine öyle sık soruyordu ki sonunda tahammül edilemez bir işkence halini almışlar, o da soruları zihninden tamamen söküp atmıştı. Tarihi tekrar yazamazsın, dedi kendi kendine. Hem Tessa da beklemeyi onun kadar istemiş, hiçbir itirazda bulunmamıştı.

Tessa'nın ikinci düşüğünden önce Èze'deyken hayalini kurduğu, 'yuva' olabilecek evi satın almışlardı. Santa Barbara yerine, Tessa'nın işine yakın olma düşüncesiyle Los Angeles'ta karar kılmışlardı. Luke artık yılda bir film yapmasını isteyemiyordu çünkü film çekmenin Tessa için bir tür terapi olduğunu anlamıştı. Bu zor dönemde kendi işlerini de büyük ölçüde adamlarına devretmiş, Tessa'nın iki film çektiği, 1986 sonundan ve 1987 başına kadar olan altı aylık zamanın büyük bir bölümünde karısının yanında olmuştu.

Beverly Hills'te, Sunset'in kuzeyindeki yolların üzerinde, beyaz tuğlalarla inşa edilmiş, Normandiya'da bir malikâne tarzında yapılmış, mor çiçekler açmış sarmaşıklarla kaplı tarihi bir Wallace Neff evi satın alıp yerleşmişlerdi. Dört dönümlük arazisinin içinde bakımlı bahçeler, bir yüzme havuzu ve ikisinin de kullanmadığı bir tenis kortu vardı. Bahçedeki ağaçlar öylesine yüksek ve yaprakları öyle gürdü ki hiçbir komşularını görmüyorlardı. Burası da Èze'deki gibi

sakin ve huzur dolu demişti, Luke. Bahçedeki çiçekler bile oradakilere benziyordu. Ama elbette küçük Fransız köyünün olduğu yerde lüks markaların mağazaları vardı.

Tessa ve Luke, Hollywood sahnesinde eskiye nazaran çok daha sık görünmeye başlamıştı. Artık seyahat etmedikleri için yemek partilerinden, hayır yemeklerinden, özel toplantılardan ve yılın dokuz ayı boyunca sosyal hayatın en önemli ögesi olan galalardan kaçabilmeleri için ellerinde mazeret kalmamıştı. Galalar yaz aylarında azalıyor, o dönemde Hollywood'un önde gelen isimleri Malibu'daki yazlıklarına taşınıyor, partilerine orada devam ediyorlardı.

Kendilerini bu yoğun programla meşgul etmek hem Tessa'nın hem de Luke'un işine geliyordu. Tessa düşüklerin etkisinden sıyrılıyor, Luke ise katıldıkları davetlerin ona mücevherlerini takmak için fırsat vermesine memnun oluyordu. Mücevherlere inanılmaz paraların ödendiği ve gözde oldukları 1980'lerde bile Tessa'nın koleksiyonunun kalitesine ve çeşitliliğine yaklaşabilen bir başka koleksiyon yoktu. Her bir parça eşsiz, paha biçilmez ve orijinaldi.

"Bu gece bunun üzerine ne takayım, sevgilim?" diye sordu Tessa üzerindeki beyaz ipek keten karışımı elbiseyi iyice görebilmesi için etrafında dönerek. Le Dôme'da özel bir odada, yakın dostlarla yiyecekleri samimi akşam yemeği için hazırlanıyordu. Fi-ona ilk prodüksiyonunun bitişini kutlayacaktı. Önündeki seçeneklerin bolluğu yüzünden kafası karışmış bir halde Luke'a baktı. Beyazla her şey giderdi. "Yakutlara ne dersin?"

"Evet, kesinlikle," dedi Luke gülümseyerek. Her zamanki gibi Tessa'nın giyinme odasındaki sandalyede oturmuş, karısının hazırlanışını seyrediyordu.

"Ama hangi yakutlar?" Dolabın içinde gözden kaybolarak duvardaki kasanın yanına gitti. "Bugünlerde herkesin yaptığı gibi abartılı görünmek istemiyorum ama nedense bütün yakutlarım gö-

züme fazla gösterişli görünüyor. Sence de öyle değil mi, Luke?" Büyük dolabın içinden duyulabilmesi için sesini hafifçe yükseltti.

"Onlarla hiç rahat edemeyeceğimi söylediğini biliyorum, sevgilim ama bunun sebebi rahat edilecek gibi olmayışları, elbette bu onları sevmediğim anlamına gelmiyor. Luke, buraya gelip seçme-me yardım etsene... ya da boş ver, ben sana rafları getirip gösteririm," dedi Tessa büyük dolaptan elinde altı siyah, kadife rafla çıkarken.

Odaya döndüğü an bir çığlık attı ve elindekileri düşürdü. Luke yana ve öne doğru yığılmıştı, tek kolu, sandalyenin kenarından yere doğru sarkıyordu. Başı ve omuzları sarkan koluna doğru eğilmişti.

Tessa ona koştu ve tüm gücünü kullanarak yığılmış bedenini dikleştirdi. Luke'un başı tekrar öne düştü. Çenesi göğsüne dayanıyordu.

"Luke! Luke!" dedi Tessa yalvarırcasına. "Neyin var? Aç gözlerini, Tanrı aşkına, konuş! Kalbin mi?" Luke hiç kıpırdamıyordu. Ne konuştu, ne de gözlerini açtı.

Paniğin verdiği insanüstü güçle Tessa telefonun durduğu sehpayı kendine çekti ve 911'i aradı. Aynı zamanda Luke'u iterek öne doğru yığılmasına engel oluyordu. Bayılmış, diye düşündü. Düşmesine izin vermemeliydi. Tessa 911'deki memura adreslerini verdi ve Luke'un kendinde olmadığını söyledi. Sonra telefonu bıraktı ve Luke'un nabzını bulmaya çalıştı. Bileğine uzandığı an, iri gövdesi yine öne kapaklanmaya meyletti. Tessa bileğini bıraktı ve vücudunu sandalyenin üzerinde tutabilmek için onunla adeta güreşti.

Kulağını kalbine dayayıp dinlemeye çalıştı. Yerini kendisinin kiymiş gibi bildiği kalbin atışlarını hissedemedi, ama bunun sebebi Luke'un ceketinin üzerinde oluşuydu tabii. Kalp atışlarını duyamıyordu çünkü Luke fazlasıyla ağırdu ve onu yerinde tutmak için çok

büyük bir çaba harcıyor, bu yüzden tüm dikkatini veremiyordu. Onu düşürmemeliydi.

İki sağlık görevlisi hızla odaya daldığında Tessa onu hâlâ sandalyede tutuyor, konuşturmaya çalışıyordu. Sadece Luke'u yere yatırdıkları sırada biraz geriledi. Görevlilerden biri Luke'un gözbebeklerini kontrol edip tansiyonunu ölçerken diğeri nabzını kontrol etti. "Göğsüne şok uygulayacağız," diye açıkladı görevli Tessa'ya.

"Daha önce hiç kalbiyle sorunu olmamıştı," diye acıyla haykırdı Tessa. Yatak odalarındaki bu tuhaf görüntüye inanmaz gözlerle bakıyordu. "Kalbi saat gibidir. Nesi var? Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum, efendim," dedi görevlilerden biri. Kalbin tamamen durmuş olduğunu, elektronik göstergede sadece düz bir çizgi görüldüğünü ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Tanrı'ya şükür o görev doktorlara aitti.

"Nasıl bilmezsiniz?" diye bağırdı. "Bir şeyler yapın, Tanrı aşkına, bir şeyler yapın!"

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, efendim."

Sağlık görevlileri bakıştılar. Adamın gözbebekleri irileşmişti ve tepki vermiyordu, nabız yoktu, kan basıncı yoktu ama daima bir umut varmış gibi hareket etmek üzere eğitilmişlerdi. Göğsüne şok uygulamışlar, boğazına hava borusu takmışlar ve ilaç vermek için koluna serum bağlamışlardı.

"Hastaneyi ara," dedi bir görevli diğerine. Odaya aniden üç itfaiyeci daldı. Birinin elinde bir oksijen tüpü vardı. Diğerleri Luke'u sedyeye yatırdı ve kayışları bağladı. Telefondaki görevli, sesini Tessa'nın duymaması için iyice alçalttı ve, "Geliyoruz, evet, nabız yok, mümkün olduğunca çabuk geliyoruz."

Sağlık görevlileri, sedyeyi taşıyan itfaiyeciler ve çantasını kapıya Tessa merdivenleri koşarak indiler ve kapının önünde bekle-

yen ambulansa doğru ilerlediler. Sonunda kapının önünde belirmiş olan hizmetlileri görmezden gelmişlerdi.

Tessa ambulansa bindi ve kayışlarla sedyeye sabitlenmiş olmasına rağmen Luke'u kollarına almaya çalıştı. Görevliler ona engel olmaya çalışmamıştı.

"Onu en kısa sürede hastaneye götüreceğiz," dedi biri. Eşsiz yüzünün hatları acıyla çarpılmış zavallı kadına kocasının öldüğünü söylemeyecekti. Adam ruhunu teslim etmişti. Bunu, gözlerine bakar bakmaz anlamıştı. Kalp krizi kurbanlarına uyguladıkları teknikleri ona uygulamalarının hiçbir yararı olmamıştı. Anevrizma olmalı, diye düşündü. Başka hiçbir şey bu kadar çabuk öldürmezdi. Başka hiçbir şey sağlıklı bir insanın hayatını beyne sıkılmış bir kurşun gibi sona erdiremezdi.

Webster ailesi, Maggie ve hatta Candice ile çiçeği burnunda kocası, Fiona'nın onları arayıp Luke'un öldüğünü haber vermesinden sonra apar topar Los Angeles'a uçtular.

Madison, Tyler ve Maggie diğerlerini Beverly Hills Otel'de bırakıp doğruca Tessa'nın yanına gittiler. Vardıklarında Fiona, Aaron Zucker ve Roddy Fensterwald'un orada olduğunu gördüler.

"Tessa nerede?" diye sordu Maggie oturma odasındaki sehpanın çevresine toplanmış küçük grubu görür görmez.

"Yatak odasında. Dışarı çıkmıyor," dedi Fiona. "Kimsenin içeri girmesine de izin vermiyor."

"Yani olaydan beri onu kimse görmedi mi?"

"Sadece ben," diye cevap verdi Fiona. "Dün gece hastaneye benim ismimi vermiş. Beni aradılar ve ben de gidip onu eve getirdim -hastanede yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu- ama eve geldiğimizde koşarak yukarı çıktı ve kendini yatak odasına kilitledi. Kimseyle konuşmuyor ve geldiğimizden beri ağzına tek lokma koyma-

dı. Kapısını dinledim ama hiçbir ses duymadım. Ne söyledimse cevap alamadım, bana gitmemi bile söylemedi."

"Bence kapısını kırmalıyız," dedi Roddy. "Böyle devam etmesine göz yumamayız."

"Fiona," dedi Maggie. "Hastaneye gittiğinde Tessa nasıldı?"

"Şoktaydı. Çevresiyle bağlantısı kopmuş gibiydi. Sürekli ağlıyor, güçlkle soluk alıyordu. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değilim. Arayabileceği tek insan bendim sanırım. Le Dôme'da olduğumu biliyordu."

"Doktorlar ne dedi, Fiona?" diye sordu Maggie olanları anlamaya çalışarak.

"Beyin anevrizması diye bir şey olduğunu söyledi," dedi Fiona bitkince. Roddy ve Aaron'a da az önce aynı açıklamaları yapmıştı. "Bazı insanlar, başlarına bunun gelmesi olasılığıyla doğuyormuş. Herhangi bir yaşta meydana gelip o insanı öldürebilirmiş. Beyni besleyen damarlar, beyin tabanında birleşerek Willis Poligonu adı verilen damar ağını meydana getiriyorlarmış ve anevrizma burada oluşuyormuş. Damarlarda küçük bir baloncuk veya üzüm salkımı gibi birleşmiş kabarcıklarmış. Bunlar patlarsa anevrizma oluyor ve o an öldürüyor. Hastanedeki patologlar sabah otopsiyi yaptıktan sonra beni aradı. Bunun olacağını önceden bilmenin imkânı yok ve bilmenin yararı olduğu da söylenemez."

"Oh," dedi Maggie cılız bir sesle. "Demek Tessa, Luke'un ölüm sebebini hâlâ bilmiyor."

"Roddy ile aynı fikirdeyim," dedi Aaron. "Bir şeyler yapmalıyız. Tessa onca acıyı tek başına çekmeye çalışırken burada böylece oturamayız. Kapıyı menteşelerinden çıkaramaz mıyız?"

"Önce ben açtırmayı deneyeyim," dedi Maggie. "Burada ailesinden olan tek kişiyim."

"Haklısın," dedi Fiona. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Evet, lütfen, Fiona. Bana yolu göstermen gerek, bu eve ilk kez geliyorum."

Birlikte merdivenleri çıkarlarken Fiona yıllardır görmediği Maggie'nin adımlarındaki güvence ve kararlılığa şaşıtı. Artık bir çocuk değil, diye düşündü, ama kaç yaşında olabilir? On yediden fazla değildir. Bu yaşta çocukluğu ardında bırakmış.

"Onsuz nasıl yaşayacak bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Maggie.

Tessa'nın odasının önüne vardıklarında Maggie kapıyı tıklattı. Bir cevap gelmeyince içeriye seslendi.

"Tessa, ben Maggie. Buradayım, Tessa, senin için geldim. Lütfen bırak içeri gireyim. Orada tek başına kalamazsın, yanında biri olmalı. Ben senin kardeşinim, Tessa, Luke'u ben de seviyorum. Onu kendimi bildim bileli sevdim. Annemlerin cenazesinde elimi tutmuştu, hatırlıyor musun, Tessa? Sen de diğer elimi tutuyordun. O anı hiçbir zaman unutmadım. Beni hiç yalnız bırakmadı, korkmama izin vermedi. Sadece beş yaşındaydım ama onun yanındayken emin ellerde olduğumu biliyordum. Luke şimdi yalnız olmanı istemezdi, Tessa. Kardeşinle olmanı isterdi, bunu biliyorsun, değil mi? Lütfen kapıyı aç."

"Maggie? Yalnız mısınız?"

"Fiona yanımda ama istiyorsan hemen gider."

Kapı açıldı ve Tessa eşikte belirdi. Üzerinde hâlâ önceki gece giydiği beyaz elbise vardı. Gözleri kupkuruydu, bembeyaz yüzünde donuk bir ifade vardı.

"Maggie," dedi onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi. "Maggie, Luke'a ne olduğunu duydun mu?"

"Evet, Tessa, o yüzden buradayım. İçeri girebilir miyim?"

"Luke'a bir şey oldu, Maggie. Ne olduğunu anlayamadım."

"Biliyorum, Tessa. Lütfen izin ver de içeri girelim. Birer fincan çay içelim ve bir şeyler yiyelim, olur mu?" Maggie ve Fiona

yerlere saçılmış yakutların arasında dikkatli adımlar atarak odaya girdiler. Düzinelerce kolye, bilezik ve küpe halının üzerine dağılmıştı.

"Birer fincan çay," diye tekrarladı Tessa cılız bir sesle.

"Evet. Ve yiyecek bir şey."

"Oh, üzgünüm, unuttum. Saat kaç. Aşağıyı arayıp hazırlatayım. Nereden geldin, Maggie," dedi Tessa duygusuz, mekanik bir sesle. Merak bile sesinden uçup gitmişti.

"Evden geliyorum, Tessa. Tyler ve Madison da aşağıda. Yanlarında Roddy ve Aaron var."

"Ne çok insan," dedi Tessa yavaşça. "Ve sen de, Fiona. Luke'a bir şey olduğunu herkes biliyor mu."

"Evet, Tessa, biliyorlar. Yanında olmak için geldiler."

"Benim için ne yapabilirler ki?" Sesinde ilk kez merak tınısı belirmişti.

"Sadece yanında olmak istiyorlar. Seni seviyoruz, Tessa," dedi Fiona.

"Yanımda olmak mı? Gerçekten işe yarayacağını mı sanıyorlar?" diye sordu Tessa donukça.

"Belki biraz, Tessa. Yalnız olmaktan iyidir."

"Hayır, Fiona, aynı şey, yalnız olmaktan hiçbir farkı yok."

Tessa, Luke'un ölümünü ancak cenaze töreninin ardından kabullenmeye başladı. Maggie ve Fiona'nın tüm çabalarına rağmen kendini beş gün boyunca odasına kapadı ve ölen kocasının ardından inine çekilen yaralı bir hayvan gibi yas tuttu. Sürekli ağlıyor, çok az uyuyor, korkunç kâbuslarla uyanıyor, sadece bedeni isyan ettiğinde yemek yiyordu. İlk ve tek aşkı Luke artık yoktu; onu bir battaniye gibi sarıp güven veren erkek artık yoktu. Tessa'nın yaşamak için hiçbir sebebi yoktu ama ölemiyordu. Yaşamaya mahkûm edilmişti. Sonunda akıllı başına geldi ve düşünebilmeye başladı. Sa-

atler süren hıçkırıkları ve gözyaşları dinerek yerini keskin, acıtan bir gerçekliğe bıraktı. Bomboş bir gerçekliğe.

Luke olmadan yaşamayı öğrenmesi gerektiğini anladı. Bunu yapabilmeliydi çünkü kendi hayatı öyle veya böyle devam ediyordu. Belki buna gücü yetermiş gibi rol yaparsa, sonunda gerçekten ihtiyaç duyduğu güce kavuşurdu. Cesur biri gibi davranırsa belki aradığı cesareti içinde bulabilirdi. Binlerce parçaya ayrılmış kalbini iyileştirmeye çalışmak yolunda ilk adımı atarak menajerini aradı ve evine gelmesini istedi.

"Bir işe ihtiyacım var, Aaron. Bir hafta içinde."

"Tessa, Tessa, bu çılgınlık."

"Buna ihtiyacım var, Aaron. Mecburum. Mümkün olduğunca uzak bir yerde, mümkün olduğunca zor bir rol olmalı. Öyle ki, günün birçok saatinde düşünmeye ve hissetmeye fırsatım olmasın."

"Senin için daha iyisi belki..."

"Ne?" diye lafını kesti Tessa. "Burada içimi kurutarak yas tutmak mı? Bunu hayatımın sonuna dek yapabilirim, Aaron ve durmak için en ufak bir sebep bile görmem. Bunu yapmaktan korkuyorum, anlıyor musun? Öyle kolay olurdu ki! Öyle çekici geliyor ki, kendime güçlkle engel olabiliyorum, Aaron. Bunu yapmak bana neredeyse doğru görüldüğü için dehşete düşüyorum." Kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı. "Tek alternatifim çalışmaya başlamak. Luke da böyle yapmamı isterdi, bundan eminim. Ve çalışmazsam yaşamaya nasıl devam edebilirim? Artık nasıl yapıldığını bildiğim tek şey, çalışmak."

"Ama ya Maggie ne olacak? Gelip seninle yaşamak istiyor. Son sınıfı burada okuyabilir. Bunu yapmayı çok istiyor, Tessa. Onu yanına alacağını, sana yoldaş olacağını umuyor."

"Ah, Aaron, Aaron, Maggie bir melek ama bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamıyor. Okuldaki en önemli yılını feda etmeye hazır olabilir ama ben bunu yapmasına göz yumamam. So-

nunda kendini ispatlayıp lider olduğu bir okulu, tüm hedeflerine sonunda ulaşabileceği yılda bırakmasına nasıl izin veririm? Bunu nasıl yaparım? Nasıl, Aaron? Ne büyük bir bencillik olur, düşünse-ne! Son senesini orada okumayı hak ediyor, buna ihtiyacı olduğu-nu ikimiz de biliyoruz."

"Ben senin kadar emin değilim."

"Uzun, çok uzun bir süre için hayatta kalmak için işini kullanan bir kadın olacağım, Aaron. Hiç kimse beni rahatlatamaz. Tek çarem arka arkaya filmler çevirmek. Hâlâ işlevini kaybetmemiş bu yönümü kullanarak hayatta kalabileceğim. Sürekli hareket halinde olmalıyım, başımı işten kaldıramayacak kadar yoğun olmalıyım ve bunu sağlamak senin görevin. Maggie alıştığı ortamda kalıp okulu-na orada devam etmeli. On yedi yaşında bir kızı sırf bana yoldaş olsun diye setten sette sürüklediğimi düşünebiliyor musun? Bu ona çok büyük bir haksızlık olur. Bunu düşünemediğin için senden utanıyorum, Aaron! Bana düşünemeyeceği kadar çok yardımı oldu, ihtiyaç duyduğumda yanımdaydı ama artık kendi hayatına dönmemesinin zamanı geldi."

"Ortak bir hayatınız olmaması için hiçbir sebep yok," diye ısrar etti Aaron. "Bir yılını sana ayırmaması için de hiçbir sebep yok. Tessa, sahip olduğun tek aile o."

"Hayır, Aaron, hayır, hayır, olmaz," dedi Tessa konuya son noktayı koyarak. Luke'un ölümünden sonra onu saran uyuşukluktan kurtulmuştu ve artık Maggie için neyin doğru olduğunu görebiliyordu. Artık Maggie'ye gerçekleri anlatmak, tüm dünyaya onun kendi kızı olduğunu ilan etmek için özgürdü. Maggie onun ilk ve tek çocuğuydu ama bu açıklama, onu Tessa'ya o çok tatlı fakat yanlış 'yoldaşlık' görevinden daha kuvvetli bir güdüyle bağlayacaktı. Tessa, Maggie'ye kızı olduğunu söylemek, ondan destek almak, gençliğinden ve cesaretinden güç almak, ona annelik edebilmek için büyük bir istek duyuyordu. Onunla kenetlenme, sağlam bir

aile olma hayali bile muhteşemdi. Ama bu çok yanlış bir adım, büyük bir hata olurdu. Kendisini daha güçlü, daha az kırılgan hissedene dek beklemeliydi. Deliler gibi çalışarak yasını tutmalı, kendi kendisinin kederli, yaralı, boş bir gölgesi olmaktan çıkana dek bir an bile durmamalıydı.

"Yarın Maggie'yi geri göndereceğim," dedi Tessa tüm irade gücüyle. "Madison'ı arayıp dönüşünü ayarlayacağım. Evden çok uzun süre ayrı kaldı."

"Ona söylerim," dedi Aaron üzgünce. "Kendini seni terk ediyormuş gibi hissedecek."

Tessa, o konuşmamış gibi sözüne devam etti. "Bana istediğim işi bulmak için sadece bir haftan var, Aaron. Uzak bir yerde çekilecek kaliteli bir film yoksa önüne gelen herhangi bir teklifi kabul edebilirsin. Senaryonun kalitesi umurumda değil, yeter ki çekimler uzak bir yerde olsun. Bir hafta, Aaron. Bir hafta sonra yola çıkmak için hazır olacağım. Amazon'a bile gidebilirim. Bunu başarabileceğini biliyorsun. Sakın benimle tartışmaya kalkma çünkü kimsenin ne düşündüğü umurumda değil, senin bile, Aaron. Çok yakında çalışmaya başlamazsam işi tamamen bırakacağım. Luke... Luke ona ne olursa olsun hayattan elimi eteğimi çekmemi istemezdi. Benimle ne kadar gurur duyardı, hatırlıyor musun, Aaron?..."

21

Buna uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağım, diye düşündü Madison Webster yatak odasındaki yazı masasının başında otururken. Lisedeki son yılının sayısız faaliyetlerinden birine gitmek için merdivenlerden telaşa inen Maggie'nin ayak seslerini dinliyordu. O -o köylü- yakında evinden def olup gidecekti ve Madison o günü iple çekiyordu. Artık Maggie'ye bir yuva sunmak zorunda değildi ama mezun olana dek ona katlanması gerekiyordu. Aklında bu düşüncelerle hesaplarını incelemeye döndü.

On üç yıldır biriktirdiği para, yaptığı akıllıca yatırımlar sayesinde hiç erimemiş, aksine artmıştı. Borsanın 1987'deki çöküşünden birkaç ay önce içgüdülerine uyarak her şeyi satıp tüm varlığını nakde çevirmişti. Bununla birlikte uzun yıllar boyu yaptığı titiz harcamalarla biriktirip değerlendirdiği bu etkileyici miktar, Luke'un Tyler'a miras bıraktığı yirmi milyon doların yanında devede kulak kalıyordu. Luke'un karmaşık mirasının tüm işlemleri henüz sona ermemişti ama artık daha önce hayal edemeyecekleri kadar zengin olduklarını biliyorlardı. Madison yine de harcamalarında tutumlu davranmaya, o güne kadar yaptığı gibi kısıtlı alışveriş yapmaya devam ediyordu. Yaşam tarzlarında bir değişim olmamıştı.

Luke, şirketinin işlerini son derece iyi bir şekilde düzenlemiş, en üst düzeydeki altı adamına onar milyon dolar bırakmıştı. On yıl boyunca şirkette kalacaklarını ve Luke için çalışacaklarını taahhüt ettikleri takdirde bu parayı alabileceklerdi. Şirketin başına ise

uzun yıllar boyu sağ kolu olan Len Jones'u getirmişti. Çeşitli hayır kurumlarına toplam yetmiş milyon dolar bırakmıştı. Bunlar dışında her şey, tüm gayri menkuller ve şirketler Tessa'ya kalmıştı. Maggie'ye de otuz beş yaşına kadar Tessa'nın ayarladığı bir fonda kalacak yirmi milyon dolar bırakmıştı.

Luke diğerlerine yüz yetmiş milyon dolar bırakabildiyse Tessa'nın değeri kimbilir ne kadardır, diye düşündü Madison dudağının içini ısırarak. Hayal bile edemiyordu. Tessa'nın yerinde olsa onca parayı kesinlikle harcayamazdı. Bu düşünce onu rahatlatmıştı. Bir yaşam tarzına, ne kadar çok parası olursa olsun değiştirmeyecek kadar alışmak çok tuhaf ama bir o kadar da hoş ve güven verici bir durumdu.

Aslında, bilmediği ve öğrenmek için fazla üzerine gitmediği bir sebepten, gizli hazinesini korumak için şimdi daha güçlü bir istek duyuyordu. O para *gerçektir*. Madison'ın gözünde biriktirdiği bu para, miras kalan yirmi milyon dolardan kat be kat değerliydi ve kendisini çok zengin hissetmesini sağlıyordu. Zaten miras ona değil, kocasına kalmıştı.

Kendi ailesi iki nesildir eski zenginliğine sahip değildi ama paraları varmış, sadece harcamak istemiyorlarmış izlenimi yaratabilecek kadar akıllı ve becerikliydiler. İyi cilalanmış eski, çirkin gümüşler; modası geçmiş, vernikli maun mobilyalar; büyükannesinin yıpranmış, eski halıları; köpekler, çevresi tüm bunlarla sarılı olarak büyümüşü ve koşum takımları bakımlı, atı da güzel olduğu sürece arkadaşlarının parasız olduklarını tahmin edemeyeceğini biliyordu. Fikirlerine önem verdiği insanlar da sadece onlardı.

Ah, ama bir konuda fütursuzca harcama yapacaktı, bunun için kendine söz vermişti. Luke'un miras işlemleri tamamladığında özel bir kutlama yapacak, Maggie'nin kaldığı odaları tekrar döşeyecekti. Ondan kalan her izi silecek, onu hatırlatacak hiçbir şey bırakmayacaktı. O iri, gösterişli, fazla büyük göğüslü kız evinden ay-

rılıp üniversiteye postalanınca misafir odasını kendisi için bir çalışma odasına çevirecek, çiftliğin işlerini oradan idare edecekti. Tyler'ın bu işler için ne yeteneği ne de hevesi vardı. Müdür fiyatlar konusunda onay verirse birkaç iyi aygır satın alabilirdi ama ondan başka bir şey beklemek hata olurdu. Madison'ın çiftliği kâra geçirebilecek, daha önce uygulamaya koyamadığı planları vardı.

Maggie'ye gelince, Luke'un niyetinin genç kızın artık Tessa'nın sorumluluğu altına girmesi olduğu açıkça anlaşılıyordu. Üniversiteye gidecek yaşa geldiği için bir aile ortamına eskisi gibi ihtiyaç duymayacağını, artık hayatını Tessa ile sürdürme vaktinin geldiğini düşündüğü belliydi. Kardeşine biraz da Tessa katlansın, diye düşündü, bakalım onu sutyen giymeye razı edebilecek mi?

Her neyse, görünüşe bakılırsa Maggie tatillerinin çoğunu Barney'ye yapmasını söylediği gibi arkadaşlarıyla geçirecekti. O sorumsuz çocuk neredeyse bir yıldır eve uğramıyordu. Yaz aylarını bir arkadaşının Nevada'daki çiftliğinde, Noel ve Şükran Gününü ise Boston ve Philadelphia'da geçirmişti. Öyle popüler bir çocuktu ki kötü notları geri planda kalıyor, önemsenmiyordu. Önemli olan, Barney'nin, onu beş yıldan fazla bir süre önce Andover'a gönderdiklerinde edinmesini umduğu türden arkadaşlar ediniyor oluşuydu.

Tyler, Luke'un bıraktığı paranın, Maggie'yi ailelerinin arasına sokmakla yaptıkları fedakârlığa karşılık bir minnet işareti olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı ama Tanrı biliyor ya, Madison bu parayı *hak etmişti*. Aslında Luke'un onlara Maggie'ye bıraktığından daha fazlasını bırakması gerekirdi. Tyler onun üvey kardeşi, Maggie ise karısının kardeşiydi. Ama Madison'ın aksine Luke'un her zaman her konuda adil davrandığı iddia edilemezdi. O kızın on sekizinci doğum günü ve mezuniyetini kutlamak için bir parti verecekti, oysa Luke bu cömertliğini asla öğrenemeyeceğinden pekâlâ hiçbir şey yapmadan da durabilirdi. Bu partiyi vermek, Madison'ın büyüklüğüne yakışırdı.

Hava kısa bir süre sonra ata binilemeyecek kadar kararmış olacaktı ama Maggie ahırların civarında dolaşmaya devam etti ve boş ağılın çitinin üzerine tünedi. Alacakaranlık neredeyse çökmüştü. Sakin bir bahar akşamıydı. Günlerden cumaydı. Yani mezuniyetine tam bir hafta kalmıştı. Bütün atlar çayırlara salınmış, seyisler ve seyis yamakları evlerine, kendi hayatlarına dönmüşlerdi. Ahırların civarında Maggie'den başka kimse yoktu. Korku ve utançla dolu çocukluk günlerinin geçtiği açık alana bakınca içini dağlayan bir nostaljiye kapıldı. Oradan kurtulup üniversiteye gitmek için can atıyordu. Beyinsiz Tyler ve yılan Madison'ın evinde kendisini hiçbir zaman yuvasında gibi hissetmemişti. Madison ona ilk geldiği günden beri bir kez bile sevecenlikle bakmamıştı. Öylesine umursamazdı ki neyin doğru neyin yanlış olduğunu görebilmesi için onu eleştirmemişti bile. Övgü bir yana, onu eleştiriye bile layık görmemişti.

Madison'ın ondan hiç hoşlanmadığından artık kesinlikle emindi. Geçen onca yılda duygularında ve tavrında hiçbir değişiklik olmamıştı. Maggie bu gerçeğin verdiği acıya alışarak, onu kabullenerek büyümüştü. Madison'ın hiçbir zaman ifade edilmemiş, dile getirilmemiş ama asla azalmamış nefretini belli etmemesinin sebebi artık evli olan kızları Allison ve Candice'in evdeki varlığı olmalıydı. Bu düşmanlık, Luke'un ölümünün ardından kendini daha fazla hissettirmeye başlamıştı.

Hayır, içindeki sızı, bu evde geçirdiği yılların sona ereceği gerçeği yüzünden peydahlanmamıştı. Orada hiçbir zaman istenmemiş, sadece varlığına 'katlanılmıştı'. Evde onun için bir anne figürüne en yakın kişi, aşçı Elizabeth'di. Maggie on üç yıldan sonra bile kendini bir yabancı, davetsiz bir misafir, Webster ailesinin mahremiyetini bozan bir mütecaviz gibi hissediyordu. Sanki onu yanlarına almakla bir iyilik yapıyorlardı ama Maggie bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Duyduğu yakıcı kayıp hissi, sevgili koruyucusu Barney ile birlikte geçirdiği zamanlar içindi. Sadık şövalyesi Barney artık onu unutmuş, yeni dostlarıyla hareketli bir hayata başlamış, sürekli seyahat eder olmuştu. Ata ne kadar iyi bindiğini gösterip onu şaşırtmaya bile fırsatı olmamıştı Maggie'nin. Yıllardır baş başa verip eskiden yaptıkları gibi sohbet edememişlerdi. Barney evde çamaşırlarını yıkatıp ütületmesine yetecek kadar kalıyor, o sürenin tamamını da anne babası ve zengin arkadaşlarıyla birlikte geçiriyordu. Maggie'ye rastlarsa kısaca selamlıyor, sonra ilgisini hemen diğerlerine yöneltiyordu.

Tanrı Barney'nin de belasını versin, diye düşündü. Sadece on yedi buçuk yaşındaydı, Maggie ise bir hafta sonra on sekiz olacaktı. Olgun bir kadın, bir çocuk tarafından görmezden gelindiği için kendine acıyacak değildi ya. Barney hâlâ bir çocuktuk ve Maggie'nin aksine olgunlaşmasına daha uzun yıllar vardı.

Sınıf birincisiyim, diye düşündü Maggie hırsla. Kızlar arasında da çok popülerdi. Okul gazetesinin editörü, münazara takımının başkanı, bilgisayar konusunda neredeyse uzmandı. Smith, Vassar ve Michigan Üniversiteleri'ne kabul edilmişti ve birçok gerçek, yetişkin erkeğin olacağı Michigan'a gitmeye kararlıydı. Kız okulundan bıkmıştı. Maggie sosyeteye tanıtım partisi istemediği için Madison onu dostlarının oğullarıyla tanıştırmamış hatta buna memnun bile olmuştu. Maggie bunun farkındaydı. Sonuçta orada geçirdiği yıllarda erkeklerle pek bir deneyimi olmamıştı. Sınıf arkadaşlarının aptal erkek kardeşleri arasında onu en sevdiği atı kadar bile etkileyen olmamıştı.

Michigan'a gittikten sonra bir hafta bekleyip doğruca sağlık bölümüne gidip diyafram kullanmasının uygun olup olmadığını öğreneceğine dair kendi kendine söz verdi. Doğum kontrol hapı kullanmak istemiyordu, doğum kontrol yöntemleri üzerinde pek çok makale okumuştı. Diyafram yeterince güvenliydi.

Doğru erkekle ilk yılında karşılaşacağından emindi. Kendisi kadar hevesli, deneyime aç bir kızın bir erkek bulamayacağını hiç sanmıyordu. Bulduğunun doğru erkek olup olmaması da önemli değildi, ki büyük ihtimalle de olmayacaktı. Mümkün olduğunca çok erkeğe âşık olmak, çiçekten çiçeğe dolaşan bir balarısı gibi bir aşktan diğerine geçmek istiyordu. Maggie dört yıl boyunca doyasya aşk yaşayacağına dair kendi kendine söz verdi. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Üniversite eğitiminin dile getirilmeyen bir bölümü de bu değil miydi zaten? Derslerinden sınıfını geçmesine yetecek notlar alacak ama asıl eğitimini aşk üzerine yapacaktı.

Mezun olduktan sonra da New York'a gidecek ve harika bir iş bulduktan sonra beş yıl daha aşk yaşayacaktı. O zamana dek evliliği düşünmeyecekti bile. Hayattaki en büyük isteği, *ihtiyacı*, bir aileydi. Bütün çocukluğu bir aile özlemiyle geçmişti. Evlendiğinde evinde, çocuklarıyla beraber olacak, onları hiçbir zaman ihmal etmeyecekti. Annesinin onunla olduğu gibi o da çocuklarının yanında olacaktı. Annesini artık zar zor hatırlayabiliyordu. Anılar iyiden iyiye silikleşmişti, hepsi bölük pörçüktü. O kadar çok şey yapmak ve yaşamak istiyordu ki içi içine sığmıyordu. Her şeye sahip olmak istiyordu!

Hayatının uzun bir bölümünde bu sıkıcı at ülkesinde tıklılıp kalmıştı. Artık doyasya özgür olmak istiyordu. Burada yapılabilecekler çok kısıtlıydı. Dışarıda koskoca bir dünya ve sayısız fırsat vardı, yeni hayatı onu bekliyordu. Maggie, her anının tadını çıkaracağına dair kendine söz verdi. Çok başarılı olacağını biliyordu, bu güveni iliklerinde hissediyordu. Kendini güçlü, parlak bir kılıç gibi keskin ve kararlı hissediyordu. Önündeki heyecan verici maceraları düşünerek derin bir nefes aldı. Dünyaya ve karşısına çıkacak sürprizlere hazırdı, hatta hazır kelimesi içinde bulunduğu ruh halini anlatmak için yetersiz kalıyordu!

"Hey," dedi biri arkasından usulca.

Maggie öyle şaşırmıştı ki neredeyse tünediği çitin üzerinden düşecekti. Bir çift kaslı, güçlü kol son anda onu belinden yakaladı.

"Hiçbir şey söyleme, benim, Barney," diye fısıldadı kulağına ve onu yere bıraktı. Karşılıklı ayakta duruyorlardı.

"Burada ne arıyorsun? Okuldan önümüzdeki hafta dönmen gerekiyordu. Neler oluyor? Niçin fısıldıyorsun?"

"Okuldan atıldım."

"Kahretsin! Neden?"

"Esrar partisi. Malı aldım, diğer çocuklar beni odamda bekliyordu. Odaya giderken enselendim."

"Off, Barney, seni salak! Seni *geri zekâlı*, hayatını mahvettin. Tanrım! Diğerlerine ne oldu?"

"Niyetimin ne olduğundan haberleri yokmuş gibi davrandılar. Sözde onlara bir sürpriz yapmışım."

"Ne iyi çocuklarmış."

"Niye suça ortak olsunlar ki? Ne de olsa üstlerinde otlar yakalanmadılar. Ben olsam ben de aynı şeyi yapardım. Neyse, sonuçta okuldan atıldım."

"Buraya nasıl geldin?"

"Motosikletimle. İkinci el bir Harley'm var. Elden geçirdim ve yepyeni yaptım, kasabada bir garajda tutuyorum. Motosikletler benim hayatım. Bu konuda ne kadar iyi olduğuma inanamazsın."

"Vay canına, bak şu müthiş motosikletçiye," diye homurdandı Maggie.

"Üstüne bastın," diye sırtı Barney.

"Anne ve baba Webster buna ne diyecek?"

"İşte o noktada vaziyet biraz güçleşebilir. Haydi malzeme odasına gidip uygun bir yalan bulalım."

"Barney, aklın bir karış havada. Okuldan durumu belirten bir yazı gelecektir. Alcatraz'dan kaçmak bile senin için daha kolay olur."

"Zaten Alcatraz'dan kaçmış sayılıyım, atılır atılmaz yola koyuldum. Eşyalarımı bile toplamadım. Motosikletime atladığım gibi eve geldim."

"Alcatraz ha? Okulunu sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, pek sayılmaz. Dersler konusunda çok kötüyüm ama mekanik üzerine bir dahi sayılıyım. Okulda başarılı olmaya uğraştım ama aklım ve kalbim başka yerdeydi. Pek çok arkadaş edindim ama hepsi de babalarının birer kopyası olma yolunda ve bu da hiç bana göre değil. Ben ellerimi kullanarak çalışmak, bir motosiklet dükkânı açmak istiyorum -bu en büyük hayalim- ama bunları anemlere söyleyemem çünkü bana asla izin vermeyeceklerini biliyorum. İşçi sınıfından bir evlat! Beni kabul edecek onuncu sınıf bir üniversitede okutacaklar, biliyorum. Hatta beni kabul etmeleri için rüşvet bile verebilirler."

Malzeme odasının kapısını açtı, ışığı yaktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Oh be! Sonunda güvenli bir yerdeyim. Hâlâ bir atın üzerinde durmaya çalışıyor olabileceğini düşünerek ilk buraya geldim. Motosikletini ambarın arkasında bıraktım."

"Atların üzerinde gayet iyi durabiliyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Birbirlerine sırtarak karşılıklı durdular. Tekrar görüşmenin verdiği mutluluğu saklayamıyorlardı. Maggie, daha önce birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmediğini düşündü. Aniden gülümsemeleri soldu ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Zaman sanki daha yavaş ilerlemeye başlamıştı. Barney'nin boyu çok uzamıştı, bir sekseni geçmiş gibi görünüyordu. Dalgalı sarı saçlarından bir perçem alnına düşmüştü. Yüzü güneşten bronzlaşmış, sağlıklı bir renk almıştı. Bir çocuğa ait tatlı yüzünün hatları neredeyse bir erkeğinki-

ler gibi sertleşmiş ama henüz değişimini tamamlamamıştı. Beş ya-
şındaki halini hatırlatan sadece şirin gülümseyişi ve çilleriydi.

"Duramadığına bahse girerim," dedi. "Eminim yine kıcını kur-
tarmam gerekecek."

"Nesine?" diye meydan okudu Maggie.

"Bir öpücük."

"Ne biçim bir iddia bu? Ata binemezsem seni öpeceğim, bi-
nersem de sen mi beni öpeceksin? Tura gelirse sen kazanacak, ya-
zı gelirse ben kaybedeceğim öyle mi? Sağ ol, ben almayayım."

"Tamam, iddia yok. Sana inanıyorum. Ne kadar seksi ve güzel
bir kız olduğunun farkında mısın?"

"Elbette."

"Eh, ben değilim." Yüzünü iki eliyle kavradı ve onu tutkuyla
öptü. Uzun, tatlı, Maggie'nin içine bir sıcaklık yayılmasına sebep
olan soluk kesici bir öpücüktü. Tüm kalbiyle bu öpücüğe karşılık
verirken gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Malzeme odası etrafında fır
dönüyordu; dizginler ve eyerler, av kasketleri, sıra sıra dizilmiş ci-
lalanmış çizmeler, düzinelerce at resmi, her şey bulanıklaşmıştı.
Maggie'nin başı döndü ve sendeledi. Barney'nin güçlü kolları yere
yığılmasına engel olmuştu.

"Hoşuna gitti," dedi aldığı karşılığın verdiği şaşkınlıkla.

"Evet. Daha fazlasını istiyorum. Şurada, kanepede."

"Maggie, aramızda kan bağı falan yok, değil mi?"

"Kuzen bile değiliz, sadece iki eski dostuz."

"Tanrım," diye inledi Barney. "Muhteşemsin, çok gelişmişsin.
Şimdiye kadar neredeydim ben?"

"Beni fark edemeyecek kadar meşguldün."

"Kahrolası sersemin tekiyim."

"Öylesin. Kapa çeneni." Aralık duran meraklı, masum, dolgun
dudaklarını ona uzattı ve içini yakan bir açlıkla inledi. Duyduğu ih-
tiyaca hareketleri hızlandı, telaşla Barney'nin dilini aradı. Dilinin

kendi diline dokunduğunu, ağzının içinde keşfe çıktığını hissettiğindeyse zevkle titredi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başını kendine daha da çekti ve tüm yüzünü öpücüklerle boğdu. Teninin alışılmadık, güzel kokusunu oburca içine çekiyordu. Onu hızla itip tekrar kendine çekti ve boynunu, kulaklarını, alnını öptü. Aralarda hep sıcak dudaklarına ve utanç hissinden yoksun, hevesli, kıvrak diline dönüyordu. Ah, Barney bir erkek olmuştu, daha önce hiç karşılaşmadığı, hiç tanımadığı yabancı bir erkek olup çıkmıştı. Onu seviyorum, diye düşündü Maggie. Onu bir kadının bir erkeği sevdiği gibi seviyordu.

"Göğüslerini hissetmeliyim," diye mırıldandı Barney genç kızın dudaklarının arasından. Maggie hemen bluzunun önünü açtı ve göğüslerini Barney'nin ellerinin ve dudaklarının dokunuşuna sundu. Sıcak, sert, yoğun dokunuşlarını hissettiğindeyse zevkle nefesini tuttu. Kendi dokunuşundan öylesine farklıydı ki! Önünde yepyeni bir dünyanın kapıları açıldı. Göğüs uçlarını ağgözlülükle öpen Barney'nin altında yatarak vücudunu ona doğru yükseltti. Kot pantolonunun içindeki uyarılmış penisini, Maggie'nin kasıklarına sürüyordu. Bir dakika sonra ikisi de tamamen giyinik halde doyuma ulaştı. Barney boğukça inledi. Soluk soluğa kalmışlardı.

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar sarsılmış, hareket edemeyecek kadar şaşkın bir halde birbirlerine sıkıca sarılarak yattılar. Bir süre sonra Maggie, Barney'nin altından kalktı ve yanına uzanarak ona tekrar sarıldı. Barney, yaşadığı doyumun şiddetiyle hâlâ şaşkın, Maggie ise daha önce hiç yaşamadığı bu hazla bitkindi.

"Bir şey yapmadık bile," dedi sonunda Barney.

"Yapmadık mı?"

"Sayılmaz."

"Ben daha önce hiç yapmadım. Ya sen?"

"Evet, ama az. Çok... hızlısın."

"Bu iyi anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle. Maggie, tekrar yapmak istiyorum."

"Ben de."

"Bu kez bana dokun lütfen, lütfen dokun. Seni her zaman sevdim, Maggie."

"Biliyorum."

"Kot pantolonunu çıkarabilir misin? Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Tamam ama sadece dokunacaksın, daha fazlası değil."

"Söz veriyorum."

Birkaç saniye sonra ikisi de çırılçıplaktı. Birbirlerini öpüyorlar, tadıyorlar, vücutlarının en gizli noktalarını keşfediyorlardı. Merak ve çıldırtan bir ihtiyaçla en mahrem noktalarına dokunmaya başladılar. Kısa bir süre sonra patlamalara benzer sarsıcı orgazmlarla kendilerinden geçtiler. Bu yaşadıklarını ikisi de ömürleri boyunca unutmayacaklar.

Barney malzeme odasında uyumaya hazırlanırken Maggie de arka kapıdan eve girerek sessizce odasına çıktı. Biriyle karşılaşması ihtimaline karşı doğal görünmek için elinden geleni yapmıştı ama kimseyi görmedi. Titrek adımlarla çabucak içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Kendisini kokladı. Daha önce hiç üzerine seks kokusu sinmemişti ama ilk yapması gerekenin bir duş almak olduğunu içgüdüsel olarak bildi. Keskin koku her yerine, ellerine, kot pantolonuna hatta saçlarına bile sinmişti. Barney'nin ve vücudunun muhteşem kokusunu her an hissedebiliyordu. Birinin kapıyı çalıp neden yemeğe inmediğini sorma tehlikesi olmasa Barney ile birbirine karışmış kendi kokusunun tadını doyasıya çıkarırdı.

Duştan çıktıktan sonra temiz pijamalar giydi ve yatağa girdi. Böylece biri neden yemeğe inmediğini soracak olursa kendini yiyebilecek kadar iyi hissetmediğini söyleyebilirdi. Işığı söndürdü, başını yastığına dayadı ve sonunda olanları düşünmeye başladı.

Önce tek düşünebildiği Barney'ydi. Birlikte oldukları anları hatırlayınca yine baştan aşağı titredi ve tüm sinir uçları ayaklandı. Maggie genç adamın sahip olduğu güce şaşırılmıştı. Barney isteseydi, kendisine engel olmayacağını biliyordu. Onu öylesine çok arzuluyordu ki aklını toplayıp doğru düzgün düşünmeye başlamadan önce kendi kendini tatmin etmek zorunda kaldı.

Barney on yedi buçuk yaşında, diye düşündü Maggie nefesleri normal ritmine dönünce. Artık durumu soğukkanlılıkla düşünebiliyordu. Bacaklarının arasındaki organın Maggie'ye çılgınca şeyler yaptıracak kadar büyük bir güce sahip olduğu yarı-çocuk bir erkekti.

Hayır. Bu sözcük bir uyarı gibi ruhunun derinliklerinden zihnine doğru yükseldi. Onunla malzeme odasında bir daha buluşursa sonuna kadar gideceklerini biliyordu. Karşı koymayı denemek faydasız olacaktı. Barney'nin yarına kadar motosikletine atlayıp prezervatif almaya gideceğinden emindi. Maggie'yi bunun yeterince güvenli olduğuna kolayca ikna edecekti çünkü o da en az Barney kadar istiyor olacaktı. *Hayır!*

Öyle korkmuştu ki neredeyse aklı başından gitmişti. Kendini tekrar onun kollarında bulursa, onunla öpüşür, kokusunu alırsa asla duramazdı. Birbirlerine bu akşam yaptıkları gibi tutkuyla dokunacak olurlarsa geri dönüşleri olmazdı. Yakışıklı, sevgili Barney, olmaz! Artık seks hakkında birkaç saat önce bildiklerinin on kat fazlasını biliyordu ve onu istemekten asla vazgeçmeyecekti. *Ama onunla sevişmeyecekti.*

Yapmamalıydı. Buna cesaret edemezdi. Yapmaması için çok fazla sebep vardı. Soğukkanlılıkla düşünüyordu. Kendilerini tutku ve şehvetin içine bırakamazlardı. Bir daha kurtulamayabilirler, ikisinin hayatı da mahvolabilirdi.

Aralarında hiçbir kan bağı yoktu ve Barney fazlasıyla çekiciydi ama birlikte olmalarının beraberinde büyük riskler getireceği

muhakkaktı. Bir ilişkiye girdikleri takdirde birlikte olmak için her şeyi yapacaklarını, her şartı zorlayacaklarını biliyordu. Bu anların birinde yakalanacaklar ve yerin dibine geçeceklerdi. Tyler veya Madison'ın onları yakaladığını düşünemiyordu. Buna fırsat vere mezdi!

Maggie üniversiteye gidecekti, Barney ise okuldan atılmıştı ve geri dönmeye niyeti yoktu. Maggie'nin önünde maceralarla dolu yıllar vardı, Barney'nin tek amacıysa bir motosiklet dükkânı açmaktı. Maggie durumlarını soğuk bir gerçekçilikle değerlendirmek için kendini zorluyordu. Her ikisinin de önünde uzun yıllar vardı ama hayattan beklentileri farklıydı. Sadece seks yetmeyecekti. Çocuksu aşkları da öyle. Gerçek dünya onları dişlileri arasında acımasızca ezecekti. Daha çok gençtiler. İkisi de birer çocuk sayılırdı.

Macera isteğine ve tüm dünyayı keşfetme hevesine ne olmuştu? Bu soruyu kendisine sorar sormaz cevabı zihninde belirdi. Hiçbir şey olmamıştı. Hâlâ aynı hedeflere, aynı emellere sahipti. Barney'nin çıkagelmesi temel isteklerinde bir değişiklik yaratmamıştı. Zamanlama çok kötüydü. Hayallerinden Barney için vazgeçemedi. Tatlı, sevecen, harika Barney... onu hiçbir zaman unutmayacaktı ama onun için hedeflerini bir kenara bırakamazdı. Artık bitmişti. Bitmesi gerekiyordu. Başka seçenek yoktu. Asla olmayacaktı.

Maggie gözyaşları yanaklarından süzülürken bunun ilk tek gecelik aşkı olduğunu düşündü.

Ertesi gün öğle yemeğinde Maggie kendini masada yalnız buldu.

"Amcam ve yengem nerede?" diye sordu Elizabeth'e onu yalnız yakalar yakalamaz.

"Barney'nin okuluna uçtular. Kahvaltıda duyduğum buydu. Büyük bir sorun varmış ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Etrafta başka biri... gördün mü?"

"Bahse girerim benim bildiklerimden fazlasını biliyorsundur."

"Neden böyle söyledin?" diye masumca sordu Maggie.

"Çünkü sabah geldiğimde Barney buralarda dolanıyordu. Gitmeden önce mutfaktaki yemeklerin yarısını silip süpürdü."

"Barney mi? Burada ne arıyormuş?"

"Sen biliyorsundur diye düşünüyordum."

"Hiçbir fikrim yok."

Maggie hiç acele etmeyerek ahırlara doğru yürüdü. Barney ambarda veya malzeme odasında olamazdı zira oralarda fark edilme olasılığı çok yüksekti.

"Tanrım, hiç gelmeyeceksin sandım," dedi Barney ağaçların ardından çıkarak. "Buraya gel, buraya gel, sevgili Maggie. Bütün gece seni düşündüm."

"Hayır, Barney," dedi Maggie dar yolun ortasında durarak. "Dün akşam olanlar şimdiye kadar yaşadığım en harika, en heyecan verici deneyimdi. Bir rüya gibiydi, Barney. Ama tekrar yapmam, seni öpemem bile."

Genç adamın yüzünde beliren acı, yüreğini sızlattı ama kararlı bir şekilde ona bakmayı sürdürdü.

"Birlikte olamayız. Seni, daha fazla sevmeye cesaret edemeyecek kadar çok seviyorum."

"Saçmalık!"

"Sana göre öyle olabilir ama benim için değil."

"Buraya gel ve ne anlatmaya çalıştığını açıkla."

"Hayır. Eve geri dönüyorum. Sadece sana söylemek için geldim. Ve bir şey daha var. Annelerin Andover'a gittiklerini ve ne yapıp edip seni geri almalarını sağlayacaklarını biliyorum ama bence istediğin şeyi, ne konuda başarılıysan onu yapmalısın. New York'a git ve motosikletlerinle uğraş. Kalbinin gösterdiği yolda ilerle. Seni zorlayıp yönlendirmelerine izin verme. Kendi hayatını kendin kur. Sen onlardan farklısın."

"Buraya kadar gelişinin sebebi bana hayatım konusunda öğütler vermek mi?" diye sordu Barney şaşkıncı.

"Evet. Paraya ihtiyacın var mı?"

"Tanrım!"

"Var mı, Barney?"

"Hayır, yeterince param var."

"New York'taki adresini bana bildirecek misin?"

"Ziyarettime gelecek misin?"

"Bilmiyorum, belki bir gün. nce niversiteye gitmem gerek, Barney. İkimiz de bymeliyiz."

"Tanrım, haklı olmandan nefret ediyorum."

"Demek sen de farkındasın."

"Evet. Kahretsin ki fazla genciz. şimdilik. Her zaman genç olmayacağız, Maggie, bunu unutma. Beni unutma. Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Seni daima seveceğim. Sen benimsin, Maggie. Gitsem iyi olacak. Sana yerimi bildiririm. Bana bir öpücük ver yeter."

"Borcum olsun. pşrsek kendimizi dn bıraktığımız yerde buluruz. İyi şanslar, sevgili Barney. İyi şanslar, iyi yolculuklar ve gle gle, sevgilim."

22

"Maggie, bulabildiğin ilk fırsatta mutfağa gel, sana bir şey soracağım," diye fısıldadı Elizabeth gizemli bir edayla. Cuma günüydü. Ertesi akşam Maggie'nin doğum günü partisi vardı. Luke'un Tyler'a bıraktığı miktarı göz önüne alan Madison, bir kutlama yapma görevinin kendisine ait olduğunu gönülsüzce kabullenmiş ve parti verilmesine karar vermişti. Luke'un niçin Maggie'ye Tyler'la aynı miktarda para bıraktığını ise hâlâ anlayabilmiş değildi. Onların hakkının daha fazla olması gerekirdi.

Barney'nin okuldan atılmasından sonraki hafta Maggie, Websterlar'ı neredeyse hiç görmemişti. Tyler ve Madison oğullarına müthiş kızgındılar. Onu bir an önce bulup bir başka okula kaydettirmek, böylece üniversite yolunun kapanmasını önlemek istiyorlardı. Maggie'nin doğum günü partisi hazırlıklarını tamamen Elizabeth'e devretmiş olmasa Madison muhtemelen partiyi unutacaktı. Neyse ki diğer kızların mezuniyetlerinde ve düğünlerinde her şeyi ayarlamış olan Elizabeth, yirmi üç kız için verilecek bu partiyi Madison'dan talimat almadan hazırlayabilecek yetenekteydi. Maggie geniş mutfağa girerken Elizabeth'in ertesi akşam için nasıl bir sürpriz hazırlıyor olabileceğini düşünüyordu.

"Doğum günü pastamı bana önceden göstermeyeceksin, değil mi?" diye sordu Elizabeth'in beline sarılıp yanaklarından öptükten sonra. "Damatların gelinleri düğünden önce görmeleri gibi bu da uğursuzluk sayılmaz mı?"

"Kilere gel, Maggie," dedi Elizabeth alışılmadık bir ciddiyetle. "Bununla ne yapacağımı bilemedim." Maggie'ye üzerinde adı yazılı bir zarf uzattı. "Al, oku."

Maggie zarfı açıp içinden çıkan tek sayfada yazılı olanları okudu. Barney'den kısa bir nottu. Aşçıdan mektubu sadece Maggie'ye vermesini rica ediyordu. New York'taki adresini bildiriyordu. İyi olduğunu söylüyor, yerini anne ve babasının bilmemesi konusunda ısrar ediyordu. Bir iş bulup kendi ayakları üzerinde durmaya başlamadan önce yerini onlara söylemeyecekti. Okula dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Elizabeth. "Bunu Bayan Webster'a göstersem mi?"

"Bana ver," dedi Maggie. "Onun için çok endişeliler. İyi olduğunu bilmeleri gerek."

Rahatlayan Elizabeth mektubu ona verdi ve hazırlıklara geri döndü. Maggie adresi ezberledi ve notu yırtarak küçük parçalara ayırdıktan sonra çöpe attı. O gün kasabadaki bankaya gidip tüm parasını çekerek Barney'ye göndermeye karar verdi. Geri ödeyebileceği zamana dek ona biraz destek olmuş olurdu. Fazla parasının olmadığını biliyordu. Maggie ise harçlıklarının büyük bir kısmını biriktirmişti.

Tyler ve Madison'ın öğle yemeği için eve dönmesini sabırsızca bekledi.

"Siz dışarıdayken Barney aradı," dedi geldiklerinde. "Çok iyi olduğunu, okula kesinlikle dönmeyeceğini ve onun için endişelenmenize gerek olmadığını söyledi. Kendine iş arıyormuş."

"Endişelenmemize gerek yok muymuş?" diye haykırdı Madison öfkeyle. "Bütün bu olanlardan sonra endişelenmeyecekmişiz, öyle mi?" Oğlunun iyi olduğunu öğrenince rahatlamıştı ama çok öfkeliydi. "Neredeymiş?"

"Sordum ama söylemedi, üzgünüm."

"Tanrım, o aptal çocuğu bir elime geçirebilseydim," dedi Tyler öfkeyle. "Kim olduğunu sanıyor? Bize nasıl böyle davranabiliyor? Geleceğini mahvettiğini göremiyor mu? Bir işmiş, onu kim işe alır ki? Tıpkı kendisi gibi okuldan atılmış bir grup serseriyle marihuana içiyordur mutlaka. Onun için yaptığımız onca şeye yazık oldu! Herhangi bir yerde olabilir."

"Gayet akıllı başında konuşuyordu," dedi Maggie araya girmeye cesaret ederek. "Uyuşturucu almış gibi değildi."

"Sanki bunu telefonda anlayabilirmişsin gibi," dedi Madison yüzünü buruşturarak. "Neden daha fazla bilgi almaya uğraşmadın? Bahse girerim denememiştir bile. Onu nasıl bulacağız? Ne cüretle bizden saklanır?"

"Denedim," diye itiraz etti Maggie. "Ama kendi istediklerini yapmaya kararlı."

"Off, kendi istedikleriymiş! O ne istediğini nereden bilecek? Elimiz kolumuz bağlı. Parası bitip kös kös geri dönene kadar bekleyeceğiz. Barney'yi tanıyorsam dönmeye mecbur kalacaktır. Ah Maggie, sabah çok erken çıktığımız için sana söyleyemedim, Tessa yarın akşam partiye gelecek. Bir sürpriz olması gerekiyordu ama kafam öyle meşgul ki bir de bunu düşünemeyeceğim." Tessa'nın kendini beğenmişliğine de Maggie'ye de lanet olsun, diye düşündü. Telefonda Barney'nin nerede olduğunu ne yapıp edip öğrenmeliydi ama bu ikisi küçüklüklerinden beri suç ortağıydı.

"Tessa mı geliyor?" diye sordu Maggie neşeyle.

"Londra'da Concorde'a binecek ve yarın sabah Carlyle'da olacakmış. Parti başlamadan önce burada olacak, geceyi otelde geçirecek ve pazar günü geri dönecek."

"Oh, inanamıyorum!" Maggie çok mutlu olmuştu. Tessa'yı doğum gününde görebileceğini hiç sanmıyordu. Hatta aylar önce bundan umudunu kesmişti.

Tessa, Luke'un neredeyse bir yıl önceki ölümünden kısa bir süre sonra planladığı gibi tekrar çalışmaya başlamıştı. Bir Yunan köyünde çekilen önemli bir filmde, grip olan Michelle Pfeiffer'ın rolünü son anda almıştı. Filmin çekimleri dört ay sürmüştü. Sonra, sadece bir haftalık kostüm hazırlığının ardından bir Merchant-Ivory yapımı için İngiltere'ye geçmişti. Şimdi de bir Jaffe/Lansing prodüksiyonunun ilk günlerindeydi. Çekimler Paris ve Londra civarında yapılacaktı.

Tessa, Beverly Hills'deki evi, Teksas'taki çiftliği ve Cap-Ferrat'daki villayı satmıştı. "Kalbi Kırık Yıldız Geçmişte Kalan Mutluluğu Yaşadığı Yerlere Tekrar Dönmeyecek," deniyordu *People* dergisindeki yazıda. Maggie haklı olduklarını düşünmüştü.

Tessa mücevherlerini her yerde yanında taşıyor gibiydi. Önceki yıl başına sadece birkaç fotoğrafı yansımıştı. Bu nadir fotoğraflar, iş arkadaşlarıyla sarılmış olduğu bir yemekte, deniz kenarındaki küçük bir Yunan *café*'sinde ve iki kez de pek bilinmeyen İngiliz *pub*'larında çekilmişti. Böyle yerler için uygun olmamasına rağmen Tessa'nın boynunun ve bileklerinin mücevherlerle kaplı olduğu görülebiliyordu. Günlük kıyafetler giymiş arkadaşlarının yanında kargaların arasındaki bir tavus kuşu gibi görünüyordu. Maggie, fotoğrafı gördüğünde, Luke'un verdiği mücevherlere bir zırhmış gibi sarınma ihtiyacı duyuyor, diye düşünmüştü üzgünce.

Tessa ona birkaç kartpostal atmıştı ama hiçbirinde Amerika'ya dönmekten bahsetmiyordu. Maggie, sonunda Tessa'nın planlarını öğrenmek için Aaron Zucker'ı aramaya karar vermişti.

"Bana söylediklerini yapıyorum, daha fazlası elimden gelmiyor," demişti Aaron yakınlıkla. "Ona uygun bir rol olduğunu düşündüğüm her senaryoyu Tessa'ya postallıyorum ve seçimini yapmasını bekliyorum. Beynini okuyamam ki. Kendimi bir menajerden çok postacı gibi hissediyorum. Senaryolar yağmur gibi yağıyor ama Tessa benim fikrimi hiç sormuyor, tavsiyemi istemiyor. Anla-

dığım kadarıyla kendisini düşünemeyecek kadar meşgul etmekten başka bir amacı yok. Sanırım bu da yas tutmanın bir yolu ama kendisine hissedebilmek için yeteri kadar zaman tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum doğrusu."

"Galiba hayatta en son istediği şey hissetmek," demişti Maggie.

"Ama böyle bir hayat yaşanabilir mi?"

"Bilmiyorum, Aaron. Tessa'yı buna cevap verebilecek kadar iyi tanımıyorum."

"Nasıl olur, Maggie? Onu doğduğundan beri tanıyorsun. O senin ablan."

"Bilmek ve tanımak ayrı şeyler. Onunla çok az zaman geçirebildim ve çoğunda da çocuktum zaten. Her ziyaretim ayrı bir mutluluk, muhteşem bir macera oluyordu, karşıdaki insanı tanıyabileceğin normal koşullar, sıradan günler söz konusu değildi yani. Benim gibi ondan çok daha genç birine, kardeşi bile olsa tüm ruhunu açıp içini dökmesini bekleyemezsin. Sen, Roddy, Fiona... hepiniz Tessa'yı benden daha iyi tanıyorsunuz. Benim gözümde o, başka bir gezegende yaşayan, arada sırada görüştüğümüz, benimle ciddi konuları hiç konuşmayan, mücevherlerini takmama izin veren muhteşem bir yabancı. Bugüne kadar aramızda iki yetişkine göre bir ilişki olmadı."

"Bana bilmediğim bir şey söyle, Maggie. Film yıldızları böyledir işte. Ama artık onu daha iyi tanıyabilecek yaşa geldir," dedi Aaron avuturcasına. "Yeni bir başlangıç yapabilirsiniz."

"Bir çekimden diğerine koşmayı keserse belki bu dediğin olur."

"Haklısın, ufaklık. Bu filmden sonra ne yapacağını öğrenir öğrenmez seni arayıp haber veririm."

Maggie, Aaron ile konuştuktan sonra kendisini Tessa'dan iyice uzak hissederek buruk bir halde telefonu kapatmıştı. Daha ön-

celeri hiç olmazsa bir sonraki ziyaretinin hayaliyle umutlanıp mutlu olabiliyordu.

"Tessa bir parti için fazla zahmete giriyor," dedi Madison soğukça. Maggie'nin mutluluğundan rahatsız olmuştu.

Tam Tessa'ya göre, diye düşünüyordu. Yılın üç yüz altmış dört günü kardeşini başkalarının üstüne atıyor, yılda sadece bir gün gelerek girdiği sözde zahmetle kardeşinin gönlünü kazanıyordu.

"Evet, Madison, öyle, öyle!" Maggie yutkundu ve koşarak odasına çıktı çünkü mutluluktan ağlamak üzereydi. Tessa geliyordu! Onu görmeye geliyordu!

İki gün önce Tessa kendini aniden prodüksiyon işlerinden kurtulmuş buldu. Önünde bomboş, koca bir gün vardı. Londra, en harika günlerinden birini yaşıyordu. Parlak gökyüzünün altında tüm azametiyle yayılıyordu. Bir mükemmellik abidesi gibiydi. İnsanın içinde hiçbir kusuru yokmuş gibi bir his uyandırıyor. Yılda bir kez yaşanan o muhteşem bahar günüydü. Eski parklardaki eski ağaçlar taze yapraklarıyla baharı kutluyordu. En tutucu İngiliz erkekleri bile şemsiyelerini evde bırakmışlar, muhafazakâr İngiliz hanımları kendilerine yeni şapkalar almaya niyetlenmişlerdi. Pencere kenarlarındaki saksılardaki çiçekler, mükemmel başlarını tap-taze havaya doğru kaldırmışlardı.

Tessa, St. James Parkı'nda çadır bezinden bir sandalyeye yayılmış, yüksek ağaçların tepesinden geçerek gökyüzünün derin masivinde ilerleyen üç küçük bulutu izliyordu. Her gün böyleyse burada rahatlıkla yaşayabilirim, diye düşündü tembelce. Önceki kış burada geçirmemiş olsaydı Londra'da bir ev satın alabilirdi. Sokak lambaları kış aylarında öğleden sonra dörtte yakılıyordu. İnsanın içinde sürekli alacakaranlıkta yaşanıyormuş hissi baş gösteriyordu. Belki kış aylarında gelmezdi ama bahçeli, küçük bir ev alabilirdi.

Sadece ilkbahar ve gz aylarında kalırdı. Böylece otellerden de kurtulmuş olurdu. Tessa, birdenbire planlar yaptığını fark etti ve şaşaladı. Luke'un ölümünden sonra geleceği ilk dşnşyd bu. Canlanarak sandalyesinden kalktı ve parkta hızlı adımlarla yürümeye başladı. İyice düşüncelere dalmış, çevresiyle ilgisi kesilmişti.

Herhangi bir plan yapabilmesi, hayata geri döndüğüne dair bir işaretti. Yas dönemi sona eriyor, Luke'un ölümünün ardından yıkılan Tessa, tekrar canlanıyordu. Luke'un ardından yas tutmak, görünmez bir yaraya sahip olmak gibiydi. Yarasının iyileştiğini sadece beyninin işleyiş biğimiyle anlayabiliyordu. Yaşamak için kendini zorlamış, günlere *katlanarak* sonunda bu noktaya gelmişti. Her sabah yataktan ancak irade gücüyle çıkabilmiş, bir robot gibi sete gidip çalışmıştı. Geleceği hiç düşünmemişti. Artık kendine bir ev alma planları yapabildiğine göre yarasını iyileştirecek kadar zaman geçmiş olmalıydı. Planlar yapabiliyorsam Maggie ile birlikte yaşamaya da artık hazırım demektir, diye düşündü neşeyle. Artık yarası kapanmıştı, Maggie'yi kendi acısının içine çekmeyecek, ona tutunmayacaktı. Onunla sadece onu düşündüğü için birlikte olabilecek, önceliği ona verebilecekti. Maggie'yi yanına almayıp mezun olmasını beklemekle ne iyi etmişti. Maggie bu yılı onunla geçirmiş olsa çok mutsuz olurdu, Tessa bundan emindi. Her gününü ölesiye çalışmaya ayırarak sevdiklerinden hiçbirini kederine dahil etmemiş, yasını onları zmeden tutmuştu.

Hızla otele dönerken, Maggie cumartesi günü on sekizini dolduracak, diye düşündü. On sekiz, kızı on sekiz olacaktı! Concorde'da mutlaka bir yer bulmalıydı. Gerçeği kızıdan daha fazla saklayamazdı. Her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Maggie, niversiteye başlamadan önce yazı onunla Londra'da geçirebilirdi. Ana kız olmayı öğrenmek için önlerinde aylar olacaktı... ona her şeyi anlattıktan sonra Maggie onu kabul ederse elbette.

Tessa koşmaya başladı. Yapılacak çok fazla şey, düşünülecek çok fazla plan vardı. Umutlanmak için de bir o kadar sebep...

Maggie doğum günü sabahı erkenden uyandı. O günün çok önemli olduğunu hissediyordu. Çok karmaşık rüyalar görmüştü. Rüyasında yaldızlı krema bulutlarının üzerinde dans ettiğini hatırlıyordu ama uyanır uyanmaz hepsi hafızasından silindi ve geride hoş bir hafiflik hissi bıraktı.

Duştan çıktıktan sonra inci kolyesini taktı ve banyodaki boy aynasında çıplak vücudunu inceledi. Yumuşak vücudunun çekici hatlarını ve kıvrımlarını her açıdan seyretti. Sonra, çılgın bir an, ardından bıraktığı çocuğun anısına banyoda hoplayıp zıpladı ve poposunu aynaya doğru alayla salladı. Giyinirken bunun hayatındaki en önemli günlerden biri olduğunu düşünüyordu.

On sekiz yaş bir dönüm noktasıydı. Geleceğine doğru attığı dev bir adım, yetişkin olduğuna dair kimsenin inkâr edemeyeceği bir kanıttı. Sonunda o sihirli gün gelip çatmıştı. Tessa da gelince her şey tam anlamıyla mükemmel olacaktı. Concorde'un sabah erkenden Londra'dan kalktığını biliyordu. Otobüse atlayıp Tessa'yı karşılamaya gitse nasıl olurdu? Elizabeth onu arabayla Essex'e kadar götürebilir, Maggie de oradan otobüse binerdi. Böylece partiden önce ablasıyla biraz yalnız kalabilirlerdi.

Bu fikri düşünerek mutfığa, kahvaltıya indi. Heyecanı her geçen an artıyor, mutluluktan neredeyse uçuyordu.

"İşte bu yılki kutlama kartın," dedi Elizabeth gülümseyerek. "Kaliforniya'daki vaftiz annen ve baban doğum gününü hiç unutmayorlar. Burada olduğun her Noel'de, doğum gününde ve diğer özel günlerde sana bir kart atıp kutladılar. Bu bir mektuba benziyor. Belki on sekiz yaşının önemi ve hayat üzerine bazı öğütlerde bulunmuşlardır. İnançsızsın ama yine de bilirsin, vaftiz anne ve babaların bir görevi de rehberlik etmektir."

Maggie zarfı açtı ve içinde bir mektup olduğunu gördü. Brian Kelly, zarfın içine mektubun yanı sıra mühürlü bir başka zarf koy-

muştı. Elizabeth'in iyi niyetli ama meraklı bakışlarından kaçarak iki zarfı da aldı ve boş yemek odasına geçti.

Sevgili vaftiz kızım, Maggie,

Bildiğin gibi baban Sandor Horvath ya da kendi deyimiyle Sandy, en iyi dostlarımdan biriydi ve vaftiz baban olmamı isteyerek bana çok büyük bir onur bahş etmişti. Ne var ki burada uzun süre kalamadın ve Helen ile seni istediğimiz kadar şımartamadık. Sen beş yaşındayken baban bana bu mektubu verdi ve on sekiz yaşına geldiğinde o hayatta olmadığı takdirde sana ulaştırmamı istedi. Her zaman zavallı adamın içine mi doğdu acaba, diye düşünmüşümdür. Bu mektubu annelerin trajik kazasından beri, on üç yıldır kasamda saklıyorum. Postanede bana, mektubun eline doğum gününde ulaşacağını söylediler. Maalesef gelip şahsen veremeyecek kadar uzakta oturuyorum.

Sevgili Maggie, umarım harika bir gün geçirirsin. Seni çok seviyor, doğum gününü tüm kalbimizle kutluyoruz. Kaliforniya'ya geldiğin takdirde bize uğrarsan çok mutlu olacağımızı bil. Artık kocaman bir genç kız olmuşsundur.

*Sevgilerimizle,
Brian ve Helen*

Maggie merakla mühürlü zarfa döndü. Zarfın kenarları sararmıştı ve üzerinde el yazısıyla, Bayan Mary Margaret Horvath yazıyordu. Maggie bu el yazısını daha önce hiç görmemişti. Harfler iri ve gösterişliydi.

Mary Margaret, diye düşündü. Babam bana tam adıyla hitap ediyormuş. Bunu bilmeyişim ne garip. Kendimi bildim bileli Maggie'ydim. Belki hâlâ hayatta olsa bana Mary Margaret diye seslenecek, bu da bazı şeylerin farklı olmasına yol açacaktı.

Zarfı elinde evirip çevirirken açma vaktini geciktirmeye çalıştığını fark etti. Babası tarafından on üç yıl önce yazılmış bir mektup, orada okunamayacak kadar önemliydi. İki mektubu da aldı ve aceleyle Madison veya Tyler'ın içeri dalma riskinin olmadığı odasına çıktı.

Sandor Horvath'ın mektubunu yavaş ve dikkatli hareketlerle çalışma masasının üzerine koydu. Zarfı yırtmamaya çalışarak açtı. Barney'nin bir yaz kampında onun için oyduğu zarf açacağını kullanmıştı. Mektubun yazılı olduğu kâğıt öyle sert ve katları öyle keskindi ki düzeltmek güç oldu ama gösterişli el yazısı çok okunaklıydı.

Sevgili Mary Margaret,

Bu mektubu hiçbir zaman almaman için dua ediyorum. Elli dört yaşındayım, merhametli Tanrı izin verirse bundan on üç yıl sonra, on sekizinci doğum gününde hayatta ve yanında olmak en büyük dileğim. Ama geleceği bilmemiz mümkün değil. Mantıklı düşünebilen ve umarım şefkat gösterebilen bir yetişkin olduğunda doğumunla ilgili gerçekleri öğrenmen konusunda son derece kararlıyım. Hayatta olursam, biraz sonra okuyacaklarını sana kendim anlatacağım ama hayatta olmadığım takdirde birinin sana gerçekleri anlatması gerekiyor ve bu konuda kendimden başka hiç kimseye güvenmiyorum.

Tanrı'ya ve İsa'nın Kilisesi'ne inancım tam. Şimdiye kadar çok büyük bir günahın içinde yaşadın, sevgili kızım. Ben, karım Agnes Horvath ve kızım Teresa Horvath sana yalan söyledik. Bu yalanın sana büyük bir zarar verdiğini, bu yüzden çok ağır, ölümcül bir günah olduğunu düşünüyorum. Ölümcül bir günah işlemiş iyi bir Katolik'in tek yapabileceği, günahını itiraf etmek ve bağışlanmaktır. Kızım Teresa Horvath küçük bir bölümü dışında günahını itiraf etti ve bağışlandı.

Bununla birlikte karım, günahın daha büyük bölümünü itiraf etmedi. Bu kısımdan hem o hem de ben sorumluyuz. Agnes buna ek olarak küstahlık ve gurur günahlarını işlemeye devam ediyor ve ruhunu, kadiri mutlak Tanrı'nın yardımı olmaksızın kurtaracağını sanıyor. İkimiz de on emirden sekizincisine uymamaya devam ediyoruz, "Yalan yere tanıklık etmeyeceksin," yani zarar verecek bir yalan söylemeyeceksin. Kiliseye göre zarar veren bir yalan, ölümcül günahlardan sayılır. Kutsal lütfu ve sonsuz yaşam şansımızı kaybettiğimizi biliyorum.

Bu büyük günah hakkında Peder Vincent ile görüştüm ve henüz sadece beş yaşında olduğundan en doğrusunun anlayacak yaşa geldiğinde anlatmam olacağına karar verdik. İçinde yaşadığımız bu yalana bir son vermediğimiz sürece bağışlanamayacağım ve bu da şu an için mümkün değil çünkü gerçeğin ortaya çıkması, kızımız Teresa için çok vahim sonuçlar doğurabilir.

Mary Margaret, ablan Teresa aslında senin annendir. Seni doğurduğunda sadece on dört yaşındaydı. Babanın kim olduğunu bilmiyoruz. Büyükkannen Agnes ile seni kendi çocuğumuz gibi yetiştirmeye karar verdik. Bunun birkaç, hepsi de insani olan sebebi vardı. İlki, Teresa'yı gayri meşru bir çocuk doğurma utancından korumak isteyişimiz; ikinci sebep, büyükkannenin bu utancı ailesinden gizlemek isteyişiydi. Bense ikinci bir çocuğumuz olsun istiyordum. Bu yüzden Kaliforniya'ya taşındık. Burada tanıdığımız hiç kimse çocuğumuz değil, torunumuz olduğunu bilmiyor.

Şimdi yirmi yaşında olan ve halk tarafından Tessa Kent olarak tanınan annen bir film çekimi için İskoçya'ya gitmek üzere. Sen sadece iki, o on altı yaşında iken bir film yıldızı oldun. Sana doğumun hakkındaki gerçeği ne zaman söylemeye

niyetlendiğini bilmiyorum ama bir an önce anlatması için her gece dua ediyorum. O gün bu mektubu imha edeceğim. O güne dek üçümüz de, büyükannen Agnes, annen Teresa ve ben, senden gerçek anneni gizleyen bu yalanla birlikte yaşamaya mahkûmuz.

Çok tatlı, akıllı, uslu bir çocuksun, Mary Margaret ve bana büyük mutluluklar verdin ama içimde bir ses, bu mutlulukları hak etmediğimi haykırıp durdu. Tanrı seni kutsasın, çocuğum. Yapabilirsen, beni affet.

*Büyükbaban,
Sandor Horvath*

Maggie mektubu okurken içgüdüsel olarak sandalyesinden ayağa kalkmış ve banyoya girip kapıyı kilitlemişti. Mektubu iki kez daha okudu. Sonra yaşadığı şoku sindirmek için zamana ihtiyaç duyarak bir kez daha okudu. İlk okuyuşta hepsini açıkça anlamış ama bunun farkına varabilmek için kendisine izin vermemişti. İkinci kez okurken, kendisini asıl mesajdan koruyabilecekmiş gibi birkaç ayrıntı üzerinde durmuş, sonuncu okuyuşunda ise gerçek tüm ağırlığı, acısı ve yıkıcılığıyla açık, korunmasız bilincine akmıştı.

Son okuyuşundan uzun bir süre önce Maggie'nin duyguları şahlanıp dörtlüğe düşünce sisteminin önüne geçmiş ve adeta elle tutulur hale gelip fiziksel bir varlık kazanarak göğsüne, karnına ve hayati organlarına basınç uygulayarak nefes almasını imkânsız hale getirmişti. Boğazı sıkıştıyordu, ortasında koca bir yumru belirmişti, yutkunamıyordu. Sanki ona işkence etmek için boynuna dardar bir tasma takılmıştı.

Saklanma, dünya üzerinden tamamen yok olma isteği, içinde bir çığ gibi büyüdü. Doğumuyla başlayan ihanetler, sırlar ve yalanlardan kaçmak, onlar tarafından boğulmadan uzaklaşmak istiyordu. Kendisini parça parça olmuş, kişiliğini yitirmiş, alay edilmiş,

harcanmış, korkunç bir ihanete uğramış gibi hissediyordu. Dünya üzerinde sürünen bir hiçlikten ibaretti. Bir hiç. İstenmeyen, istenmeyen, istenmeyen biri. Hiçbir hakkı, kendine ait bir konumu yoktu. Herkesin yalan söylediği, aldattığı, bir kukla gibi oynattığı, elinin tersiyle ittiği bir hata; itiraf edilmesi gereken bir günah; bir utanç kaynağı, kimsenin istemediği, bir kenara itilmiş bir hiçti. Bir insan değil, bir şeydi.

Uzun bir süre boyunca banyo halısının üzerinde çömelip durdu. Mektup hemen yan tarafında, yerdeydi. İyice büzülüp yüzüstü halının üzerine kapaklandı ve ellerini başının üzerine götürdü. Sanki erimiş, küçülmüştü. Korkunç bir acıyla donup kalmıştı, ağlayamıyordu bile. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Sonunda beyninin çarkları durdu ve çok uzun bir süre hiçbir şey düşünemedi. Sonra biraz kendine geldi ve hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladı. Her şey değişmişti. Sadece o anı yaşayarak utanç ve acının karanlığında yatmaya devam etti. Ne geçmişi, ne de bir geleceği vardı. Kesik kesik soluk alıyor, kıpırdamadan yatarak yok olmayı diliyordu.

Ruhunun, varlığından bihaber olduğu bir köşesinden benliğine yavaşça bir güç yayıldı ve onu ele geçirdi. Tekrar düşünebilmeğe başladı. O, Maggie Horvath'dı ve o bir insandı. İstenmemiş olabilirdi ama bu, bir insan olduğu, bir kişiliğe sahip olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Maggie Horvath'ın varlığını hiç kimse inkâr edemezdi. Kimsenin istemediği beş yaşındaki çocuk büyüyüp yetişkin bir kadın olmuştu. O artık küçük, zavallı Mary Margaret değildi. Mektubun şoku ve sonraki yıkıcı etkisi yavaşça yok oldu. Geride bir gerçek kaldı: Maggie'nin varlığını kimse inkâr edemezdi ve Tessa onun annesiydi.

Ayağa kalkıp aynadaki aksine baktı. O sabah katıksız bir mutlulukla uyanan Maggie'ye ne çok benziyordu. Oysa şimdi içi yakıp kavuran bir öfkeyle doluydu. Öyle yoğundu ki kokusunu bile alabi-

liyordu. Derisinin gözeneklerinden havaya yayılıyordu. İçindeki acı yoğunlaşıp güçlkle kontrol edebildiği bir hiddete dönmüştü. Gözleri çakmak çakmak, yanakları kıpkırmızıydı ve kalbi göğüs kafesinde şiddetle çarpıyordu.

Birkaç dakika içinde giyindi. Manhattan'a gitmeye karar vermişti. Küçük bir valize eşyalarını yerleştirdi, çantasını aldı ve aşağı indi. Madison'ın arabasının anahtarlarını alarak hiç duraksamadan evden çıktı. Öğle yemeğinin hazırlandığını duyabiliyordu. Henüz sürücü ehliyetini almamıştı ama araba kullanmayı yıllardır çok iyi biliyordu. Bir buçuk saat sonra arabayı Carlyle'ın garajına park edip çıktı. Polislerle karşılaşmamak için büyük bir dikkat göstermişti. Valizini arabada bırakıp otele girdi ve resepsiyon görevlisine kendisini tanıttı.

"Lütfen yukarı çıkın, Bayan Horvath," dedi görevli odayı arayıp haber verdikten sonra. "Bayan Kent dokuz yüz numaralı suite kalıyor."

"Teşekkür ederim."

Asansörden çıkan Maggie, Tessa'nın koridorda, suitinin kapısının önünde kollarını açmış bir halde onu beklediğini gördü. Yüzünde heyecan dolu bir gülümseme vardı. Ayrıca ona pek uymayan beklenti yüklü bir ifade de vardı. Bir konuda kararsızlık çekiyor gibiydi.

"Maggie! Canım Maggie! Madison sana söylemiş sanırım... ben... ben... sürpriz yapmak istiyordum. Sana anlatacak o kadar çok şey var ki... ama seni neredeyse tanıyamayacaktım. Bir yılda ne çok değişmiş, ne çok büyümüşsün. Bana bir öpücük ver, Maggie'm."

"Hayır," dedi Maggie onun yanından yürüyüp geçerek. Suitin oturma odasına girdi.

"Bana bir öpücük veremeyecek kadar büyümedin, değil mi?" diye sordu Tessa şaşırarak.

"Sen fazla yaşlısın, Tessa."

"Ne?" Tessa hâlâ gülümsüyordu.

"Otuz iki yaşındasın. Kızına yalan söylemek için fazla yaşlı değil misin?"

Sessizce birbirlerine baktılar. Maggie yüzünde sert, meydan okuyan bir ifadeyle onu izliyordu. Tessa'nın yüzündeki gülümseme silindi ve gözlerinde anladığına dair bir bakış belirdi.

"Sana söylemek niyetiyle gelmiştim... daha önce gelemememin sebebi de..."

"Yalancı."

"Hayır, gerçekten..."

"Yalan! Bana söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım! Asla, asla, asla!"

"Tanrım! Seni suçlayamam, Maggie, ama lütfen, lütfen beni din..."

"Nereden bildiğimi merak etmiyor musun?"

Şok içindeki Tessa sustu. Bakışlarını Maggie'nin öfkeyle parlayan gözlerinden alamıyordu.

"Bu sabah ölü bir adamdan bir mektup aldım. Sandor Horvath. Benim babam olmayan adamdan. Gömülüşünü izlediğim, babam sandığım ama aslında senin baban olan adamdan, Tessa. Başka birinin bana doğru söyleyeceğinden emin olamamış -seni oldukça iyi tanıyormuş, ne dersin?- ve on üç yıl önce bana bir mektup yazıp vaftiz babama bugün bana ulaştırması için emanet etmiş. İlk doğum günü hediyem o mektup oldu."

"Anlayamazsın," dedi Tessa kanepeye çökerek. "Henüz anlamı beklemiyorum, ama sadece on dört yaşındaydım. On dört. En azından anlamaya çalış, sen de on dört yaşında oldun, nasıl olduğunu bilmen lazım."

"Elbette anlıyorum. Mektupta her şeyi açıklamış. On dört yaşında her kız anlardı. Son derece normal bir durum. Katolik olmasaydın beni aldırırdın. Neden evlatlık vermedin?"

"Babam isteme..." Maggie elini dehşetle ağzına götürdü.

"Mektupta ikinci bir çocuk istediğini yazmış. Öyle olmasa verecektin, değil mi?"

"Muhtemelen. Annemin istediği oydu."

"Peki ya sen? Sen çocuğunu ne yapmayı düşünüyordun?"

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Tek istediğim, öyle bir şeyi hiç yaşamamış olmaktı. Sana nasıl bakabilirdim? Sadece on dört yaşındaydım. Bana ne söylenirse onu yapıyordum. Hayatıma devam edebilmek için onlara itaat etmeliydim, tek hatırladığım bu. Ve sen küçücük bir bebektin, Maggie."

"Bunun için seni suçlamıyorum," dedi Maggie donuk bir sesle.

"Oh, Maggie..." Tessa'nın güzel gözlerinde bir umut ışığı belir-di.

"Ama diğer her şey için seni suçluyorum. Sana hiçbir zararı dokunmamış beş yaşında, her yaptığının harika olduğuna inanan masum bir kıza yaptıkların için seni suçluyorum. Luke ile evlendiğinde beni o korkunç, soğuk insanların yanına gönderdiğin için seni suçluyorum. Düğün resimlerine yüzlerce kez baktım... davet bile edilmemiştim. Sadece beş yaşındaydım, evlendiğinde bana annelik yapabilmen için hâlâ geç değildi. Beni yanına alabilirdin, annem babam yoktu, kızın olduğumu söyleyebilirdin. Ama Luke ile evlendiğinde beni terk ettin. Nasıl kendi çocuğuna bunu yapabilecek kadar kalpsiz olabildin? Beni on üç yıl boyunca Websterlar ile bıraktığın için seni suçluyorum. Bana karşı bir gıdım bile sevgi göstermediler, aile sıcaklığının ne olduğunu hiçbir zaman bilmedim, bana evlerine davetsiz giren bir yabancı gibi davrandılar. Barney dışında evde sahip olduğum tek arkadaş, evin aşçısıydı."

"Maggie..."

"Beni yanlarında tutmaları için onlara ne kadar ödedin? Benden nefret eden Madison'ın hiç olmazsa soğuk bir nezaketle davranmasını sağlamak için bir servet gerekmiştir sanırım. Ama bana

kendin bakmak zorunda kalmaktansa tüm paranı verirdin, değil mi? Bunu inkâr edemezsin, deneme bile. Bir yıldız olmakla, zengin bir adamla evli olmakla, meşhur aktris Tessa Kent olmakla fazlasıyla meşguldün. O muhteşem hayatında bir çocuğa yer yoktu, değil mi? Luke ile kendi çocuğunuza sahip olmayı bile düşünmediniz. Sevgisiz büyüdüm. Luke'un seyahatte olduğu dönemlerde ara sıra seni ziyaret etmeme, mücevherlerinle oynamama izin verirdin. Bu sevgi kırıntılarıyla büyüdüm ben. Beni saran kolların değil, mücevherlerin oldu. Büyükanne, ailem ve dünyadaki yerimle ilgili hikâyeler yerine incilere nasıl bakım yapılması gerektiğini dinledim. Senden başka hiç kimsem, önüme attığın kırıntılardan başka hiçbir şeyim yoktu. Büyükanne, akrabaları vardı, belki içlerinden biri beni severdi, kimbilir? O kadar da sevimliymiş biri değilim ama nedense hep böyle hissettim. Hiç kimse beni sevmediği için çok utanıyordum ama seni düş kırıklığına uğrattırım diye bunu sana söylemeye korkuyordum."

"Bir şey söylemen gerekirdi!"

"Söylemem mi gerekirdi?"

"Websterlar'ın yanında mutlu olduğunu sanıyordum."

"Öyle bile olsa onlar benim hiçbir şeyim değil. Sen ise annemsin. Annem! Beni nasıl onlarla bırakırsın? Nasıl ablammış gibi davranırsın? Nasıl bana o kadar az zaman ayırırsın?"

"Luke bilmiyordu," diye fısıldadı Tessa. "Hiç öğrenmedi."

"Bunun ne anlamı var ki? Ne demek istiyorsun? Luke öleli bir yıl oldu. Ona kızın olduğumu söylemediğine inansam bile -ki inanmıyorum- o öldükten sonra bana söyleyebilirdin."

"Yapamadım," dedi Tessa acıyla. "Sana haksızlık olurdu."

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Tessa," dedi Maggie boynundaki inci kolyeyi çıkarıp masanın üzerine koyarken. "Asla. Senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey. Luke'un bana bıraktığı

paraya el sürmeyeceğim. Hiçbir güç o parayı almamı sağlayamaz. Madison'a arabasını aldığımı ve ona bir çek göndereceğimi söyle. Ah, bir de söyle, partiyi iptal etsin. Oraya dönmeye niyetim yok."

Dönüp hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Taş kesilmiş olan Tessa onu takip edemedi, kapı sertçe kapandı.

"Buraya ona söylemek için gelmişim," dedi Tessa kendi kendine cılız bir sesle. Kollarını kendi bedenine sarmış, öne arkaya sallanıyordu. "Ona söylemeye geldim. Daha önce söyleyemezdim, değil mi? Değil mi?"

23

Birkaç dakika sonra Maggie, Central Park'ta, sabah yaşadığı duygu fırtınasının bitkinliğiyle bir bankın üzerine yığılmış oturuyordu. İçi boşalmış gibiydi, sanki bir daha asla oradan kalkamayacaktı. Beyni, içinden akı ve sarısı alınmış bir yumurta kabuğu gibi boştu.

Kraker ve meşrubat satıcısını görünce yerinden kalktı. Üç kraker ve iki bardak portakal suyu kan şekerini normal seviyeye getirdi ve küçük bir çocuğun kucağına bıraktığı topu ona geri fırlatacak gücü buldu. Topu yakalayan çocuk hevesle tekrar ona attı. Maggie bütün günü çocukla oynayarak geçirebilirdi ama çocuğun dadısı tüm mızıldanmalarına rağmen onu kolundan çekip uzaklaştırmaya çalışmaya başladı.

Geçmiş artık tamamen silinmişti: bitmişti, ölmüştü, hükümsüzdü. Üniversite seçeneği yok olmuştu zira üniversiteye giderse Tessa'nın parasını kullanması gerekecekti ve onunla hiçbir düzeyde ilişkisi olsun istemiyordu. Tessa'yı düşününce hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Ne kayıp hissi ne de öfke. Sadece acıdan yoksun koca bir boşluk vardı. Bir şekilde tüm duygulardan sıyrılmıştı. Kalbi bedeninden ayrılmış, geride sadece soğuk gerçekler kalmıştı.

Gelecek tamamen kendi avuçları içindeydi. Peki elinde neler vardı? Barney'ye ödünç vermeyi düşündüğü sekiz yüz doları hâlâ cüzdanındaydı. Arabanın bagajındaki küçük valizde sabah aceleyle

içine doldurduğu birkaç parça eşyası vardı. Üzerinde en güzel elbisesi vardı ve ayakkabıları da çok şıktı. Barney'nin adresini biliyordu. Yeni bir hayata başlayan biri için zengin bile sayılırdı. Bir işe ve kalacak yere ihtiyacı vardı.

Valizini almak için kararlı adımlarla garaja döndü, tuvalette kendine bir çekidüzen verdikten sonra bir taksiye bindi ve şoföre Barney'nin adresini verdi. Şehrin üst batı yakasında, Columbus ve Amsterdam bulvarları arasında bir cadde üzerindeki binada, tek bir odaydı. Caddede, yakın civarındaki gösteriş ve zenginlikten pek eser yoktu. Ne çekici küçük mağazalar, ne şık café'ler veya etnik restoranlar, ne cilalı pirinç kapı tokmakları, ne pencerelere asılmış güzel perdeler vardı. Bazı evlerin pencerelerinde cam bile yoktu.

Barney'nin adı dış kapıdaki zillerden birinin yanına karalanmıştı. Zile basıp bir karşılık alamayan Maggie, binanın önündeki basamaklardan birine oturup onu beklemeye başladı. Bu süreyi ona söyleyeceklerini düşünmek için bir fırsat olarak görüp bir anlamda hoşnut kalmıştı. Tessa hakkında tek kelime bile etmemeye karar verdi hemen. Güçlkle hatırlayabildiği büyükbabasının ölümcül günahlarla ilgili karmaşık hikâyesini tüm ayrıntılarıyla anlatmazsa bir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu. Konuyu hiç açmamak en iyisiydi. Zaten bunun Barney veya yeni hayatıyla bir ilgisi yoktu.

Madison ve Tyler. Kalabalık, gürültülü, pis ve neredeyse tehlikeli sayılabilecek hareketli caddeyi izlerken onların yeterli sebep olacağını düşündü. Sonunda çantasını kucağında sıkıca tutup valizini bacaklarının arasına kıştırarak yorgunca gözlerini kapattı.

"Maggie!" Barney onu ayağa kaldırıp sıkıca sarıldı. "Oh, Maggie'm, seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım! Beni nasıl öyle terk edebildin? Oh, sevgilim..."

"Barney! Dur lütfen, dur. Sus ve beni dinle. Anlamaya çalış. Yanlış anladın. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama buraya seninle

olmak için gelmedim. Evden kaçtım. Bir daha asla geri dönmeyeceğim, artık tek başımayım. Elizabeth'den adresini almış olmasaydım bir otele gidecektim."

"Kaçtın mı? Bugün senin doğum günün, doğum gününde evden kaçamazsın," dedi Barney aklı karışarak.

"Bugünün başka bir günden hiç farkı yok."

"Maggie, Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Annenlerle kalmaya daha fazla dayanamadım. Onları seviyorsun, biliyorum ama orada daha fazla kalamazdım. Annenle aramız hiçbir zaman iyi olmadı. Artık on sekiz yaşındayım, yasal olarak hürüm. Bunu fark edince kaçmaya karar verdim. Bu arada mesajını onlara ilettim. Baban çok kızdı. Annen de paran bitince kös kös eve döneceğini söyledi."

"Çok beklerler!"

"Onunla tartışmadım," diyerek sırtı Maggie. "Bir değişiklik olsun dedim."

"Yukarı gel, doğum günü kızı. Burada durup konuşamayız," dedi Barney yerdeki valizi alıp merdivenleri tırmanarak.

"Bir saray değil ama benim evim," dedi odasının kapısını açarken gururla. Odanın perdesiz penceresi, tozlu bir ağaca bakıyordu. Odanın tüm duvarları şimdiden motosiklet posterleriyle kaplanmıştı. Yırtık pırtık bir halı, zeminin bir kısmını örtüyordu. Halının üzerinde derme çatma bir yatak vardı. Bir masanın üzeri çeşitli eşyayla doluydu: aralarında bir kasetçalar, bir elektrikli ocak ve bir böcek ilacı vardı. Çok eski bir buzdolabı, köşede mırıltılar çıkarak çalışıyordu. Duvardaki lavabonun üzerinde bir kalıp sabun ve bir diş fırçası duruyordu. Biraz daha üstteyse bir ayna asılıydı. Odanın, hatta pencerenin bile temiz olduğu ilk bakışta belli oluyordu.

"Koridorun sonunda bir tuvalet var. Kendi yemeğimi pişirip bulaşıkları yıkıyorum. Komşumun odasında bir duş var. Beş daki-

kası bir çeyrekliğe bana kir alıyor," dedi Barney gururla. "Fransa'da dedikleri gibi, *le tout confort*'a^(*) sahibim."

"Telefon yok mu?"

"Köşeyi dönünce bir telefon kulübesi var. Eee, ne düşünüyorsun?"

"Mükemmel. Bu kadar temiz ve düzenli olduğunu bilmiyordum. Bu sensin, Barney. Gerçek sen. Motosikletin nerede?"

"Dükânda güvenlikte. Büyük bir Harley tamirhanesinde işe başladım. Şu an için önemsiz, ama yükselmeye çok müsait bir pozisyundayım. Oradakilerin çoğunu şimdiden tanıyorum ama kartlarımı gizli oynuyorum, henüz bildiklerimi bilmiyorlar."

"Akıllıca," dedi Maggie kanepenin üzerine yavaşça oturarak. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Her anına bayılıyorum. Yepyeni biri oldum."

"Sen mi? Bir haftada mı?"

"Evet, ben. Spor yapıp ağırlık kaldırıyorum. Bira yok, ot yok, akşamları erkenden uyuyorum. Maaşımın yarısını biriktiriyorum. Aptalca serseriliklere harcanacak param yok. Hamburger ve yağda yumurta pişirmeyi bile öğrendim. Ayrıca tonbalığı konservesi açabiliyorum. Bir şeyler yemek ister misin, güzel doğum günü kızım?"

"Midem kazanıyor."

"Dinle, sen biraz kestir, zaten ayakta uyuyorsun. Bu arada ben de gidip yiyecek bir şeyler alayım. Özgürlüğümüzü kutlarız. Twin-kies de alırım. Ve bir de doğum günü mumları."

"Hayır, Barney. Önce kalacak bir yer bulmalıyım," dedi Maggie üzgünce ona bakarak. Barney, önceki hafta olduğundan bir yıl yaşlı görünüyordu. Ve on yıl daha muhteşem. Onu bir öpebilseydi... hızla olduğu yerde dikleşti.

"Burada bir geceliğine kalabilirsin," dedi Barney içerleyerek. "Üzerine atlayacak değilim."

(*) Tüm konfor.

"Yapmaz mısın?"

"Şey, 'atlamak' olmaz elbette... ama belki... özel bir doğum günü kutlaması yaparız, olmaz mı? İnsan sadece bir kez on sekizinde olur."

"Hayır, yapamam," dedi Maggie kesin bir ifadeyle ve ayağa kalktı. "Bu binada başka kiralık oda var mıdır?"

"Hayır, her oda dolu. Şansıma, bu sonuncusuydu. Ama köşeyi dönünce bir eczane var. İnsanlar çeşitli duyurular için oradaki panoyu kullanıyor. Eşya satanlar mı dersin, ruh ikizini arayan mı, her konuda ilan görebilirsin. Gidip bir bakalım."

"Düş önüme, yoldaş. Bu eczanede soda yapıyorlar mı?"

"Belki kırk yıl önce yapıyorlardı."

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Barney. Maggie duyuru panosuna bakarken o da ona bir külâh dondurma ve bir kutu kola almıştı.

"Birçok ilginç ilan ve bir olası oda arkadaşı. Şunu bir dinle. 'Kirayı paylaşacak oda arkadaşı aranıyor. Aranan özellikler: bayan, açık fikirli, soğukkanlı, temiz, sessiz, SİGARA İÇMEYEN, evcil hayvan yok, dövme yok, vücut takısı yok, post-Beatles müzik yok. Özel oda ve banyo. P. Guildenstern.' Bir de telefon numarası vermiş."

"Tuhaf birine benziyor. 'Açık fikirli ve soğukkanlı', hem dövme yok da ne demek oluyor?"

"Bana uygun gibi görünüyor. Kadını arayacağım. Kaybedecek neyim var?"

"Kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diyerek güldü Maggie ve numarayı aradı.

"Alo," dedi tok, sert bir ses aradığında.

"P. Guildenstern?"

"Ta kendisi," dedi telefondaki kadın sesi.

"İlanınızı gördüm. İsmim Maggie Horvath. Dövmem yok, soğukkanlıyım ve sigara içmem. Oda hâlâ kiralık mı?"

"Duruma bağlı."

"Ne gibi bir durum?"

"Uygun biri gibi görünüp görünmediğine bakmam gerek."

"Çok da temizimdir."

"Bu her zaman çok öznel olabilen bir yargıdır. Gel de bir de kendim göreyim. Üç blok yukarıda, Amsterdam'ın köşesindeki bina, en üst kat. Yanlış bir harekette saldırmak için eğitilmiş bir Alman kurdum vâr."

"Zararsızımdır. Yanımda kuzenimi getirmemin bir sakıncası var mı?"

"Kadın mı erkek mi?"

"Erkek."

"O halde onu bir kat aşağıda bırak. Kapıyı açık bırakacağım, gerekirse çılgılık atabilirsin." P. Guildenstern'ün sesi hafifçe titredi.

"Hemen geliyorum." Maggie telefonu kapattı. "O benden on kat fazla korkuyor, Barney. Eminim bir tekir kedisi bile yoktur." Dondurmasını bitirdi, el aynasında kendine baktı, dudağındaki küçük dondurma kalıntısını sildi, biraz pudra sürdü ve saçını düzeltti.

"Hoş ve temiz görünüyor muyum?"

"Son derece hoş, kesinlikle temiz," dedi Barney kelimelerin üzerine basa basa.

Maggie altı kat merdiven yüzünden soluk soluğa kalarak parlak mavi kapıyı çaldı. Kapının üzerindeki küçük çerçevede, üzerinde "Minyatürler" yazan bir kart vardı.

Kapı, arkasındaki zincirin elverdiği ölçüde açıldı ve P. Guildenstern sertçe bakmaya çalışarak irileşmiş gri gözlerini ona çevirdi. Maggie bir elli beş boylarındaki narin kadına baktı. Gür, kıvrık, kızıl-sarı saçları siyah, kadife bir kurdeleyle ensesinde toplanmıştı. Küçük, sivri burnu ve gül gongcasına benzer dudaklarıyla hoş

bir yüzü vardı. Neredeyse kendi boyunda bir Alman kurt köpeği, hemen yanında, emirlerini bekler halde duruyordu.

"İyi günler, Bayan Guilsdenstern," dedi Maggie ciddi bir ifadeyle.

"İyi günler," diye cevap verdi kadın temkinli bir tavrıyla.

"Ben, Maggie Horvath. Az önce aramıştım."

"Oh, tamam. Emin olamadım. Bazen yabancılar kapıyı çalıyor..." dedi kadın Maggie'yi dikkatli gözlerle baştan aşağı çabucak süzerek. "Kuzenin aşağıda mı?"

"Barney, bir seslenir misin?" diye bağırdı Maggie.

"Buradayım," dedi Barney beşinci kattan.

"Ona orada beklemesini söyle."

"Tamam, Barney, orada kal."

"İsmim Polly," dedi P. Guilsdenstern kapıdaki zinciri çıkararak. Köpeği hâlâ yakınında tutuyordu. "Lütfen içeri gir."

"Ah, ne kadar güzel," diyerek şaşkınca olduğu yerde kaldı Maggie içeri girince. Öğle sonrası güneşi tüm parlaklığıyla stüdyoyu aydınlatıyordu. İçerisi bir ışık seliyle kaplanmış gibiydi. "Bir sanatçıymışsınız."

"Minyatür portreler yapıyorum."

"Hâlâ yapanlar olduğunu sanmıyordum."

"Fotoğraf makinesi icat olduktan sonra pek yapan kalmadı," dedi Polly hüznle. "Ama az da olsa hâlâ talep görüyor. Düzenli bir gelirim yok ama en iyi yaptığım iş bu."

"Neyin üzerine yapıyorsunuz?"

"Parşömen veya kart üzerinde parşömen yerine geçen ne varsa onun üzerine, ama bunun kiralık odayla ne ilgisi var?"

"Hiç, sadece merak ettim," dedi Maggie stüdyonun ortasındaki masaya bakarak. Masanın üzerinde birçok çekmecesini olan eski bir sanduka vardı. Tepesi, destek sehpa yapılmak üzere kalkık duruyordu.

"Odaya bakabilirsin."

"Bu uygun olduğum anlamına mı geliyor?" Maggie aniden çok müşfik ama keskin zekâlı ve eleştirel bakışlı birinin karşısında olduğunu anladı.

"Oldukça uygun," dedi Polly Guildenstern düşünceli bir ifadeyle. Sonra koridorun sonuna doğru yürüdü ve kilitli bir kapıyı açtı. "İçerisi havasız," dedi özür dilercesine. Parmaklıklı pencerele-
rin ikisini de açtı. "Kimse yokken bunları kilitli tutuyorum elbette. Dikkatli olmak gerek."

Maggie etrafına baktı. Büyük, dört direkli yatak odanın hâkimiydi. Şam ipeğinden çiçekli örtüsü açık maviyle beyaz renkteydi ve biraz yıpranmıştı. Duvarda eski, solmuş, çiçekli duvar kâğıtları vardı. Beyaz üzerine sarı çiçekler yine de odayı canlandırıyordu. Odanın bazıları tafta, bazıları saten veya ipek olan tüm döşemeleri çiçekliydi ve hepsi de çok zarifti. İki koltuk, yuvarlak masanın örtüsü ve tüm perdeler çiçek bahçesi gibiydi. Yerde de çiçek desenli, yamalı bir halı vardı. Hiçbiri birbiriyle takım değildi ama soluk, pastel renkleri tam bir uyum içindeydi. Oda, bir masal kitabından fırlamış bir resme benziyordu.

"Burası bir cennet!" dedi Maggie heyecanla.

"Eski kumaşlar toplarım," dedi Polly ağırbaşlı bir ifadeyle. "Solmamaları için onları ışıktan uzak tutuyorum. Umut kesilecek kadar solmuş olanları bu odada kullandım."

"Burası bir rüya, bir müze gibi. Yatağın üzerine oturmaya bile çekinirim," dedi Maggie hayranlıkla karışık bir endişeyle. "Ya bir yeri yırtarsam? Ya yanlışlıkla üzerlerine bir şey dökersem? Öyle bir durumda kendimi asla affetmem."

"Her şey yamanabilir ve zaten daha önce defalarca yamandılar," diye mırıldandı Polly güvence vermek istercesine. "Burada değerli bir şey yok ama bir arada çok güzel görünüyorlar, değil mi?"

Bir gardırop ve küçük ama eksiksiz bir banyo da var. Bakmak ister misin?"

"Evet ama burada yemek pişirecek bir yer yok."

"Görünüşte öyle. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, değil mi?" Polly üzerine sarmaşıklar çizilmiş, dört parçalı paravanı çekti ve küçük mutfığı ortaya çıkardı.

Plastik ölçü kaşıklarını eline alan Maggie gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıklarına bir türlü engel olamıyordu. Koltuklara oturmayarak çekinerek halının üzerine oturdu ve ağlamaya devam etti.

"Sorun kaşıklar değil sanırım," dedi Polly bir süre sonra ona bir kutu kâğıt mendil uzatarak.

"Hayır," dedi Maggie ve tekrar hıçkırmaya başladı.

Polly yatağın üzerine oturarak Maggie'nin biraz kendine gelmesini bekledi. Evine gelen bir yabancıнын bu tuhaf davranışı onu şaşırtmamış gibiydi.

"Üzgünüm," diyebildi Maggie sonunda. "Zor bir gün geçirdim ve sonunda bardak taşı. Her şey yetmezmiş gibi bir de bugün doğum günüm. On sekiz yaşımdayım."

"Ben de yirmi altı ve senin bir fincan çaya ihtiyacın var."

"Oh, evet, lütfen."

"Ayda iki yüz dolar nasıl?"

"Uygun muyum?"

"Kesinlikle. Ama önce konuşmamız gerek."

"Öyle mi?"

"Korkarım öyle. Haydi, stüdyoya geçelim, ben de çay yapayım."

Makyajını tazeleyen Maggie, Polly su kaynatıp demliğe çay yaprakları koyarken stüdyoda sessizce oturup bekledi.

P. Guildenstern'ün üzerinde beyaz, pamuklu bir elbise vardı. Elbise, bir eskiciden alınmış olmalıydı zira bu yüzyıla aitmiş gibi görünmüyordu. Elbisenin üzerinde, kendisinin diktiğini tahmin et-

tiği bir tür önlük vardı. Yıpranmış ve solmuştu ama elbiseyle tuhaf bir uyum içindeydi. Ayağındaki beyaz bale ayakkabıları ve boynundaki madalyon, kadının kıyafetini tamamlıyordu. Çok tuhaf, diye düşündü Maggie, ama evle çok uyumlu.

"Şimdi söylesem iyi olacak," dedi Polly gümüş bir kaba şeker koyarken. "Ben lezbiyenim."

"Hı?"

"Biliyorum, biliyorum beni ilk gördüğünde aklından bile geçirmemiştin. Ama ben buyum. En baştan bilsen iyi olur diye düşündüm."

"Bu beni hiç ilgilendirmez, benim için bir önemi de yok," dedi Maggie dürüstçe. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu.

"Yine de seni çekici bulup bulmadığımı merak edebilirsin ki bu çok doğal. Bu yüzden ilanda dövmesi ve vücut takısı olmayanları tercih ettiğimi söyledim. Kendi cinsimi yalnız dövmeleri ve vücudunda takılar varsa çekici bulurum. İlk bakışta göze çarpmaları şart değil. Siyah deri ve çizmelere karşı da zaafım var... başkalarının üzerindeyken. Söylediğim gibi, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Çok hoş bir kızsın ama tipim değilsin, hoşlanacağım birini asla kiracı olarak almam."

"Kulağa... mantıklı geliyor."

"Bunu zor deneyimler sonucu öğrendim. Biri kalbimi çok kırmıştı."

"Sonra iyileşti mi?"

"Evet, pek çok kez," diyerek kıkırdadı Polly. "Sadakat dışında tüm erdemlere sahibim."

"Tanrım, Barney! Hâlâ bekliyor! Onu unuttum!"

"Sanırım kuzenin sadık tiplerden?"

"Kanının son damlasına kadar."

"O halde ona bir fincan çay ikram edelim. Git de ona yukarı gelmesini söyle." Polly köpeğine seslendi. "Otur, Toto."

"Toto mu?" diyerek ona döndü Maggie.

"Sakın güleyim deme."

"Barney," diye seslendi Maggie. "Artık yukarı çıkabilirsin."

"Zamanı gelmişti," diye homurdandı Barney basamakları çift-ter çift tırmanırken.

"Polly, bu Barney Webster. Barney, bu Polly Guildenstern ve bu... bu da Toto."

"Bu kahrolası yer gerçek olamaz!" dedi Barney şaşkınca etrafına bakarak.

"Barney!" dedi Maggie uyarıcı bir tonda.

"Önemli değil. Bir de başkalarının söylediklerini duysan," diyerek güldü Polly. "Barney, bir fincan çay alır mısınız?"

"Evet, efendim." Başını iki yana sallayarak stüdyoyu incelemeye devam etti. "Burası harika! Uzun süredir mi buradasınız?"

"Yaklaşık beş yıldır."

"İkiniz anlaştınız mı?"

"Evet, önemli konuları hallettik," dedi Polly neşeli gülüşüyle. "Sanırım beni bir görüp kontrol etmek istedin."

"Önemi yok," dedi Barney hemen. "Çok... hanımefendi görünüyorsunuz... yani uygun ve hoş, çok hoş. Ve güzel elbette, yani biliyorsunuzdur zaten."

"Teşekkür ederim," dedi Polly onu da güneşli stüdyosunun huzuruna kabul ederek. "Anne tarafından mı kuzensiniz yoksa baba tarafından mı? Soyağaçlarını dinlemeye bayılırım."

"Şey..." Barney kararsızca duraksadı. "Biraz karmaşık. Babamın üvey kardeşi, ölmeden önce Maggie'nin ablasıyla evliydi."

"Hımm... o halde gerçekten kuzen değilsiniz?"

"Ama birlikte büyüdük," diye atıldı Maggie. Yanakları pembeleşmişti. "Yani küçükken."

Polly'nin zeki bakışları Barney ile Maggie arasında gidip geldi ve genç kadın ilişkilerinin temel esaslarını hemen kavradı. Bıyık al-

tından gülümsedi. Ne tatlı, diye düşündü ve zararsız. Heteroseksüel insanları çözmek ne kadar da kolaydı. Ve onları seyretmek çok hoşuna gitmişti. Masum görünmeye çalışan iki yaramaz, ama çok tatlı çocuğa bakıyor gibiydi.

"Barney, Polly bir sanatçı," dedi Maggie söze devam ederek. "Parşömen üzerine minyatür portreler yapıyor."

"Ciddi misin?"

"Yaptıklarımдан birkaçını görmek ister misiniz?" diye sordu Polly.

"Çok isteriz," dedi Maggie hevesle. Aslında merakтан ölüyordu ama sormayacak kadar kibardı.

"İnsanlar bazen kendilerini hatırlatacak bir hatıra olarak yakınlarına veriyorlar, bazen de kendi yakınlarınıninkileri yaptırıyorlar," diye açıkladı Polly onları çalışma masasına yöneltirken. "En büyük boyu, küçük bir ressam sehpasında görülebilir, en küçüğüse bir madalyona sığar. Teknik, suluboya. Fırçalar ise hayvan tüyünden yapılıyor, on altıncı yüzyılda sincap kuyrukları kullanılmış. Şuradaki bir komodinin üzerine koyulmak, bu küçük, oval olan ise birinin boynuna takılmak için."

Maggie ve Barney son derece ayrıntılı, ustalıkla boyanmış, gerçek gibi görünen minyatürlere doğru eğildiler. Oval olanın boyu üç santimetreden fazla değildi.

"Daha önce hiç bunlara benzer bir şey görmemiştim," dedi Maggie kelimeleri dikkatle seçerek. "İnanılmaz bir iş çıkarıyorsun. Olağanüstü. Gerçekten çok güzeller, Polly."

"Teşekkür ederim, artık yok olmaya yüz tutmuş bir sanat dalı bu. Bazı müzelerde koleksiyonlar var ve nadiren müzayedelerde görülüyorlar ama benden başka yapan var mı bilmiyorum."

"Vay canına," diye mırıldandı Barney. Oval minyatürde, baştan ayağa deri giysiler içinde, kısa saçlı, muhteşem bir motosikletçi kadın resmedilmişti. Her dövme, parşömenin üzerine büyük bir in-

celikle geçirilmişti. Deri ceketin her bir zımbası, bir mücevher gibi göze çarpıyordu. Kare minyatürde ise hayal edebileceği en mükemmel çift çıplak göğüs vardı. Omuzlar veya gövde yoktu. Sadece parlak bir ışık içinde yüzen muhteşem biçimli göğüsler ve uçları resmedilmişti. "Bunlar gerçekten... inanılmaz."

"Öyle," diye kabul etti Polly ağırbaşlı bir edayla. Barney'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. İyi, diye düşündü genç kadın. Minyatürdeki göğüsler gerçekten de soluk kesiciydi.

"Bir gün en sevdiklerimi de gösteririm, onları kendime saklıyorum," dedi gözlerini, içlerindeki yaramaz pırıltıları görmemeleri için önüne indirerek.

"Harika! Maggie, gidip valizini getireyim mi? Sonra akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz."

"Getirebilir misin? Çok iyi olur."

Barney hızla merdivenlere yöneldi. İki kadın sessiz kahkahalarla birbirlerine baktılar.

"Erkekler," dedi Polly sonunda.

"Erkekler," dedi Maggie de. "Çok kolay korkuyorlar."

24

"Maggie, bütün bu kâğıtların fotokopisini çek, dosyala, orijinallerini Bayan Hendricks'e ver, bana iki kutu büyük ataç ve üç paket küçük Post-it getir, o bayat kurabiyeyi at, kahve makinesini boşalt ve tekrar doldur sonra da Eski Paralar'daki Bay Rexford'un yanına git. Acilen yapılması gereken bir iş varmış."

"Tamam, efendim," diyen Maggie hızlı adımlarla fotokopi makinesinin olduğu bölüme yöneldi. Animasyon Sanat'tan Bay Jami-son'un bu isteklerini bir an önce yerine getirip alt kata, komşu bölümleri Zırhlar ve Silahlar, Etnik Sanat, ve Koleksiyon Parçaları olan Eski Paralar'a inmek için sabırsızlanıyordu. Saygıdeğer bir müzayede evi olan Scott&Scott'ın elli dokuz bölümü içinde en sevdiği, Koleksiyon Parçaları'ydı. Ne kadar acelesi olursa olsun -ki her zaman acelesi olurdu- bu bölüme bir göz atmadan geçmezdi.

Geçici eleman olarak çalıştığı üç ayda Maggie'nin gördüğü en ilgi çekici, karmaşık ve yoğun iş buydu. Bir müzayede evini oluşturan karmaşık labirentleri belki hiçbir zaman anlayamayacaktı. Burada işe başlamasının üzerinden iki hafta geçmişti ve gördükleri onu büyülemişti. Angarya işler için sürekli oradan oraya koşturmasına rağmen çevresini saran gizeme bir göz atma fırsatını her zaman yaratıyor, bu gizemin çekim alanına şüphe götürmeyecek şekilde giriyordu.

Koleksiyon Parçaları bölümünü seviyordu çünkü bazen kapı aralığından, konunun uzmanı Bayan Radish'in müşterilerin getir-

diği çeşitli ilginç eşyaları incelediğini görebiliyordu. İnsanlar aralarında oyuncak bebekler, doldurulmuş hayvanlar, tirbuşonlar, kriket takımları, çiftçilik aletleri, spor malzemeleri ve antika oyuncaklar olan bu eşyaları müzayedede satılıp satılamayacaklarını öğrenmek için Scott&Scott'a getiriyordu. Görünüşe bakılırsa koleksiyonu yapılan her şey, zaman geçtikçe değer kazanıyordu. Görevi ne kadar önemsiz olursa olsun uluslararası bir müzayede evinin günlük çalışma çarkı içinde olmak Maggie'nin hoşuna gidiyordu.

Zamanında bir Mickey Mouse kol saatini bir dolardan aza satın alan biri, yıllar sonra bir gün, salon dolusu insanın o saate binlerce dolar saymak için birbiriyle yarışacağını aklından geçirir miydi acaba, diye düşündü.

Scott&Scott ona, tüm dünyayı dolaşan ve beğenip ilginç bulduğu her şeyi satın alan tuhaf, çılgın, takıntılı, fazlasıyla materyalist bir büyük... büyükannenin eşyalarla dolup taşan çatı katı gibi görünüyordu. Dünyanın en pahalı ve çarpıcı ikinci el eşya satışıydı sanki. Maggie'nin anladığı kadarıyla bölümler içinde maddi açıdan en kârlısı ve dolayısıyla en önemlisi, Sanat ve Mücevherat'tı ama dosyalama, fotokopi çekme, daktilo ve bunlara benzer ufak işleri yapan Maggie'nin yolu henüz büyük binanın üst katlarına düşememişti. 84. Sokak ve İkinci Cadde'deki bütün bir blok, Scott&Scott'a aitti. Maggie müzayede salonlarını da henüz görememişti.

Polly Guildenstern'ün dairesindeki odasına taşınmasından sonraki pazartesi günü Maggie rehberde iş bulma bürolarını araştırmış ve en büyüğünden bir randevu almıştı. Bilgisayar kullanımındaki deneyimi ve iş seçmeden her şeyi yapmaya istekli oluşu yüzünden kısa zamanda bir yere girebileceğini düşünmüş ve yanılmamıştı.

Birbiri ardına işlere girmişti. Hepsi de çok sıkıcıydı ve sadece birkaç günlüktü. Scott&Scott'ta ise umduğundan uzun süre kalmıştı ve daha da uzun kalabilirdi zira gördüğü kadarıyla müzayede

evinde personel sayısı mümkün olduğunca düşük tutulmaya çalışılıyordu.

Birikmiş kâğıtlar çoğu masanın üzerini kaplıyor, hatta bazen yere ve duvar diplerine taşıyordu. Sotheby's veya Christie's kadar büyük olmamasına rağmen Scott&Scott da dünya çapında bir müzayede eviydi ve yirmi ülkede otuz dokuz şubesi vardı. Bünyesinde her yıl birkaç yüz müzayede düzenleniyordu ve tüm işleri kontrol altında tutabilmek için bilgisayar kullanmayı bilen daha çok elemana ihtiyaç duyulduğu görülebiliyordu. Maggie sürekli acilen yardımına ihtiyaç duyan insanlar arasında koşturuyordu. S&S'i ve orada çalışan insanları seviyordu. Sonbahar yaklaşırken kendisini tanıdık, sıcak bir ortamda, yuvasında gibi hissediyordu. Elemanlar içinde pozisyon olarak en altın bir üstünde -temizlik görevlileri en alt basamaktaydı- olmasının hiçbir önemi yoktu, bu his ona güven veriyordu.

Geçici bir elemanın ismi öğrenilene kadar geçici kalmaya mahkûm olduğunu düşünüyor, "Maggie, sana ihtiyacım var, buraya gelir misin?" gibi çağrılar sıklaştıkça mutlu oluyordu. Hayatı yavaş yavaş ama sağlam bir şekilde düzene giriyor, kendi sorumluluğunu taşımaya gün geçtikçe daha çok alışıyordu.

Kasvetli bir evde yaşamamasının oluşunun çok büyük yardımı oluyordu. Tanrı onu korusun, Polly, sık sık onu pişirdiği leziz yemekleri paylaşmak için çağırıyor, birlikte yenen bu yemekler, Maggie'nin hissettiği yalnızlığın şiddetini büyük ölçüde azaltıyordu.

İhtiyaç duyduğunda Barney'nin hemen koşup geleceğini bilmek de çok rahatlatıcıydı ama arkadaşlıkları eskisi gibi değildi ve ikisi de bunun farkındaydı. Hissettikleri karşılıklı cinsel tutku, baş başa kalmalarına engel oluyordu. Ateşle barutun yan yana durmayacağını, çıkan yangının ikisinde de onulmaz yaralar açacağını ve bir felakete yol açabileceğini çok iyi biliyorlardı. Çıkabilecek iki sonuç da birbirinden kötüydü; ya birbirlerine duydukları hisler de-

rinleşecek ve kendilerini çok zor bir durumda bulacaklar ya da uzun süreli dostlukları sona erecekti. Barney, mevsim kış olsun olmasın dolapta tutulması gereken muhteşem, sıcacık tutan bir kürk manto gibiydi.

Maggie, şehre ve diğer insanlara uyum sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Bir New York'lunun dışadönük kişiliğini üzerine oturtabilmişti. Mükemmel ama sıkıcı kıyafetleri içinde cumartesi günleri Madison Caddesi'nde yürümüş, bu sırada sürekli beyninde notlar tutmuştu. Sonunda, baştan ayağa siyah giyindiği takdirde insanlar arasına kolayca karışabileceğini keşfetmişti. Alışverişe çıkıp sıkı pazarlıklar yaparak ve sürekli indirim yapan mağazaları tercih ederek geçirdiği öğle sonralarında kendine biri yünlü kumaştan, diğeri deri iki siyah mini etek; siyah süveterler; bileklerine kadar inen siyah bir palto; geniş bir siyah kemer; alçak topuklu siyah çizmeler ve kalın, siyah külotlu çoraplar almış, hepsi için yüz dolar-dan az bir fiyat ödemişti. On dolara uzun, cıvı cıvı atkılar almıştı. Parlak turuncu, civciv sarısı, cırtlak yeşil atkılar kıyafetlerine renk katıyordu. Her şeyle uyum sağlayan ve diş macunuyla parlatılabilen bir çift gümüş halka küpe için de isteksizce de olsa yirmi dolar saymıştı.

Aynada kendisine baktığı bir sırada saçlarının bir New York'lu için fazla uzun olduğuna karar vermiş, ucuz bir kuaförde kısacık kestirmişti. Çarpıcı bir şıklığı olan yeni saç stili, ona modern bir görünüm kazandırmıştı. Yaptığı makyaj, biraz rimel ve parlak kırmızı rujdan ibaretti. Malzemeleri yine ucuzluktan alıyordu. Yüz bakımı için tek kullandığı ise Pond's kremdi. Simsiyah giyinip, renkli atkılardan birini takarak kaldırımdaki kalabalığın içinde yürürken tipik bir New York'lu kariyer kızı gibi görünüyordu. Gözlerinin parlak mavisi, yüzünün pembe beyazlığı, giysileri ve saçlarının oluşturduğu siyah çerçeve içinde iyice çarpıcı bir hale geliyordu.

Her şeye rağmen hâlâ çok yalnızdı. En yürek burkan folk şarkılarının sözlerinde bahsedildiği kadar yalnızdı. Tessa'yı bir an bile düşünmüyordu. Bunun için kendisine izin dahi vermiyordu. Yapamazdı, yapmayacaktı, yapmak istemiyordu. Hayatında Tessa diye birinin fikrine bile yer yoktu. Bu artık kapanmış bir konuydu. Zaten Tessa onun için birkaç kartpostal ve gerçek dışı bir dünyaya kısacık bir ziyaretten öte değildi. Maggie onsuz çok daha iyiydi. Yalnızlığının sebebi, üniversite için yaptığı planlara duyduğu üzüntü olmalıydı.

Ünlü bir müzayede evinde olsa bile, geçici elemanlık, iyi bir üniversitenin ilk sınıfında olmakla bir değildi. Ama burada da kendimi gayet iyi bir şekilde eğitebilirim, diye düşündü kahve kabını yıkamak için lavaboya yürürken. Ne var ki muslukların tam önünde uzun boylu bir adam vardı. Sabırsızlıkla çekilmesini bekledi ama adam olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Üzerinde eski bir tüvit ceket ve bol, gri, bir flanel pantolon vardı.

Maggie adamın tam arkasında durup tırnaklarıyla boş kahve kabının üzerine hafifçe vurarak adamı uyarmaya ve lavabonun meditasyon yapmak için uygun bir yer olmadığını anlatmaya çalıştı. Adam bir başka kahve makinesini parçalarına ayırmış, tüm tezgâhın üzerine dağıtmış, çaresizce parçalara bakıyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordu Maggie sonunda. Adam hâlâ çaresizce bakıyordu.

"Evet, aslında bu lanet olası şeyi toparlamakta işime yarayabilecek tüm bilgileri kaybettiğim söylenebilir."

"Ben yaparım," dedi Maggie sabırsızca. "Bir geçici eleman bulup onun yapmasını isteseydin ya. Bu ofiste erkeklerden kahve hazırlamaları pek beklenmez, burası feminist bir ortam sayılmaz."

"Ben bir geziciyim, geçici elemanları meşgul etmemem gerekiyor," diye cevap verdi adam dönüp Maggie'ye minnetle bakarak. Onu görür görmez, bu kızdan bir lokma alabilmek için çok şey ve-

rebileceğini düşündü. Çok taze ve lezzetli görünüyordu. Daha yeni olgunlaşmış bir meyve gibiydi.

"Gezici' mi?" diye sordu Maggie lavaboya eğilerek. "Yani geçici elemanlardan daha önemsiz bir pozisyon mu?"

"Bana söylenenlere göre geçici bir elemanın bazı yetenekleri olurmuş; bununla birlikte bir gezici sürekli gezerek yardımına ihtiyaç duyulan yerlere gider... katalog satışı, eşyaların yerini değiştirme, temizlik, kahve... ve bunları kimseyi rahatsız etmeden, gürültüsüzce yapar. Bir geziciyi yetenek gerektirmeyen her işte kullanabilirsin."

Maggie'nin ilgisini üzerinde tutabilmek için duraksadı. "Anladığım kadarıyla benim görevim, suya sabuna dokunmadan, hatta varlığını fark ettirmeden bana verilen işi yapmak. Daha ayrıntılı bir tanım yapmak isterdim ama bugün daha ilk günüm."

"Sen de mi üniversiteye gitmedin?"

"Harvard Güzel Sanatlar'da yüksek lisans yaptım, Harvard İşletme'den mezunum ve bir yıl da Londra'da, V&A'da çalıştım."

Maggie şaşkınca karşısındaki fazla eğitilmiş aptala baktı.

"V&A mı?" diye sordu adamı şöyle bir inceleyerek. Gür, kestane rengi saçlarının iyi bir kesime ihtiyacı var gibi görünüyordu. İri, ela gözleri ilgi doluydu ama Maggie bu ilginin sebebini bilmiyordu. İki günlük, kızılımsı sakalının tıraş vakti gelmişti. Burnu biraz uzun ama düzgündü. Kırık gözlük çerçeveleri, yara bandı gibi görünen bir şeyle tamir edilmişti. Ağzı geniş, dudaklarının şekli güzeldi. Kısaca, bol tüylü, yakışıklı bir entelektüeldi.

"Victoria ve Albert Müzesi. Benim gibi insanlar için neredeyse elzem olan bir programları..."

"Senin gibi insanlar mı?"

"Seramik ve porselenciler."

"Galiba çok kırılğan birisin," diyerek güldü Maggie. Toparladığı kahve makinesini de adama uzatmıştı. "Cam eşyalarla da ilgiliniyorsundur herhalde."

"Tanrım, hayır, o tamamen farklı bir bölüm. Bana göre olduğu söylenemez. Cam ve kâğıt ağırlıkları bir aradadır, Art Nouveau ve Art Deco ya da kitaplar ve el yazmaları gibi."

"Yine de," dedi Maggie inatla. "Tabaklar almak için gittiğin bir açık arttırmada onlara uyacak bardaklar da almak istemez misin? Ya da en azından bir göz atmak?"

"Tabii ama bir katlı mağazadaymış gibi düşünmek, Scott& Scott'ta pek teşvik edilen bir davranış değildir," dedi adam gülümseyerek.

"Önemsiz bir geçici elemanın düşüncelerine çok aldıracaklarını sanmam," dedi Maggie artık uzun olmadıklarını unuttuğu saçlarını savurarak. "Daha da önemsiz olan bir gezicinin düşüncelerine de elbette. Adım, Maggie Horvath."

"Andy McCloud," dedi adam iri, sıcak elini uzatarak.

"Andy!" Bir sekreter arkalarında belirmişti. "Tanrı aşkına, şu lanet kahveyi getirir misin artık? Az önce patronumun ofisinde Müzik Enstrümanları toplantısı başladı ve herkes kahve bekliyor."

"Gitmem gerek. Seni yemeğe çıkarırsam bana kahve yapmayı öğretir misin?"

"Yemek mi?" Maggie, bir yabancından gelen bu ani teklife şaşırılmıştı.

"Bu akşam. İş çıkışı buluşuruz." Aceleyle uzaklaştı. Neredeyse kahveyi döküyordu.

Bir randevum var, diye düşündü Maggie heyecanla. İlk gerçek randevusu! Beceriksiz, dağınık ve şaşırtıcı derecede çekici olan gezici, Andy McCloud onu yemeğe davet etmişti ve çok büyük ihtimalle bir restorana gideceklerdi çünkü yakışıklı gezicinin yemek pişirebildiğini hiç sanmıyordu. Diğer yandan, kahve makinesi bir kenara bırakılırsa oldukça hızlı bir elemandı. Seramik ve porselen severlerin çoğunluğunun eşcinsel olduğunu duymuştu. Yine de yeni bir arkadaş edinmiş olacaktı ki bu da harikaydı.

Kurulduğu 1810 yılından beri Scott ailesi tarafından işletilen Scott&Scott müzayede evinin sahipleri, Hamilton Angus McDewitt Scott, kız kardeşi Elizabeth Stewart Scott Sinclair ve işlerle pek ilgisi olmayan diğer kız kardeşiydi. Hamilton ve Liz, büyük, büyükbabalarının önceki yüzyılda satın aldığı ve o dönemlerde şehir merkezinden fazla uzak olan arazi üzerindeki, yeni sayılabilecek binanın çatı katındaki ofislerindeydiler.

Scott&Scott, zamana uyup gelişmişti. Müzayede salonlarının otantik havasını ve görünümünü değiştirmemek için özen göstermişlerdi ama eski arazi üzerindeki binanın yerine yenisini yaptırmışlardı. İki kardeş, yılda sekiz yüz milyon doların döndüğü işlerinin durumunu tartıştıkları haftalık toplantılarından birindeydiler ve bu toplantılarda her zaman olduğu gibi baş başa idiler. Elizabeth'in kırk yıl önce John Sinclair ile evlenmesinin hemen ardından Sotheby's'de aldığı Çin porseleni takımlarla törensel bir tavırla çay içiyorlardı.

"O kaçık Andy Warhol'a da, kurabiye kavanozlarına da lanet olsun!" dedi Hamilton Scott çayına şeker koyarken öfkeyle. "Kurabiye kavanozları! Buna inanabiliyor musun?" Yakışıklı, sağlıklı yüzü hiddetle kızarmıştı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, Koleksiyon Parçaları'nda kurabiye kavanozlarını hep satıyoruz. Hamilton, Warhol müzayedesini için sol yumurtalığını feda ederdin, lanet okumak hiçbir şeyi değiştirmez," dedi kız kardeşi çıldırtıcı bir sükûnetle. Ağabeyinin yakışıklı yüz hatları, onda kadınsı bir güzellik ve zarafet şeklinde kendini gösteriyordu. Gümüş rengi saçlarıyla Manhattan'daki en zarif, en seçkin başa sahip olduğu söylenirdi. Bazı kadınlar ona imrenerek S&S'ten elde ettiği tüm geliri giysi ve mücevherlere harcadığını düşünürlerdi ama satışların komisyonları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Hiç istemeden yaklaştığın altın yıllarının eşiğinde olduğun bu yaşında sana bu terbiyesizce konuşmayı hiç yakıştıramadım doğrusu," dedi Hamilton.

"Altın yıllarında ilerlerken sabrının üzücü bir şekilde azalmış olduğunu görmek de beni hiç memnun etmiyor," dedi Liz ona şefkatle gülümseyerek.

Büyük bir işletmenin sahibi olmak zavallı ağabeyim için sürekli bir öfke kaynağı, diye düşündü Liz Sinclair. S&S'in kazancının üçte birine sahip olmak Hamilton'ı memnun etmiyordu. Hiçbir zaman geçemeyeceği bir gerçek olduğu halde Sotheby's ve Christie's ile rekabet ediyor, bu yüzden kendi dünyasını karartıyordu. Üstelik yıllık cirosu bir milyon dolardan fazla olan bu dünya devleri halka açıkken dünyanın üçüncü büyük müzayede evinin sahipleri olarak o ve Hamilton'ın tek hesap verdikleri insan, mali yılın sonunda, nisan ayında şirketin durumunu açıkladıkları kız kardeşleri Minnie'ydi.

Dünya çapında eski bir polo oyuncusu ve yatçı olan Hamilton'ın tüm dünyadaki zengin ve aristokratlarla sıkı bağlantıları vardı ve bu insanların çoğu, büyük işletmeler yerine S&S ile çalışmayı tercih ediyorlardı. Hamilton, tüm zamanların en iyi açık artırımcılarından biriydi. Minnie, ailesi nesillerdir ustaların eserlerinin koleksiyonunu yapan çok seçkin bir mültimilyoner ile evliydi. Kocasını adeta sanat için yaşarlardı. Ülkedeki pek çok önemli müzenin yönetim kurulundaydılar. S&S'e, sanat dünyasına girmek için bir kapı açmışlardı.

Liz çok zenginlerin üye olduğu birçok hayır kurumunda aktif bir şekilde yer alıyor, bu sayede bir müzayede evi için çok önemli olan çevresini genişletiyordu. Mülk satışına sebep olacak ölüm, boşanma ve benzeri durumlarda ilk akla gelen isim olmak büyük bir avantajdı. S&S'in personeliyle ilgili kararları genellikle Liz verirdi. Ağabeyinde olmayan, yumuşak, etkileyici bir tarzı vardı.

"Amerikan, İngiliz ve Avrupalı mobilyacılarla uğraşmalıyım," diye homurdandı Hamilton. "Mal bulma konusunda her zamanki gibi tembellik ediyorlar. Sen ne yapacaksın?"

"Bitsy Furness ile öğle yemeği yiyeceğim. Eddie ofisindeki o kızla kaçtıktan sonra Locust Valley'deki büyük evi satmaya karar verdi. Eşyaların satışını alabilmeyi umuyorum. Bitsy'de müze kalitesinde muhteşem parçalar var ve Eddie, boşanmak için ona istediği her şeyi vermek zorunda kalacak. Henüz hiç kimse Bitsy'nin kararını bilmiyor. Pek dile düşmeden halletmek istiyormuş."

"İyi avlar, yaşlı şeytan. Keşke tüm bölümlerin başında senin gibi müdürlerim olsaydı. Şimdiki elemanların tek yaptığı oturup her şeyin kendi kendine hallolmasını beklemek."

"Ama Hamilton, onlar bu dünyadaki Bitsyler'in yarısıyla aynı okula gitmediler ki."

"Maalesef."

"Seçeneklerimiz şunlar: evime gideriz ve içkilerimizi içtikten sonra bana kahve yapmayı öğretirsin ya da önce yemek yer, içkilerimizi içeriz ve kahve dersini sonraya bırakırız," dedi Andy McClood S&S'in personel çıkışında buluştuklarında.

"Gerçekten kahve yapamadığını bilmeseydim bunun, bir kızı evine götürmek için harika bir yöntem olduğunu düşünebilirdim."

"Sanırım senin gibi bir kız tanıştığı erkeklerin niyetlerinden şüphelenmekte haklıdır."

"Ben nasıl bir kızmışım peki?"

"Onu gören her erkeğin çarpıldığı, güzel ve başarılı bir New York'lu."

"Gözlem yeteneğin muhteşem. Tam beni tarif ettin," diyerek gülümsedi Maggie.

"Hangi seçeneği tercih ediyorsun?"

"Önce yemek ve içki. Aslında sana kahve makinesini kullanmayı öğreteceğimi hiç söylemedim. Sadece yemek teklifine şaşır-mış göründüm."

"Evet, öyle," dedi Andy konuşmalarını hatırlayıp. "İyi niyetine güveniyorum."

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Tek yaptığım, senden kurtulup kendi işimi bir an önce görmektir."

"İşle ilgili hayati bir bilgiyi paylaşmaya yanaşmayacak biri gibi görünmüyorsun. Çok iyi, nazik ve insanı korkutacak kadar çekicisin," dedi Andy, Maggie'nin kolunu kendi koluna ustaca takarak. Üçüncü Cadde'ye doğru yürümeye başladılar.

"Caddenin biraz aşağısında, içkilerin bardaklara ölçüyle dökülmediği bir bar var. Bence şişelerin tepesine taktıkları o alet, şimdiye kadar icat edilmiş en düşmanca şey. Zevkin kasti olarak engellenmesine alet oluyor, sence de öyle değil mi? Hayat bu kadar kısıyken zevklerimize niçin ket vuralım? Hiçbir filmde bir barmanın o aletlerden birini kullandığını gördün mü? Seyirciler protesto edip paralarını geri isterdi."

"Hiç görmedim," diye onayladı Maggie nefesi kesilmiş halde. Andy McCloud'un adımları çok büyük, boyu çok uzundu. Maggie, onun enerjisini emerek etrafında uçuyormuş gibi hissediyordu. Daha önce ne New York'ta ne de başka bir yerde bir bara gitmemişti. Yeterince yaşlı görünmediği için ona içki servisi yapmayı reddederler miydi? Ne büyük bir utanç olurdu!

"İşte geldik," dedi Andy neredeyse dolu olan bara girerlerken. "Burada televizyon yok. Maç delisi taraftarların gürültüsünü çekmek zorunda kalmayacağız."

"Ne maçı?"

"Ne maçı olduğunu hiç umursuyor görünmüyorlar, değil mi? Her zaman bir maç vardır. Burası eski tarz bir yer. İndirimli saat

yok, televizyon yok, sadece bozuk bir müzik kutusu var. Evet, ne içersin?"

"Şeri, lütfen." Madison hep bunu içerdi, diye düşündü Maggie, uygun olmalı. Paltosunu çıkardı ve küçük bölmede, hemen yan tarafına koydu. Görünüşe bakılırsa bardaki ışıkların loş olması, civardaki erkeklerin onu süzmesini engellemiyordu. Andy, sade, dar, siyah bir süveter giymiş olan Maggie'nin harika görüldüğünü düşündü. Büyük göğüslerini büyük bir rahatlıkla taşıyor, ne gizlemeye ne de teşhir etmeye çalışıyordu.

"Joe, bayana bir Tío Pepe, bana da buzlu bir Absolut. Maggie," dedi sonra ona dönerek. "Burası, insanların hayatlarının önemli yönlerini anlatması için çok uygun bir yer. Önce sen başla."

"Bir yabancıya hayat hikâyemi anlatmaya hiç niyetim yok. Önce seni daha iyi tanımam gerek," dedi Maggie sesinin biraz soğuk çıkmasına çalışarak. Kahretsin! Neden onca saatte anlatacak uygun bir hikâye uydurmak yerine her fırsatta tuvalete gidip aynada kendini incelemişti ki?

"Çok haklısın. Kiminle konuştuğunu öğrenene dek hiçbir şey açıklama. Evet, gelelim bana. Eğitimimi ve ne yaptığımı zaten biliyorsun. Burada, Manhattan'ın doğu yakasında doğup büyüdüm. Bir ablam ve hepsi kadın olan birkaç kuzenim var. Her zamanki gençlik krizlerini yaşadım, dans dersleri vs., iki nişanlılık, beş mutsuz aşk macerası ve şu anda yalnızım."

Maggie kıkırdadı. "Gezici olarak işini tarif edişin, hayat hikâyenden uzun olmuştu, biliyor musun?"

"Tuhaf görünmeden seni nasıl yemeğe davet edebileceğimi düşünüp zaman çalmaya çalışıyordum ama nasıl yapacağımı bilemedim."

"Gayet iyi hallettin. Şu iki nişanlılığı anlatsana."

"Karşılıklı anlaşmayla bozuldular."

"Neden?"

"Yeterince olgun olmamak en büyük sorundu."

"Olgun olmayan taraf kimdi?"

"İki taraf da. Alınma gücenme olmadan bittiler."

"Ah, anlıyorum." İçkisinden dikkatle bir yudum aldı. "Peki ya aşk maceraları?"

"Hep yanlış kıza âşık olmak gibi bir huyum var. Sorunlu, elde edilemez, beni sevmektense yanlış adama âşık olmaya meyilli kızlar. Ben Woody Allen'ın yeteneksiz versiyonuyum."

"Bu duyduğum en acıklı hikâye," dedi Maggie sempatik görünmeye çalışarak. Karşısındaki ya çok yetenekli bir yalancıydı ya da eşcinsel değildi. Altın pırıltılar saçan kahverengi gözlerine yakından bakabilmek için can atıyor, parmakları gözlükleri çıkarmak için kaşınıyordu. Kirpikleri uzun muydu acaba? Hiç anlaşılmıyordu. Saçı görüldüğü kadar yumuşak mıydı peki? Ya sakalı?

"Eh, hâlâ gencim," dedi Andy. "Doğru kıızı bulmak için yeterince zamanım var. Daha yirmi yedi yaşıdayım."

"Yirmi yedi yaşındasın ve sadece bir gezicisin!"

"Bir yerden başlamak gerek."

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Bir uzman, elbette."

"Seramik ve porselen üzerine mi?"

"Temel fikir o," dedi Andy McCloud yıllar süren yoğun eğitimini düşünüp gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Maggie'de doğal bir ağırbaşlılık vardı ama yaşının yirmi birden fazla olmadığına bahse girerdi. Değerli ve nadir parçaların dünyası hakkında pek fazla bilgisinin olmadığı da açıktı. Hem porselen hem de seramik üzerinde uzmanlaşabilmiş çok az insan vardı. Seramik ve porselelin her biri başlı başına bir dünyaydı ama Andy uzmanlık konusunda çok hırslıydı.

"Bir yöneticinin yerine bir başkası kolayca bulunabilir ama bir uzmanı gözden çıkarmak hiç kolay değildir. Uzmanlığa varana dek

elde edilen bilgiler sigorta gibidir. Artık biraz da sizden bahsedebilir miyiz, Bayan Horvath? Yoksa bana sorulacak başka sorularınız mı var?"

"Annem babam öldü," dedi Maggie. "Kardeşim yok, uzak akrabaların yanında büyüdüm, üniversite için param yok, hiç nişanlanmadım, şu an için kimseyle birlikte değilim."

"Hangi lise?" Maggie fazlasıyla gizemliydi. Ama vücut dili, aksanı, jestleri, tavırları, duruşuyla Andy'nin sınıfındaki kızların kaliteli havasına sahipti.

"Küçük bir okuldu," diye gülümsedi Maggie nostalji yaşıyor-muşçasına. Duyan da Nebraska'nın kırsal kesiminde tek sınıflık bir okulda okuduğunu sanırdı.

"Ne kadar zamandır geçici elemanlık yapıyorsun?"

"Oldukça uzun bir süredir." Maggie'nin ses tonu uzun, maceralarla dolu, heyecanlı, ilginç bir kariyeri olduğu izlenimini veriyordu.

"Ondan önce ne yapıyordun?" diye sordu Andy. Her geçen an daha büyüleyici ve çıldırtıcı olan bu kız hakkında elle tutulur bir şey öğrenmeye kararlıydı.

"Gazeteciydim ama bu işte bir geleceğim olmadığına karar verdim." Bu yalan değildi, lisedeyken okul gazetesinin editörüydü.

"Ya aşk maceraları?"

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Maggie. Barney bir aşk macerası sayılmazdı, o en eski dostu, gerçekleşmesi imkânsız, şehvet ve tutku yüklü bir ilişkinin hayali kahramanıydı ve aralarındaki her neyse, aşk olarak tanımlanamazdı. Maggie on sekiz yaşındaydı ve aşka dair hiçbir deneyimi yoktu. Atlarla yaşadıkları sayılmazdı elbette. Anlatmaya değer hiçbir anısı yoktu. "Sorgulama faslı bitti mi?" diye sordu.

"Tanrım, seni sorguya çekiyor gibi oldum, değil mi? Yaptığım büyük bir kabalıktı, özür dilerim ama sen öyle, bir şeriye daha ne dersin? Yoksa çok mu acıktın?"

"Garip ama aç değilim," dedi Maggie bir karara vararak. "Şu an canımın en çok istediği şey... bir fincan kahve."

"Joe, hesap lütfen. Hemen."

Bir taksiye bindiler ve Madison Caddesi'nde bir binanın önünde durdular. Andy hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor olabilir miydi? Şık lobi-de asansörlere doğru yürürken Maggie kendi kendine bu soruyu soruyordu.

"Sabit kiralı," diye açıkladı Andy düşüncelerini okumuş gibi ve dairenin kapısını açtı.

Maggie, Andy onu kendisine çevirip sarılmadan önce kitap dolu rafları ve ahşap panel duvarları görebildi.

"İzin verir misin?" diye sordu Andy McCloud başını eğip gözlerine bakmaya çalışarak.

"Gözlüklerini çıkarman şartıyla," dedi Maggie beklentiyle titreyen parmaklarıyla gözlükleri çıkarırken. "Zevki engellemek konusunda söylediklerini hatırladım da... hayat çok kısa, akşam yemeğiye fazla uzun."

"Maggie, sen gerçek misin?"

"Hisset ve gör," diye fısıldadı Maggie kollarını boynuna dolayıp dudaklarını ona uzatarak. Evet, diye düşündü Andy onu defalarca öperken. Çok uzun boylu, çok güçlüydü. Gözlerini yarı kapayarak Andy'nin onu bir başka odaya götürmesine ve yatağın kenarına oturtmasına izin verdi. Çizmelerini ve külotlu çorabını çıkardıktan sonra gözlerini sınıksız yumup yatağa sırtüstü uzandı. Bu kadar talepkâr dudakları olacağını kim tahmin edebilirdi, diye düşünüyordu. Bu kadar çabuk soyunup yanına uzanacağını kim düşünürdü? Bir kahve makinesinin parçalarını bile birleştiremeyen bu adamın onu son derece becerikli hareketlerle soyacağını kim hayal edebilirdi?

"Maggie, bana hiç bakmayacak mısın?"

"Hayır, henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü sürpriz olmasını istiyorum," diye fısıldadı genç adamın başını göğüslerine doğru çekerek. Parmaklarını aralarından geçirdiği saçların ipeksi yumuşaklığıyla göğüslerinde hissettiği sakalların sertliği arasındaki tezat ona, karşısındakinin bir çocuk değil, bir erkek olduğunu hissettiriyordu. Andy kontrollü ama şiddetli, ve hemen tatmin etmeye niyetli olmadığı açıkça anlaşılan bir açıklıkla tüm dikkatini göğüslerinde odaklamıştı.

Dudakları becerikli ve heyecan vericiydi. Meme uçları üzerinde çok daha fazlasını vaat ederek tüy gibi dolaşıyor, birini bırakıp diğerine yöneliyor, beyaz göğüslerin mükemmel şekli ve dolgunluğu karşısında büyüleniyordu. Dudakları ve dişleri muhteşem beyazlık üzerinde gül pembesi izler bırakıyor, Maggie'nin sertleşip dikleşmiş koyu pembe göğüs uçları, dilinin dokunuşuna muhtaç, sızlıyordu.

Henüz çok erken, diye düşündü Andy, çok erken. Şimdiye kadar dizginler Maggie'nin elindeydi ama artık güç ve yönetim, Andy'deydi. Kalçasını dizlerinin arasında daha sıkı tuttu ve son derece yavaş öpücüklerle göğüslerinden karnına doğru yöneldi. Maggie'nin dudaklarına uzanma çabalarını görmezden geliyordu. Sürpriz olmasını istemişti. Andy ona istediğini verecekti.

Andy'nin başı artık uzanamayacağı kadar aşağıda olduğu için Maggie uzanıp genç adamın güçlü kollarını okşamaya başladı. Gergin kasların parmak uçları altında titrediğini hissedebiliyordu. Ağzı duyduğu arzuyla kupkuru olmuş, dudakları sessiz bir yakarışla aralanmıştı. Andy daha da uzaklaştı ve ona dokunamayacağı kadar aşağı indi. Bir yandan dirsekleri yardımıyla Maggie'nin bacaklarını aralıyordu. Maggie'nin bacaklarının arasındaki en mahrem yerine elleriyle dokunuyordu.

Maggie çığılığına zorlukla hâkim oldu. Soluk soluğa kalmıştı. Bu yaşadığı hakkında yazılar okumuş, hayaller kurmuştu ama ha-

yaller, gerçeğin yanına bile yaklaşamazdı. Ustalıkla hareket ettirdiği ellerinin sıcaklığını gizli kıvrımlarında hissetmek, hayal edebileceklerinin çok ötesinde bir heyecan yaratmış, nefesini kesmişti. Bir an sonra Andy'nin dişleri ve dudakları da daha önce sadece kendi parmaklarının ve Barney'nin dokunduğu noktalarda dolaşmaya başladı. Maggie'nin hiç sesi çıkmıyordu. Kısa bir süre sonra doyum ulaştı ve attığı çığlık sessizliği bozdu. Vücudu spazmlarla sarsılıyordu. Sırtı bir yay gibi bükülmüş, başını geriye atmıştı.

Maggie'nin sarsılmaları çok hafif titremelere dönüştüğünde Andy yavaş, ama kararlı bir şekilde genç kadına sahip oldu... ve aniden durdu. Karşılaştığı engel onu şaşkına çevirmişti. "Maggie? Maggie?" Vücudunu geri çekti.

"Evet," diye iç geçirdi Maggie kendi kendine gülümseyerek.

"Tanrım, Maggie! Sen bakiresin!"

"Sana söylemiştim... seni ilgilendirmez..." Halsizce soluk alıyordu.

"Ama..."

"Lütfen," diye mırıldandı yatağın üzerinde aşağı doğru kayıp kalçasını yükselterek. Andy'yi yeniden çok arzuluyor, onu utanmazca okşuyordu. "Şimdi durayım deme, buna dayanamam."

"Ben dayanabilir miyim sanki?" Andy, tatmin olmamış bir açıklıkla, ama aynı zamanda nazıkçe ona tamamen sahip oldu. Sonra, daha önce çok ihmal ettiği göğüs uçlarına yöneldi ve Maggie'yi istekle tekrar çıldırtana dek tüm hünerlerini sergiledi.

25

Polly Guildenstern'ün hayatı entrika ve dedikodular için öyle olanaklar sunuyordu ki kiracısının gidiş gelişlerine duyacak pek fazla merakı kalmıyordu. Bununla birlikte 1988 yılındaki hiçbir tatilde, ne Noel ne Şükran Günü'nde Maggie Horvath'in beklendiği bir yer olmadığını fark etmek zor değildi. Maggie ailesiyle birlikte olamadığı için hiç yakınmamış, gidemediği için üzülmüyor gibi görünmemişti. Tatillerde geç saatlere kadar uyumuş, küçük mutfağında amaçsızca dolanmış, bol bol kitap okumuş, tek başına sinemaya gitmiş ve Polly'nin davet edildiği Noel ve Şükran Günü yemeklerinden ona getirdiklerini minnetle silip süpürmüştü. Tüm bu zamanlar boyunca hiç üzgün veya sıkıntılı görünmemişti.

Acaba hiç akrabası yok mu, diye düşündü Polly. Maggie'nin bir sevgilisi, hatta belki sevgilileri olduğunu biliyordu çünkü birçok gece eve gelmediği oluyordu. Sevgilisi veya sevgililerinden biri onu bu tatillerde yemeğe davet etmemiş miydi yani? Ve kuzen Barney'ye ne olmuştu? Maggie'nin dediği gibi birlikte büyüdülerse Barney'nin ailesi neredeydi? Bütün bunlar Polly için fazlasıyla anlaşılmazdı ve onu endişelendiriyordu.

Maggie'de hissettiği derin yalnızlık, Polly'nin kendisini mantıksız bir şekilde suçlu hissetmesine, hatta anaç bir koruyuculuğa kalkışmasına yol açıyordu ama bir başkasının özel hayatına davet edilmeden müdahale etmek prensiplerine aykırıydı. Tek yapabildi-

ği, akşam yemeği davetlerini üç katına çıkarmaktı, böylece Maggie bir sofrada daima yeri olacağını bilecekti.

1988 kışı ve 1989'un ilk haftalarında Polly ve Maggie arasındaki ilişki sürekli gelişti ve sonunda çok iyi dost oldular. Maggie hâlâ S&S'te geçici eleman olarak çalışıyordu. Bir müzayede evinin çalışma usulü hakkında fazlasıyla artan bilgisi, Polly'yi şaşırtıyordu. Maggie'nin gözlem yeteneği müthişti ve öğrenmek için büyük bir açlık duyuyordu. Sonunda Maggie ona Andy McCloud'dan bahsetti. Polly, onun anlattıklarından, ailesi konusunda Andy'nin de en az Maggie kadar ketum olduğunu anladı. Andy'nin ailesi hakkında elle tutulur tek bilgi, kız kardeşinin İngiltere'de bir balerin olduğuydu. Birbirlerine ailelerinden bahsetmemeyi tercih ediyorlarsa ilişkileri ne derece samimi olabilir ki, diye düşünüyordu Polly. Sevgililerin iyi arkadaşlar olmasının yolu birbirlerine ailelerinden bahsetmek değil miydi?

Polly, Maggie adına taahhütlü mektuplar gelmeye başladıktan sonra bile tüm bu düşüncelerini kendisine saklamaya devam etti. Genelde mektupları girişteki posta kutusuna bırakan şişman postacı, 1989 Ocak'ında başlayarak her hafta Mary Margaret Horvath adına gelen bu taahhütlü mektupları yukarı çıkarıp Polly'den imza almak zorunda kaldığı için çok mutsuzdu. Polly, mektupları Maggie'nin kapısının önüne koyarken hepsinin aynı adresten, Butler, O'Neill ve Jones adlı bir hukuk firmasından geldiğini fark etti. Daha sonra kendi posta kutusuna baktığında aynı zarfların, üzerlerinde iri harflerle "iade, alıcı bulunamadı" yazılmış halde durduğunu görüyordu. Acaba biri Maggie'yi mahkemeye mi vermişti? Bu ona sorabileceği bir şey değildi, gizlice onu gözlüyor gibi olurdu ama Polly çok merak etmeye başlamıştı.

Bir gün kapının zili çaldı ve dahili haberleşme cihazından hoş bir kadın sesi duyuldu. Kadın, isminin Bayan Robinson olduğunu,

Butler, O'Neill ve Jones firmasından geldiğini ve Bayan Mary Margaret Horvath ile görüşmek istediğini söylüyordu.

"Şu an işte," diye cevapladı Polly.

"Olamaz! Onunla şahsen görüşmedikçe ofise dönmeme talimatı aldım. Tek istediğim bir imzası. Ve hava berbat, kar çok şiddetli yağıyor. Soğuktan donsam bile Bayan Horvath'ın dönmesini beklemek zorundayım. Ama... şey, belki bana nerede çalıştığını söyleyebilirsiniz. Ona orada ulaşmaya çalışırım."

Polly durumu şöyle bir tarttı. Bir yabancıya Maggie'yi nerede bulabileceğini söylemek niyetinde değildi ama böyle hoş sesli birini kar fırtınasının ortasında bırakmaya gönlü elvermezdi.

"Yukarı buyurun, belki ben yardımcı olabilirim."

"Oh, çok teşekkürler."

Polly Guildenstern, ahlaksızın tekisin, neler olup bittiğini öğrenmek için can atıyorsun ve hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, diye söylendi kendi kendine çaydanlığı ocağa koyarken. Güzel, sivri burnu merakla titriyor, sorulmamış sorular zihninde dans ediyordu.

Genç ve çekici bir kadın olan Jane Robinson ıslak çizmelerini kapıda çıkardı, Toto'yla dostluk kurup ıslanarak ağırlaşmış palto-sunu çıkardı ve sıcak çayını minnetle yudumlamaya başladı. "Bu benim ilk işim," diye açıkladı Polly'ye. "Hukuk fakültesinden yeni mezun oldum ve bu imzayı alamazsam Bay Butler beni büyük ihtimalle kovacak. Bu işi bulmam büyük bir şans olmuştu, kaybetmek istemiyorum. Wall Street'te çok büyük bir firma. Tanrım, ne yapacağım ben? Bayan Horvath zarfları üç haftadır hiç açmadan geri yolluyor. O yüzden beni gönderdiler. Bu çay hayatımı kurtardı, size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bir kurabiye alın. Kendim pişirdim."

"Oh, Tanrı sizi korusun! Bugün öğle yemeği yemeye fırsatım olmamıştı. Bay Butler geri dönen mektubu görünce çok sinirlendi ve ortalığı ayağa kaldırdı. Beni de fırtınanın göbeğine attı denebi-

lir. Çikolata parçalı! En sevdiğim kurabiye. Bir tane daha alabilir miyim?"

"İstersen hepsini yiyebilirsin, bana iyilik etmiş olursun zira çok fazla pişirmiğim. Ve bana Polly de, lütfen."

"Sen bir meleksin! Ne muhteşem bir stüdyo! Ve sen de tıpkı Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibisin. Keşke ben de sanata yatkın olsaydım ama maalesef hiç yeteneğim yok. Kaderimde hukuk fakültesi ve Bay Butler varmış. Ah, Polly, Bay Butler öyle korkunç, öyle zalim bir adam ki! Bu belge kariyerimin sonu olabilir. Buradan kovulursam bir daha böyle iyi bir firmada iş bulmam çok zor."

"Belge mi?"

"Çok önemli bir belge olduğunu söyleyebilirim. Ofiste dolaşan dedikoduya bakılırsa miras işlemlerinin sonuçlandırılması için Bayan Horvath'ın imzası gerekiyormuş ve gecikme yüzünden firma çok zor durumda kalmış. Merhum en büyük müvekkilleriymiş."

"Bu kadar önemliyse niçin biri şahsen gelmemiş?" Miras ve merhum, diye düşündü Polly. Ne iyi yapmış da Jane Robinson'ı yukarı davet etmişti.

"Oh, hayır, Polly," dedi Jane şok içinde. "Onlar etrafta imza peşinde koşmayacak kadar önemli şahıslar. Bu iş benim gibi çaylaklar için."

"Ve elbette her hafta buraya kadar tüm o merdivenleri tırmanmak zorunda kalan şişman postacı da umurlarında değil," dedi Polly kızgınca. "Mektuplar için imza atmak zorunda kalmanın bende yarattığı rahatsızlığa da aldırmadıklarından eminim."

"Bay Butler böyle şeyleri düşünmez. Zavallı Bayan Butler. Nasıl bir hayatı vardır, düşünsene! Neyse, seni işinden daha fazla alıkoymayayım. Bu mektubu sana bırakırsam Bayan Horvath'e elden iletip açıp imzalamadan geri göndermemesini söyler misin? Yapabilirsen Bay Butler'a Bayan Horvath'ın işte olduğunu ve

mektubu ona ulaştırmayı kabul ettiğini söyleyeceğim. İmzayı almadım ama bu açıklamayla bir ihtimal işimi elimde tutabilirim."

"Sanırım dediğini yapabilirim, Jane ama ya reddederse? Ya mektubu almak bile istemezse?"

"Şey, sanırım o zaman, yanılıyor olabilirim ama Bay Butler iş adresini bulup onu orada yakalayacaktır. Şahsen. Ve bu, Bayan Horvath için hiç hoş bir durum olmaz zira Bay Butler çok inatçı bir adamdır ve görüşmelerinde sessiz olması gerektiğini pek düşünmez. İstediğini almadan oradan ayrılmayacaktır."

"Onu nerede bulacağını nasıl öğrenecek?"

"Başka bir özel dedektif tutacak elbette. Buna mecbur."

"Başka özel dedektif mi?"

"Mektupları göndereceğimiz adresi nasıl bulduk sanıyorsun? Bayan Horvath aniden kayıplara karışmış. En azından benim duyduğum bu."

Polly söyleyecek bir şey bulamıyordu. Maggie aniden bir yerden kaybolmuştu, öyle mi? Özel bir dedektif de araştırma yapıp onun kendi evinde bir odada kaldığını bulmuştu.

"Aman Tanrım," dedi sonunda konuşmayı başarıp.

Jane ile birbirlerine irileşmiş gözlerle bakıyorlardı. İkisi de böyle bir duruma daha önce hiç tanık olmamıştı ve olaya yakınlıklarının tadını çıkarıyorlardı. İkisi de yaptığını gizlemiyordu.

"Jane," dedi sonunda Polly varsayımlar ve düşüncelerle dolu uzun sessizliği bozarak. "Maggie'nin eve dönmesine daha en az dört saat var ve döneceği de kesin değil. Gelmediği çok oluyor. Onca deri giysi içinde pişmiyor musun?"

"Aslında biraz sıcak geldi. Ve burası çok güzel. Kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Bana çok iyi davrandın, Polly. Bu fırtınada ofise elim boş döneceğimi düşündükçe..."

"Neden biraz daha kalmıyorsun? Bay Butler'a kötü haberi vermek için acele etmene gerek yok, değil mi?"

"Şey... haklısın. Zaten bu havada bir taksi bulabilmek mucize olur. Otobüsler de tıklım tıklım dolu oldukları için durmuyorlar bile."

"İstersen ceketini ve pantolonunu çıkarıp rahatla," dedi Polly doğal bir tavırla. "Sana bir battaniye getireyim de kanepeye uzanıp biraz kestir. Kar yağarken şekerleme yapmak gibisi yoktur."

"Ya da şöyle yapabiliriz, Polly: üzerindeki giysileri teker teker, yavaşça çıkarırım ve şekerleme faslını bugünlük geçeriz."

Önsezisi doğrulanan Polly gülümsedi. "Bunu tercih ederim. Sonra da yakandan ucu görünen o ilginç dövmeyle incelemeyi düşünüyorum."

"Fark edeceğini ve incelemek isteyeceğini umuyordum."

Maggie eve ertesi akşam yorgun argın döndü. S&S'ten eve kadar yürümüştü. Önceki geceyi Andy ile geçirdiği için eve gelmemişti. Polly, çalışırken taktığı büyütücü gözlükleri çıkararak ona baktı. "Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin? Hardallı tavuk pişiriyorum."

"Hayatımı kurtardın, öyle bitkinim ki parmağımı kaldıracak halim yok. Şu berbat hava! Eve gelebilmem saatler aldı. Sıcak bir duş alıp hemen geliyorum. Polly, sen cennetten çıkmasın!"

Polly tavuğu dilimledi ve yorgun kız iştahla yerken ona üç kadeh şarap koydu. İki dost, nadiren bozulan sessizlikte huzurla yemeklerini yiyorlardı.

"Artık doyduğuna göre," dedi Polly, Maggie'nin iki dilim elmalı turtayı midesine indirmesinin ardından. "Yerine getirmem gereken bir görevim var. Yemekten önce vererek iştahını kaçırmak istemedim."

"Neyi?"

"Şu taahhütlü mektup," dedi Polly zarfı Maggie'ye iterek. "Dün geldi. Getiren kişi mektubu açıp içindekini imzalamanın son

derece önemli olduğunu söyledi ve ben de bir şekilde mektubun eline geçeceğine dair ona garanti vermiş bulundum. Bunun için üzgünüm ama Maggie, zavallı postacımızın daha kaç kere altı katı çıkması gerekecek? Adamcağız sonunda bir kalp krizi geçirecek ve sorumlusu sen olacaksın."

"Kahretsin!" Maggie zarfa ters ters baktı.

"Tanrım! Bu kadar korkunç olan nedir? Ve içindekinin ne olduğunu açmadan nasıl biliyorsun?" diye sordu Polly. Maggie'nin öfkeli yüzünü görünce merakı daha da alevlenmişti.

"Bu avukatların kim olduğunu ve mektubun içeriğini çok iyi biliyorum. Lanet olsun, beni nasıl buldular? Zarfların üzerine 'iade, alıcı bulunamadı' yazarsam burada yaşamadığımı düşüneceklerini sanıyordum."

"Yaşadığın yeri bir özel dedektif bulmuş ve zarfın içindeki belgeyi imzalamazsan canavar bir avukat işyerine gelip zorla imzalatacakmış."

"Ne! Ne!" Maggie öfkeyle ağlamaya başladı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Ben de mektubu getiren üzerinde biraz dedektiflik yaptım. İnsanların seninle uğraşması hoşuma gitmiyor, Maggie."

"Off!" Maggie'nin öfke gözyaşları daha da artmıştı. "Neden beni rahat bırakmıyorlar? Ona parayı istemediğimi, o paraya elimi sürmeyeceğimi söyledim, bu yetmez mi? Peşime bir dedektif takmış, nerede yaşadığımı biliyor, belki her an beni takip ettiriyor... Tanrım, Polly, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne parası?"

"Bir miras."

"Bunun nesi kötü?"

Maggie gözyaşları arasından aşçı Elizabeth'den sonra sahip olduğu tek kadın arkadaşın endişe dolu, ilgili yüzüne baktı. Polly'nin

ona duyduğu sevgi yüzünden okunabiliyordu. Andy ve Barney'den sonra onu gerçekten umursayan tek kişiydi Polly.

Gözlerini sildi ve kanepenin bir köşesine ilişti. "Sözde annem olan kadının kocası öldü ve bana para bıraktı. Zarfın içindeki belge bununla ilgili," dedi Polly'ye titrek sesle.

"Baban değil miydi?"

"Hayır. Ve o adamın parasını istemiyorum."

"Bir dakika. Sana para bırakılmışsa ne olmuş? Üvey babanmış, neden sana para bırakmasın ki? Bu hiç mantıklı gelmiyor, Maggie. Hem şimdiye kadar annenden hiç bahsetmemiştin. 'Sözde' annen de ne demek oluyor? Ailenden hiç bahsetmedin, tatillerde bir yere de gitmiyorsun?..."

"Polly! Sana her şeyi anlatırsam yaşadığın sürece bunlardan bir başkasına bahsetmeyeceğine söz verir misin? Anlatacaklarımı ben ve beni doğuran kadından başka kimse bilmiyor."

"Söz veriyorum ve sözümü tutacağımдан emin olabilirsin ama önce bana anlatmak istediğinden emin olmanı istiyorum," dedi Polly. Maggie onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti. "Bir sırrını bir arkadaşına anlatıp daha sonra buna pişman olmak kadar kötüsü yoktur. Birçok dostluk bu yüzden bozulmuştur ve hiçbir sır buna değmez. Söylediğine pişman olmandansa anlatmamayı yeğlerim."

"Polly, birine anlatmaya mecburum ve sana tamamen güveniyorum. Bu sır beni içten içe kemiriyor, bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum, kendimi bu konuyu düşünmekten men ediyorum ama yine de zihnimde belirmesine engel olamıyorum ve çoğu gece bununla ilgili rüyalar görüyorum... mutsuz, acı rüyalar. Seninle paylaşırsam kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. Daha kötü hissetmeyeceğim bir gerçek. Sanırım biraz sempatiye ihtiyacım var ve bunun için senden iyisini bulamam."

"Çay -ve- Sempati Guildenstern," diyerek güldü Polly.

"Mağlup edilemez bir bileşim."

"Haydi o halde, anlatmaya başla."

Maggie derin bir nefes aldı ve mümkün olduğunca kısa keserek Polly'ye tüm hikâyeyi anlattı. Hikâyedeki kişilerin kimliklerini açıklamamıştı. Konuşurken gözlerini kucağına dikmiş, mümkün olduğunca duygusuz bir ifadeyle anlatmaya çalışmıştı. Hikâyeyi dinledikçe Polly'nin öfkesi arttı ama Maggie'nin tüm anlatacakları bitene kadar sessiz kalıp düşüncelerini kendine sakladı.

"Ne tür insanlık dışı bir sürtük öz kızına bunu yapabilir?" diye patladı sonunda.

"Tessa Kent yapabilir. Teresa Horvath olarak doğmuş olan Tessa Kent bunu yapabilir ve yaptı. Bana bunu yapabildi."

"Sen... sen Tessa Kent'in kızıydın."

"Sadece biyolojik olarak evet. Diğer açılardan annem olduğu söylenemez."

"Tanrım. Tessa Kent! Tessa Kent... ben... bu... Tanrım, nasıl yapabilmiş? Nasıl yapabilmiş?"

"Ben de kendime bunu sorup duruyorum."

"Aklı başında her insan bunu sorardı zaten."

"Ah, Polly, öyle, değil mi? Hiçbir mazereti yok, değil mi? Bir tanecik olsun bulabilmek için çok uğraştım ama bulamadım."

"Bulamazsın çünkü yok! Yaptığı kesinlikle mazur görülemez! Evlilik dışı çocuklar doğurup dergilerde boy boy resimlerini yayınlatan film yıldızlarını düşünüyorum da... Hollywood'da artık bu çok normal karşılanıyor, bir ayıp olarak görülüyor. Ve çok da genç. Eski nesilden değil. Yaşı en fazla..."

"Otuz üç."

"Bak, Maggie. Çok kötü muamele görmüşsün, ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Hissettiklerimi tarif edebilecek kelime yok. Büyük bir trajedi yaşamışsın ve bu konuda bütün gece konuşabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Şu an duygularını bir kenara

bırakıp mantıklı düşünmelisin. Öfkeli bir avukatın S&S'e gelip ortalığı velveleye vermesi senin için hiç iyi olmaz. Artık nerede yaşadığını biliyorlar. Mektubu açıp içindeki meseleyi halletmelisin."

"Biliyorum, en başından beri öylece kurtulamayacağımı biliyordum. Kahretsin ki haklısın." Maggie zarfı yırtarak açtı ve içindekileri okudu. "Eh, tahmin ettiğim şeymiş. Luke'un -kendisi ölen koca oluyor- miras işlemlerini sonuçlandırıyorlarmış ve mirasçılardan biri olarak imzam gerekiyormuş. İmzamı atarsam otuz beş yaşına bastığımda parayı alabiliyorum. O zamana dek bir fona yatırılacak ve elde edilen kâr bana verilecek."

"Bunu istemediğinden kesinlikle emin misin, Maggie?"

"Yüzde yüz eminim. Fikrimi açıkça belirten bir mektup yazıp bununla birlikte firmaya göndereceğim. İnsanın bir mirası reddetmeye hakkı vardır mutlaka, değil mi?"

"Hukuki açıdan bilmiyorum ama düşününce, istemediğin bir şeyi alman için seni zorlayamazlarmış gibi geliyor."

"Yapamazlar," dedi Maggie sertçe. "Ne olursa olsun bağımsız kalmaya kararlıyım."

"Ben olsam gözümü bile kırpmadan alırdım. Tüm yaşadıklarından sonra eline bir şey geçmiş olurdu hiç olmazsa. Özel bir gelişimin kimseye zararı dokunmamıştır."

"Daha önce de ihtiyacım yoktu, şimdi de yok. Asla da olmayacak."

"Çok az, çok geç diyorsun yani?"

"Hayır, Polly, çok fazla. Çok fazla ve çok çok geç."

26

"Geçici elemanlar nerede? Bana acilen bir tane lazım! Biri bana geçici bir eleman bulsun!"

Maggie başını fotokopi makinesinden kaldırdınca basın bölümünün şefi Lee Maine'in güzel yüzünde umutsuz bir ifadeyle asansörün kapılarının önünde durduğunu gördü. Kadını sadece ismen tanıyordu.

"Ben geçici elemanım," dedi fotokopi makinesinin başından ayrılarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ulu Tanrım! Buna inanamıyorum! On dakika içinde Amerikan Yerlileri satışı üzerine çalışmak için Philadelphia'ya doğru yola çıkmak zorundayım ama kahrolası bölümümde tek bir kişi bile yok! Sağ kolum olan eleman hafta sonu erken doğum yaptı, geçen hafta Sotheby's'e giren küçük hainin yerine hâlâ birini almadım ve kalan son asistanım da arayıp grip olduğunu ve işe gelemeyeceğini söyledi! Üçüne de lanet olsun! Şimdi beni dikkatle dinle. Ofisimde oturup telefonlara bakmanı, mesajları almanı ve arayanlara yarın döneceğimi söylemeni istiyorum. Senden başka herhangi bir şey yapmanı isteyen olursa ona Lee Maine'in onu elleriyle boğacağını söylersin. Masanın başından sadece tuvalete gitmek için ayrılacaksın."

Maggie siyah gözlü, uzun, gümüş rengi saçlı güzel kadına sırtıttı. Minyon bir kadındı ve muhtemelen Maggie'den on santim kadar kısaydı.

"Bu yüzden kavga bile çıkarabilirim."

"Adın ne bilmiyorum ama espriden pek anlamam. Tek istediğim birazcık olsun beceri. Sadece bu."

"Tuvalete bile gitmeyeceğim," dedi Maggie çabucak.

"Bu daha iyi. Telefonlar arasındaki boş vaktinde masaların üzerindeki kâğıt yığınlarına bir göz atabilirsin. Belki yapabileceğin bir şey bulursun. Ama ne olursa olsun ofisi terk etme. Telefona cevap verilmeli! Telefon bizim can damarımız!"

"Anladım, merak etmeyin. Sizi arayıp mesajları iletmemi ister misiniz?"

"Tanrım, hayır, hattı meşgul etme. Yarın döneceğim. Sen de bıraktığın yerde olsan çok iyi olur," diye uyardı. Lee Maine uzun, kırmızı ceketini giydi, başına astragan bir şapka taktı, uzun eldivenlerini ellerine geçirdi ve tek bir söz daha etmeden gitti. Maggie basın ofisini kendisi bulmak zorundaydı.

Beş dakika sonra ofisteki üç asistan masasından birine oturmuş, üzerinde bulduğu çeşitli açık arttırma kataloglarına hevesle göz gezdirdiyordu. Katalogların üzerlerindeki tarihlere bakınca yaklaşan satışların çoğunun basın bildirilerinin yapılmamış olduğunu gördü. Katalogların çoğuna, basın bildirileri için adeta yalvaran notlar ve bildiriler için formlar iliştilmişti.

Belki bildiriler yazılmıştır ve bu notlar da eskidir, diye düşündü Maggie. Ama konuyla ilgili diğer bölümleri arayıp kontrol ettiğinde her zamanki medya kaynaklarına ulaştırmak için basın bildirilerini sabırsızca beklediklerini öğrendi.

Bölümünün içinde bulunduğu bu karışık durumdan Lee Maine'nin haberi var mıydı acaba? Maggie bilgisayarın başına oturdu. Lee Maine'in tek istediği birazcık beceriydi ama kendi elemanları bile buna sahip değilmiş gibi görünüyordu. Bu bildiriler bir an önce yazılmadığı takdirde medyanın eline satışa çok kısa bir süre ka-

la geçecek veya hiç yetişemeyecekti. Ve bir satış ne kadar erken duyurulursa ilginin o derece fazla olacağı tartışılmaz bir gerçektir.

Maggie, Elm Country'de okul gazetesini neredeyse tek başına çıkarıyordu. Güldüren köşelerden düşündüren, ciddi makalelere kadar her şeyi o yazıyordu. Eski basın bildirilerinin olduğu bir dosya buldu ve biraz inceleyince çok da zor olmadıklarını gördü. Öncelikli iş, bildirisi yazılacak katalogu inceleyip haber olmaya değecek, önemli parçaları belirlemektir. Daha sonra tek yapılması gereken, çabucak okunabilecek kadar kısa ama olası alıcıların hayal güçlerini tetikleyebilecek kadar uzun, ilgi çekici bir bildiri metni yazmaktır. İncelediği örnek bildiriler kadar iyisini, hatta onlardan daha çarpıcısını yazabileceğini biliyordu. Bazıları dikkatini çekmeyecek kadar uzundu. Kendi kendine gülümsedi.

İş sık sık çalan telefon yüzünden bölünmesine rağmen öğleye kalmadan bir masanın üzerindeki bitirmiş, ikinciye geçmişti. Bir gezici bulup ofise bir sandviç getirtti ve tualete kısa bir ziyaret yaptığı sırada telefonlara bakması için yerine bir sekreter bıraktı. Tualete gitmemek için söz vermek başka, sözünü yerine getirebilmek başkaydı. Gün boyunca peşinden kovalayan varmış gibi çalışan Maggie, akşam saat dokuz olduğunda asistanların masalarının üzerinde birikmiş olan tüm bildirileri hazırlamış, lazer yazıcıyla çıktılarını almış, her birini ilgili kataloga iliştirerek tertipli bir yığın halinde Lee Maine'in masasına bırakmıştı. Onların yanına da gün boyu aldığı düzinelerce mesajı yerleştirmişti.

Ertesi sabah Lee Maine'in ofisinin dışındaki masalardan birinde otururken basın bölümünün şefi geldi ve ardı ardına sorular yağdırdı. "Kimler aradı? Acil bir durum oldu mu? Yapabileceğin bir iş buldun mu?"

"Her şey masanızın üstünde," dedi Maggie dudağını gergince kemirerek. Haddini bilmezlik mi etmişti? Basın bildirilerini doğru yöntemle yazabilmiş miydi? Lee Maine ofisine girip kapısını ka-

pattı ve yarım saat boyunca içeriden hiçbir ses çıkmadı. Sonra birden dışarı fırladı.

"Adın ne senin?"

"Maggie Horvath."

"Geçici eleman olarak kalmakta ısrar ediyor musun?"

"Ulu Tanrım, hayır!"

"Mükemmel. İşe alındın. Ama bu kadar çok çalışma yoksa elemanlarımların sayısını azaltırlar ve bu tempoda sürekli çalışmak seni mahveder. Ayrıca bundan sonra bildirileri biraz daha uzun yaz ki editöre kesecek bir yer kalsın. Editörler kesilecek bir yeri il-la ki bulurlar, bunu hiç unutma. Yoksa işlerinden olurlar."

"Soran... soran olursa ne olduğumu söyleyeyim?" dedi Maggie heyecanla.

"Scott ve Scott'ın basın irtibat görevlisi."

"Basın irtibat görevlisi mi? Ah, Bayan Maine, çok teşekkürler!"

"Teşekkür mü? Asıl şanslı olan benim. Ve bana herkes gibi Lee de. Beni tanıdıktan sonra ise genellikle Lee, sevgilim derler. Buraya ne zaman geldin? S&S'e yani. Bu sabah gelmiş olamazsın çünkü dün geceyi ofiste geçirmiş olmalısın."

"Geçen sonbaharda, eylülde başladım."

"Tanrım! Neredeyse marttayız, beş aydan fazladır geçici elemanlık yapıyorsun. Buradaki insanlar kör mü?"

"Kimse neler yapabileceğimi görmek istemedi. Kendimi en iyi gösterebildiğim yer, fotokopi makinesinin başıydı. Bir faks göndermek günüme renk katardı."

"Çılgınlık, tek kelimeyle çılgınlık," dedi Lee Maine. "Pekâlâ, Maggie, bunları gerekli yerlere ilet ve buraya dönüp rapor ver. Philadelphia'da tonlarca not tuttum. Katalog bölümünden Fred Cashmere ile bu notlar üzerinde çalışmaya başlamanızı istiyorum, o ne yapacağınızı sana açıklar. Ben hemen satış salonlarına inmeli-

yim. Sergide Modern Baskı satışı var ve medya mensuplarını biraz yağlamam gerekiyor. Bir saniye, bu durumda yine telefona bakacak kimse kalmıyor... hemen geçici bir eleman bul, kolundan tut ve masaya oturt. Söyle ikimizden biri gelene kadar yerinden kıpırdamasın."

"Tamam. Personel bölümüne ne söyleyeyim?"

"Terfi ettiğini... hayır, Lee'nin seni kaptığını ve artık benim için çalıştığını söyle. Yerine bir başka geçici eleman bulsunlar."

"Bayan Maine ... maaşım?"

"Şu an kazandığının haftada yirmi beş dolar fazlası ve bir sürü de bedava öğle yemeği. Halkla ilişkilerin bir parçası da bedava öğle yemekleridir. Bu müzayede evini bizim ayakta tuttuğumuzu söylememe gerek yok tabii." Lee el sallayarak gözden kayboldu.

Basın irtibat görevlisi, dedi Maggie kendi kendine. BASIN İRTİBAT GÖREVLİSİ! Evet! Polly onun adına çok mutlu olacaktı, "basın irtibat görevlisi" kulağa harika geliyordu. Ve Andy... Maggie birden hâlâ bir gezici olan Andy'yi hatırladı. Acaba o neler hissedecekti?

Biraz düşününce Andy'nin bu terfi konusunda göstereceği tepkinin çok büyük bir sorun olmayacağı kanısına vardı. Andy şu anki pozisyonundan çok memnun görünüyordu. Hiç yükselme hırısı olmaması Maggie'ye biraz tuhaf geliyordu.

Diğer yandan genç adamın düşük pozisyonlu işinin bir geçici elemanın işinden çok daha hareketli ve ilginç olduğunu kabul etmeliydi. Onunla tanıştığından beri Andy İngiliz mobilyaları üzerine önemli bir satış için Toronto'ya, ölen Meksikalı bir koleksiyoncunun büyük mirasının katalogunu hazırlayan uzmanlarla birlikte Meksika'ya ve bir stüdyo sahibinin dul eşinin modern sanatçıların eserlerinden yeni bir koleksiyon yapabilmek için kocasının dünyaca ünlü koleksiyonunu satmaya karar vermesi üzerine Empresyonist Resimler Bölümü şefiyle Los Angeles'a gitmişti. "Pizza almaya

gidecek birine daima ihtiyaç oluyor," diyordu Andy, Maggie kısıkançlıkla gezinin ayrıntılarını sorduğunda.

Geçen birkaç ay boyunca Maggie'nin o güne kadar hiç girmediği en önemli bölümler arasında dolaşarak S&S'in yönetici katlarında o çok yönlü ama önemsiz işini -tam olarak her neyse- yapmayı sürdürmüştü. Maggie, Bay Scott ve Bayan Sinclair'i uzaktan görmüş, Andy'yi onlar hakkında soru yağmuruna tutmuştu ama alabildiği tek karşılık, "Sadece daha çok parası olan pizza severler," olmuştü.

Belki bu gezicilik işini önemsememesinin ve amaçsız gibi görünmesinin sebebi, kaderinin bir gün uzmanlık yapmak olduğunu düşünmesidir, diye aklından geçirdi Maggie. Onun için gezicilik, sadece Porselen ve Seramik Bölümü'ne geçmeden önce uğradığı bir duraktı. Ama daha ne kadar bekleyecekti? Düşününce, Andy'nin geleceğe yönelik planları hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Tanıştıkları gün ne biliyorsa, şimdi de o kadarını biliyordu.

O gece yaklaşık bir haftalık ayrılıktan sonra ilk bir araya gelişleriydi ve Andy sevişmeye öyle istekliydi ki Maggie'nin ona yeni işinden bahsedecek bir dakikası bile olmadı. Sevişmelerinin ardından yatakta oturmuş, kestiren Andy'yi seyrediyordu. Yakın zamanda uyanmazsa Maggie kalkıp yağda yumurta yapmak zorunda kalacaktı, aksi halde açlıktan ölebilirdi. Andy onu becermeye öyle hevesliydi ki işten sonra bir şeyler yemesine fırsat vermemiş, bir bira içmek için en sevdikleri bara uğramayı bile istememişti. Bunun bir yerde gururunu okşadığını düşündü ama onun gözünde bir akşamı geçirmenin ideal yolu olduğu söylenemezdi. Gurur okşayıcı? Belki. Kibar? Hayır. Şehvetli? Evet. Düşünceli? Hayır. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecekti.

Andy'nin uykusunun derinliği onu iyiden iyiye rahatsız etmeye başladı. Neden erkekler seks sırasında bu kadar bitkin düşüp

kendilerine gelmek için baygın gibi uyumak zorunda kalıyordu? O ise kendisini hiç bu kadar enerjik hissetmemişti! Ama tek tanıdığı erkek Andy iken böyle bir genellemeyi nasıl yapabilirdi?

Üniversite için hayalini kurduğu renkli aşk hayatını hatırlayınca içini çekti. Ne saf, ne masumdu ve o günlerin üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti. Şimdiki halini düşündü. Açlıktan midesi kazınıyordu ve hafifçe horlayan bu adamla aylardır birlikteydi. Sadece bir erkekle olmuştu. Ama Andy'nin sevişmesi öyle yaratıcı ve ateşliydi ki Maggie o yönden bir eksiklik hissetmiyordu. Ona da hakkını vermeliydi.

Ama bu ilişki bazı yönleriyle çok sıradan, bazı yönleriyle de beklenenin dışındaydı. Andy, Şükran Günü hafta sonu için eve gitmiş ve onu yanında götürdüğü takdirde tutucu ailesinin nişanlı olduklarını düşüneceğini söylemişti. Noel tatilini de bir haftalık izinle birleştirip Harvard'dan arkadaşlarıyla on günlük kayak gezisine çıkmış, Maggie'ye bunu her yıl yaptıklarını ve erkek erkeğe olduklarını, kural olarak yanlarında kadın götürmediklerini söylemişti.

Andy ona hiç onu sevdiğini söylememişti. Ama Maggie de ona hiç söylememişti. İşin aslı, onu sevip sevmediğini bilmiyordu, yaşadığı tek romantik deneyim Barney'yle idi ve o da öylesine karmaşık bir duygular bütünüydü ki kendisinden başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Andy çekici, komik, biraz kaprisli ve çok yakışıklıydı ama... ama Maggie âşık olmaya hazır mıydı? Hazır olsa kendi kendine bunu sorar mıydı?

Maggie tamamen siyah giysilerden oluşan gardırobunun bir basın irtibat görevlisi için uygun olup olmadığını düşünerek yastığına yaslandı. Andy'yi hafifçe dürterken haftada yirmi beş doların daha fazla siyah giysi almaktan fazlasına yetmeyeceğine karar verdi. Andy uykusu daha da derinleşmiş gibi görünerek döndü. Maggie örtünün altına girdi ve uyanmak üzere olduğunu hissedene dek

genç adamın kulaklarını çekiştirip gözkapaklarına üfledi. Ona haberi vermek için daha fazla bekleyemeyecekti.

"Andy, Andy, sevgilim?"

"Hı, evet," diye mırıldandı uyandırıldığına içerleyerek. "Saat kaç?"

"Akşam yemeği vakti. Dinle, Andy, Lee Maine'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Lee... harika kadındır... Hamilton Dayı... onu çok beğenir... hep öyle düşünmüşümdür... " Esnedi. Hâlâ uykuda sayılırdı. Başını Maggie'nin göğüslerine gömüp uykusuna kaldığı yerden devam etmeye niyetlendi.

Maggie, duyduklarının beyninde anlam kazanmasıyla onu şiddetle itti ve geriledi.

"Hamilton Dayı mı?"

"Tanrım!" Şokla tamamen uyanan Andy gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Öyle mi dedim?"

"Evet, aynen öyle dedin. Hamilton Dayı kim, Andy?"

"Şey, elbette... kahretsin!"

"Hamilton Scott dayınsa Bayan Sinclair de teyzen olmalı! Sen de Scott ailesindensin! Bunu benden nasıl gizlersin?"

"Seni etkilemek istemedim," dedi Andy suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi.

"Ne açıdan?" diye sordu Maggie yataktan hızla kalkarak. Sabahlığını üzerine geçirdi ve Andy'ye en uzak olan duvara yaslanıp ateş saçan gözlerini suratına dikti.

"Çok aptalcaydı ama kim olduğumu bilersen benden daha çok veya daha az hoşlanacağını düşündüm, farklı davranabilirdin... ya da, şey..."

"Bağlantıların yüzünden seni kullanmaya mı kalkardım? Beni hiç tanımıyor musun?"

"Elbette tanıyorum! Lanet olsun, Maggie, öyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyorum. Sen tanıdığım duygusal açıdan en dürüst insansın ama seni tanıdığımda gerçeği öyle uzun zamandır saklıyordum ki sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Doğru anı hiç yakalayamadım." Örtüyü beline dolayarak yataktan kalktı.

"Bana Şükran Günü'nden bahset, Andy. Tutucu aileden ve beni niçin yanında götüremediğinden bahset."

"O konuda kendimi çok kötü hissediyorum, Maggie, sevgilim, gerçekten, bana inanmalısın, seni şehirde yapayalnız bıraktığım için çok üzülüyordum ama annem Minnie, Hamilton Dayı ve Liz Teyze'nin küçük kardeşi. Yıllar önce kendisini ailenin Şükran Günü yemeği hazırlayıcısı olarak ilan etti, bu yüzden ailenin çoğu oradaydı... McCloudlar, Scottlar, Sinclairler. Daha önce hiçbir Şükran Günü'nde yanımda bir kız götürmemiştim, zaten bu konuda üzerime düşüp duruyorlardı... sorunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Sorunları anlamakta ustayımdır."

"S&S'te kim olduğumu bilen çok az insan var: Lee ve bazı bölüm şefleri, uluslararası Ofis'in müdürü... bunlar kendimi bildim bileli tanıdığım insanlar. Gezicilik işi benim için bir tür eğitim..."

"Şirket basamaklarında pizza alarak yükseliyorsun demek?"

"Şey, pizza konusu sadece bir tür paravandı. Aslında işlerin inceliğini öğrenmek için uğraşıyorum. En alt basamaktan zirveye kadar işlerin nasıl yürüdüğünü görmem gerekiyor. Bir malın gelişinden satılıp gönderilene kadar geçilen tüm aşamaları öğreniyorum. Büyük bir beceriksizlik yapmadığım takdirde bir gün S&S'in başına geçeceğim. Elbette bu daha uzun bir süre gerçekleşmeyecek ama kuzenlerim arasında işi devam ettirmeyi düşünen yok. Liz Teyze'nin iki evli kızı var ve ikisi de kendi hayatlarıyla çok meşgul; Hamilton Dayı'nın her iki oğlu da doktor ve kız kardeşim baleden başka hiçbir şeyi umursamıyor. Geriye bir tek ben kalıyorum."

"Porselen ve Seramik uzmanı," dedi Maggie.

"O konu tamamen doğru. Bir yöneticinin aynı zamanda uzman olmaması için hiçbir sebep yok. Bu yüzden işletme fakültesine gittim. İki alanda da eğitilmiş olabilmek için. Buraya gel, tatlım, güzel Maggie'm, bana bir canavarmışım gibi bakma."

"Bu daire gerçekten sabit kiralı mı?" diye sordu Maggie hiç kıpırdamadan.

"Tanrı'ya şükür, evet. Ama gezici maaşıyla geçinmiyorum. Kendime ait küçük ama yeterli bir gelirim var."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Şey... evet."

"Söylesen iyi olmaz mı sence?"

"Lanet olsun! Önümüzdeki ay Cenevre'ye gidiyorum."

"Bir satış için mi?"

"Hayır, bir yıllığına. Maggie, elimden bir şey gelmiyor, kararı Hamilton Dayı verdi. Cenevre ofisinde çalışıp daha üst düzey eğitim alacağım ardından Londra ofisine geçeceğim. Sanırım orada da bir yıl kadar kalacağım."

"Bu iki şey oldu. Hatta üç."

"Görüyorsun ya, sana her şeyi anlatmaya niyetliydim. Bu kadar uzun süreliğine gidişimi başka türlü açıklayamazdım."

"Evet, senin için bile o kadar yalan fazla olurdu," dedi Maggie kapalı kapının ardından. Süratle giyiniyordu.

"Yalan söylemiyordum, Maggie! Sadece bazı doğruları gizliyordum, arada fark var!"

"Kelime oyunu yapıyorsun." Gitmeye hazır bir şekilde çıktı. Cırciv sarısı atkısını boynuna sıkıca dolamıştı. Gözleri, tiksintiyle kısılmıştı. "Bana güvenebileceğine inandığın günden sonra birlikte geçirdiğimiz her gece bana yalan söyledin; yarı uykuda olmasan bu akşam da yalanını sürdürecektin. Gerçekleri saklamanın yalan söylemekten bir farkı yok, Andy, Harvard'da size bunu öğretmediler mi?"

"Ama Maggie, gidemezsin, senin için deli oluyorum!"

"Cenevre'ye beni de götürmeyi düşünüyor muydun?"

"Nasıl götürebilirdim? Ama düşündüm ki..."

"Son dakikaya kadar bekleyip bombayı o zaman patlatmak daha iyi olur diye düşündün."

Andy bunu kabullendiğini gösterir şekilde sessizliğe bürününce Maggie ona dikkatle baktı. Hayır, onu hiçbir zaman sevmemişti. Bunu daha önce nasıl görememişti? Aralarındaki güçlü bir fiziksel çekimden ibaretti. Aldatılmış olmaktı onu inciten. Ve bu yüzden onu asla affetmeyecekti çünkü bir başka yalanın acısı hâlâ çok taze idi. Andy, bağlanmak ve ciddi ilişki kurmak istemeyen alelade bir erkek gibi davranmıştı ve zaten Maggie de ondan daha fazlasını istememişti. İlişkilerinin gidişinden o da Andy gibi memnundu ve ciddileşmeyi hiç düşünmemişti.

"Andy, bunu başka bir kıza daha yapma. Berbat bir şey, sana yakışmıyor ve büyük bir haksızlık," dedi nazikçe. "Anıa sana borçluyum, bu yüzden seni affediyorum."

"Borçlu musun? Neden bahsediyorsun?"

"Sana muhteşem, beş yıldızlık, inanılmayacak kadar yoğun ve yaratıcı seks eğitimin için borçluyum. Gelecekte fazlasıyla işime yarayacak. Ne de olsa benim ilk erkeğimdin, Andy, hatırlıyorsundur. İlk ve tek olman planlarım arasında yoktu."

"Maggie! Gitme!"

"Hoşça kal, Andy. Gidip pizza alacağım."

27

Tessa, otuz altısına bastığı Ağustos 1991'de kendi film şirketi-
ni kurdu. Aaron'ın okuması için gönderdiği senaryoların sayısında
hiçbir azalma olmamıştı ama Tessa, bir sabah uyanıp kırklarına
yaklaştıkları için giderek daha az rol teklifi aldıklarını fark eden
birçok önemli aktris görmüştü ve ayakları, aynısının kendi başına
gelebileceği ihtimalini gözardı etmeyecek kadar yere basıyordu.

Yerçekiminin insan yüzündeki etkileri nasıl kaçınılmazsa, bu
durum da aynı şekilde kaçınılmaz, diye düşünüyordu. Ayna karşısın-
da yüzünü ne kadar dikkatli incelerse incelesin cildinde, hatlarında,
saçlarında veya vücudunda hiçbir bozulma göremiyordu ama artık,
kariyerine Jo March'ı oynayarak başlayan genç kızdan çok farklı ol-
duğunu biliyordu. Bunu kendi bakışlarında, ifadesinde görebiliyor-
du. Artık sadece bir kadını oynayabilirdi ve yapması gereken de buy-
du. Elbette genç bir kadın ama hayattan ve aşktan payını almış, ol-
gunlaşmış bir kadın. Yirmi yıldır kamera karşısındaydı, kameraların
önünde büyümüştü ve tam olarak parmak basamasalar da izleyicile-
rin bu gelişimi hissettiklerini biliyordu.

Fiona Bridges, yılda tek film prensibinden vazgeçmesi koşu-
luyla film şirketine katılmayı kabul etmişti. Tessa başka yerlerde
de film çekecekti. Fiona, Kent-Bridges Prodüksiyon'un ortağı ola-
rak iki veya üç dev adım atmıştı. Aaron Zucker da şirketin müdür-
lüğüne getirilmişti. Aynı zamanda Tessa'nın menajerliğini yapma-
ya devam edecekti.

"Çıplak sahneler yok," diye şart koştu Tessa şirketin kuruluşunu kutladıkları yemekte.

"Tek şartın bu mu?" diye sordu Aaron. "Ya fahişeler, uyuşturucu bağımlıları, tacize uğrayan kadınlar, seri katiller ve benzerleri?"

"Onlar benim yaşımda bir aktrise Oscar adaylığı getirecek roller," diyerek kıkırdadı Tessa. "Yüksek güvenli bir kuruma bağlı olduğum, tercihen sürekli makyajsız görüneceğim, kostüm değiştirmeyeceğim ve saçımın asla yıkanmayacağı bir senaryo bulabilirsen Oscar garanti demektir. Hücremde de beyaz bir telefon olmalı."

"Ve Fred Astaire seni haftada bir dansa götürmeli," diye mırıldandı Fiona. "Ve mücevherlerini takmana da fırsat vermeliler."

"Fiona, hayatım, beni her zaman en iyi anlayanlardan biri oldun," dedi Tessa neşeyle. Luke'un ölümünden sonra kendisine olağanüstü mücevherler satın almaya devam ettiğini bilse Fiona'nın ne diyeceğini merak ediyordu. Onlara servet harcamak, en nadir parçaları arayıp bulmak, hayatının akışının vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. O kadar çok mücevheri vardı ki tüm dünyadaki belli başlı satıcılar tarafından tanınıyordu. Ellerine sıradışı bir parça geçtiğinde hemen ona haber veriyorlardı. Nadir taşların küçük, girilmesi zor dünyasında artık kocasının aldığı mücevherleri takan kadın değil, hatırı sayılır bir koleksiyoncuymdu.

"Seni anlamak mı? O kadar iddialı olmazdım," diye mırıldandı Aaron şampanyasını yudumlarken.

Kent-Bridges'in ilk başarısı, Tessa'nın, cinayetle suçlanan bir adamı oynayan Bruce Willis'i savunan bir avukat rolünü canlandığı filmi. Willis'in muhteşem performansı ve Tessa ile aralarındaki müthiş uyum filmin başarısında büyük bir rol oynamıştı ama

Willis'e ödedikleri yüksek ücret için kârlarının büyük bir bölümünü feda etmek zorunda kalmışlardı.

Bir yıl sonra, Tessa'nın otuz yedinci yaşını kutlamasının üzerinden henüz birkaç ayın geçtiği 1992 sonbaharında, en önemli bölümün ona ait olacağı bir film çevirmeyi kafasına koymuştu. Film, tamamen onun oynadığı karakterin çevresinde dönecekti.

"Aaron, Leydi Cassandra Lennox'ın biyografisini bitirdin mi?" diye sordu sabırsızca.

"Dokuz yüz doksan yedi sayfanın son bölümünü de dün gece bitirdiğimi gururla ifade edebilirim. Günde üç yüz sayfadan fazla okudum ve karım beni terk etmek üzere. Yine. Sabahın ikisine kadar okuyordum."

"Eee?"

"Hey, Kraliçe Victoria zamanında kadınların o tür şeyler yapabildiğini bilmiyordum. Devrinin en skandal kadını olarak tanınmasına şaşmamalı. Bütün o âşıklar, kolayca doğurduğu küçük piçler, Avrupa'nın bir ucundan diğerine seyahatler, diğer kadınların kocalarını çalmalar, böyle bir kadını kim takdir etmez ki?"

"Senaryo hakları konusunda bilgi alabildin mi?" diye sabırsızca sordu Tessa.

"Sana bu sabah konuyla ilgili bir not göndermiştim. Kitabı yazan adam, Dr. Elliott S. Conway satmayı kesinlikle reddediyor. Kimseye satmıyor. Yığınla teklif almış. Warner Bros ve Lorimar kitabı Michelle Pfeiffer için, Jaffe/Lansing Glen Close için, Paula Weinstein Susan Sarandon için istiyor, sadece Woody Allen ve Streisand'ın sesleri henüz çıkmamış. Dr. Conway, Hollywood'un Leydi Cassandra'yı sansasyona çevireceğini, olmadığı bir karakter haline getireceğini, temsil ettiği önemli noktaları geri plana atacağını düşünüyor. Kadının hayatı üzerine yaptığı araştırmalar tam yedi yıl sürmüş ve kimsenin onu iki saatlik bir film haline ge-

tirmesine izin vermeyeceğini söylüyormuş. İnsanların kitabın her bir sayfasını okumasını istiyor, başka türlü tatmin olmayacak."

"Bu çok saçma. Cassandra zaten sansasyonel bir kadın, daha fazlası nasıl yapılabilir? Ve bir film anlaşmasını nasıl reddedebilir? Hiç kimse film teklifini geri çevirmez," dedi Tessa. Duyduğu şaşkınlık, öfkesinin önüne geçmişti.

"O bunun farkında değilmiş gibi görünüyor. Adam Columbia'da tarih profesörü, her şeye tepeden bakar gibi bir tavrı var."

"Egosu kadar büyük bir vakıf fonu olduğuna bahse girerim," dedi Fiona. "Ya da çok zengin bir eş. Hatta muhtemelen ikisi birden."

"Onunla görüşmeliyim," dedi Tessa kararlı bir ifadeyle. "Cassandra'yı oynamak zorundayım, o benim rolüm. Susan'ın, Glenn'in, Michelle'in veya bir başkasının değil, benim. Aaron, menajeriy-le konuşup bir görüşme ayarlayabilir misin? New York'a uçup şu tuhaf profesörle tanışacağım."

"Ya görüşmek istemezse?" diye sordu Aaron.

"Menajerine adamın çok büyük bir hayranı olduğumu, tek amacımın ona bir içki ısmarlamak, kitabını ne kadar beğendiğimi söylemek ve bir imzasını almak olduğunu söylersin."

"Ya bu saçmalıklara kanmazsa?"

"Ah, Aaron, benimle çok fazla birlikte olduğun için etkim i unutuyorsun," diyerek iç çekti Tessa. "Bir erkekse benimle mutlaka görüşmek isteyecektir, eşcinselse yine görüşmek isteyecektir ve bir uzaylıysa mutlaka görüşmek isteyecek, beni gezegenine götürüp üreme amaçlı kullanacaktır, şansı bol olsun."

"Evet, Aaron. O, Tessa Kent, unuttun mu?" diye araya girdi Fiona her zamanki gibi Aaron'ın daha iyimser olmasını dileyerek. Tessa ondan başkasıyla çalışmayı aklından geçirmediği için ne kadar şanslı olduğunun farkında değil miydi bu adam? Önceki yılın

bütün Oscar adayları birer CAA müşterisiydi ve Ovitz, elinden gelse Tessa'yı bir salisede kapardı.

"Elimden geleni yaparım," dedi Aaron homurtusunu bastırarak.

Tessa iki hafta sonra, Columbia yakınında, şehir dışında eski bir barda Dr. Elliott S. Conway'ı bekliyordu ve buluşma saatlerinin üzerinden yarım saat geçmişti. Şehre inip Carlyle Bar'da veya Tessa'nın oteldeki suiteinde içki içmeyi reddetmiş, buna gerekçe olarak vakit darlığını göstermişti. En azından dakik olmaya çalışabileceğini düşündü Tessa öfkeyle. Barı dolduran ve sürekli ona bakan erkeklerle göz göze gelmekten kaçınarak *Leydi Cassandra Lennox'ın Hayatı*'nın bir kopyasına gömülmüş okuyor gibi görünmeye çalışmaktan yorgun düşmüştü.

Daha önce ne zaman bir barda tek başına olduğunu hatırlamıyordu. Hiç olmuş muydu? Hayatı boyunca yabancılar ve dostlarıyla kendi bölgesinde veya korumalı, ayrıcalıklı yerlerde bir araya gelmişti. Bunun gibi yüz yıllık bira kokan, herhangi birinin kolayca girip çıkabileceği, herkesin gözünü dikip ona baktığı bir yeri tercih etmemekle ne büyük akıllılık etmiş olduğu açıkça görülüyordu. Onu köşede bırakan limuzinden indikten sonra nikâh yüzüğünü, dev yeşil elmas avucuna bakacak şekilde çevirmişti. Bulunduğu şehrin caddelerinde yürürken otomatik olarak yaptığı bir hareketti bu.

Bu görüşmeye çok dikkatli bir şekilde hazırlanmıştı. Üzerinde, Victoria devri esintileri taşıyan bir kıyafet vardı: bel kısmı dantellerle kaplı ve dardı, eteği uzun ve boldu, geniş klapalı ceketi göğüslerini sarıyordu ve içinde de beyaz, dantel bir bluz vardı. Boyunda, önde bir işlemeli akikle birleşen tasma şeklinde bir dizi inci vardı; işlemeli akikten zarif küpeler kulaklarını süslüyordu. Saçları Victoria tarzının biraz modernleştirilmiş halinde toplanmış ve dal-

gaları özenle düzenlenmişti. Kıyafetinin abartılı olmadığını düşünerek içi rahat bir şekilde otelden ayrılmış ama yerel barın müdavimlerinin giydiklerinin kot pantolon ve beysbol ceketlerinden ibaret olduğunu düşünememişti.

Bir kıyafet balosundan kaçıp gelmiş gibi görüldüğünü biraz geç fark etmişti ve artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hem Dr. Conway, Tessa Kent'in ne giymesini bekliyor olabilir ki, diye sordu kendine. Gardırobundaki en basit kıyafet bile bu adamların arasında fazla kaçırdı. Ama Victoria dönemini hatırlatan bir kıyafet giymekle elini belli etmişti. Oysa Japon modacıların en uçuk tasarımlarından birini giymesi gerekirdi. Lanet olsun! Cassandra Lennox rolünü alamazsa kendisini asla affetmeyecekti!

Sakin ol, dedi Tessa kendi kendine. Böyle günah dolu bir yerde içmeyi alışkanlık haline getiren biri üzerindikileri fark etmezdi bile. Kitabın film hakkını satın almayı umutsuzca istediğini kesinlikle anlamazdı. Hem anlasa ne olurdu ki? İstekli olduğunu tahmin etmesi zor değildi. Öyle olmasa bu ücra kasaba köşesinde tek başına oturup kaba, bencil, kibirli bir profesörü neden bekleyecekti?

"Şu kitaba bir bakayım," dedi bir adam yanına otururken. Üzerinde bir deri ceket ve fitilli kadifeden bir pantolon vardı. Tessa şaşkınca küçük bir çığlık atarken adam kitabı elinden aldı ve açık halde masanın üzerine yatırdı. Sonra sayfaları hızla çevirerek diğer bölümlere bir göz attı.

"Ya kitabı gerçekten okudun ya da bir başkası okumuş," dedi elini uzatarak. "Ben Sam Conway. Evet, hangisi? Sen mi başkası mı?"

"Ben elbette," diye cevapladı Tessa şaşkınca. "Ne yapıyordunuz öyle?"

"Kontrol ediyordum. Bir kitabın gerçekten okunup okunmadığı dikkatli bir bakışla anlaşılabilir. Orta sayfayı açıp masaya ya-

tırdığında dümdüz durur ve kapağı kırışmıştır. Şöyle bir göz mü gezdirilmiş yoksa her bir sayfası okunmuş mu hemen anlaşılır."

Genç, iri yapılı bir adamdı. Tessa'nın suratsız, küstah, yaşlı Herr Doktor Profesör beklentisine kesinlikle uymayan bir görüntüsü vardı. Uzun ve kırıldığı belli olan burnu; gözlerindeki tuhaf, neşeli pırıltı; becerikli görünen iri elleri; kötü kesimli, rengi, kalın kaşlarından bir ton açık olan kıvrıkcık sarı saçlarıyla bir profesörden çok bir liman işçisine benziyordu. Tessa rahatlıkla onu bir at üzerinde veya küçük bir yelkenlinin dümeninde hayal edebiliyordu.

"Kitabı okumasam neden burada olacaktım?" diye sordu Tessa.

"Başkası okumuş ve sana özet geçmiş olabilir, buna da okuyucu raporu deniyor."

Tessa güldü. Bunları on altı yaşından beri biliyordu. "Beni bir sınava tabi tutmayacak mısın? Cassie'nin benden gizlediği sırlar olduğunu hiç sanmıyorum, profesör. Ve neden Elliott değil de Sam?"

"Elliott pek benim tarzım değil. Samuel göbek adım. Sen neden ona Cassie diyorsun?"

"Bu ona verdiğim özel ad," dedi Tessa. "İlk yirmi sayfadan sonra Leydi Cassandra Lennox çok uzun gelmeye başlıyor. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Onu ben de Cassie olarak düşünürüm. Çok cevizler kırmış, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ne içersin? Bu arada geciktiğim için üzgünüm. Notunu yükseltmemi isteyen bir öğrenciye yakalandım. Ona istediğini niçin yapamayacağımı açıklamam biraz uzun sürdü."

"Neden istediğini yapmayı kabul edip randevuna zamanında gelmedin?"

"Öyle bir şey yapamam," dedi Sam Conway şok olmuş görüne-
rek. "Ahlaki değerlerine ne oldu? Evet, ne içiyorsun?"

"Votka, sek," dedi Tessa alkolün bardağı dezenfekte etmesini
umarak.

"Jim, buraya iki Stoli, lütfen. Soğuk olsun ve bayana bir de pi-
pet getir."

"Nasıl..."

"Ben düşünceleri okurum," diyerek sırtıttı ona, Tessa'nın karşı-
sındaki insanda uyandırmaya alışık olmadığı tuhaf bir suç ortaklı-
ğıyla. "Pek rahat görünmüyorsun. Basit bir yer olabilir ama bulaşık
makinesi kullanıyorlar. Yine de bir pipetle daha huzurlu olacağını
tahmin ediyorum."

"Şey, sen gelmeden önce kendimi pek rahat hissetmediğimi
itiraf etmeliyim," dedi Tessa her zaman işe yarayan dürüst yakla-
şımıyla. "Daha önce bir barda hiç yalnız olmadığımı fark ettim. Hele
gözlerini dikip bana bakan erkeklerle dolu bir barda. Çoğu insan
bunu yapmaz, yan gözle kaçamak bakışlar atarlar, ünlü birini gör-
mek onları etkilememiş gibi davranırlar."

"Sanırım bu dediklerin Hollywood'da ve Carlyle gibi elit çev-
relerde geçerli."

"Evet."

"Ama burada olmakla bana en az dört yüz papel kazandırdın."

"Ne?"

"Tessa Kent'i bir içki için buraya getireceğimi söyledim ve ya-
pamayacağıma dair adam başı beş dolardan benimle iddiaya girdi-
ler. Bu yüzden hepsi seni süzüyor, bir numara yapmadığımdan
emin olmak istiyorlar. Sanki bir Tessa Kent benzeri bulunabilirmiş
gibi. Sanırım paralarının hakkını almak istiyorlar."

"Tanrım, kaç yaşındasın sen?" diye bağırdı Tessa.

"Otuz sekiz."

"Ve hâlâ böyle şeylerle mi uğraşıyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Ama sen bir tarih profesörüsün, Victoria dönemi üzerine doktora yapmışsın, muhteşem bir kitap yazmışsın, bunlar için biraz fazla yaşlı değil..."

"Çocuk ruhluymuşum. Karım böyle demişti." Başını esefle iki yana salladı.

"Karın mı?"

"Eski karım. Çocuk ruhumdan bir türlü kurtulamadım."

"Kaç eşin oldu?"

"Sadece bir. Uzun zaman önce. Yirmili yaşlarımda çok daha beterdim."

"Çocuğun var mı?"

"Hayır. Ya senin?"

"Kimsem yok." Elini aldırılmazca salladı. "Özgürüm."

"Sen de çocuk ruhlu musun?"

"Biraz hızlı büyüdüm. On dördümdeyken."

"Bu kötü olmuş," dedi Sam Conway ciddi bir ifadeyle. "Harika bir dönemi kaçırmışsın. Ama geç kalmış sayılmazsın. Bana takılırsan kaybettiklerinin bir kısmını geri kazanabilirsin."

"Sana takılmak isterim," dedi Tessa fırsatı kaçırmayarak. "Cassie'yi oynamak istiyorum."

"Eh, elbette istiyorsun. Bu yüzden şimdiden onun gibi giyinmeye başlamışsın. Ama kitabın haklarını satmak istemiyorum."

"Sam, bak, para senin için önemli olmayabilir ama kitabının filmi çekildiğinde Leydi Cassandra'nın hikâyesinden kaç kişinin haberdar olacağını düşünebiliyor musun? Cassie'ye haksızlık ediyorsun."

"Kitap şu an *Times*'ın listesinde bir numara," dedi Sam bakışlarında çabucak perdelediği bir tatmin ifadesiyle. "Ve yayıncımın söylediklerine bakılırsa daha en az altı hafta bir numara kalacak-

mış. Sürekli yeni siparişler geliyormuş. Bir sonraki büyük kitap çıkana dek aylarca bir numara kalabilirmiş."

"Bu da demektir ki üç, en fazla dört yüz bin ciltli kopya satılacak -yatakta okumak zor olduğu için çoğu insan onları tercih etmiyor- ve bunun yanında iki, iki buçuk milyon da karton kapaklı kopya satılacağını varsayabiliriz. Tabii bin sayfalık karton kapaklı kitapların taşınması zor olduğu için okuyucuya ne derece çekici gelecekleri de tartışılır. Ah, bir de üniversite kitapçıları var. Toplam üç milyon satış olacağını düşünelim, ki bu çok iyimser bir rakam," dedi Tessa, Fiona'nın yayıncılık bilgilerini hatırlayarak. "Ve bu rakama ulaşman yıllar alacak."

"Bana oldukça iyi bir rakam gibi görünüyor. Üç milyon insanı hayal etmekte bile zorlanıyorum."

"Ama öte yandan bir film," diye devam etti Tessa hararetle. "Bir film sayesinde Cassie dünyadaki bütün evlere girebilir. Film iki yıl sonra gösterime girdiğinde kitabın duran satışı da tekrar canlanacak. Bu da en iyi kitaplar listesine muhteşem bir geri dönüş olacak. Sonra, film televizyonda gösterilmeye başladığında daha önce görmemiş olan milyonlarca insan izleyecek ve bunların bir kısmı gidip kitabı satın alacak. *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin kitabı neden hâlâ basılıyor sanıyorsun?"

"*Rüzgâr Gibi Geçti*, istemediklerimin mükemmel bir örneği," dedi Sam gözlerine bakabilmek için yan tarafına iyice dönerek. Mavi gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Tanrım, diye düşündü Tessa. Adamın varlığı tüm salonu kaplıyordu. Öyle baskın, öyle kaçınılmaz bir güç yayıyordu ki ondan başka herkes, her şey adeta siliniyordu. Tessa, bir amfi dolusu öğrencinin büyülenmişçesine onu dinlediğini hayal etmekte hiç güçlük çekmedi. Gözlerini gömleğinin açık yakasından görünen kıvrıcık sarı tüylerden alamıyordu, kes şunu, Tessa! İş için buradasın! Dikkatini yine söylediklerine yöneltti.

"*Rüzgâr Gibi Geçti*, bir güneylinin bakış açısıyla anlatılmış, tarihsel zenginliği olan bir eserdir, titiz araştırmaların ve akıtılan alın terinin sonucuydu ama sonunda ne oldu? Ortaya Vivien Leigh'nin kostümleri ve dört kişinin berbat aşk hayatıyla ilgili bir film çıktı. Senaryoda kitabın yüzde beşi ya vardı ya yoktu. İç Savaş sadece öne çıkarılan aşkın geçtiği bir ortam olarak kullanılıp basitleştirildi."

"Ama senin kitabında savaş yok," diye heyecanla atıldı Tessa. "Kitap tarihi değil, inanılmaz bir kadını anlatıyor. Bütün olayların merkezinde o var. O, İç Savaş'ın, Scarlett'in, Rhett'in, Ashley'nin ve hatta zavallı Melanie'nin karışık bütünleşmiş hali. Cassandra Lennox, kitabın her bir sayfasına mührünü basmış. Biyografiyi bir roman gibi yazıyorsun ve şimdi de bir tarihçi gibi düşünüyorsun."

"Sen de bir menajer gibi konuşuyorsun."

"Hiç de değil!" Tessa öfkeyle ona baktı.

"Şaka yaptım, sözümü geri alıyorum, sadece ne diyeceğini merak etmiştim," dedi Sam bu öfke karşısında telaşla. "Bir role âşık olmuş bir aktris gibi konuşuyorsun, değil mi?"

Tessa sessizce somurtuyordu.

"Eee, değil mi?" diye ısrar etti Sam. "Evet mi hayır mı?"

"Doğru," dedi Tessa sertçe. "Diğerleri seninle benim yaptığım gibi konuştu mu?"

"Hayır, görüşmeler sadece menajerler arasında oldu. Hepsini sürekli reddediyordum."

"Akademik yönden daha esnek olman ve işinin geleceğini daha çok düşünmen gerekmez mi?"

"Üniversiteye kapağı atmak için futbol oynadım ve tarihi keşfedene kadar akademik konular pek umurumda değildi. Ya senin daha gösterişli, daha züppe, daha Hollywood'a özgü olman gerekmez mi?" Gülümsemesi, Tessa'ya kolayca etki altında kalmayan biri olduğunu gösteriyordu.

"Susan Sarandon'ı Cassie olarak düşünebiliyor musun?" diye sordu Tessa. Belki başka bir açıdan bakmasını sağlayabilirse -bunun için bir rakibinin adını söylemek zorunda kalsa bile- kitabından bir film yapılması düşüncesine onu alıştırabilir, önyargılarını kırabilirdi.

"Hayır, kızıl saçlarıyla fazla Amerikalı görünüyor, üstelik ilk sahneler için fazla olgun."

"Ya Michelle Pfeiffer?"

"Fazla kırılgan. Trajediye çok yatkın. Cassie, tuttuğunu koparan, cesur, güçlü bir kadındı."

"Glenn Close?"

"Fazla uzun, kendisine göre yalın bir güzelliği var ama Cassie gibi seksi değil. Meryl Streep ise..."

"*Streep* mi?" Neredeyse çılgık atacaktı.

"Şaka yaptım."

"Umarım eğleniyorsundur," dedi Tessa soğukça.

"Eğleniyorum," dedi Sam halinden memnun görünerek. "Bir içki daha?"

"Hollywood'un tüm önemli yıldızlarının Cassie'yi oynamak istemesi gururunu okşuyor olmalı," dedi Tessa tırnaklarını boş bardağa hafifçe vurarak. Bu işe yaramayacaktı, adam Nuh diyor, peygamber demiyordu. Cassandra Lennox'ı dünyaya tanıtmaktansa değerli haklarını korumayı tercih ediyordu. Bir içki daha alsa fena olmayacaktı.

"Pek sayılmaz," dedi Sam Conway yavaşça. Alışılmadık bir şekilde mahcup olmuş gibiydi. "Asıl gururumu okşayan, senin, Tessa Kent'in Cassie'yi oynamak istemesi. Araştırmalarım sırasında ve kitabı yazarken sürekli Cassie olarak seni görüyordum. Bu söyleyeceklerim senin için bayatlamış söylemler olabilir ama sen daima en sevdiğim aktris oldun. *Küçük Kadınlar*'ı izlerken ağlamış ve tüm okul arkadaşlarımla yanında kendimi rezil etmişim, Jo'yu oynar-

ken öyle güzeldin ki kendimi tutamamıştım. Neredeyse şu anki kadar güzeldin. *İkizler Yazı* ise benim için ihtiyaç duyduğum tüm bilgileri alabileceğim bir cinsel eğitim dersi oldu. Kitabımın haklarını satmıyordum çünkü seni bekliyordum. Okuyup okumadığını da bilmek istiyordum. Bana gelmeni istedim. Çocuksu ruhum, sana duyduğum çocuksu tutku ve kahretsin ki çocuksu güvensizliğim."

"Ah." Tessa ona bakakalmıştı. Sam kıpkırmızı kesilmişti ama Tessa bakışlarını indirene dek gözlerini ondan kaçırmadı.

"Ne yapalım, biliyor musun?" diye mırıldandı Sam. "Rockefeller Center'a gidip buz pateniyle kayalım. Kıyafetin bunun için çok uygun. Menajerlerimize de anlaşmayı yarın hazırlamalarını söyleyebiliriz. Ne dersin?"

"On altı yaşımdan beri kaymadım," diye kekeledi Tessa.

"Merak etme, karşında bir usta duruyor. Gerektiğinde seni tutarım. Tessa Kent'in hayranlarının önünde kış üstü oturmasına gönlüm elvermez."

"Sam, harika bir Cassie olacağım, söz veriyorum."

"Ben bunu yıllardır biliyorum. Jim, bunu hesabıma yaz ve kazancımı toparla. Görüşürüz beyler! Beş papel kaybetmeye değerci, değil mi?"

Barı alkışlar, ışıklar ve tezahüratlar arasında terk ettikleri sırada Tessa çocuk ruhlu olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı.

28

Maggie, bir uçaktayken mümkün olabilecek en rahat şekilde koltuğuna yerleşti ve uçakta ona bir pasta uzatıp üzerindeki yirmi üç mumu söndürmesini bekleyen kimsenin olmayışını minnetle düşündü. Neyse ki Hong Kong'dan New York'a döndüğü 1993 yılının bu haziran gününün yirmi üçüncü doğum günü olduğunu hiç kimse bilmiyordu.

Önceki yıl, basın bölümünün Lee Maine'in başlarını çektiği bayan elemanları, aralarına katıldığından beri herkese yaptıklarına tanık olduğu gibi yeni yaşına girmesini büyük bir olay haline getirmişlerdi. Maggie doğum gününün kutlanması fikrinden nefret ediyordu. Mümkün olsa o günü herkese unuttururdu. İnsanın o berbat "iyi ki doğdun" şarkısını duyduğu an kişiliğine uysa da uymasa da mahcup bir tavır takınması, bunun yanında şaşırmış ve mutlu olmuş görünmesi bir kural mıydı? Bu şarkı yetişkinlere yasaklanmalıydı. Yoksa bu düşünceler silsilesinin sebebi, kariyerinin en büyük satışının tüm basın ilişkilerini tek başına düzenlemiş olmanın omuzlarına bindirdiği inanılmaz stres miydi?

Her ne ise, Maggie uçak alana indiğinde doğum günü geçmiş olacağı için son derece mutluydu. New York'tan ayrılalı iki hafta olmuştu. Yolculuktan önceki bir ay boyunca New York'ta Çin haber ajanslarıyla, İngilizce basılan iki Hong Kong gazetesiyle ve Hong Kong'daki gazete bayilerinin raflarını dolduran düzinelerce önemli dergiyle birlikte çalışmalar yapmıştı. Oraya vardığında he-

men bir basın toplantısı düzenlemiş ve yüzden fazla muhabirin sorularını cevaplamış, Çinli gazetecilerle görüşmüş, her birine hikâyenin farklı bir açısını sunmaya çalışmıştı. Bir hafta süren sergi ve Regent'ın en büyük balo salonunda düzenlenen satış için yiyeceklerden çiçeklere kadar tüm ayrıntılarla o ilgilenmişti. Satış esnasında gazeteciler ve telefonla katılan müşterilerin temsilcileri arasında mekik dokumuş, adlarının kullanılmasına itiraz etmeyecek alıcıların hangileri olduğunu tespit etmişti. Yoğunluğu yüzünden oda servisinin getirdiği yağda yumurtalar ve tonbalıklı sandviçlerle yetinmişti. Regent'ın havuzunda şafak vakti ve gece yarısında uzun uzun yüzerek stresini ve yorgunluğunu mucizevi bir şekilde üzerinden atmıştı. Bu yüzme seansları onun için doping vazifesi görmüş-tü.

Maggie, Sezar gibi savaş ganimetlerini Romalılara sergilemek için getiriyor olmasa da kendisini hazinelerle yüklü bir fil katarının başını çekiyormuş gibi hissediyordu. Porselen, Çin mobilyaları, Çin tabloları ve mücevherlerin -çoğunlukla yeşim parçalar, kol saatleri ve Çinliler tarafından çok rağbet gören renkli elmaslar- milyonlar tutan satışlarından elde edilen komisyonun yanı sıra; yüz yedi değerli taştan oluşan, çok iyi durumda, çok nadir, olağanüstü bir yeşim kolyenin 1.7 milyon dolar tutan satış fiyatının yüzde onunu da kapmışlardı ki bu miktar, hem S&S hem de diğer müzayede evleri için bir rekordu.

Hâlâ şoktaydı. Satışların yapıldığı Hong Kong doları üzerinden düşünüldüğünde elde edilen gelir neredeyse 13 milyondan fazla tutuyordu. O kolyenin fiyatı ve diğer satışlarda elde edilen müthiş başarı, S&S'in Hong Kong'da sağlam bir yer edinmesini kesinleştirmişti.

Sadece beş yıl önce tecrübesiz bir geçici elemanken şimdi Lee Maine'in sağ kolu olduğuna, emri altında üç asistanın bulunduğu-na ve basınla ilişkilerini tek başına yürüttüğü büyük satışlardan al-

nının akıyla çıktığına inanmakta zorlanıyordu. New York'a döner dönmez bir başka büyük satış olan Post Empresyonist eserler üzerinde çalışmaya başlayacak, daha sonra da satış için Cenevre'ye gidecekti. Bütün bunlar gerçek miydi?

Eh, neden olmasın, diye düşündü Maggie. Hostesin getirdiği şampanya kadehinden bir yudum daha aldı. Onun gözünde müzayedeler dünyasında aktif olarak geçirilen beş yıl, başka herhangi bir işte geçirilen on beş yıla eşdeğerdi. Müzayedeler birbiri ardına geliyor, basın irtibat görevlileri enerjilerini ve bilgilerini son damlalarına kadar işlerine harcamak zorunda kalıyorlardı. Durup dinlenecek beş dakikaları bile yoktu. Lee, işe başladığı ilk günlerde Maggie'yi bazen kendisini karşısındakini öldürmemek için zor tutacağını ve bir özel hayata sahip olmasının neredeyse imkânsız olduğunu söyleyerek uyarmıştı. Lee haklıydı, hatta az bile söylemişti. Maggie, bununla birlikte özel hayatı için ayırabildiği kısıtlı süreyi çok iyi değerlendirdiğini düşündü kendini beğenmişçe.

Konu sekse geldiğinde herhangi bir erkek gibi açık davranırdı. Gerçek bir çekim hisse derse kur yapılmasını beklemez, hatta bunu tercih etmezdi. Kur yapmak değerli vaktinden çalışıyordu. Masaya geliş sebebi etrafına bakınmak değil, oynamaktı ve birlikte yatağa girebileceğini düşünmediği kişilerden gelen hiçbir daveti kabul etmiyordu. Öyleleriyle bir içki dahi içmiyordu.

Çoğu ilişkisinin çabucak başlayıp gelişerek yine aynı şekilde çabuk sona ermesi ve ilgisini artık çekmeyen sevgililerini duygusuzca, kolayca terk etmesi Polly'yi bile şaşırtıyordu.

"Çok oynaksın," demişti Polly geçenlerde. "Kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusuna benziyorsun. Neden bir adamla altı ay beraber olmayı deneyip nasıl olacağına bakmıyorsun?"

"Sen ve Bayan Jane Robinson gibi mi yani?" diye sormuştu Maggie gülerek. "Sizi bir araya getiren kar fırtınasıydı. Aslında bilmeden sizin için çöpçatanlık yapmış olduğum söylenebilir."

"Gül, gül, umurumda değil, ben mutlu bir kadınıym," demişti Polly. Eh, onun için mutluluk, istikrarlı bir ilişkiydi ve Maggie bunu istemiyordu. Şu anki düzeninde fazlasıyla iyi vakit geçiriyordu. Kimseyle evlenmeye niyeti yoktu. Erkekler onun hakkında ciddi düşünmeye başladığında -maalesef son günlerde çok sık oluyordu-onları kararlı bir tavırla terk ediyordu. Birlikteliği sürdürerek umut vermektense böylesi daha iyiydi. Üniversite için planladıklarını fazlasıyla gerçekleştirmişti.

Maggie'nin hızlı seks hayatını tasvip etmemekle birlikte Polly, bu konuda fazla ayrıntılı bilgi edinemiyordu çünkü Maggie artık kiracısı değildi. Basın bölümüne geçtikten sonra daha fazla kazanmaya başlamıştı. Hâlâ fazla sayılmazdı, halkla ilişkiler hiçbir zaman çok para kazandırmazdı ama maaşını çok dikkatli harcıyordu. Düzenli saç kesimleri, kolayca yıpranmayan Welford külotlu çorapları ve baştan sona siyah olan gardırobuna nadir eklemeler dışında pek harcaması olduğu söylenemezdi. Ayakkabılarını ve tüm eşyalarını dikkatli kullanıyordu. Şans eseri kendine Polly'nin hemen alt katında iki odalı, ucuz bir daire tutabilmişti. Artık özel hayatı için daha rahat bir ortama sahipti. Ayrıca müzayedelerden kendisi için alışveriş yapabilecekti.

Maggie kendisine ait eşyalara sahip olma tutkusunu daha önce hiç fark etmemişti. O güne dek sürekli başkalarının evinde, başkalarının eşyaları arasında yaşamıştı. S&S'teki arkadaş canlısı uzmanlardan mobilyalar, sanat ve eşyalar üzerine bilgi almıştı. Kendi bölümlerini basına tanıtımda ön plana çıkaracağı umuduyla hepsi ona yardımcı olmakta çok hevesli davranmıştı. Maggie, bu bilgiler ışığında birkaç önemli satışta çok iyi parçaları oldukça ucuza satın alabilmişti. Bazı günler şans eseri, göz koyduğu eşyaya fazla ilgi gösterilmiyordu. Polly için de muhteşem antik dokuma kumaşlar satın alabilmişti. Yediği onca yemek için duyduğu minneti ifade et-

menin bir yoluydu bu. Polly'nin gösterdiği şefkat, ilgi ve dostluğun bedelini ise asla ödeyemezdi.

Kendi küçük dairesi olabildiğince çeşitli eşyalarla döşeliydi. Büyük bölümü hâlâ boş sayılırdı ama her bir parçanın onun için önemi büyüktü. Evinin dekorasyonu belirli bir tarzda değildi. Tür-lü dergiye bakıp birçok uzmanla konuşmuştu ama belli bir tarz oluşturmamıştı. Sadece çok beğendiği parçaları alıyor, evi uyumsuz eşyalarla doluyordu ama bu uyumsuzluk, kendi içinde tuhaf bir uyum meydana getiriyordu. Bu, şimdiye kadar hep özlediği ve hiç sahip olamadığı yuvaydı.

Ne var ki evinde çok fazla vakit geçirmiyordu ve muhtemelen bu durumda bir değişiklik olmayacaktı. Öğle yemeklerini neredeyse her gün şık bir restoranda yiyordu. Maggie, bir basın irtibat görevlisinin tanınması gerçeken birçok gazeteciyle tanışmıştı. Onlarla yediği yemeklerde bazen Lee de yanında oluyordu. Basın dünyasında çevresi giderek genişliyordu. Sanat ve antika dergilerinde, moda dergilerinde ve koleksiyoncular için özel olarak basılan dergilerde çalışan pek çok muhabir tanımıştı. Sadece oyuncak aylar üzerine haber yapan iki dergi vardı. Maggie bunca yıl sonra bile hâlâ buna şaşıyordu. İyi durumdaki Steiff ayıcıklar için küçük servetler ödenebiliyordu. *Life* dergisi son oyuncak ayı satışı hakkında geniş bir haber yapmıştı. Yaklaşan antika bebek satışı da hevesle bekleniyordu.

"Biraz daha şampanya alır mısınız?" diye sordu hostes.

"Evet, lütfen," dedi Maggie kadehini uzatarak. Şampanya onu etkileyemiyordu. Son iki haftanın etkisi daha baskındı.

Maggie yaptığı işin harika olduğunu düşündü. Kolları ve çalışma alanı tüm dünyaya yayılan böyle bir iş daha var mıydı? Müzayede nerede olursa olsun -New York, Münih, Lugano, Londra, Kuala Lumpur veya herhangi bir yer- her ülkeden, parası olan her-

kes, arttırmaya katılıyordu. Şahsen orada bulunamıyorlarsa telefon veya posta yoluyla katılıyorlardı.

İyi oteller, yeteri kadar salon ve gazeteciler için bedava yemek olduktan sonra dünyadaki tüm müzayede evleri büyük bir adaya -mesela Bermuda büyüklüğünde bir ada- taşınabilir ve orası dünyanın müzayede başkenti ilan edilebilirdi. İnsanlığın bildiği hiçbir kuvvet, bir öfkeli golfçüler ordusu bile koleksiyoncuları ve aracılardan oradan uzak tutamazdı.

Kataloglar için kusursuz bir posta servisi ve bir de uluslararası havaalanı gerekirdi ama sonuçta elde edilenler aynı olurdu. Bazıları satmak, bazıları satın almak isterdi ve doğru yöntem ve hizmetle, Sahra'nın ortasında bile sekiz milyon dolar kazanılabilirdi. Cebinize bir Fabergé Paskalya yumurtası atıp bir dağa tırmanabilir, yerine üç milyon dolar koymuş halde dönebilirdiniz. Satıcı ve alıcı olduktan sonra yerin çok önemi yoktu.

Bir işi iyi yapıyor olmak, Maggie'ye büyük haz veriyordu ve her geçen gün işinde daha da iyi oluyordu. İki odalı evini, sevgililerini, dostlarını -Polly, Lee, Jane, Hamilton, Liz- çok seviyordu. Ve bir de eski dostu Barney vardı. Barney her zaman yanında olmuştu. Maggie, onu yüreğinde bir sızı hissetmeksizin düşünemiyordu. Barney aklına geldiğinde aklı karışıyor, bileklerinde başlayıp kollarında ilerliyormuş gibi hissettiği tuhaf ve şiddetli bir özlem duyuyor... Barney'yi boş ver, sen dünyanın en şanslı kızsın, diye düşündü kararlılıkla.

Bir Çin imparatoriçesinin bir zamanlar elma yeşili yeşimler topladığı ve yeşimleri üç bin fildişi kutuya yerleştirdiği söyleniyordu. Bu kutucuklar nereye kaybolmuştu? Yüz yedi ayrı parçadan oluşmuş bir yeşim kolye 1.7 milyon dolar ediyorsa her bir parçanın değeri ne kadardı acaba? İnsanoğlundaki sahip olma tutkusu inanılmazdı. Küçük, yeşil, işlenmiş her bir parçanın değeri neydi? Maggie aklından hesap etmeye çalıştı ama kısa bir süre sonra kafasının içi rakamlarla dolarak uykuya daldı.

Maggie, 1993 Eylül ayının ilk cumartesi akşamı, mesai saatleri sona ermek üzereyken Chopper Dude's'da Barney ile buluştu. Chopper Dude's, Barney'nin birkaç yıl önce paralı bir ortakla birlikte açtığı motosiklet dükkânıydı. Barney New York'a geldikten kısa bir süre sonra Harley'lerin dünyasına iyice dalmış, motorların dilinden anadili gibi anlar olmuştı. Bir şirketin iki yüz elli çeşit sele üretebildiği, modellerin ve aksesuarların çeşitliliği düşünülürse bu dünyanın ne kadar büyük olduğu anlaşılabilirdi. Yetmiş yaşında, yönetici pozisyonundaki adamların bile büyük bir tutkuyla bağlı olabileceği motosikletlerin dünyası apayrı bir boyuttu sanki.

Maggie ve Barney, iş konuşmamak hususunda anlaşmışlardı. Maggie'nin Daytona 500'de yarışan motosikletlerin markaları hakkında, Barney'nin de bir Philadelphia Chippendale çay sehpası hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni bu testosteron dolu çukurdan çıkar," dedi Maggie ona. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Nerelerdeydin? Seni görmeyeli aylar oluyor," diye yakındı Barney Dokuzuncu Cadde'de yürürlerken.

"Çalışıyordum," dedi Maggie anlaşmaları uyarınca kısa keserek.

"Beni arayamayacak kadar çok mu çalışıyordun?" diye sordu Barney kırıncı.

"Hong Kong'daydım," dedi Maggie kestirip atarak. Bu doğru değildi ama ona, şehirdeki yaz akşamlarında onu görüşmeye cesaret edemeyecek kadar çok özlediğini nasıl söyleyebilirdi?

"Tamam, anlaşıldı, yeteri kadar konuştun. Sebebini söyleme."

"Zaten söylemeyecektim, yakışıklı motosikletçi sevgilim."

"Bir içki istiyor musun, güzelim?"

"İstemek bir yana, ihtiyacım var," dedi Maggie kalabalık kaldırımından ayrılıp Barselona tarzı dekore edilmiş küçük bara girerlerken. Birlikte olmaktan memnun bir halde sessizce oturup içkilerini

beklediler. Maggie, Barney'nin olduğundan çok daha yaşı göründüğünü düşündü güzel, kaslı vücuduna bakarken. Bakışlarında bir kısıklık vardı ve teni de çıktığı test sürüşleri yüzünden bronzlaşmıştı. Asi, barbarca, yıkılmaz, neredeyse... soylu... bir yönü vardı. Genç bir prensin özgüvenine sahipti. Artık tam bir erkek olmuşt. Dikkate şayan bir erkek.

Barney, çok sevdiği motosikletlerin güvenli olduğunu ne kadar söylerse söylesin Maggie o canavarlara hiç gvenemiyordu. Başıları umurunda değildi, sadece onun için kaygılanıyordu. Acaba kaç kadın bu şekilde hissediyordu? Ve motosiklet virüsü bir kez bulaştıktan sonra endişelenmenin ne faydası vardı? Erkeklerin hız tutkularını hiçbir zaman anlayamayacağını bir süre önce fark etmiş, bu konu üzerine kafa yormaktan vazgeçmişti. Bu tutkuya yol açan bir tür gereksiz gen vardı muhtemelen. Bununla birlikte kaygısı, Barney'nin yaydığı muhteşem kokuyu fark etmesine engel değildi: temiz ter, motor yağı ve kendini bildi bileli tanıdığı o eşsiz Barney kokusu. Güneşli bir günde dalından sarkan kusursuz bir elma gibi.

"Derdin ne?" diye sordu sonunda Barney. "İşinle ilgili olamaz, o halde bir erkekle ilgili olmalı."

"Bir erkekle ilgili değil," dedi Maggie yavaşça.

Barney müthiş bir rahatlama hissetti. Maggie'nin doğru erkeği bulacağı korkusu yıllardır iini kemiriyordu. İyi biri olması, Maggie'yi çok mutlu etmesi önemli değildi. Maggie elbette çok değerliydi ve doğru erkekle tanışması da kaçınılmazdı ama Barney buna nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

Bu konuda endişelenmemeye çalışmış ama başaramamıştı. Maggie'yi her düşündüğünde bu olasılık aklına geliyordu ve onu düşündüğü anlar hiç az değildi. Lanet olsun, onu gereğinden fazla düşünüyordu! Ne cüretle her gün daha da gzelleşirdi? Bu Barney'nin kanını beynine çıkartıyordu! Maggie daha da incelmışti ve muhteşem göğüsleri hiç bozulmamıştı. Simsiyah giysilerini ufak te-

fek ayrıntılarla renklendirmesi kıyafetine ayrı bir şıklık katıyordu. Cildi, günlerini Connamera yakınlarında bir gül bahçesinde geçiriyormuş gibi görünüyordu. Barney, İrlanda'daki hiçbir kadının gözlerinin bu kadar mavi olabileceğini sanmıyordu. Ve elbette hiçbir kadın saçını bu kadar kısa kestirip bu kadar seksi olabilmeyi başaramazdı. Sadece Maggie'nin kahkahası civardaki erkeklerin kulaklarında çınlamayı sürdürebilirdi.

"İşinle ve bir erkekle ilgili sorunun yoksa bir motosiklet almak istiyor olmalısın."

"Harika bir tahmin ama ne yazık ki tutturamadın. Hayır, Barney, ister inan ister inanma konu, geleceğim. Daha büyük bir müzayedede evinden iş teklifi aldım. Daha çok para ve daha önemli fırsatlar sunuyorlar."

"Hangisi? Sotheby's mi Christie's mi?"

"İsimlerini nereden biliyorsun?" diye sordu Maggie şaşkınca.

"Klasik araba ve motosiklet mezarları."

"Tabii ya, ne aptalım. Bizde de oluyor."

"Eee, hangisi?"

"Sotheby's."

"Neden kabul etmek istemiyorsun?"

"İstemiyor muyum?"

"İsteseydin bana sormazdın. Çoktan kabul etmiş olurdun."

"Hımmm, eskiden olduğundan daha zekisin."

"Evet, sanırım babamın genlerini almamışım."

"Gördüğüm kadarıyla dünya tatlısı annene benzer bir tarafın da yok."

"Bugün iltifat günündesin galiba," dedi Barney gülümseyerek. "Ya beni evlat edinmişler ya da doğumdan hemen sonra hastanede bir karışıklık olmuş. Başka bir açıklaması yok."

"Onlarla görüşüyor musun?"

"Ara sıra görüştüğümü biliyorsun. Artık yaptıklarımı neredeyse onaylıyorlar. Başarım onları biraz sakinleştirmiş görünüyor. Konuyu değiştirmeyi bırak. Daha iyi bir iş istemeyişinin sebebi nedir? Özellikle de dünyanın en iyi işyerinde?"

"Bu konuda çok düşündüm ve sorularının cevabının sadakat olduğuna karar verdim. Lee, Hamilton ve Liz bana her zaman çok iyi davrandılar. Beni eğittiler, sabır ve sevecenlikle beni şekillendirdiler. Hepsini de çok seviyorum. Üstelik asistanların hiçbiri boşluğumu dolduracak düzeyde değil. Lee'ye bunu nasıl yaparım? Hem de düşün hazırlıkları yaptığı şu günlerde."

"Düğün hazırlıkları mı? Lee ellili yaşlarda değil mi?"

"Barney! Neyin var senin? Lee, üzerinde çalıştığı son satışta bir adamla tanıştı ve birbirlerine sıırıslıkam âşık oldular. Çalışmaya devam edecek ama adam sıkça seyahat eden çok zengin biri ve Lee de onunla gitmek isteyecektir."

"Bu da demek oluyor ki senin yükün artacak."

"Buna hiç şüphe yok."

"Daha çok kazanacak mısın?"

"Muhtemelen, ama bu teklifteki kadar çok değil."

"Bence şimdiki işini bırakmamalısın," dedi Barney kesin bir ifadeyle.

"Neden?"

"Çünkü hepsini sevdiğini söyledin. Bence olduğun yerde kalmak için bundan iyi sebep bulamazsın."

"Hımm... ben sadakat olduğunu düşünmüştüm... ama hayır, sevgi... bildiğimiz sevgi, dünyadaki en önemli kavram... Sana danışmam gerektiğini biliyordum, Barney, kolundaki nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Barney telaşla gömleğinin kolunu aşağı sıyı-
rarak.

"Göster bakayım," diye emretti Maggie.

Barney çaresizce kolunu çekti ve bir dövmenin ucu görüldü.

"Tanrım, sen de mi?! Şu korkunç şeyi bir göreyim."

"Olmaz."

"Olur," diye ısrar etti Maggie iki elini kullanarak kumaşı yukarı doğru çektiştirken. Ortasından ok geçen büyükçe bir kalp göründü. Okun bir yanına M, diğer yanına B harfi işlenmişti.

"Ah," diyebildi Maggie ve sessizliğe gömüldü. Bir dakika sonra sordu. "Başka kaç tane var?"

"Sadece bu var. İnanmazsan vücudumu arayabilirsin."

"Sana inanıyorum."

"Sevgililer günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim, Barney," dedi Maggie. Kabul etmek istemese de fazlasıyla etkilenmişti.

"Başka bir tane olmayacak, bunu biliyorsun, değil mi? Ve bunu yaptırdığım sırada da sarhoş değildim... şey belki biraz sarhoştum ama yıllardır yaptırmak istiyordum."

"Biliyorum, tatlı Barney, biliyorum. Tam bir romantiksin, değil mi? Benim için cepheye gözü kapalı gider, ejderhalarla savaşır, yılan dolu bir çukura atlar ve kafalarını kesersin, değil mi?"

"Lanet olsun, Maggie, yapacağımı biliyorsun," dedi Barney tutkuyla. "Senin için her şeyi yaparım. Senin için donanımsız halde uzaya bile çıkarım ama ne var ki şu an için bu gerekli görünmüyor. Tek başına her şeyin üstesinden geliyorsun."

"Sen de öyle, Barney," dedi Maggie düşünceli bir ifadeyle. Barney ile ilgili bu... şeyle... yakında ilgilenmeliydi. Beş yıldır devam ediyordu ve diğer erkeklerle arasında ciddi bir ilişki olmasını engelliyordu. Maggie, Barney yüzünden onlarla ilgilenmek bile istemiyordu. Erkeklerle kalpsizce davranmasının, bir erkekten diğerine geçmesinin sebebi yaşamayarak beslediği, beş yıldır var olan bu tutkuydu. Ayrıca Barney için de sağlıklı bir durum olduğu söylenemezdi. O dövme, Maggie'ye karşı duyduğunu sandığı romantik hislerin yok olmadığını gösteriyordu. Öyle olmasa uzun zaman

önce başka kızlar bulmuş olurdu, hem de birçok kız. Beş yıl önce yaşanmış ortak bir deneyime saplanıp kalmış olmasalardı ikisi de daha mutlu olur, daha sağlıklı ilişkiler kurarlardı. Birbirlerinin idealize ettikleri hayallerine takılıp kalmışlar, bunu artlarında bırakamamışlardı. O kadar çaresiz bir durumda mıydılar?

Bu konuda bir şey yapmadıkları sürece bilemeyeceklerdi. Birbirleri için ulaşılmaz oldukları sürece eski fantezilerinin köleleri olmaya mahkûmdular. Ama gerçekleşen bir fantezi, fantezi olmaktan çıkar, her yönüyle sağlıklı bir şekilde yargılanabilecek bir gerçeğe dönüşürdü. Böylece ikisi de özgür kalabilirdi.

"Maggie, kilometrelerce ötede gibisin. Hâlâ şu iş teklifini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece... biraz rahatlamaya çalışıyorum. Bugün cumartesi, unuttun mu? Randevu akşamı."

"Ama elbette bu gerçek bir randevu değil, sadece ikimiz varız," diye homurdandı Barney. "İki eski dost, güvenilir arkadaşlar, yoldaşlar... sanki sana âşık olduğumu bilmiyormuşsun gibi! Kahretsin! Bunu söylememem gerekirdi. Ağzımdan kaçtı, kötü bir huy. Bir daha tekrarlanmayacak."

"Barney?..."

"Ne?"

"Of Barney, bilmiyorum..." İçini çekti.

"Sen mi? Sen her zaman her şeyi bilirsin, Maggie. Hakkımızdaki tüm soruların cevaplarını sen biliyorsun. Hem de en baştan beri. Sana gücenmiş değilim, kulağa öyle geliyor belki ama... ne önemi var, bununla yaşamayı öğrendim."

"Ya yaşayamasaydın?"

"Mutlu bir adam olurdum ama boş ver. Bu senin sorunun değil, Maggie," dedi tersçe. "Tamamen benim sorunum ve başa çıkması gereken de benim."

"Ama ya... Barney, ya kendini daha iyi hissetmenin bir yolu varsa?"

"Psikoloji rahatlık için sinirleri aldırmaktan bahsediyorsan bunu hâlâ yaptıklarını sanmıyorum."

"Hayır." Maggie oturduğu yerde dikleşti ve dosdoğru Barney'nin gözlerine baktı. Yüzünün kızardığının farkındaydı ama umurunda değildi. Aklından geçenleri açıkça söylemesi gerekiyordu. "Sevişmekten bahsediyorum. Sen ve ben. Daha önce bunu hiç yapmadığımız için bu hayalden kurtulamıyoruz. Seviştiğimizde özgür kalmış olacağız."

"Sen... bu şekilde mi düşünüyorsun?" diye dikkatle sordu Barney.

"Bundan eminim," dedi Maggie düşüncelerinin doğruluğuna inanarak. "Kulağa çok mantıklı geliyor. İşe yarayacağından eminim."

"Hımmm. Ya sen özgür kalırsan ve ben kalamazsam? O zaman ne olacak?"

"Barney, evi terk ettiğin gün ben haklı değil miydim? Sen bile sevişmemizin doğru olmayacağını kabul etmiştin. Şimdi yine ben haklıyım. Artık yeterince büyüdük, sevişebiliriz ve sonuçlarıyla baş edebiliriz," diye ısrar etti Maggie bu beklenmedik itiraz karşısında daha tez canlı davranarak. "İkimizin de diğeri hakkında gün ışığına çıkarılması gereken fantezileri var. Bunu yapmazsak onlardan kurtulamayacağız ve durumumuz daha da kötüleşecek."

"Şunu iyice bir anlayayım da teorinden faydalanmış gibi olmayayım. Birbirimizi aklımızdan atabilmemiz için sevişmemizi teklif ediyorsun, öyle mi? Soğukkanlılıkla?"

"Kesinlikle," dedi Maggie gözleri kararlılıkla parlayarak. "Artık birbirimizin hayalinden kurtulacağız. Bu fazlasıyla çocukça."

"Ne zaman ve nerede?" diye sordu Barney çabucak.

"Bu gece. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Benim evime veya seninkine gidebiliriz."

"Sen delisin, biliyorsun, değil mi? Keçileri kaçırmışsın."

"Akıl sağlığım hiç bu kadar yerinde olmamıştı."

"Senin evine gidelim. Böylece daha sonra kalkıp eve gitmek zorunda kalan ben olurum."

"Tamam."

"Hemen çıkıyor muyuz?"

"Evet," dedi Maggie kararlı bir şekilde. Ağzı kupkuru, ayakları buz gibiydi ve avuçları ona duyduğu istekle terlemişti. Midesinde tuhaf bir ağrı vardı. Bu işi bir an önce bitirmeleri gerekiyordu çünkü bu dayanılmaz ihtiyaç onu bitkin düşürüyordu.

Maggie gece yarısı uyandı ve gün ortasında uyanmış gibi bir anda uykulu halinden sıyrıldı. O an, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını fark etti. Tüm hayatı boyunca yaşadıkları, her bir olay sanki o geceye bir zemin hazırlamıştı. Barney, yanında sırtüstü yatıyordu. Derin bir uykuya dalmıştı. Bir kolunu Maggie'nin göğsünün üzerine atmıştı. Maggie kendisini baharda bir tarla gibi açık ve verimli hissediyor, sanki kadınlığını yeni keşfediyordu. Dikkatle biraz uzaklaştı ve bir dirseği üzerinde doğrularak sokak lambasının perdenin arasından sızan loş ışığında onu seyretmeye başladı.

Her zaman rüyalarının baş konuğu olan bu adam artık ona aitti. Bir bahar şafağının gümüşü pembesi, bir yaz gününün sıcaklığı, alacakaranlığın yumuşak mavisi, hayatının aşkıydı. Ve bu gerçeği az daha keşfedemeyecekti. Bu düşünceyle dehşete kapılıp titredti. Hayatı boyunca tek sevdiği erkek, Barney'ydı.

Doğruları görmesi için biraz zaman geçmesi gerekmişti. O güne kadar düşündükleri öylesine yanlıştı ki sonunda doğruyu bulması kaçınılmaz olmuştu. Yaşadığı çılgınlık, akıl sağlığının üst seviyesi değil miydi? Kendi düşüncelerinin doğruluğuna çok inanmış

olması yanıldığını görmek için bir hazırlık değil miydi? Ve öylesine zekiydi ki ne yaptığını kendisi bile anlamadan Barney'yle aynı yatağa girmeyi başarmıştı. İçgüdüleri, bir yolunu bulup mantıklı bir kabağa bürünmüş ve sonunda onları gerçeğe yüzleştirmişti.

Barney ile birbirlerinin oldukları bu yatak, hayatın ve dünyanın merkezi haline gelmişti. Maggie, ilk ve tek erkeği oymuş gibi hissediyordu ve bu bir yerde doğruydü çünkü daha önce hiçbir erkekle duygusal teması olmamış, sevişmelerine ruhu karışmamıştı. Farkında olmadan koyduğu sınırların ötesine hiç geçmemiş, kimseye koşulsuz aşkla bağlanmamıştı.

Barney böylesine mükemmel bir âşık olmak için kaç kadını fethetmişti acaba? Duyduğu kıskançlık bir an için nefesini kesti. Birbirlerini bekledikleri süre içinde yaptıklarını birbirlerine hiçbir zaman sormamalıydılar. Onlar için geçmiş artık yoktu.

"Birbirimizden kurtulup özgürlüğümüze kavuştuk mu şimdi?" diye sordu Barney uykulu bir halde. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ah, hayır, hayır, hayır, daha kurtulamadık."

"Hiç kurtulmayacağımıza söz verir misin?"

"Söz veriyorum, aşkım. *Asla* kurtulmayacağız."

29

Sam Conway ile tanışmasının üzerinden tam bir yıl geçmişti. Tessa birkaç hafta önce, 1993 yazının sıcak bir gününde otuz sekizinci yaşını doldurmuştu ama doğum günü gibi önemsiz konuları düşünemeyecek kadar mutluydu. Buz pateniyle kaydıkları o geceden beri Sam ile birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. İkisine ait bu evrene kimsenin giremeyeceğini, Sam ile hiçbir zaman ayrılmayacaklarını düşündü Tessa mutlulukla.

Hayatında sadece iki kez âşık olmuştu ve ikisi de ilk bakışta aşktı. Kaç kadın bu kadar şanslı olabilirdi ki? Böyle ani, yoğun, tüketici bir duygu selinin sadece çok gençlere has olmadığını da anlamıştı böylece.

Luke Blake'i görür görmez âşık olan genç kız büyümüş, otuz yedi yaşında, yalnız yaşayan, gerçek cesareti bulana dek cesur rolü yapmış, olgun bir kadın haline gelmişti. Luke'suz beş yıl geçirmişti ve bu süre zarfında değil hayatına, düşüncelerine bile bir başka erkek girmemişti.

Ve sonra Sam. Yeni aşkı, Luke'dan çok farklıydı. Bununla birlikte bazı yönlerden ona tıpatıp benziyordu. O da Luke gibi gözü pek, otoriter, başına buyruktu.

Ama Sam yerinde duramayarak tüm dünyada fırtına gibi esen, bir şeyler yapmaya neredeyse bağımlı, yüzlerce insana emirler veren ve daima fethedilecek yeni kaleler arayan maceracı bir

gezgin değildi. Sarsılmaz kişiliği ve öz benliği gücünü paradan, malvarlığından veya liderlik edebilme yeteneğinden almıyordu.

Sam, öğretmek ve yazmaktan büyük haz alan sakin yaratılışlı bir adamdı. Farklı espri anlayışı, çocuksu ruhu ve haşarılığı sevmesi, kendi ölçülerine göre başarısını maskeliyordu. Onun için iyi bir ders vermek, öğrencilerine zekice sorular sorabilmeleri için ilham aşlamak, kitabında bir bölümü bitirmek büyük zevkti. Bir sayfayı yazmış olmak bile tüm gününü aydınlatabiliyordu.

Tessa'nın yirmi yıldan fazla bir süre önce ilk filmini çekmesiyle artan ve sonraki yıllarda hiç düşmeyen yaşam temposu, Sam ile tanışmasından sonra rahat, huzurlu bir ritme dönmüş, her anı tadını çıkararak yaşamaya başlamışlardı. Sam'in Columbia'daki işi yüzünden öğretim dönemi boyunca New York'ta kalmışlardı. Yaz aylarında Apsen ve Berkeley'de Sam'in konuk konuşmacı olduğu seminerlere katılmışlar, sonra Tessa onu birkaç hafta Los Angeles'ta kalmaya ikna etmişti. O süre içinde Sam'i Fiona, Aaron ve *Leydi Cassandra Lennox'ın Hayatı*'nın filmini çekebilmek için günde on saat boyunca senaryo üzerinde çalışan yetenekli senarist Eli Bernstein ile tanıştırmıştı.

"Onunla tanışmamayı tercih ederim," demişti Sam. "Kim gözü gibi baktığı evladını küçük parçalara bölen ve bunun her anından zevk alan kişiyle tanışmak ister ki?"

Ama iki adam tanışır tanışmaz birbirlerinden hoşlanmışlar ve Cassie'nin psikolojisi üzerine günlerce süren derin bir sohbete dalmışlardı. Sam, Eli ile tamamen aynı fikirde olduklarını görüp rahatlamıştı. Kitap senaryolaştırılırken büyük ölçüde kısaltılacaktı ama özünden bir şey kaybetmeyecekti. Bunu anlamak Sam'in içini çok rahatlatmıştı.

Senaryonun bitmesi yakındır, diye düşündü Tessa tembelce alışveriş yaptığı bir günün ardından Carlyle'daki dairesine döner-

ken. Sam o gün Columbia'daki ofisinde çalışıyordu. Tessa artık sakin yaşamlarına daha uygun, gösterişsiz, sade giysiler alıyordu.

Sam'in şaşırtıcı derecede çok sayıda olan arkadaşları Tessa ile ilk tanıştıklarında biraz çekingen davranmışlar, belli bir mesafeden onu izlemeyi tercih etmişlerdi. Tessa, sade görünmek ve bunun için özel bir çaba sarf ettiğini belli etmemek için tüm becerisini kullanmıştı. Evet, o bir film yıldızıydı, değilmiş gibi davranamazdı, şöhret onun üzerinde bedeninden bir parçaymış gibi doğal duruyordu ama asla diğer kadınların kendilerini rüküş hissetmelerine izin vermemişti, amacı buydu. Ve herkese aynı şekilde sıcak ve dostça davranmıştı. Sam'in arkadaşları da kendi alanlarında çok önemli insanlardı ve Tessa'yı yabancı bir dünyadan gelen anlaşılmaz bir yaratık değil, bir insan gibi görmeye yavaş yavaş alışarak onu aralarına kabul etmişlerdi.

Üç sıra inci kolyesi ve her zaman taktığı nişan yüzüğü gibi önemli birkaç parça dışında Tessa'nın tüm mücevherleri bankadaki kasalarda duruyordu. Artık yeni mücevherler almıyordu. Müzayedelere katılmıyor, katalogları incelemiyordu. Mücevherlere olan ilgisini ve satın alma isteğini tamamen yitirmişti.

Yine de Luke'un aşkının ve benliğinin onlarla iç içe olan büyük bölümünün anısına onları saklıyor, var olduklarını bilmek, kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Mücevherleri, Luke ile birlikte geçirdiği on iki yılın sembolü, onun ölümünün ardından Tessa'nın bulabildiği en güçlü avuntuydu. Kelimelere dökmek için fazla karmaşık ve sembolik yönlerden bu mücevherler Tessa'nın varlığının bir uzantısıydı. Onları gizli bir kasaya da kapatsa, her gece bir başkasını da taksa mücevherleri onun ayrılmaz bir parçası, onu 'o' yapan unsurlardan biriydi.

Sam'in geç saatlere kadar ders verdiği günlerde yalnız kaldığında sıkça mücevherlerini düşünüyor, her bir parçayı kadife kutusu içinde gözlerinin önüne getiriyor ve toplum içinde onları tekrar

takmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Gerçekten leylak rengi saten bir elbise giyip boynuna muhteşem Fabergé elmasları takarak tüm dünyanın gözü önünde bir Oscar sunmuş muydu? Tessa kiraladığı kasaları birçok kez ziyaret etmiş, özel bir odada mücevherlerini kutularından çıkarıp takmış, büyük masanın yanındaki geniş aynada kendisini incelemişti. O saatlerde başka bir Tessa Kent oluyordu; sonsuza dek süreceğini sandığı şaşaalı, yoğun bir hayat yaşayan Tessa Kent; Sam'e rağmen biraz özleyecek kadar iyi tanıdığı bir Tessa Kent. Evet, mücevherlerinin her bir parçasını hâlâ çok seviyordu ve daima sevecekti. *Mücevherleri, onun otobiyografisiydi.*

Sam ile tanıştıktan sonra yapılan tüm film tekliflerini, Manhattan'da çekilecek olanları bile geri çevirmişti çünkü Sam ile sahip oldukları bu yeni hayatın ritmini bozmak istemiyordu.

Bununla birlikte, Eli senaryoyu tamamladığında -ki bunun birkaç aydan fazla sürmesi beklenmiyordu, rol dağıtım süreci için Los Angeles'a gitmesi gerekecekti- Leydi Cassandra'nın kabarık bir âşıklar listesi vardı ve özenli bir seçim gerektiriyordu, çekimlerin başlama tarihi de kaçınılmaz olarak belirlenecekti. Filmin tamamı İngiltere ve Avrupa'da çekilecekti. Acaba kaç sahne için seyahat etmesi gerekecekti ve kaç iç mekân Hollywood'da inşa edilecekti? Canlandırmak için doğduğu bir karakteri oynama isteği ve Sam'den ayrı kalacak olmanın verdiği üzüntü arasında gidip geliyordu.

Henüz gerçekleşmemiş bir şey için endişelenmemeye karar veren Tessa ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı, kemikleri çattırdayana dek gerindi ve oda servisinden çay istedi. Çayı getiren garson, akşam yemeği için bir de mönü getirmişti.

"Dr. Conway ile buna bir göz atmak isteyeceğinizi düşündüm," dedi garson. "Akşam dışarı çıkmayacaksanız elbette."

"Teşekkürler, Joseph. Daha sonra sipariş veririm." Bir otelin en iyi yönlerinden biri, yirmi dört saatlik oda servisiydi. Sam Conway'in en iyi yönlerinden biriye özgüveni ve bencillik etmeyerek Tessa'nın otelden ayrılıp yanına taşınmasını istememesiydi. Ama onun için önemli olduğunu düşünseydi Tessa yanına taşınmakta hiç tereddüt etmezdi. Sam Conway için her şeyi yapabileceğini düşündü ilk sevgilisiyle bir yaşam hayali kuran bir kız gibi utangaçça. O isterse temizlik yapar, hatta yemek bile pişirirdi. Şey... en azından denerdi. Kimbilir, belki de yemek pişirmek konusunda doğal bir yeteneği vardı.

"Karın ağrısı için Midol'den başka bir şey biliyor musun?" diye sordu Tessa, Fiona'ya birkaç gün sonra. Senaryonun gelişimi üzerine sıkça yaptıkları telefon görüşmelerinden birinin sonundaydılar.

"Midol ve cin," dedi Fiona. "Neden?"

"Karnım çok ağrıyor. Hiç bu kadar kötü olmamıştı," dedi Tessa üzgünce. Kaşları acıyla çatılmıştı.

"Doktoruna gitmedin mi?" diye sordu Fiona.

"Geçen yıl, Sam'le tanıştıktan hemen sonra doğum kontrol hapları için gitmiştim. Tekrar hamile kalıp bir düşük daha yapmak istemediğime karar verdim. O zaman yıllık kontrolümü de yaptırmıştım. Biliyorsun, sağlığım konusunda her zaman biraz parano-yakça davranmışımdır. Ama o zaman ağrılar bu kadar şiddetli değildi."

"Bak, annem şöyle yapardı," dedi Fiona. "Üç Midol alır, oda sıcaklığında bir bardak cin hazırlar, bunları yatağının başucuna koyar, kucığına sıcak su torbası alır ve onu rahat bırakmamızı isterdi. Genellikle ertesi sabaha hiçbir şeyi kalmamış olurdu."

"Oda sıcaklığında cin mi? Öğk. Soğuk martinide bile kokusuna tahammül edemiyorum," dedi Tessa.

"Evet, ılık olmalı, şişeden çıktığı gibi. Ve üzgünüm ama cin olmalı, Tessa. Bu çok bilinen bir yöntemdir."

"Oda servisinden isteyeyim bari."

"Koca bir yudum al ve yutarken burnunu sıkmayı unutma," diye tavsiye etti Fiona. "Kısa süre sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Ya sıcak su torbası? Bildiğim kadarıyla sende yok."

"En yakın eczaneden aldırırım. Sam gider alırdı ama bir seminer için bir haftalığına Yale'a gitti. Âdet döneminde olacağımı bildiğimden onunla gitmemeye karar vermiştim."

Tessa ertesi gün bitkin bir halde telefona cevap verdi. Arayan Fiona'ydı.

"Nasıl oldun?" diye sordu arkadaşı endişeyle.

"Şimdi hem akşamdan kalma gibiyim hem de karnım ağrıyor. Başım felaket," dedi Tessa. "Ve tek istediğim bir Bloody Mary. Bir daha asla cin içmeyeceğim. Zehirden beter. Annen kendinden utanmalı."

"Tessa, mutlaka bir jinekologa görünmelisin."

"Ilık cinmiş. Hah! Ne ilaç ama."

Tessa'yı ertesi gün muayene eden Dr. Helen Lawrence, minyon, orta yaşlı, hoş bir kadındı ve şehirdeki en nazik karın muayenesi yapan doktor olarak biliniyordu. Tessa'nın giyinmesinin ardından onu ofisine aldı.

"Karın ve kasık bölgelerinin ultrasonunu çektirmeni istiyorum, Tessa. Endometriosis olabilir. Akla ilk gelen olasılık bu."

"Endometriosis mi? O da ne?"

"Ağrılı âdet dönemlerinde en sık rastlanan durumdur. Rahim iç zarı dokusunun rahim dışındaki organlarda bulunmasına denir. Âdet zamanında rahim içzarında meydana gelen kanama ile beraber bu endometriosis odaklarının bulunduğu bölgelerde de kanama olur."

"Test can yakar mı?"

"Ultrason mu? Kesinlikle hayır," dedi Dr. Lawrence, Tessa'ya testin yaptırılabilceği bir yerin kartını uzatarak.

"Uzun sürer mi?"

"Hayır. Ben senin için bir randevu alırım. Orada çok iyi bir radyolog tanıyorum; Doktor Henry Wing."

"Lütfen, Helen, bana zamanını bildir yeter. Sevgilim dönmeden önce bunu halletmek istiyorum."

"Bayan Kent? Ben Doktor Wing."

"Evet," dedi Tessa endişeyle. "Aramanızı bekliyordum. Endometriosis miymiş?"

"Hayır, o yönde hiçbir ize rastlamadık."

"Ama bir şey olmalı!" diye patladı Tessa. Çabucak bir cevap alamadığı için duyduğu öfkeyle cevapsız kalmanın ne anlama geleceğine dair duyduğu korku arasında kalmıştı.

"Büyümüş bir pankreas yönünde belirtiler gördüm, Bayan Kent."

"Sorun bu mu? Pankreas yüzünden karın ağrıları yani? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Hayır, arada bir bağlantı yok."

"Of, Tanrı aşkına şimdi ne yapmam gerekiyor? Bu saçmalığa neden başladım ki?"

"Bayan Kent, bilgisayarlı tomografi denen test yaptırmanızı istiyorum. Kısaca BT. Doktor, tomografi rehberliğinde iğne biyopsi yapacak."

"Biyopsi... mi?" diye sordu Tessa. Bu doktor ne biliyordu ki biyopsi öneriyordu? "Ne biyopsisi?" Sesini yükseltmemeye çalışıyordu. Midesinde kelekler uçuşuyor gibiydi ve kötü bir koku gibi bundan kurtulmak mümkün olmuyordu.

"Pankreasınızdan."

"Neden?"

"Dediğim gibi, pankreasınız büyümüş. Sebebini öğrenmek zorundayız."

"Hep böyle olur zaten! Bir sivilce yüzünden doktora giderseniz, kendinizi cüzamlılar koğuşunda bulursunuz! Ya gitmek istemezsem, Doktor Wing?"

"Bence bir karara varmadan önce Doktor Lawrence ile konuşsanız iyi olur. Benim tek söyleyebileceğim, ultrason sonuçları."

"Konuşacağımdan şüpheleniz olmasın! İyi günler, Doktor Wing," dedi Tessa telefonu çarparak kapatmamak için kendini zor tutarak. Lanet olası testlerden bir tane daha yaptırmak hiç kimsenin hoşuna gitmezdi, değil mi? Nedense muhakkak bir testin ardından diğeri gelirdi. Kahretsin! Doktorlardan nefret ediyordu!

"Fiona'cığım, iyi haber, rahim içi dokumun olması gereken yerde durduğu. Kötü haber ise BT denen lanet olası bir şeyi ve BT rehberliğinde bir de iğne biyopsi yaptırmam gerektiği. Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Tessa, testler konusunda ısrarlı davranan Helen Lawrence ile konuştuğundan sonra Fiona'yı aradığında.

"BT nedir?" diye sordu dostu bembeyaz kesilmiş dudaklarının arasından. Telefonda olsun olmasın, "biyopsi" kelimesini söylemeyi reddediyordu.

"Bilgisayarlı tomografinin kısaltılmış hali. Ama bunu bilmem, sana konu hakkında çok bilgim olduğunu düşündürmesin. Dürüst olmak gerekirse ayrıntı sormaktan kaçındım. Adı ne olursa olsun, sonuçta iğne kullanıyorlar işte! Ah bu doktorlar! Umarım hepsi cehenneme gider. Maalesef Helen itiraz kabul etmiyor ve New York'taki en iyi jinekolog olduğu için söylediğini yapmak zorundayım. Canımın yanmayacağını söyledi. İğneyi batırmadan önce lokal anestezi yapıyorlarmış. Yarın gidiyorum. Sam dönmeden önce tüm bu saçmalıklara bir son vermek istiyorum."

"Tessa, bir doktora daha görünmeni istiyorum," dedi Helen Lawrence, BT ve biyopsi sonuçlarını gördükten sonra sakince. "İsmi Susan Hill."

"Bir doktor *daha mı?* İnanamıyorum! Tanrım, Helen, geliş sebebim basit bir karın ağrısıydı! Keşke cin ve sıcak su torbası tarifesine devam etseydim!"

"Şey, onun işe yaradığını duymuştum ama Doktor Hill'i mutlaka görmen gerektiğini düşünüyorum, Tessa."

"Ne doktoruymuş?"

"Bir onkolog," dedi Helen Lawrence usulca.

"Onkolog mu?" Öyle sarsılmıştı ki kalbinin bir an için durduğunu sandı. "Ama... ama Helen, onkolog kanser doktoru demek! Söylediğin bu mu? Kanser olmama imkân yok, bunu sen de biliyorsun. Bu mümkün değil. Neden karın ağrısı için kanser doktoruna gideyim ki? Bu durum artık iyice saçma bir hale geldi!"

"Benden daha çok bilgisi olan bir doktora görünmelisin," dedi Helen Lawrence kararlı bir sesle.

"Ama bir kanser doktoru! Bu saçmalık! Neden sorunumu sen çözemiyorsun, Helen? Neden sana geldim sanıyorsun? Bir başka doktor istemiyorum. Neden beni lanet şehirdeki lanet doktorlara gönderip duruyorsun?"

"Tessa, neler hissettiğini biliyorum ama hoşuna gitse de gitmese de benden daha bilgili bir doktora görünmen gerekiyor," diye ısrar etti Helen Lawrence. "Senin için bir randevu aldım. Doktor Hill seni bugün öğleden sonra bekliyor. Şansına, programında bir boşluk varmış. Çok meşgul bir doktordur."

"Ama... ama... bak, Helen, neden bu kadar acele ediyoruz? Doktorlardan bıktım artık. Ve her zamanki gibi ağrılarım da yok oldu. Değişen bir şey yok, ağrılarla yaşamayı öğrenmeliyim, hepsi bu."

"Tessa, Susan Hill'i ne kadar erken görürsen o kadar iyi. Bunun için mükemmel zaman diye bir şey yok ve bir an önce gitmeni

istiyorum. O, bu alanda tanıdığım en iyi doktor. Erkek arkadaşın hâlâ şehir dışında mı?"

"Evet ama Helen... neden bugün gitmek zorundayım? New York'ta iyi bir doktordan randevu almak öyle pat diye olacak iş değildir. Sanırım bana Beverly Hills şöhreti muamelesi yapıyorsun. Niçin bugün gidiyorum ki?" İsteksizliği yüzünden Tessa'nın sesi çocuk gibi çıkıyordu.

"Ondan hoşlanacaksın, Tessa."

"Ona ne şüphe. Hatta kadına bayılacağım. Bir onkologla tanışmak en büyük hayalimdi zaten."

Bir kanser doktoru nasıl bu kadar güzel olabilir, diye sordu Tessa kendi kendine. Kıvrıkcık, ateş kızılı saçları olan ve otuz dokuzundan fazla göstermeyen Dr. Susan Hill'in masasının önünde oturmuş, kendini meşgul etmeye çalışıyordu. Tıpta onca farklı alan varken onkolog olmayı seçerken aklından neler geçiyordu acaba? Bir insan neden onkolog olmak isterdi?

"Doktor Hill, ne kadar zamandır onkologsunuz?" diye sordu gergince. Nedense kendisinden sadece birkaç yaş büyük, genç bir kadın yerine bilge bir yaşlı adam görmesi gerekiyormuş gibi gelmişti.

"On iki yıldır, Bayan Kent," dedi doktor gülümseyerek.

"Sana Susan diyebilir miyim?" diye sordu Tessa ani bir istekle. Her beş saniyede bir "doktor" demek zorunda kalmazsa kendini daha iyi hissedecekti.

"Elbette, aslında ben de öylesini tercih ederim. Ben de sana Tessa demeye çalışacağım."

"Güzel. Bu saçının doğal rengi mi?" Gelişinin sebebinin düşünmemeye çalışarak aklına ilk gelen soruyu yöneltmişti. Susan Hill güldü.

"Beş yıl öncesine kadar öyleydi. Ne var ki artık biraz yardım gerekiyor. Ama saçımın hayatım boyunca bu renk olduğunu söyleyebilirim."

"Tıp fakültesine nerede gittin?"

"Doğup büyüdüğüm yer olan Los Angeles'ta. UCLA Tıp Fakültesi'nden mezun oldum. Kocamla buraya taşınmamız üzerine stajımı ve ihtisasımı New York Hastanesi'nde yaptım. Doktorların diploma-larını duvarların okunamayacak kadar yüksek köşelerine asmalarının sebebini hep merak ederdim ama başka neresi uygun ki?"

Yakında soracak soru bulamayacak, diye düşündü Susan Hill. İsteddiği kadar soru sormak, Tessa Kent'in hakkıydı. Bir onkologa gidiyorsanız hakkında kişisel bir bilgi edinmeye ihtiyaç duyardınız. Bu yine de onları eşit konumda kılmıyordu: sonuçta Susan, televizyonda defalarca gördüğü, ekranda görüldüğünden çok daha güzel olan bu çarpıcı kadın hakkında, onun Susan hakkında öğrenebileceğinden çok daha fazla bilgi edinmiş olacaktı.

"Neden özellikle bu alanı seçtin, Susan? Neden dermatoloji veya plastik cerrahi gibi daha hoş alanlara yönelmedin?"

"Çünkü kanser alanında çok büyük bir gelişme var," diye cevap verdi doktor gülümseyerek. Bu konunun onu gerçekten heyecanlandığı anlaşılabiliyordu. "Bugün tıpta en büyüleyici alan, kanser. En ilgi çekici çalışmaları bu alanda yapabiliyor, gerçek sonuçlar görebiliyorum."

"Peki benim neyim var?" diye sordu Tessa aniden. Bu soruyu daha fazla erteleyemezdi. Zaman çalmaya çalışmaktan vazgeçmeliydi.

"Radyoloji ve biyopsi raporlarını dikkatle inceledim." Doktorun gülümsemesi soldu. "Pankreasta bir tümöre işaret ediyorlar."

"Bir tümör, yani kanser demek istiyorsun."

"Evet."

Tessa, ölümün bedenine yerleştiğini hissetti. Ölüm. Kaçınılmaz ölüm. Gözlerini kapattı ve başını önüne eğdi. Sahip olduğu tüm gücü kullanarak saçlarını geri itti. Bayılacağı, diye düşündü sisler arasında.

"Başını dizlerinin arasına koy, evet, öyle, daha aşağı. O şekilde kal ve derin nefesler al. Derin, uzun nefesler. Acele etme. Kendini iyi hissetmeden başını kaldırma."

Biraz sonra Tessa'nın çevresini saran sis dağıldı ve baygınlık hissi kayboldu. "Ölüm" kelimesiyle savaşıyordu. Kanseri ölüm demek değildi; kanser, kanserdi ve tedavi edilebilirdi. Omuzlarında doktorun ellerini hissetti.

"Üzgünüm," dedi başını kaldırarak. "İnsanların bu devirde hâlâ bayılabildiklerini bilmiyordum."

"Bu en azı," dedi Susan Hill ona bir bardak su uzatarak.

"Pankreas tam olarak nerede?" diye sordu Tessa. Suyu içerken, kemoterapiyi düşünüyordu. Çok büyük bir olasılıkla kemoterapiye girmesi gerekecekti ama saçları inanılmayacak kadar çabuk uzardı. Tamamı dökülürse uzayana kadar peruk takabilirdi. Peruklara alıştı. Pek çok filmde kullanmıştı.

"Şu şemaya bak, Tessa. Şu pankreas, yanlamasına duran organ. Uzun ve yatay bir karaciğer parçası gibi, bir ucu kalın, diğer ucu ince. Çevresinde on iki parmak bağırsağı, dalak, karaciğer ve mide var. Sendeki tümör tam şurada, gösterdiğim ince uçta."

"Kötü görünümlü bir organ," dedi toplayabildiği tüm cesaretle. "Ne işe yarar?"

"Sindirim sisteminde besinlerin sindirilmesi için gerekli enzimleri ve glukozun kandaki seviyesini kontrol etmek için gerekli olan insülin ve glukagon hormonlarını salgılayarak çok önemli bir görevi yerine getiren bir bezdir."

"Önem derecesi nedir? Kalp veya karaciğer gibi olmazsa olmaz bir organ mıdır, Susan?"

Doğru soruları soruyor ve konunun kalbine iniyor, diye düşündü Susan. Tessa Kent zeki, dobra bir kadındı. Daha önce asla düşünmediği, istemediği bir durum hakkında sorular sorabilen nadir hastalardan biriydi.

"Hayır, aslında olmazsa olmaz denebilecek bir organ değil. Pankreasın bir operasyonla alındığı hastalar var. Bu hastalar ömür boyu yapay enzimler ve insülin almak zorunda kalıyorlar ama pankreasları olmadan hayatta kalabiliyorlar."

"Ama galiba bu, her hasta için geçerli değil... ben o operasyonu geçirecek miyim, Susan?"

"Hayır, Tessa. Operasyon için tek uygun zaman, tümörün sadece pankreas dahilinde kaldığı süredir. Sende bu süreç aşılmış. Bu tümörün en kötü yanı, erken safhalarında ağrı gibi belirtilere yol açmaması. Bu yüzden operasyon için uygun olan erken safhalarda keşfedildiği çok nadir oluyor. Başka sebepler yüzünden doktora gitmiş olmasaydın sen de tümörün varlığından bihaber olacaktın."

"Yani Helen Lawrence beni Doktor Wing'e göndermemiş oluydu..."

"Evet, hâlâ bilmeyecektin."

Susan Hill, sadece hastaların sormak istedikleri sorulara cevap veriyordu. Öğreneceği bilgilere dayanma sınırını hastanın kendisinin belirlemesi veya keşfetmesi hayati önem taşıyordu. Her bir hasta diğerinden farklıydı. Bazı hastalar bir noktadan sonra sormayı keserler, daha fazlasını dinlemeyi reddederler, bir savunma duvarı örerek ardındaki huzura sığınırldı. Olağanüstü yeşil gözlerindeki kararlı ifadeye bakılırsa Tessa Kent, sonuna kadar gitmeye niyetliydi. Eğer seçimi buysa, ona anlatabileceği her şeyi duyurmayaya hakkı var demekti ve Susan da hiçbir şeyi gizlemeyecekti.

"Tümör sadece pankreasta değil mi?"

"Hayır."

"Nereye yayılmış?" diye üsteledi Tessa.

"Pankreasa yakın bazı lenf nodüllerine, karın boşluğundaki lenflere. Sendeki tümör genişlemiş, bu da operasyon seçeneğini ortadan kaldırıyor."

"Demek pankreasımdan kurtulmak mümkün değil. Böyle bir şansım yok," dedi Tessa omuzlarını dikleştirerek. "Nasıl bir tedavi söz konusu? Kemoterapi mi, radyasyon tedavisi mi, ikisi birden mi?"

"Pek çok tıbbi terim biliyorsun."

Susan, Tessa'nın "kemoterapi" ve "radyasyon" kelimelerini öylesine, basit sözcüklermiş gibi söylediğini fark etmişti ama cesur görünmek için ne kadar uğraşsa da dudaklarının titremesine engel olamadığı da gözünden kaçmamıştı. Tessa öyle gençti ki. Sadece otuz sekiz. Çok genç. Böyle bir şeyi yaşamak için fazla genç.

"Birçok dergi okurum," dedi Tessa. "Ve kanser hakkında haber görmemek pek mümkün olmuyor, değil mi? Ne kadar isterseniz de onları her zaman görmezden gelemiyorsunuz. Evet, bana ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bu konuyu seninle tartışmadan kesin bir şey söyleyemem. Pankreas kanseri için ömrü uzatmaya yönelik bir tedavi programımız var," dedi Susan Hill kelimeleri dikkatle seçerek.

"Uzatmak mı?"

"Evet."

"Uzatmak... ne biçim bir söz bu böyle? Her anlama çekilebilir! Bak, Susan," dedi Tessa birden sertleşerek. "Diyelim ki tedavi programına adım adım uydum, ondan sonra ne kadar süre için iyi olmayı umabilirim?"

"Bu... bu her vakada değişir."

"Kahretsin, ortalama bir şey söyle!"

"Tedavi başarılı olsa bile tümör bir süre sonra tekrar..."

"Ne kadar süre?" diye sözünü kesti Tessa sertçe.

"Bir buçuk, belki iki yıl, belki biraz daha fazla."

İşte söyletmişti. Çoğu insan cevaplarını duymak istemediği için bu soruları sormazdı. Susan Hill kendisini hasta gibi hissetmeye başladı. Ne kadar tecrübeli olursa olsun bu anın zorluğunu hiçbir şey hafifletemiyordu.

"O kadar çabuk ha? O kadar çabuk?" diye fısıldadı Tessa. Yüz ifadesi taşlaşmış, gözleri duyduğu şokla neredeyse kapkara olmuştu.

"Tessa, tıpta yüzde yüz garanti diye bir şey yoktur. Sana fikrimi söylerim ama yanılıyor da olabilirim. Hiçbir şey tam olarak kesin..."

"Susan," dedi Tessa umutsuzca. "Bir dakika, Susan, belki iki yıldan fazla dedin. Her şey yolunda giderse yaşamayı umabileceğim en uzun süre nedir? Diyelim ki tedaviler başarılı oldu ve ben de çok şanslıyım?"

"Bunu söylemek güç. Belki birkaç ay daha veya ondan biraz daha fazla..."

"Peki ya sonra? Sonra ne olacak?"

"Tessa, pankreas kanseri için kesin bir tedavi yok."

"Yani bana tedavi edilemez bir hastalığım olduğunu mu söylüyorsun? Dünyadaki bütün tedaviler bir araya gelse de iyileşemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Bunu daha önce anlamıştı, diye düşündü Susan Hill, tümörün geri dönmesinin kaçınılmaz olduğunu birkaç değişik şekilde duydu, bu gerçeği kavradı ama 'tedavi edilemez' olduğunu duymakta ısrar etti. Susan genelde hastalarına durumu bu kelimelerle anlatmaktan kaçınırdı. Neden, neden Tessa Kent böyle inatçı, güçlü, kararlı bir şekilde kendisine zarar vermeye çalışıyordu? İnatla kendi idam kararını duymaya çalışıyordu. Ama bu onun en doğal hakkı değil miydi?

"Evet. Evet. Tessa, keşke aksini söyleyebilseydim ama dediklerin doğru. Kanserin bu türünde mucizeler olmuyor. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Olabilecek en az acıyı çekeceğine dair garanti verebilirim, Tessa. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Pankreasın ucu, tümörün en az ağrı yaratabileceği yerlerden biridir ve ilaçlarla sorunun çözülebilir."

Tessa sessizleşmişti. Vücudunu saran ve beynini uyuşturan çok yüzünden zorlukla düşünebiliyordu. Sorabileceği başka bir şey yok muydu? Ona biraz olsun umut verebilecek herhangi bir şey?

"Herkes tedavi oluyor mu?" diye sordu en sonunda.

"Hayır, olmuyor. Sorunlarını kökten çözemeyecek bir sürecin yan etkilerine maruz kalmak istemiyorlar."

"Anlıyorum. Kökten bir çözüm yoksa neden bazı insanlar tedavi olmayı seçiyor, Susan?"

"Genellikle önemli bir olaya tanık olabilmek için hayatta kalacakları süreyi uzatmak istiyorlar; bir çocuğun üniversiteden mezun oluşu, bir torunun düğünü veya altın evlilik yıldönümü gibi olaylar."

"Yani... yani ben... bunun için henüz çok gencim."

"Öylesin. İstisnai bir şekilde genç."

"Bilmediğim bir şey var mı? Eve gidip sormadığım bir konu hatırlamak istemiyorum da."

"Tessa, daha önce hiçbir hastam tüm önemli soruları sorup sonra da bu ofisi terk etmemiştir. Sen bir ilksin. Her şeyi, tüm seçenekleri biliyorsun."

"Olmayan seçeneklerden bahsediyorsun herhalde."

"Bu, onkolojiyi seçtiğim için mutlu olduğum günlerden biri sayılmaz. Tessa, her konuda yanımdayım. Ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun her sorunu, günün her saatinde cevaplamaya hazırım. Elimden gelen her konuda sana yardımcı olacağımı bilmeni

isterim. Bu benim işim. Ne yapacağına dair kararını verir vermez bana söyler misin?"

"Ölmek dışında yani."

"Yanında olduğumu bil..."

"Bana karşı bu kadar dürüst olduğun için teşekkür ederim, Susan." Tessa, sendelememek için büyük bir dikkat göstererek ayağa kalktı. Sırtını mümkün olduğunca dikleştirdi ve kendini gülmüşmek için zorladı.

"Görüşürüz, Susan."

"Ne zaman istersen, Tessa. Bunu aklından çıkarma."

30

Tessa, Susan Hill'in ofisinden çıktıktan üç saat sonra kendisini Madison Caddesi'nde bir seyahat acentesinde buldu. O üç saat içinde neler yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, asla da hatırlayamayacaktı. Ocakta, Los Angeles'ta başlayacak, tüm dünyayı kapsayan ve doksan altı gün süren bir gemi seyahati için imza atmak üzereydi.

"Affedersiniz," diye kekeledi görevliye kafasının karışıklığını gizlemeye çalışarak. "Birden doksan altı gün boyunca uzaklaşamayacağımı fark ettim. Aman Tanrım, nasıl oldu da bu aşamaya kadar geldim. Aklımı kaybetmiş olmalıyım. Vaktinizi aldığım için çok, çok üzgünüm, lütfen beni bağışlayın, çok üzgünüm."

"Ama Bayan Kent, siz ısrar ettiniz... konaklama yerlerinizi ayarlayana dek akla karayı seçtim..."

"Çok üzgünüm. Gitmeyi inanın çok isterdim ama mümkün değil. Lütfen beni affedin," dedi ve çok sayıdaki alışveriş poşetini alarak kaçarcasına oradan uzaklaştı. Carlyle'a dönüp poşetlerin içindekileri yatağının üzerine döktüğünde Bergdorf's'u yağmalamış olduğunu gördü. Her tür tatil kıyafeti almıştı: bir düzine yüksek ökçeli sandalet, beş bikini, plaj elbiseleri, dantel iç çamaşırları, yedi tane ruj ve bir yığın yazlık şık gece elbisesi.

Tessa her bir parçanın mağazaya iade edilebileceğini düşündü ve ağlamaya başladı. Önce hafif olan hıçkırıkları giderek şiddet-

lendi. Hiçbir şey düşünmeden, içini boşaltırcasına, bağırarak ağlıyordu. Hıçkırıkları acı vermeye, yanan boğazı ve şişen gözleri daha fazlasına tahammül edemeyecek hale gelene kadar ağladı.

Sonunda saatine bakabildiğinde saatlerdir yatağında kıpırdamadan yatmakta olduğunu gördü. Sam yanında olsaydı sorular sorar, cevaplarını almakta da ısrar ederdi. Tessa bunun olmasına fırsat vermeyecekti. Şiş gözlerinin derisi, çatlamak üzere olan olgun bir meyvenin kabuğu gibi gerilmişti; başında korkunç bir ağrı vardı ve karnı gurulduyordu.

Kendi kendine nasıl olup da acıkabildiğini sorarak oda servisini aradı ve kızarmış ekmekle yağda yumurta istedi. Duşta, sıcak suyun altında uzun bir süre durdu ve üzerine bornozunu geçirip içeri geçerek gelen yiyeceklerin üzerlerindeki metal kapakları kaldırdı. Kızarmış ekmeklerin üzerine kalın bir tabaka reçel sürdü ve sırf midesini doldurmak için kurt gibi yedi. Doyduktan sonra bara giderek bir peçetenin içine buz koydu. Kapıyı kilitledi, uzanabileceği mesafeye bir bardak buzlu votka koydu ve kanepenin üzerine uzandı. Başının altına koyduğu yastıkları düzeltti ve içine buz koyduğu peçeteyi hafifçe gözlerine bastırmaya başladı. Çok bitkindi. Ayaklarını uzatıp dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Birkaç saniye sonra içini öyle şiddetli bir öfke kapladı ki kanepenin üzerinde kıpırdamadan yatmak imkânsız hale geldi. Votkayı bir dikişte bitirdi, yenisini doldurdu ve o güne dek duyduğu en rezil kelimeleri mırıldanarak odada ileri geri yürümeye başladı. Birini öldürmek istiyordu, evet, birini öldüresiye dövmek, hırpalamak istiyordu. Bundan daha çok istediği bir şey yoktu. Gücü ve yetkisi olsaydı yüz kişinin idamını emreder, yıldırımlar yağdırır, şehirleri yeryüzünden silerdi. Bunları yapmayı öylesine istiyordu ki! Sarhoş olup yorgun düşene dek öfkeyle volta atmaya devam etti. Sonra kendini yatağa attı ve rüyasız bir uykuya daldı.

Sabahın üçünde uyandı. Kendini bornozuyla, ayakları donmuş halde yatak örtüsünün üzerinde yatar bulunca biraz sarsıldı. Birkaç dakika bir önceki gün hakkında hiçbir şey hatırlamadan öylece oturdu. Sonra gerçekler beynine öyle vurucu bir şekilde hücum etti ki hemen o an, oracıkta öleceğini sandı. Sonunda kendini biraz toparladı ve düşünmeye başladı. Acı verse de, Susan Hill ile önceki gün yaptıkları konuşmayı tüm ayrıntılarıyla hafızasında canlandırdı.

Durumu o kadar kötü olamazdı. O kadar umutsuz bir hastalığı olamazdı. Bu mümkün değildi. Bu düşüncesinden emin bir şekilde kalın çoraplarını ayaklarına geçirdi. Karnı ağrıyor diye ölecekti, öyle mi? Yok artık, daha neler! Helen Lawrence, Dr. Wing, Dr. Susan Hill... onlar ne anlardı? Yarın başka doktorlara gidecekti. Daha iyi doktorlara. Bu doktorlar ona iğne biyopsinin bir hata olduğunu söyleyecekti. Ona, New York'taki en kötü doktorların, şarlatanların eline düşmüş olduğunu, daha uzun yıllar sağlıklı bir şekilde yaşayacağını söyleyeceklerdi. Bu şarlatanlar birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, o yüzden onu bir diğerine gönderip durmuşlardı. Duvarlarına düzinelerce diploma asan ve sırf onu korkutmak için yalan söyleyen bu insanlardan nefret ediyordu. Yalan söylüyorlardı, yalan söylüyorlardı, yalan söylüyorlardı.

Sırf onu korkutmak için.

Kahretsin! Ah buna bir inanabilseydi. Bir *ispatlayabilseydi*. Ama üçü de çok üst düzey uzmanlardı, Tessa bunu biliyordu. Az önce saçmalamıştı. Akı çok karışmıştı. Aynadaki aksine baktı. İki yıldan az bir ömrü kalmış bir kadın gibi görünmüyordu. Şansı yaver giderse iki yıldan birkaç ay fazla yaşayabilirdi. Yaver gitmezse bir buçuk yıl. Daha otuz sekizindeydi. Sadece otuz sekiz. İki yıl sonra ise sadece kırk olacaktı. *Kırk yaş neydi ki!* Geceyi, onu hırpalayan korkunç bir yabancıyla geçirmiş gibi görünüyordu. Gözka-

pakları kızarmış, yanakları çökmüştü. Berbat görünüyordu. Berbat ama canlı.

Kırkınıcı yaşını göremeyecekti. Birçok şanslı, aptal kadının kutlamaktan kaçındığı, hatta gizlemeye çalıştığı yaşa ulaşamayacaktı. Neden insanlar yaşları hakkında yalan söylerlerdi ki? Neden her doğum gününü bir yıl daha hayatta kaldıkları için çılgınca kutlamıyorlardı? Neden Tanrı'nın bu nimetinin değerini anlamayıp yaşlandıkları için üzüyorlardı? *Daha çok yaşadıkları için üzüyorlardı.* Kırıışklar, fazladan yirmi kilo, zayıflayan kaslar veya kırlaşan saçlar birer iyi şans belirtisi değil de neydi?

Bu, dayanılmayacak kadar fazlaydı. Haksızlıktı. Birinin başına geldiğini duyduğu en haksızca şeydi. Luke'un ölümünden bile daha büyük bir haksızlıktı. Ama çıldırmış hücreler dışında suçlayacak kimse yoktu. Tessa kendisini itilip kakılmış, yumruklanmış, bir paspas gibi yerlerde sürüklenmiş, derisi diri diri yüzülmüş, iç organları bir balık gibi çıkarılmış ve hatta çarmıha gerilmiş gibi hissediyordu, bu, tanık olduğu en büyük, en tahammül edilemez, en korkunç haksızlıktı. En azından İsa ölümüne hazırdı, onun ölümüne degecek bir sebebi vardı.

Luke'un ölümünün ardından inancını kaybetmemiş olmayı ilk kez diledi. Belki o zaman biri bu haksızlığın bir amaç olduğuna onu inandırabilirdi ama Tessa rasgele bir kurban olduğunu, seçilmiş olmadığını biliyordu. Yine de kendini bir hedef olarak seçilmiş gibi hissediyordu. Sanki ondan nefret eden kötü bir güç vardı ve ince hesaplarla bunun gerçekleşmesini sağlamıştı. Rasgele ama seçilmiş bir hedef... bunun büyük bir çelişki olması gerekiyordu ama tuhaf bir şekilde mantıklıydı.

Kırk beşine kadar yaşayabileceğini bilse kiliseye döner, hiçbir ayini kaçırmaz, her hafta düzenli olarak günah çıkarırdı. Tek istediği, orta yaşlı olabilmektir... diğer aktrislerin ölesiye korktuğu o

döneme ulaşmak. Kırk beşine kadar yaşamak için Sam ile bir daha hiç sevişmemeyi, güzel bir şey yiyip içmemeyi, hatta Sam'den vazgeçmeyi bile kabul ederdi. Kırk beşine kadar yaşayabilmek için her şeyi yapardı. İşini bırakır, bir evsizler barınağında haftada seksen -hatta yüz yirmi- saat çalışırdı. Rahibe bile olurdu. Rahibe olmak mı? Sanki onu kabul ederlerdi de. Kendi deliliğine acı acı gülümsedi. Bir rahibe...

Tessa birden önceki gün aldığı beyaz, tüllü dans elbisesini küçük parçalara ayırmakta olduğunu fark etti. Elbisenin parçaları etrafına dağılmıştı. Elbiseyi yırttığının farkında değildi. Ellerinde böyle bir güç olabileceğini tahmin edemezdi. İnsanlar derin bir kedere kapılıp kendilerinden geçtiklerinde böyle mi davranıyorlardı? Elbiselerini mi parçalıyorlardı? Buna daha fazla devam etmeyeceğini düşündü öfkeyle. Paçavra haline gelmiş elbiseyi yere fırlattı.

Bir konudan kesinlikle emindi. Tedavi görmeyecekti. Ne kemoterapi, ne radyasyon. Var olmayan torununun düğünü için hastanede veya bir doktorun muayenehanesinde bir dakika bile geçirecek değildi. Bir başka evlilik yıldönümü kutlamayacaktı. Sevdiği biri mezun olmayacaktı. Artık Sam ile geçirilecek bir gelecek hayalleri kurmayacaktı. Fiona'yla yaşlanıp film endüstrisinden uzaklaştıklarında geçmiş yad edecekleri günler asla gelmeyecekti. Yüzünü gerdirmeyi asla düşünmeyecek, kırıksıklıkları yüzünden endişelenmeyecekti. Karakter rolleri almaya asla karar vermeyecekti, ah, keşke romantik rollerde oynayamayacak kadar yaşlanabilseydi! Makyaj gerekmezsiniz bir *kocakarıyı* oynayabilmek için neler vermezdi.

Kopkoyu, yoğun, umutsuzluk yüklü bir ruh halinin sinsice benliğini zaptetmeye başladığını hissetti. Tessa hemen başka bir şey düşünmeye başlamadığı takdirde kalan iki yılının büyük bir bölümünü kendine acılamakla geçireceğini ve hayatını gerçek bir ce-

henneme çevireceğini anladı. Luke için yas tutarak yıllarını harcamıştı. Onun ölümünün ardından yaşaması için hiçbir sebep kalmadığını düşünmüştü. Ne kadar aptalca davranmıştı! Yıllarını nasıl da boşa harcamıştı! Tüm o değerli günleri kederle boşa harcamıştı. Kendisine acıyacak bir dakikası bile yoktu. Kendine acımak onun için büyük bir lükstü.

Elinde ne kaldığını düşündü tüm dikkatini toplayarak. Sam? Ama bunu ondan ne kadar saklayabilirdi... gelecek, bugünlerinin üzerine kara bir gölge gibi düşmeden ne kadar devam edebilirlerdi? İşi? Cassie'yi oynayamazdı. Filmi bitirip bitiremeyeceğini bilmiyordu. Tek yapabileceği Fiona'ya yardımcı olmak ve Streep veya bir başka aktrisin Cassandra Lennox'ı oynamasını izlemektir. Kaliforniya ve New York'taki dostları? Dostları, Sam, işi. Birçok insanın sahip olduklarından fazlası değil miydiler? Öyle, dedi kendi kendine, gerçekten öyle. Bir yıldız olarak yaşadığı uzun yıllar, Luke ile geçen hayatı, Sam ile geçirdiği bir yıl... kaç kadın bu kadarına sahip olabilmişti ki? Bu kadarı yeterli değil miydi? Hayır, değildi. Değildi.

Olgun bir kadının yaşayacağı deneyimleri o asla yaşayamayacaktı, bu gerçekten kaçamazdı. Ne kırklarını, ne ellilerini, ne altmışlarını görecekti. Bu gerçeği asla kabullenemeyecekti ama bir şekilde onunla yaşayabilmesi gerekiyordu. Tüm iradesini ve gücünü kalan hayatı üzerinde odaklamalıydı.

Tessa daha uzun yıllar yaşayacağını düşünürdü. Aksini düşünmesi için şimdiye kadar hiçbir sebebi olmamıştı. Ama artık bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Elinde olanı mükemmel bir şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Hayatının geri kalanı, her geçen dakikayla azalıyordu.

Yapması gereken çok önemli bir şey vardı. Kısa geleceği dahilinde yapabileceği, yeterli zamana sahip olduğu bir şey. Kimsenin

onu mahrum edemeyeceği bir deneyim, dünyaya filmleri dışında bir hayata sahip olduğunu gösterecek bir şeydi.

Maggie ile barışabilirdi. Kızını tanıma şansı bulabilir, aralarındaki buzları eritmeye çalışabilirdi.

Bunun için yeteri kadar zamanım var, diye düşündü Tessa. Hayatı beklediğinden önce sona erecekti ama ölümü, anne babasının ve Luke'un olduğu gibi ani olmayacaktı. Maggie için hâlâ yeterli vakti vardı.

Maggie. Bir kızı vardı ve kızının da bir gün bir evladı olacaktı. Hiçbir kanser bunu onun elinden alamazdı. Elbet bir gün kendi çocukları olacaktı... Tessa Kent'i sadece ismen tanıyacak olan çocuklar...

Heyecanla akıp giden düşünce zinciri yavaşladı. Maggie'nin Luke'un ona bıraktığı milyonları reddetmesinin üzerinden beş yıl geçmişti. Kabul etseydi yılda birkaç yüz bin dolarlık bir geliri olacaktı. Annesiyle hiçbir şekilde ilgisi olmamasını istediği için neyin elinin tersiyle ittiğini hiç düşünmüş müydü acaba? Belki böyle ayrıntılı bir şekilde değil. Yaptığının maddi sonuçlarını düşünmek için fazla gençti ama annesini hayatından tamamen çıkarmaya karar verecek kadar büyüktü.

Ama bunun böyle devam etmesine izin veremem. Eli kolu bağlı bir halde durmayacaktı! Kahretsin, kanser olsun olmasın, onun da hakları vardı ve Maggie bunu istese de istemese de kabul etmek zorundaydı.

Beş yıl içinde Maggie değişmiş, biraz yumuşamış olmalıydı. Beş yıl çok uzun bir zamandı. Tessa bunu şimdi anlıyordu. Maggie artık bir yetişkindi, yirmi üçüncü doğum günü aylar önceydi. Yarın, evet yarın onu görmeye, yaşadığı apartmana gidecekti. Tessa, altı ayda bir özel bir dedektife orayı kontrol ettirmekten bir türlü vazgeçememişti. Evet, oraya gidecek ve Maggie ile yüzleşecekti.

Daha önce buna hiç cesaret edememişti çünkü Maggie'nin kapıyı suratına çarpacağını sanıyordu ve bu, onun için dayanamayacağı kadar ağır bir darbe olurdu. Korkağın tekiydi! Bunca zamanın akıp gitmesine göz yummuştu. Maggie'ye çok kısa bir ömrünün kaldığını söyleyecek, *onu zorlayacaktı*, dinlemeye zorlayacaktı. Maggie onu *dinlemeliydi*. Tessa'nın tek istediği buydu.

Ölüm döşegindeki bir kadını kimse reddedemezdi.

31

Tessa, aynı sabah birkaç saatlik dinlendirici bir uykunun ardından, önceki gece son derece kararlı olduğu Maggie ile yüzleşme düşüncesinin çok kötü bir fikir olduğunu bilerek uyandı. Bunu daha gözlerini açmadan önce biliyordu.

Kendisini ölmek üzere olan, acınacak bir kadın gibi öne çıkardığı takdirde aralarında normal, dürüst bir ilişkinin kurulması mümkün değildi. Taraflardan biri ölümcül bir hastalığa yakalanmış olduğu için ilişkilerindeki eşitlik ister istemez bozulacaktı ve Maggie ile aralarındaki denge çok hassastı. Daha önce iki yetişkin olarak bir araya gelmemişlerdi ve Tessa işinin hiç kolay olmayacağını biliyordu. Maggie'ye sağlığıyla ilgisi olmayan bir yolla ulaşmak zorundaydı.

Kahvaltısını ederken Maggie'nin S&S'teki işinin, elinde kalan son koz olduğunu anladı. Liz Sinclair'i senelerdir tanırdı. Luke'un hayatta olduğu günlerden pek çok ortak tanıdıkları vardı. Tessa'nın müzayede dünyasında tanımadığı insan yoktu zaten.

Neden? Nasıl? Maggie Horvath'i görüp onunla konuşması gerektiğini Liz Sinclair'e nasıl açıklayacak, ne gibi bir sebep öne sürecekti?

Aradığı cevabı aniden buldu. Birkaç dakika sonra Liz Sinclair ile telefonda konuşuyordu.

"Tessa Kent! Ne harika bir sürpriz! Geçen sene boyunca ortarlarda görünmemeyi nasıl başardın bilmiyorum ama duyduğuma

göre işin içinde yakışıklı bir profesör varmış, doğru mu? Nasılsın, Tessa? Çok zaman oldu, Hamilton diyordu ki..."

"Liz, kibarlık edecek vaktim yok. On dakika boyunca havadan sudan konuştuğumuzu farz et. Yeşil elmasım ve birkaç sıra incim hariç tüm mücevherlerimi açık arttırmaya çıkarmak istiyorum."

"Tessa!"

"Elbette satıştan elde edilecek tüm gelir hayır kurumlarına gidecek. Bunu söylememe bile gerek yok. Satışı S&S'e veriyorum... hayır Liz, sözümü kesme, başka bir müzayede eviyle rekabete girmenize veya bana bir garanti vermenize gerek yok. Tek bir şartım var. Basın ve tanıtım konularında Lee Maine ile çalışmak istemiyorum. Onun bu işte harika olduğunu biliyorum ama Maggie Horvath ile çalışmak istiyorum. Neden mi? Liz, biliyorum, Maggie bunu gurur meselesi yaptığı için söylemekten kaçınıyor ama o benim kardeşim. Benim asıl adım, Teresa Horvath."

"Ne! Ulu Tanrım, Tessa, hiç bilmiyordum..."

"Biliyorum. Maggie ile son birkaç yıldır, şey, biraz mesafeliydik. Aramız biraz soğumuştur. Hiç konuşmuyorduk, düşünebiliyor musun? Aptalca aile meseleleri. Artık bu duruma bir son vermek istiyorum. Hemen. Mümkün olduğunca çabuk."

"Ama, ama... bütün mücevherlerini satmak! Tessa, emin misin? Mücevherlerinin bir eşini daha bulamaz..."

"Liz, görüşmeyeli ne yufka yürekli bir kadın olmuştun," dedi Tessa sabırsızca. "Hamilton seni duysa şok geçirirdi. Elbette eminim. Onlar sadece... eşya. Çok güzeller ama bir kalpleri yok."

"Şey, elbette öyle, Tessa..." diye kekeledi Liz karşısına çıkan bu şansla afallamış vaziyette.

"Bunun Windsor Düşesi'nden sonra yapılan en büyük tek sahipli müzayede olmasını istiyorum," diye devam etti Tessa. "Mücevherlerimin kalitesi onun sahip olduklarıyla eşdeğer ve sayıları

da azımsanacak gibi değil. *Ve ben hayattayım, Liz.* Ölü bir düşes değilim. Buradan Suudi Arabistan'a kadar satışın reklamını yapabilirim ve yapacağım da. Her şey, Maggie'nin reklam ve tanıtım işinde benimle birlikte çalışmasını sağlamana bağlı. Bunu yapmak istemeyeceğinden eminim. Eğer reddederse mücevherlerimi hiçbir yerde satmayacağım. Ya S&S olur ya hiçbir yer. Ve çabuk olmalı, altı ay içinde olup bitmeli. Bu sürenin çok kısa olduğunu ve genelde bundan uzun bir zamana ihtiyaç duyduğunuzu biliyorum ama böyle olmalı," dedi Tessa kararlı bir sesle. Daha uzun süre verirse Maggie ile birlikte olup ona doğru düzgün annelik etmek için yeterli vakti kalmayacaktı! Tüm şartları zorladıkları takdirde S&S bunu yapabiliirdi.

"Ulu Tanrım, Tessa, şaşkın haldeyim. Düşüp bayılabilirim."

"Bundan şüpheliyim, Liz. Mücevher bölümü şefinle bir görüşme ayarlar ayarlamaz Hamilton, sen ve ben işe başlayabiliriz. Ama Maggie de başlangıçtan itibaren orada olmalı."

"Anlıyorum. Maggie ile konuşur konuşmaz seni ararım."

"Teşekkür ederim, Liz. Tüm gücünü ve ikna kabiliyetini kullan. Bu hayati bir önem taşıyor."

"Endişelenme. Ya bu işi hallederim ya da bu yolda ölürüm."

"Aynı durumdayız, Liz."

"Maggie, Bayan Sinclair hemen seni görmek istiyor," dedi asistanlardan biri dahili telefonu kapatırken.

"Sebebini söyledi mi?"

"Hayır ama acele etmeni istedi."

"Merhaba Liz," dedi Maggie, Liz'in ofisine girerken neşeyle.

"Beni görmek istemişsin."

"Evet, lütfen otur ve bir çay al, Maggie."

"Almayayım, sağ ol. Neler oluyor?"

"Biraz karışık bir durum, Maggie. S&S'in geleceğini ilgilendiriyor."

"Nasıl yani?"

"En büyükler arasında olmadığımızı ve asla olamayacağımızı biliyorsun."

"S&S yine de çok büyük bir işletme."

"Neden Sotheby's'den yapılan teklifi kabul etmedin?"

"O konudan haberin var mıydı?"

"Müzayede dünyasında herkes, er geç her şeyi öğrenir."

"Burayı daha çok sevdiğime ve en rahat burada çalışabileceğime karar verdim. Burada bir tarlakuşu kadar mutluyum. Lee, Hamilton ve seninle birlikte çalışmayı gerçekten çok seviyorum... geçici eleman olarak çalıştığım günlerden beri bana harika davrandınız. Daha fazla para kazanacak bile olsam tüm bunlardan niye vazgeçeyim? Bununla birlikte beni buraya maaşıma zam yaptığını söylemek için çağırırdıysan bil ki kabul ediyorum."

"Asla sahip olamayacağımızı sandığım bir fırsat ayağımıza geldi ve bu konuda bana yardımcı olmanı istiyorum."

"Ne tür bir fırsat?" diye sordu Maggie hevesle.

"S&S'i zirveye çıkarabilecek, muazzam bir gelişme oldu. Tarihi bir satış teklifi aldık. Dünyanın en mükemmel, en meşhur koleksiyonlarından birinin satışı. Ülkedeki en muhteşem koleksiyon olduğuna şüphe yok."

"Liz, bu harika bir haber! Hangi koleksiyon?"

"Adımızı tüm dünyaya ezberletecek büyüklükte, tek sahipli bir satış. S&S'i kurulduğu tarihten bu yana ilk kez zirveye çıkarabilecek olağanüstü bir satış, Maggie. Bizi Sotheby's ve Christie's ile aynı seviyeye çıkaracağı muhakkak. Hâlâ onlardan küçük olacağız belki ama *onlar kadar* iyi olacağımız da bir gerçek. Hamilton için, hepimiz için anlamı çok büyük olacak. Bu satış, gelecekteki pek çok büyük satış için S&S'in önünü açacak. Adımızı herkes duya-

cak. Bu satışın geleceğimizi tamamen değiştireceğini söylersem hiç abartmış olmam."

"Ama bana hâlâ ne satışı olduğunu söylemedin. Beni yalvartmaya mı çalışıyorsun? Peki ya Lee? Bunu neden önce bana söylüyorsun?"

"Çünkü bu satışın gerçekleşip gerçekleşmemesi tamamen sana bağlı."

"Of, Liz! Tanrı aşkına! Bu nasıl olabilir?"

"Maggie... satılacak olan... Tessa Kent'in mücevherleri."

"Sen... sen..." Maggie sustu ve bakışlarını kaçırdı. Duyduklarını inkâr edercesine başını iki yana sallıyordu.

"Maggie, Tessa Kent'in ablan olduğunu biliyorum. Bu sabah aradı ve bana söyledi. Aranızda bazı sorunlar olduğunu da biliyorum, ama Maggie, sevgili Maggie, mücevherlerini açık arttırmaya çıkarmak istemesinin tek amacı seninle tekrar bir araya gelebilmek için bir fırsat yakalamak. Reklam ve tanıtım işlerini Lee'nin değil, senin yapmanı istiyor. Bu o kadar da korkunç olamaz, Maggie. Bu işin altından kalkabileceğini hepimiz biliyoruz. Tessa, tanıtımı sen yapmazsan mücevherlerini satmayacağını söylüyor."

"Hayır, Liz. Bana sizi kullanarak ulaşamaz."

"Maggie, yaşlandıkça bir şeyi çok iyi anladım; mutluluk, sahip olunan şeylere değil, insanlara bağlıdır. Bir ailen ve dostların olmaksızın yaşayamazsın. Kocama neredeyse taparım ama kızlarım, Hamilton ve Minnie hayatımı anlatamayacağım kadar zenginleştirdi."

"Olmaz, Liz."

"Tessa ile aranda nasıl bir sorun var bilmiyorum ama inan bana, yaşlarınız ilerledikçe birbirinize ihtiyaç duymaya başlayacaksınız. Eski kırgınlıklar ve düşmanlıklar önemsizleşecek, hatta saçma görünecek. Zamanla ayrıntıları unutacaksınız. Ama iki kardeş ola-

rak önünüzde paha biçilmez yıllar var. Aynı dili konuşan, birbirini anlayan, aynı kanı taşıyan iki kişi..."

"Liz, aile kavramının nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Maggie sesinin sabırlı ve sakin çıkması için kendini zorlayarak. "Ama aramızdaki sorun bir açık arttırmayla değişebilecek kadar basit değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Tessa tanıtım konusunda elinden gelen her katkıyı yapmaya razı. Özel gösterimler ve sergiler için mücevherlerle birlikte seyahat edecek, fotoğraflar için poz verecek, televizyon programlarında boy gösterecek. Tessa Kent, dünyanın en büyük yıldızlarından biri, çok nadir röportaj yapılabilen, özel hayatını sır gibi saklayan Tessa Kent! Oh, Maggie, bunun bizim için anlamını bir düşün! Tek şartı satışın altı ay içinde yapılması. Böyle büyük bir satışın hazırlığı için bir yıl gerekir elbette ama ne diyebilirdim ki? Tüm geliri hayır kurumlarına bırakacakmış, belki bu acele onunla ilgilidir. Neden bu kadar acele ettiğini öğrenmedim, çok heyecanlıydım. İşe hemen başlamak lazım, üç kat fazla çalışacağız, ihtiyaç duyabileceğin her tür yardımı tedarik edeceğim..."

"Altı ay mı dedi? Tam altı ay, öyle mi?"

"Evet."

"O halde sana altı dakika içinde bir cevap vermemi bekleyemezsin," dedi Maggie ofisten çıkmadan önce. Yüzü, bastırıp dile getirmediği sözler yüzünden kızarmıştı.

"Polly, seninle konuşmam gerek," diye bağırdı Maggie kapıdan. Liz'le konuşması biter bitmez işyerinden ayrılmış, Polly'ye akıl danışmak için eve dönmüştü. Bu, Barney ile konuşabileceği bir konu değildi. Tessa ile ilgili gerçekleri bilmiyordu.

"Hemen geliyorum." Polly zincirini çıkarıp kapıyı açtı ve Maggie'nin hiddetle içeri girip odayı arşınlamaya başlamasını izledi.

"Tanrı aşkına otur, başımı döndürüyorsun. Ne oldu? Barney ile kavga mı ettin? Daha şimdiden mi?"

"Elbette hayır. Sorun, Tessa. İnanabiliyor musun? Bunca yıldan sonra!"

"Yine seninle temas kurmaya mı çalıştı?"

"Temas kurmak mı? Ah evet, öyle de denebilir. Bana şantaj yapıyor. Hem de ne şantaj! S&S'e mücevherlerinin açık arttırma işini vermeyi teklif etmiş ama bir şartı var; basınla ilişkiler ve tanıtım işlerini benim üstlenmemi istiyor. Bu da demektir ki altı ay boyunca her gün görüşeceğiz. Liz az önce beni ofisine çağırdı ve bir yalvarmadığı kaldı. S&S'in geleceğinin benim ellerimde olduğunu söyleyerek ikna etmeye çalıştı. Şantajın daniskası! İşte durum bundan ibaret, Polly."

"Tanrım."

"Tessa, mücevherlerini toplum içinde takamayan birkaç Suudi hanımı, Brunei Sultanı'nın birkaç karısı ve Kraliçe Elizabeth'den sonra dünyadaki en muhteşem koleksiyona sahip."

"Seninle barışmayı gerçekten çok istiyor olmalı, Maggie," dedi Polly ciddi, düşünceli bir ifadeyle.

"Suçluluk hissinden başka bir şey değil. Ama niye şimdi harekete geçtiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Benim de. Ama hiç yoktan iyidir. En azından kendini mücevherlerini feda edecek kadar kötü hissettiğini görmüş olduk."

"Ve ben de satışın muhteşem bir başarıya ulaşmasını sağlayarak beni yıllarca reddetmesi konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağım, öyle mi? Hah, hiç olmazsa geliri hayır kurumuna gidecekmış."

"İçimden bir ses, sana yakınlaşarak kendisini daha iyi hissetmek istediğini söylüyor. Mücevherlerinden ayrılmaya pek hevesli olmadığından eminim. Bunu yapmadan da hayır kurumuna para verebilirdi, yeterince parası olduğunu biliyoruz. İnsanlar paraya ih-

tiyaçları olmadığı ve ölmedikleri sürece mücevherlerini satmazlar, değil mi?"

"Onlara son derece bağlı olduğunu biliyorum, yaşamının çok önemli bir parçasını teşkil ediyorlar. Eskiden onlarla oynardık... saatlerce onlar hakkında konuşurduk..."

"Neden onunla görüşme fikrine hâlâ bu kadar karşısın."

"Bu kadar mutlu olduğum bir dönemde onunla herhangi bir temas kurmak istemiyorum, Polly," diye bağırdı Maggie hararetli bir şekilde. "Onu tamamen aklımdan çıkarmış, unutmuştum. Neden eski yaraları tekrar deşeyim?"

"Bu adil mi?"

"Adil olup olmadığı umurumda değil. O kadının adil olmamı beklemeye hakkı yok. Nasıl bana böyle bir soru sorabiliyorsun? Adılmış! Çok umurumdaydı!"

"Demek hâlâ onu cezalandırmak istiyorsun. Mektuplarını okumadan geri gönderdiğin zamanlardaki gibi. Beş yılda değişen hiçbir şey olmamış. Bir nebze bile yumuşamamışsın. Kin tutmak konusunda oldukça başarılısın."

"Aklımdan geçenleri her zaman olduğu gibi söylersin, değil mi?"

"Onu cezalandırıyorsun."

"Evet. Ve az bile yapıyorum."

"Önce parayı reddettin, sonra mektupları geri gönderdin şimdi de büyük, heyecan verici bir satışta çalışmayı reddediyorsun. Bu iş kariyerin için çok iyi olmaz mıydı?"

"Hem de nasıl. Liz için de çok önemli çünkü bu büyüklükte bir satış, S&S'i bir anda zirveye taşır."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle. Bu sene yapılan diğer tüm satışları gölgede bırakır."

"Ve sen de hayır dedin?"

"Birçok kez, Polly, buna inanabilirsin."

"Yani şimdi sadece Tessa Kent'i değil, Liz'i, Hamilton'ı ve tüm S&S çalışanlarını cezalandırıyorsun? Artık buna bir son veremez misin? Bu kadar katı, tavizsiz, inatçı, imkânsız olmak zorunda mısın? Bu, tanıdığım ve sevdiğim Maggie Horvath değil."

"Ne zaman vicdanımın sesi olarak atandın?"

"Üzgün, yalnız, umutsuz bir genç kız olarak evime taşındığımda. Seni aylarca, hatta yıllarca besledim, sana güzel odamı kirala-dım, en iyi dostun oldum ve hâlâ öyleyim."

"Belden aşağı vuruyorsun."

"Eee?"

"Bu konuyu düşüneneğim. Cadı!"

32

"Bu gece burada mı yemeyi tercih edersin yoksa dışarı çıkıp Çin yemeği mi yiyelim, bir tanem?" diye sordu Sam, Tessa'ya döndükten kısa bir süre sonra. Tessa'nın Liz Sinclair ile konuşmasının üzerinden üç gün geçmişti.

"Çok aç mısın?" diye sordu Tessa ona sıkıca sarılarak.

"Aslında pek değilim. Bölüm başkanıyla öğle yemeği yedim. Oburun teki ve her lokmada ona eşlik edilmezse surat asıyor. Bir rivayete göre genç bir profesör onunla yemekten sadece salata ısmarladığı için kovulmuş."

"Biraz burada oturabilir miyiz? Sana söylemem gereken bir şey var."

"İçimde birden kötü bir his belirdi. Beni hâlâ seviyorsun, değil mi? Eşyalarımı toplayıp gitmemi istemeyeceğini söyle lütfen. Çünkü beni buradan ancak kaba kuvvetle uzaklaştırabilirsin ve ben senin iki katınım. Dolayısıyla bu imkânsız."

"Öyle bir şey değil. Bu tamamen benimle ilgili."

"Seninle ilgili bilgilere aç biri için bu bir ziyafet sayılır. Kendinden senin kadar az bahseden başka bir kadın tanımıyorum. Bu kadar ünlü olmasaydın benim küçük, özel sırrım olarak kalırdın. Benim gizemli kadınımdı."

Sam ona duyduğu aşkı öyle açık yüreklilikle, öyle büyük bir mutlulukla gösteriyordu ki Tessa bir an için bu yoğunluğa dayanamayacakmış gibi hissetti.

"Sam, otur lütfen. İçkini iç ve beni dinle. Sözümü kesme. Bu-
nu bir seferde anlatmak zorundayım."

"Tessa, neler olu..."

"Sadece dinle. *Lütfen*. On dört yaşımıdayken bir çocuğum ol-
du. Maggie. Mary Margaret Horvath. Annem ve babam, ailemize
leke düşmesin diye onu kendi kızları, benim de kız kardeşimmiş
gibi büyüttüler. Maggie üç yaşına geldiğinde *Küçük Kadınlar*'ı bi-
tirmiş, Tessa Kent olmuşum. Bunu söylemekten utanıyorum ama
onu çok ihmal ettim. Kendi geleceğime çok kapılmıştım, hırs do-
luydum. Onu daha iyi tanımayı düşünmedim bile. Oysa elime pek
çok fırsat geçmişti, sonraki üç yıl boyunca evde onlarla birlikte ya-
şadım. Annemin Maggie'nin tüm sorumluluğunu üzerine almasına
ses çıkarmadım, onunla mücadele bile etmedim. Hatta çok... min-
nettardım; heyecan verici, parlak, önemli, yeni hayatımda bir pü-
rüz giderilmiş oluyordu."

"Haydi ama Tessa, sen öyle biri değilsin, sen..."

"Sonra Luke'u tanıdım ve onunla evlendim," diye devam etti
Tessa, Sam'e başka bir şey söylemesi için fırsat vermeyerek. "Yirmi
yaşındaydım. Maggie ise beş. *Luke'a ondan hiç bahsetmedim*. Hal-
buki şimdi, en başta anlatsam Maggie'nin varlığını sorunsuzca ka-
bulleneceğini görebiliyorum. Kahretsin. Kırk beş yaşındaydı, bir
yetişkindi, altın gibi bir kalbi vardı ve benim için deli olduğunu bi-
liyordum. Elime bir fırsat geçmişti ama o fırsatı da harcadım. Lu-
ke, ilk buluşmamızdan itibaren bir bakire olduğuma inanmak iste-
di ve ben de inanmasına göz yumdum. Bu, söylediğim en kötü ya-
landı. Daha sonra bu yalana devam ettim. Düğün gecemizde bile
ona yalan söyledim. Ona dürüst davranamadım. Yapabilirdim,
ama dürüst davranmamayı seçtim, Sam."

"Tessa, kendine çok acımasızca davranıyorsun. Daha çocuk
sayılırmışsın..."

"Sen orada değildin, Sam. Ben oradaydım. Sadece gerçekleri söylüyorum. Luke ile evlendiğimiz hafta annem ve babam bir trafik kazasında hayatlarını kaybettiler ve Maggie tek başına kaldı. *Gitmesine izin verdim, Sam.* Luke'un üvey kardeşinin evine gidip orada büyümesine izin verdim. Kızımı Luke ile birlikte büyütebilirdik. Yabancıların yanında kalmak yerine annesi ve üvey babasıyla olabilirdi. Ama kardeşim değil, kızım olduğunu itiraf edecek cesareti hiçbir zaman bulamadım. Korkağın tekiydim. Rezil bir korkak."

"Tessa..."

"Hayır, Sam. Bırak bitireyim. Maggie'yi zaman zaman ziyaret ettim, o da benim yanıma geliyordu ama bu ziyaretler olması gerektiği kadar sık gerçekleşmiyordu. Mutlu olup olmadığını hiçbir zaman tam olarak bilemedim. İstesem bir çırpıda öğrenebilirdim ama ona doğru soruları soracak cesaretim yoktu. Alacağım cevapları duymak istemiyordum. İlişkimizi yüzeysel tuttum. Böylesi benim için çok daha kolaydı. Kendimi kandırıyordum. Luke ile olan hayatım her şeyden önce geliyordu. Öz kızımdan bile önce, Sam. Onun için iyi bir abla bile olamadım. Maggie'nin sahip olduğu tek aile, ona her gün ilgi ve sevgi göstermek yerine gösterişli bir hayat yaşayıp etrafına yıldız tozları saçan, uzaktaki bir aktristi. Websterlar'ın oğlu Barney ona tapıyordu. Beş yaşından on sekiz yaşına kadar sahip olduğu tek gerçek sevgi buydu, Sam. Yani hayatının büyük bölümünde. Şimdi yirmi üç yaşında. Luke öldükten sonra bile ona gerçeği söylemedim."

"O halde neden şimdi?..."

"Dinle! Maggie, beş yıl önce, on sekiz yaşındayken annesi olduğumu öğrendi. Sonunda ona söylemem gerektiğine karar verip cesaretimi toplamıştım ki buna fırsat kalmadan öğrendi. O günden beri benimle tek kelime konuşmadı. Yazdığım mektupları açma-

dan geri gönderdi. Geriye bir tek şansım kaldı ama Maggie'nin bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğinden korkuyorum."

"Ne için tek şansın kaldı?"

"Bir şekilde onunla yakınlaşabilmek için."

"İstedığın affedilmek mi?"

"Sanırım... lanet olsun, elbette affedilmek!"

"Seni suçlamıyorum."

"En ufak olasılık bile denemeye değer. Maggie, S&S adında bir müzayede evinde, reklam ve tanıtım bölümünde çalışıyor. Oramın sahiplerinden biri olan arkadaşımı aradım ve mücevherlerimi açık arttırmayla satmak istediğimi söyledim. Tek şartım Maggie'nin bu satışın tanıtımını yapması. Bu şekilde hemen her zaman bir arada olmak zorunda kalacağız, benimle er geç konuşması gerekecek... ama kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Çok mücevherin var mı?" diye sordu Sam şaşkınca. "Benim tek gördüğüm, parmağındaki bu inanılmaz yeşil kaya ve inciler. Ah, bir de tanıştığımız gün taktığın işlemeli akikler vardı."

"Sam, sevgili Sam. Kleopatra'nın benden daha çok mücevheri olduğundan eminim ama benimkiler de pek az sayılmaz. Seninle ve dostlarınlayken onları takmamayı tercih ediyorum. Biraz... dikkat çekiyorlar."

"Bir milyon papel edebilecek kadar mücevherden mi bahsediyoruz?" diye sordu Sam inanmazca.

"On milyonlardan bahsediyoruz, hayatım."

"Evet, fakülte partilerinde yanlış izlenim bırakabilirlerdi," dedi Sam gülerek. "Sonucu ne zaman öğreneceksin?"

"Liz Sinclair beni ne zaman ararsa. Pek umudum yok."

"Eğer olursa, bu açık arttırma ne zaman olacak?"

"Onlara altı ay içinde gerçekleşmesini istediğimi söyledim. Uzayıp gitmesini istemiyorum."

"Çok vaktini alacak mı?"

"Neredeyse tüm vaktimi. Tanıtım için seyahat etmek zorundayım."

"Tessa, bir yıldır birlikteyiz ve şimdiye kadar Maggie hakkında hiçbir şey söylememiştin. Bir kardeşin olduğundan bile bahsetmedin. Bu gece bana her şeyi anlatmanın sebebi bu açık arttırma mı?"

"Hayır, Sam, hayır! Maggie'nin bunu kabul edeceğini ummuyorum. Eğer dediğin gibi olsaydı kesin sonucu bekler, o kabul ettiği takdirde sana söylerdim. Sana daha fazla yalan söylemeye tahammül edemedim. Hiçbir şey söylememek de yalan sayılır. Muhtemelen bunu asla öğrenemeyecektin." Ona her şeyi birden söyleyemeyeceğini düşündü içi suçlulukla burkularak.

"Seni sevmekten vazgeçebileceğimi düşünmene rağmen anlattın, değil mi? İnkâr etme. Seni çok iyi tanıyorum."

"Ama beni hâlâ *nasıl* sevebiliyorsun, Sam?"

"Çok kötü hatalar yapmış, yanlış kararlar vermişsin. Berbat bir anneymişsin, hatta vasat bir abla bile olamamışsın ama bunlar hep geçmişte kaldı, Tessa. Senin için hâlâ umut var. Gerçekten duygularımın değişebileceğine inandın mı?"

"Evet."

"Galiba beni hâlâ tanımıyorsun," dedi Sam onu kendine çekip sıkıca sarılarak. Tessa yüzünü onun göğsüne gömdü ve ağlamaya başladı. Sam saçlarını öpüyor, onu bir bebekmişçesine avutmaya çalışıyordu. Sonunda Tessa'nın gözyaşları dindi ve başını kaldırıp ona baktı. Rimeli akmış, yanaklarında yol yol izler bırakmıştı. "Bunun filmin çekimlerini ne kadar geciktireceğini sormadın bile."

"Film mi? Hangi film?"

Maggie ertesi gün kurnaz Polly Guildenstern'ün reddedilmesi güç savına ve S&S'e duyduğu köklü sadakate boyun eğerek Tessa Kent'in mücevherlerinin satışının tanıtımını üstlenmeyi kabul etti.

Bir sonraki sabah için hemen bir ön görüşme planlandı. Toplantıda sadece Liz, Hamilton, Tessa, Maggie, S&S'in mücevher bölümü şefi Monty Foy ve pazarlama müdürü Juliet Tree bulunacaktı. Her müzayede evinde olduğu gibi S&S'te de büyük bir satış veya satış ihtimali, en başından itibaren görevli olacak üst düzey personel arasında iyi korunan bir sır olarak tutulurdu.

Toplantı saati gelip çatığında Maggie'nin dışında herkes masanın etrafında yerini almıştı. Liz, o sabah toplantıdan önce Monty Foy ve Juliet Tree'yi yanına çağırıp S&S'in satışına alma ihtimalini Maggie Horvath'in Tessa'nın kardeşi olmasına borçlu olduklarını söylemişti. Maggie tanıtım aktivitelerini yürütmezse satış S&S'e verilmeyecekti ama toplantıda bundan bahsetmemeleri gerekiyordu. Liz, normal şartlarda orada bulunması gereken Lee Maine'i görmeyince bir gaf yapabileceklerini düşünüp onlara toplantı öncesi bilgi vermeyi uygun görmüştü.

Tessa, Liz onu arayıp Maggie'nin kabul ettiğini söylemesine rağmen anlaşmayı imzalamamıştı. Liz'in güvence vermesine rağmen Maggie'nin geldiğini görmek istiyordu muhtemelen. Her zaman dakik olan Maggie ise on dakika gecikmişti.

"Biraz daha çay veya kahve almak isteyen?" diye sordu Liz. Personel toplantıları sırasında her zaman yaptığı gibi gümüş servis takımını önüne almış, çay kahve servisini üstlenmişti.

"Ben bir fincan daha kahve alırım, teşekkürler, Liz," dedi her zaman soğukkanlı olan Monty Foy huzursuzca. Eli şuursuzca kel kafasına gitmişti.

Bu adam biraz daha kahve içerse stresten patlayacak, diye düşündü Liz. Kahveyi kimseye söylemeden kafeinsiz olanla değiştirdiğine çok memnundu. Kendisi bir damla daha kafein almaya dayanamayacaktı. Hamilton'ın sinirlerinin de oldukça gerilmiş olduğunu tahmin edebiliyordu.

Liz, Tessa Kent'in varlığının odadaki tansiyonu daha da yükselttiğini gözlemledi. Bu arada kolundaki saate de bakmamaya çalışıyordu. Maggie nerede kalmıştı?

Çoğunlukla bu gibi satışlar söz konusuysen malların sahibi ölmüş olurdu. Odadaki herkes vârislerle görüşmeye, sempati sunmaya alıştı. Müzayede, tamamen insanlara dayalı bir işti. Herkesi, tüm alıcıları ve satıcıları memnun etme gerekliliği olan bir hizmet sektörüydü. İnsanlara çok büyük bir dikkatle davranmak gerekiyordu zira çoğu, kendileri için değerli olan bir maldan çeşitli sebeplerle ayrı kalmak zorunda oldukları için mutsuz olurdu.

Bununla birlikte, dünyanın en ünlü, en çarpıcı yıldızlarından biriyle aynı masada oturmak her şeyi değiştiriyor, hassas dengeleri altüst ediyordu. Hepsinin gözünde Tessa Kent, pek çok şeyin bir özetiydi; oynadığı unutulmaz rollerin, kazandığı Oscar'ların, etrafına yaydığı Hollywood ihtişamının, yirmi yıldır etrafına ördüğü ulaşılmazlık duvarının, Luke Blake'in dul eşi olarak pozisyonunun ve elbette inanılmaz mücevher koleksiyonunun bir özetiydi. Ve hâlâ anlaşma imzalanmamıştı. Tessa'nın muhteşem güzelliğiyle ayrı bir konuydu. Onun yanında odadaki herkes ayrı bir gezegendenmiş gibiydi.

"Bayan Kent," dedi Juliet Tree sessizliği bozarak. "Prenses Gloria'ya ait Thurn und Taxis koleksiyonunun kasımda Cenevre'de yapılacak satışı için Sotheby's'in çıkardığı katalogu gördünüz mü?"

"Önceki gün bir göz atmıştım," dedi Tessa.

Genelde zeki bir kadın olan Juliet ne düşünmüştü de böyle bir anda Sotheby's'den bahsetmişti? Dişlerini gıcırdatmayı kes, dedi Liz kendi kendine. Diş doktoru bu konuda onu uyarmıştı. O da müzayede dünyasında olsaydı görürdü. Acaba bir haftadan fazla dayanabilir miydi?

"İlginizi çekeceğini tahmin etmiştim," diye devam etti Juliet. "Katalogun tümü bu koleksiyon üzerine ve hepsi de çok nadir parçalar. Thurn und Taxis'in üç sayfalık soyağacını da gördünüz mü?"

"Görmemek mümkün mü?" diye cevap verdi Tessa. "Tüm o prensler, prensesler, arada aileye katılan bir arşidük, İspanyol prensesi veya kral... Avrupa'nın yarısıyla akrabalıkları varmış ve her şeyin temeli, daha iyi bir posta hizmeti sunmak. Prens Gloria gibi, beş yüz yıl önce Kutsal Roma İmparatorluğu için posta hizmetleri yapmaya başlayan bir aileden gelen bir adamla evlenseydim benim nelerim olurdu, düşünsenize. Ama ne var ki benim soyağacım çok daha kısa, basit ve mütevazı. Katalogda çok sayıda taç olduğunu gördüm. Taç pazarında kaç kişinin olduğunu merak ediyorum. Mücevherlerin içinde en çok yeşil beril ve elmaslardan yapılmış broşu beğendim... Verdura'nın tasarımı olabilecek kadar muhteşemdi."

Neden böyle çene çalıp duruyorum, diye sordu Tessa kendi kendine. Avuçları terle buz gibi olmuştu. Hiçbir zaman böyle çene çalan biri olmamıştı. Özellikle de tanımadığı insanlarla.

"Açık arttırmadan sonra mücevher almaya devam edeceğinizi mi söylüyorsunuz, Bayan Kent?" diye sordu Monty Foy sigarasını sabırsız hareketlerle söndürürken.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Liz. Ama ölüm, bu aptal için kısa yoldan kurtuluş olur.

"Bu satışın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini henüz bilmiyoruz, değil mi?" dedi Tessa. "Maggie daha gelmedi. Ama hayır, Bay Foy, mücevherlerimi daha başka mücevherler almak için satmıyorum. Berilin olağanüstü açık yeşil tonu ilgimi çekti. Ne de olsa bir zümrüt, içinde krom izleri olan beril değil midir? En çok yeşil taşları severim. Bir zebercedi bir elmasa daima tercih ederim. Aslında bu konuyu oldukça abarttığımı söyleyebilirim. Kimse bilmiyor ama kocamın ölümünden sonra koleksiyon yapmaya başladım. Sadece

takmak değil, ciddi anlamda bir koleksiyonculuk. Beni rahatlatıyor, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ama elbette hepsini kendi gözlerinizle göreceksiniz. Tabii Maggie gelirse. Bunu söylemekten biraz utanıyorum ama geçtiğimiz dört beş sene içinde pek çok kez müzayedelere isimsiz telefonlarla katıldım."

Ulu Tanrım, diye düşündü Liz, televizyonda ve resimlerde gördüklerimizden çok daha fazlasına sahip. Buna dayanamayacağım. *Maggie, hangi cehennemdesin?*

"Aslında," diye devam etti Tessa. "Dün gece fark ettiğim bir şeyi hatırladım şimdi. Thurn und Taxis katalogundaki renkli fotoğraflar. Daha önce gördüğüm tüm resimlerden iyiydiler ama beni tatmin edecek kadar değil. Kataloglar üzerinde kim çalışıyor?"

"Ben, Bayan Kent," dedi Juliet Tree. "Kataloglar pazarlama bölümüne ait."

"Tüm fotoğrafları Irving Penn'in çekmesini istiyorum. Bu şekilde katalog, onun çiçek kitapları gibi başlı başına bir sanat eseri olacak."

"Penn mi? Ama... ama... o en pahalı..."

"Biliyorum. Estée Lauder bile onun fiyatını duyunca bembeyaz kesiliyor. Onun ücretini ben karşılayacağım, elbette. Tabii bir satış olacaksa."

"Tessa," dedi Liz, personelinin muhteşem Thurn und Taxis kataloguna tekrar dönmesini engellemek için araya girerek. "Geli ri hangi hayır kurumlarına vereceğine karar verdin mi?"

"Kanser araştırmaları, Liz, tedavi edilebilir kanser için yapılan araştırmalar. Öncelikle meme kanseri ve sonra diğerleri. En çok umut vaat eden gelişmelerin nerelerde elde edildiğini öğrenmem gerekecek. Tabii satış olduğu takdirde."

"Ya akciğer kanseri?" diye sordu Monty Foy merakla.

"Hayır, onun tedavisi mümkün değil, bilmiyor muydunuz?" dedi Tessa. "Bir süre yaşanabilir ama asla tedavi olunamaz."

Nazik Bay Foy'un yüzü soldu. Toplantıdan hemen önce bir sigara içmişti. Bunun içtiği son sigara olacağına yemin etti. Keşke bilseydi. Son sigarasının tadını daha iyi çıkarabilirdi. Ya da çıkaramazdı.

Hamilton Scott daha fazla sessiz kalamadı. "Dediğiniz gibi eğer bu satış gerçekleşirse Sotheby's ve Christie's'de aynı dönemde büyük mücevher satışlarının olmamasına dikkat etmeliyiz. Ve mümkünse bugün, Bay Penn'e teklifimizi sunarız."

"Ama ben zaten bir tarih belirlemiştim, Bay Scott," dedi Tessa biraz sinirlenerek. "Liz size satışın altı ay içinde gerçekleşmesi gerektiğini söylemedi mi?"

"Elbette sizin istekleriniz doğrultusunda hareket edeceğiz ama bu acelenin sebebini anlayamıyorum doğrusu," diye üsteledi Hamilton hiç sinmeden. Tessa Kent şimdiye kadar sahip oldukları en önemli müşteri olabilirdi ama ailesi neredeyse iki yüz yıldır müzayedede düzenliyordu.

"Altı ay içinde olacak," dedi Tessa sertçe. Kimseye hesap vermek zorunda olmadığını düşündü öfkeyle. Ve Penn fotoğrafları yeterince çabuk çekemezse çekebilen bir başka iyi sanatçı bulurdu. Gerçi hiçbir Penn'in tırnağı bile olamazdı ama yine de onunla çalışırdı. Hollywood'da olsalar her şey şipşak hallolurdu. Bu ağır kanlı, fazla temkinli insanların nesi vardı? İçindeki öfkenin gidecek arttığını hissedebiliyordu. Kendini beğenmiş Hamilton Scott'tan hoşlanmamıştı. Sotheby's'e gitmeliydi... ama ne yazık ki Maggie orada çalışmıyordu.

"Daha kahve? Çay?" Sesim çatlamaya başladı, diye düşündü Liz Sinclair. Keşke biraz kek ve kurabiye aldırısaydı. Bekleme süresi daha çabuk geçebilirdi. Maggie yarım saatten fazla gecikmişti. Fikrini değiştirmiş ve bunu açıklayamayacak kadar utanıyor olmalıydı. Kahrolası kız! Hiç olmazsa telefon edebilirdi.

"Ben bir çay alayım, Liz," diye homurdandı Hamilton Scott. "Bu kahveyi yapan kişi kovulmalı."

"Taze kahve yapması için bir gezici bulayım," dedi Liz bakışlarının öldürücü birer lazer ışını olabilmesini dileyerek. Böylece Hamilton'ı yok edebilirdi.

"Affedersiniz! Çok üzgünüm millet, otobüs bozuldu ve hepimiz inmek zorunda kaldık. Daha sonra geçen üç otobüs de ağzına kadar dolu olduğu için buraya kadar yürüdüm," dedi Maggie nefes nefese bir halde Juliet Tree ve Monty Foy arasındaki boş sandalyeye otururken. İfadesiz bir yüzle çantasını açtı ve içinden not defteriyle kurşunkalemlerini çıkardı. Odadakilerin yüzüne bakmıyordu.

Maggie'nin sesini duyan Tessa'nın kalbi şükranla dolmuştu. Duygularından korunacak bir zırhı yoktu. Kendini çırılçıplak, çaresiz hissediyordu.

"Sanırım artık başlayabiliriz," dedi Liz Sinclair sükûnetini koruyarak. Anlaşmayı, yanında oturan Tessa'nın önüne iterek imzalaması gereken yeri işaret etti. Liz, Tessa imzasını atar atmaz Maggie'ye döndü. "Şu andan itibaren emrinde şoförlü bir araba olacak, Maggie. Zamanın boşa harcanmayacak kadar değerli."

"Harika," dedi Maggie defterini açıp kalemlerini meçhul bir düzene göre dizerken.

Bana bakmamakta kararlı, diye düşündü Tessa, ama burada, Tanrım, geldi işte. Aç gözleri, karşısındaki özgüvenli, güçlü, mükemmel genç kadın üzerinde ziyafet çekiyordu. Maggie... Güzel, ayakları yere basan, dobra, ona hiçbir şey borçlu olmayan, kendini büyük bir başarıyla yoktan var eden, harika kızı. Maggie buradaydı.

"Maggie," diyebildi Tessa. "Harika görünüyorsun."

"İyi gidiyor," dedi Maggie odaya kısaca başını sallayarak.

Adımı söylemeyecek, diye düşündü Tessa. Bana bakmayacak. Ama burada. Bir başlangıç yaptık. Tanrım, sana şükürler olsun.

33

Tessa oturup mücevherlerinin Scott&Scott müzayede evinin sorumluluğuna nakledilişini izlerken bunun "uygunsuz bir acelecilik" olduğunun söylenebileceğini düşünüyor ama kendisi, zamanın akıllıca kullanımı olarak görüyordu. Anlaşmayı imzalayıp müzayedeyi bir gerçek haline getirdikten sonra bu altı ayın her günü ayrı bir önem kazanmıştı.

Sabahki toplantının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama Monty Foy ve iki asistanı, bankanın onlara tahsis ettiği, zeminin iki kat altındaki odada Tessa'nın mücevherlerinin envanterini hazırlamaya başlamışlardı bile.

Tessa adamların çalıştığı masanın yanında oturmuş, her bir mücevher kutusunu dikkatle açmalarını, her parçayı üçer kez gözden geçirmelerini ve alçak, monoton seslerle özelliklerini belirtip tanımlarını yapmalarını izliyordu. Her parçanın ön hesabını ayrı bir kâğıda yazıyorlar, Monty Foy, imzalaması için Tessa'ya uzatıyordu. İmzadan sonra parça bir kutuya konuyor, kutu özel bir mühürle kapatılıyordu. Odanın hemen dışında çok sayıda kurye ve silahlı güvenlik görevlisi bekliyordu.

Odada, ayaklarının dibinde büyük, çadır bezinden yapılmış çuvallar, eski, yıpranmış evrak çantaları ve dayanıklı kâğıttan yapılmış alışveriş poşetleri vardı. Envanter çalışmalarının yapıldığı süre boyunca her gün, kaydedilen mücevherler bankadan S&S'e, özel olarak tutulan taksiler ve kiralanan sıradan arabalarla taşına-

caktı. Foy, işlerini üç gün içinde tamamlayabileceklerini öngörüyordu.

Ne yaptıklarını çok iyi bildiklerine hiç şüphe yok, diye düşündü Tessa. Harry Winston, çok değerli parçaları yerlerine ulaştırmak için genellikle Birleşik Devletler Posta Hizmetleri'ni kullanırdı; Van Cleef, satın aldıklarını içine koyabilmesi için işaretli, sade zarflar verirdi. O meşhur turkuvaz poşetleriyle Tiffany'den başka reklamını yapan var mıydı acaba?

Tessa'ya ait kasalardan getirilen ve dağ gibi yükselen kadife mücevher kutularının sayısı yavaşça azalıyordu ama iyice konsantre olmuş eğitimli adamlar etkin bir şekilde çalışıyor ve havaalanlarındaki valiz taşıyıcılara benzer dört tekerlekli, metal taşıyıcının üzerindeki mühürlü kutular hızla çoğalıyordu.

Tessa'ya naklin bir an önce gerçekleştirilmesinin hayati önem taşıdığı söylenmişti. S&S'teki uzmanların hemen mücevherler üzerinde çalışmaya başlaması ve yaklaşık bir değer biçmesi gerekiyordu. S&S'in Cenevre, Zürih ve Londra bürolarındaki uzmanlar, bu yükte bir işle başa çıkamayacak Monty Foy ve ekibine yardım etmeleri amacıyla derhal New York'a çağırılmıştı.

Katalog için her bir parçanın çok ayrıntılı bir tarifi gerekiyordu. Parçayı oluşturan taşların durumu, büyüklüğü ve sayısı mümkün olduğunca kısa bir sürede belirlenip katalog bölümüne iletilmeliydi. Değer biçmekle görevli uzmanlar her parçayı inceleyecek, bir fiyat belirlemeden önce mücevherleri S&S'in değerli taş laboratuvarına gönderip kalitesinden emin olmak için derinlemesine muayene ettireceklerdi. Daha sonra parçanın satışa çıkarılacağı fiyatı ilan edeceklerdi.

Açık arttırmada değil de perakende satılan tüm mücevherlerin fiyatları; perakendecinin kârı, sigorta masrafı, kuruluşunun adı, reklam giderleri ve işletme maliyeti göz önüne alınarak belirlenirdi. Müzayedede fiyatlar bu yüzden en çok yüzde elli, altmış, en az

yüzde yirmi beş oranında düşük oluyordu. Tessa bunu koleksiyonculuğa başladıktan sonra öğrenmişti.

Büyük bir kuyumcuya gitmek, bir mücevher seçmek ve satın alıp eve götürmek için önemli miktarda parayı gözden çıkarmak gerekirdi. Ama mücevher müşterilerinin çoğunluğu gibi Luke da, dünyanın zirvesindeki işletmelerden alışveriş yapabiliyor olmanın verdiği hazla, kendilerine has tasarım stilleri için, kaliteleri belli olduğu için ve en önemlisi, istediğini istediği zaman alabilme arzusu yüzünden -özellikle de hediye olarak alıyorsa- parasını böyle yerlere gözünü kırpmadan harcardı.

Kutular ardı ardına açıldıkça Tessa'nın içindeki mantıksız rahatsızlık hissi arttı. Üç yabancı adamın mücevherlerine dokunması onu huzursuz ediyordu. Bir ayinde görev yapan din adamları gibi saygı dolu bir ağırbaşlılıkla görevlerini yerine getiriyorlardı. Ama ne cüretle ona ait olan mücevherlere el sürerlerdi? Kutular birbiri ardına açılıp içindekiler nazıkçe çıkarılarak incelendikçe solukları hızlandı ve göğsüne çöreklenen öfke arttı.

Kontratı imzaladığında bu sahneye, bu iğrenç densizliğe, bu tecavüze tanık olacağını düşünmemişti! Şimdiye kadar inceleyip listeye ekledikleri her parçayı ona Luke vermişti. Monty Foy, Luke'un sevişmelerinden önce Tessa'nın vücudunu örttüğü mücevherlere nikotin kokulu pençeleriyle dokunuyordu. İğrenç adam şimdi de Luke'un ona Èze'de, balaylarındayken verdiği zümrüt kolyeyi havaya kaldırmış, tiksinti uyandıran monoton sesiyle asistanına bilgi veriyordu. "Bir zümrüt ve elmas kolye, armut biçimli beş zümrüt, bir armut biçimli zümrüt pendants, çıkarılabiliyor, tüm zümrütler elmasların içine yerleştirilmiş."

Adamın kolyeye teması, Tessa'nın en değerli hatıralarından birini kirletiyor, büyüsünü yok ediyor, o muhteşem akşamın güzelliğini, o masumiyeti rüzgârda uçuşan bir avuç küle çeviriyordu.

Tessa, bu kadar çok incineceğini, yüreğinin paramparça olacağını tahmin edememişti.

Gözlerini masada olup bitenlerden kaçırdı. Üç adamın sesini ve görüntüsünü zihninde yok edebilmek için tüm dikkatini nişan yüzüğüne yöneltti ama kısa bir süre sonra tekrar imza atmak için onlara dönmek zorunda kaldı. Kendine yönelik gazap hissiyle şaşkına dönmüş haldeydi. Doğru düzgün düşünmeden tüm mücevherlerini satmaya karar vermek aptalca değil miydi? Onları satmak demek, geçmişin sembollerinden yoksun kalmak demekti. Tessa buna manen hazır mıydı? Yabancıların, onun için son derece özel olan bu mücevherlere basit birer eşyaymışlar gibi dokunmasına dayanabilecek miydi? Yaşadığı en özel anların elle tutulur sembollerinin yakında başka kadınların boyunlarını, kulaklarını, bileklerini, saçlarını süsleyeceğini nasıl düşünememişti? "Oh, evet, tam üzerine bastın, gerçekten de Tessa Kent'in satışından aldım," diyeceklerdi tatmin dolu bir kahkahayla! Bu şaşırtıcı derecede şiddetli acı, ödemeyi seçtiği bedel değil miydi? Tüm mücevherlerini satıp aynı zamanda onlara hâlâ sahip olabileceği fikrine mi kapılmıştı yoksa? Maggie'ye ulaşabilmenin fiyatının çok yüksek olacağını bilmiyor muydu?

Kapa çeneni ve şikâyeti kes, seni küçük ahmak, diye çıktı kendi kendine. Maggie sana bugün bir kez bile bakmadı, Penn'e yapılacak teklif için Juliet Tree ile toplantı bitmeden odayı aceleyle terk etti diye mızımızlanmana gerek yok. Daha neredeyse altı ay var. Bu süre zarfında her şey olabilir. Bir şey olmalı. Ne var ki Maggie'nin satışın tanıtımında çalışacak olması dışında hiçbir şey garanti değildi.

"Elmaslar içine yerleştirilmiş üç sıra yakuttan oluşmuş bir kolye..." Monty Foy, kutular dolusu yakutun açıklamasına başlamıştı. Yakutlar kendi kasalarında duruyorlardı ve Tessa, Luke'un ölümünden beri onlara el sürmemişti. Aslında onlardan kurtulmayı

uzun zaman önce düşünmüştü ama onları düşünmek bile Tessa için büyük bir azap olduğundan, bu konuda bir şey yapamamıştı. Yakutlara değil dokunmak, görmeye bile tahammül edemiyordu.

"Ben çıkıp bir kahve içeceğim," dedi ani bir hareketle kalkarken.

"Ama siz olmadan devam edemeyiz," dedi Monty Foy. "Burada şahsen bulunup kutuların içeriğini ve envanteri doğrulamadığınız sürece kutulara dokunamam."

"Tanrı aşkına, Bay Foy, size güveniyorum. Onları ceplerinize tıkıştırarak değilsiniz ya! Yakutların tümünün listelenmesi işini bensiz bitirin. Kâğıdı en son imzalarım," diye emretti adama.

"Korkarım yerinize bir avukat veya muhasebeci bırakmadığınız sürece bunu yapamam."

"Güvenlik görevlilerinden birini içeri gönderin," dedi Tessa.

Foy'un asistanlarından biri kapıyı açtı ve gördüğü ilk görevliye, içeri girmesini işaret etti.

"Adınız nedir?" diye sordu Tessa.

"Bernie Allen, efendim."

"Bay Allen, lütfen yakutlarımın listelenmesine tanıklık edin ve Bay Foy'un size verdiği tüm kâğıtları imzalayın. İşiniz bittiğinde onları ben de imzalayacağım."

"Tamam, efendim." Tek kaşını kaldırarak Monty Foy'a döndü. O da omuzlarını silkerek oturmasını işaret etti.

Tessa odadan çıktı ve koridorun sonundaki bayanlar tuvaletine yöneldi. Aniden floresan lambaların keskin aydınlığında, uzun boylu, ince, Maggie'nin o sabah üzerinde olanlara benzer simsiyah giysiler giymiş bir genç kadının ona doğru yürüdüğünü gördü. Tessa'nın eli boğazına yükseldi. Maggie! Ah, Maggie! Genç kadın yaklaşınca Tessa onun Maggie olmadığını gördü. Yabancıнын koyu kıızıl saçları kısa kesilmişti. Diğerleri gibi o da baştan aşağı siyah giyinmeyi tercih etmişti.

"Bayan Kent, ben Janet Covitz, Maggie'nin asistanıyım. Beni bir ihtiyacınızın olup olmadığını sormam için gönderdi. Size bir fincan çay, bir kutu Kola veya biraz Perrier getirmemi ister misiniz? Burada rahatınız yerinde mi? Siz envantere tanıklık ederken yapmamı istediğiniz bir işiniz var mı? Veya aramamı istediğiniz bir yer? Maggie şu andan itibaren tamamen sizin hizmetinizde olduğumu söylememi istedi."

"Hayır, Janet, teşekkürler. Hiçbir şey istemiyorum. Biraz soluk almak için çıktım. 'Tamamen hizmetimde' ne demek oluyor?"

"Maggie, önümüzdeki altı ay boyunca fazlasıyla meşgul olacak, Bayan Kent. Diğer basın görevlilerinden biri ve iki geziciyle bir ekip oluşturdu. Hepsi sadece ondan emir alıyor. Beni de, zamanı olsaydı onun yapacağı, sizinle ilgili işleri yapmakla görevlendirdi."

"Anlıyorum. Bir fincan kahve alabilirim. Bir süre burada, koridorda duracağım. İçerisi beni bunalttı."

Tessa, Bernie Allen tekrar görünene dek koridoru arşınladı. Janet Covitz, Maggie ile arasında büyük bir engeldi. Umutsuzca onu nasıl aşabileceğini düşünüyordu.

"Bay Foy yakutları listelemeyi bitirdi, Bayan Kent."

"Teşekkür ederim, Bay Allen. Elinde kahve olan bir genç hanım geldiğinde ona fikrimi değiştirdiğimi söyleyin lütfen. Ofisine geri dönebilir."

Monty Foy tam Tiffany'den aldığı incileri kutusundan çıkarıyordu ki Tessa sandalyesine döndü. "Bunlar bende kalacak," diyerek incileri adamın elinden kaptı.

"Anlıyorum," dedi Monty Foy. "Diğer mücevherlerinizin yanına yaklaşılamazlar, değil mi? Sanırım manevi değeri var."

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar, Bay Foy."

34

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu Sam, Tessa'yı öpmeden önce heyecanla.

Önceki akşam Tessa, ip üzerinde yürüyen biri gibi gergindi. Sam onu daha önce hiç böyle bir ruh halinde görmemişti. O günkü toplantı dışında hiçbir şeyden konuşmamış, kontratın imzalanışından sonra Maggie ile ilk kez aynı odada bulunacak olmanın stresi ve heyecanıyla yerinde duramamıştı. Artık tüm mücevherleri S&S'teydi ve bir sonraki adım için bir toplantı yapılması kararlaştırılmıştı.

"Emin değilim," dedi Tessa. Yüzü solmuştu. Sesindeki kararlılık ve canlılık yok olmuştu. "Bilmiyorum, Sam. Her şeyi mahvetmiş olabilirim."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Sam, Tessa'nın çenesini kaldırıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra. "Bunun bir strateji toplantısından ibaret olduğunu söylemiştin. Hayatını mahvetmekte inanılmayacak kadar başarılı olan sen bile altı aylık bir antlaşmayı ilk günden bozamazsın, sevgilim."

Tessa'nın yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. Öylesine hüznüydü ki Sam endişelenmeye başladı. "Bana her şeyi anlat. Neler oldu? En baştan anlat ki sana da açıklayabileyim zira senin söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyor."

"Konferans masasının etrafında yedi kişiydik. Lee Maine, odayı bu süre için Maggie'ye vermiş ve..."

"Kimler vardı? Bir tarihçi olduğunu farz et, bebeğim. Tüm ayrıntıları istiyorum."

"Maggie, Juliet Tree ve benden başka, sana daha önce bahsettiğim Janet Covitz adındaki kız ve görüldüğünden çok daha zeki, çarpıcı bir sarışın olan, daha önce görmediğim, Dune Maddox isminde bir genç kadın vardı. Ayrıca Maggie'nin ekibe dahil ettiği iki gezici de oradaydı. Geziciler birer çocuk, Sam. Yaşları yirmiden fazla olamaz. İkisi de esmer. Zeki, parlak, hevesli gençler. İsimleri Aviva Beach ve Joanne Corday."

"Oradaki tek yetişkin sen miydin?"

"Hayır, Juliet Tree, kırklı yaşlarda. Uzun yıllardır S&S'te çalışan, tam bir profesyonel. Tayyör giyen, zarif bir kadın. Özellikle diğerleriyle kıyaslandığında oldukça tutucu görüldüğünü söyleyebilirim. Maggie'nin liderleri olduğu çok açık. Saç kesimlerinden kıyafetlerine varıncaya dek hepsi Maggie'nin bir kopyası. Juliet hariç hepsi, Maggie'nin sözlerini ferman kabul ediyor. Ona adeta tapıyorlar. Her konuda onu örnek alıyorlar."

"Orada bir grup kadın arasında oturuyordun demek. Peki görünüşün nasıldı?"

"Yarı-film yıldızı. Gece yarısına kadar ne giyeceğimi düşünerek sancı çektim. Sonunda senin bölüm şefinle tanıştığım günkü gibi giyinmeye karar verdim. Bir yıldız olarak beklentilerini az çok karşılamalıyım ama abartılı olmaktan da kaçınmam gerekiyordu. Sonunda seninle ilk görüşmemizde üzerimde olanları giydim. Bana şans getireceğini umuyordum."

"Ama unutma, ben sana yıllardır âşıktım. Sonra ne oldu?"

"Oh, çok uslu davrandım. Sandalyemi masadan Maggie'nin bölgesine karışmayacağımı belli edecek kadar uzak tuttum. Toplantıyı o yönetiyordu. Hiç ses çıkarmadan onu dinledim. Önemli bir açık arttırmayı nasıl duyurduklarını açıkladı. Basın toplantısının olduğu güne kadar satışı bir sır olarak saklıyorlarmış. Böylece

haberini tüm dünyada manşetlere taşınması garanti oluyormuş. Söylediklerine göre satışın duyurusunu Hamilton Scott yapacak. Sonra ben bir konuşma yapacağım; mücevherlerimi satmaya nasıl karar verdiğimi açıklayacağım, elde edilen tüm gelirin kanser araştırmalarına gideceğini söyleyeceğim ve ardından soruları cevaplayacağım... her zamanki şeyler. Dune Maddox bunu yapacağımı duyunca şaşırılmış göründü. Aktrislerin bir replik olmadan konuşamayacaklarını sanıyor gibiydi. Ona topluluklara karşı konuşmanın benim için sorun olmadığını söyledim."

"Buraya kadar gayet iyi."

"Of, Sam, lanet olsun! En baştan anlatmamı sen istedin. Söylediklerim üzerine gelişme raporları vermeyi kes."

"Sence de bir içkiye ihtiyacın yok mu?"

"Pek sayılmaz. Muhtemelen sinirimi daha çok bozar ve daha çabuk öfkelenmeme yol açar."

"Sence de bir içkiye ihtiyacın yok mu?"

"Sanırım evet. Teşekkür ederim, hayatım. Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu Tessa doğrudan.

"Neden ilgilenmeyeyim? Sen benim hayatımın aşkıydın. Haydi şimdi şunu iç ve anlatmaya devam et."

"Juliet bana kupürleri topladığım bir albümüm olup olmadığını sordu. Ona Fiona'nın ilk filmimden beri basında çıkan her resmimi sakladığını, ilk fırsatta onunla konuşup hepsini S&S'e göndermesini isteyeceğimi söyledim. Resimleri katalog için ve dergilere dağıtmak için istiyorlar."

"Binlerce fotoğrafın olmalı."

"Evet, çok fazla var. Satışın haberini yapan her dergiye ayrı bir filmim döneminde çekilmiş fotoğraflar verilecek. Her birinde ayrı bir mücevherimi takıyor olacağım. Maggie pek çok derginin bunu kapak haberi yapmasını umuyor; *Vogue*, *Town and Country* ve *Vanity Fair* gibi okuduğum dergiler. Ve *People*, *Hello!* *Life* gibi

okumadıklarım. Hatta *Architectural Digest* ve *House and Garden* gibi dekorasyon dergilerinin bile haber yapacağını düşünüyor. Bu dergiler kapaklarına nadiren ünlüleri koyarmış ama buraya gelip beni evimde görüntüleyebilirlerse kapakta olacağım muhakkakmış. Satışın olacağı hafta *Newsweek* ve hatta *Time*'ın da haberi kapaktan duyuracağını umuyor."

"Bu biraz aşırı yüklenme olmuyor mu? Neredeyse tek dışarıda bıraktıkları *Spy* ve *Rolling Stones*."

"Görünüşe bakılırsa aşırı yüklenme diye bir kavramın varlığından bihaber. Televizyondaki büyük şov programlarını da gözüne kestirmiş durumda. Planlarını sorgulamadım. İstediklerini yerine getirmek için elimden geleni yapacağımı söyledim."

"Birinin ilişkimizi ortaya çıkarması senin için sorun olur mu? Tüm yıl boyunca bu konuyu çok gizli tuttum."

"Sorun mu? İzin verseydin *Publishers Weekly*'ye bir ilan verip tüm dünyaya açıklardım. Asıl soru, senin için bir sorun olup olmayacağı."

"Herkesin bilmesini isterdim," dedi Sam. Tessa'nın bu konudaki çekingenliğini anlayabiliyordu. Tüm dünyada dönen dedikoduların ve spekülasyonların merkezinde olmak istemediğini biliyordu ama resmi bir duyuru yapmak için yanıp tutuşuyordu. Kendi kendine sabırsızca bunu tanınmış insanlarla yapmanın kolay olduğunu söyledi. Keşke Tessa onunla evlenseydi! Bu müzayede konusu ortaya çıkmadan önce ilişkileri evliliğin eşiğindeydi, şimdiyse Tessa'nın tüm dikkati Maggie'ye çevrilmiş durumdaydı.

"Zaten senin çalışmanın fotoğraflara yansıtacağını sanmıyorum. Fotoğrafçılar beni bir çalışma masasının başında görmek istemeyecektir."

"Bunu uykunda bile yapabilirsin, değil mi?"

"Büyük ihtimalle. Her filmimin tanıtım faaliyetlerinde yer aldım ama daha önce hiç adımlı gündemde tutmak için röportaj yap-

tığım olmamıştı. Sanırım bu yüzden gizemli olduğum söyleniyor. Her neyse, basın bölümündekilere buraya gelip nasıl çekimler yapılacağını kararlaştırmaları için açık davetiye verdim. Janet ve Dune bu davete atladılar. İki geziciyse ağızlarını açmaya pek cesaret edemiyorlardı. Yakında onlar da diğerleri gibi olur."

"Ya Maggie? O yaşadığın yeri görmek istemiyor mu?"

"İstemediği açıkça anlaşılıyor. Fotoğraf çekimleriyle ilgili bütün konuları Dune ve Janet'a devrettiğini söyledi. Katalog için fotoğraf seçme inisiyatifini Juliet'e verdi. Yüz binlerce katalogun satılabileceğini söylüyorlar. Olası alıcılar; koleksiyoncular, ciddi müşteriler, meraklılar, Irving Penn hayranları ve benim hayranlarıymış. Noel'de piyasaya çıkacağı için bir hediye niyetine de satın alınabilir. Onlara S&S'in de tüm katalog gelirlerini kanser araştırmalarına bağışlayacağını söyledim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Bu sabah Liz Sinclair'i arayıp önerdiğimde."

"Bunun senin fikrin olduğunu biliyorlar mı?"

"Elbette hayır. Liz ve Hamilton'ın jesti olarak algılanmalı."

"Eh, bir tarihçi gözüyle baktığımda buraya kadar mahvettiğin hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim."

"Sonra masanın etrafında oturanlara baktım ve ne söylersem söyleyeyim, doğal davranmak için ne kadar çaba sarf edersem edeyim, Maggie dışında herkesin gözünün her an üzerimde olduğunu gördüm. Yüzlerinden çeşitli duyguları okumak mümkündü: merak, inanmazlık, şaşkınlık ve aman - Tanrım - bu - gerçekten - Tessa - Kent bakışı. Elbette hepsi bana Bayan Kent diyordu, Juliet Tree bile. Gözucuyla bana kaçamak bakışlar fırlatmadan duramıyorlardı. Maggie hariç hepsi sürekli beni gözlüyordu."

"Ama o senin neye benzediğini zaten biliyor," dedi Sam mantıklı davranarak.

"Hayır, Sam, konu o değil. Benimle bir kere bile göz göze gelmedi. Toplantı başlayalı iki saat olmuştu ama tek bir göz temasımız bile *olmadı*. Diğerleriyle konuşurken onlara bakıyordu ama ben sanki görünmezdim. Masanın çevresine baktığında bakışları başımın üzerinden geçip gidiyordu. Gözlerini öyle hızlı hareket ettiriyordu ki kimse beni es geçtiğini fark etmiyordu. Adımı bir kerecik bile olsa söylemedi, Sam. Benden bahsederken 'mal sahibi' di-yordu. Odada yokmuşum gibi davranıyor, benimle ilgili bir konu-dan bahsederken çok politik ve korkunç derecede kibar bir tutum sergiliyordu. *Törenselsel* bir tavırla hareket ediyordu. Sanki feodal bir ülkenin yüz yaşındaki yöneticisiydim."

"Her şeyi bu noktada mı mahvettin?"

"Hayır. Uzun bir süre birlikte çalışacağımız için birbirimize film setlerinde, en azından benim setlerimde çalışan ekiplerde ol-duğu gibi ilk adlarımızla hitap etmeyi teklif ettim. Bana Tessa de-melerini istedim, böylece Maggie de onlara uymak zorunda kala-caktı."

"Bunda ne var ki?"

"Teklifim üzerine hepsi, izin almak istercesine Maggie'ye bak-tı, o da kuyruğunu sallayan bir yavru köpekmişim ve samimiyetin sınırlarını utanç verici bir şekilde aşmışım gibi kaşlarını hafifçe kaldırıncı ben, of, kahretsin, Sam, bana orada yokmuşum gibi, al-dırmaz, soğukça davranmasına öyle sinirlenmişim ki, bir şekilde varlığımı ona kabul ettirmeyi, beni fark etmesini sağlamayı öylesi-ne istiyordum ki -evet, kuyruğunu sallayan ve çamurlu patileriyle bembeyaz bir eteği mahveden bir yavru köpek gibi dikkat çekmek istiyordum- son derece doğal bir tavırla Maggie'nin resmiyeti ter-cih ettiğini, çünkü kardeş olduğumuz gerçeğinden yararlandığının düşünülmesini istemediğini söyledim."

"Hımm."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Henüz bir şey söyleyemem, orada değildim. Maggie nasıl tepki verdi?"

"Tepki vermedi. Diğerleri verdi. Bu haber onları şok etmişti. 'Kardeş' sözünü duyduklarındaki şaşkınlıkları neredeyse elle tutulacak kadar yoğun ve şiddetliydi. Hayretler içinde, şoktaydılar ve ellerine böyle muhteşem bir dedikodu malzemesi geçtiği için neredeyse salyaları akıyordu ama haklarını vermek lazım, kendilerini oldukça iyi kontrol ettiler. Birkaçı, 'Kardeş mi?' diye küçük çığıllıklar attı ve Juliet Tree, büyük bir bulmacayı çözmüş gibi göründü ama Maggie hiçbir şey söylemedi. Sonu gelmeyen notlarıyla ilgilenmeye devam etti. Ben de bunun üzerine her şeyi daha da elime yüzüme bulaştırarak Bayan Masum numarası yaptım ve Hamilton Scott, Liz Sinclair ve Lee Maine gerçeği bildiği için basın bölümündeki herkesin bunu bildiğini sandığımı söyledim... Tanrım, her şeyi berbat ettim. Ben bir aptalım!"

"Herhangi bir tepki vermediyse bundan nasıl böyle emin olabiliyorsun?"

"Çünkü toplantının hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir saatlik kalan kısmında Maggie yine bana bakmadı ve ismimi söylemedi. Öncekine göre on kat daha soğuk davranıyordu ve üstüne üstlük fazla ileri gittiğim için çok içerlemişti. Onu fazla zorladım, Sam! Lanet olsun, lanet olsun! Önce satışın tanıtımını üstlenmesi için zorladım, sonraki ilk görüşmemizde de kardeşim olduğunu açıklayarak onu zor durumda bıraktım. Bunu açıklamam şart değildi, Sam. Maggie istediğinde, onun seçtiği zamanda ortaya çıkması gerekirdi. O istemediği sürece, gerekirse sonsuza dek ağzımı açmamalıydım. Temkinli adımlar atacağıma paldır küldür üzerine çullandım."

"Tamam, kötü bir hamle yapmışsın, sana yalan söylemeyeceğim ama 'mahvettiğin' söylenemez, sevgilim," dedi Sam bir süre

düşündükten sonra. "Gerçeğin bir kısmını açığa çıkarmışsın, böylece hiç olmazsa onunla daha önce hiç karşılaşmamış gibi davranmak zorunda kalmayacaksın ki buna altı ay boyunca devam etmek hiç kolay olmayacaktı. S&S'te kardeş olduğunuzu bilenler olduğu düşünülürse tuhaf karşılanabileceğini tahmin etmek zor değil. Herkesin seni ilk adınla çağırması ve yanında kendilerini rahat hissetmeleri de iyi. Artık sadece Tessa Kent değil, aynı zamanda Maggie'nin ablasısın, bu da seni onların gözünde bir insan kılar."

"Buna gerçekten inanıyor musun yoksa sadece söylüyor musun?"

"Gerçekten böyle düşünüyorum. Biliyorsun ki seni avutmak için yalan söylemem. Konunun kökenine inecek olursak onu rahatsız edenin abla-kardeş ilişkisi olmadığını görürüz. Şu an bu şekilde davranmasının sebebi, ana-kız oluşunuzun onun üzerindeki etkisi ve bu da öyle uzun zamandır var ki onda yer etmiş. Er geç, bir şekilde sona erecek."

"Oh, Sam, çok kötüydüm!"

"Doğaldın, korunmasızdın, onu gördüğün için fazlasıyla mutluydun ve bu mutluluğunu haykırmak istiyordun. Pek akıllıca davranmadın. Sen bile böyle anlar yaşayabilirsin, bir tanem. Ama unutma, önünüzde daha altı ay var. Bu süre içinde her şey olabilir. Altı ay uzun bir zaman."

"Altı ay! Öyle çabuk geçecek ki!"

"Altı ayda mucizeler yaratabilirsin... bir yıldan biraz fazla bir zamandır birlikteyiz ve seni tanıdığımdan beri vaktin nasıl geçtiğini anlayamıyorum bile."

"Sanırım... zaman... göreceli bir kavram," dedi Tessa cılız bir sesle. Pencereye yürüdü ve görmeyen gözlerle dışarı baktı. Altı ay, yılın iki tam mevsimi bile değildi. Sam bir gün çok tatlı, meşhur bir yaşlı adam olacaktı. Hâlâ öğretmenlik yapacak, hâlâ kitap yaza-

caktı. Mutlu bir evliliği olacaktı. Onu harika bir aile babası olarak gözünün önünde canlandırabiliyordu. Oh, Sam, o zaman geçmişe dönüp baktığında yine altı ayın uzun olduğunu düşünecek misin? Seninle birlikte yaşlanmak için her şeyi yapabileceğimi anlayabilecek misin? Beni ne sıklıkla hatırlayacaksın, sevgilim? Daha ne kadar zaman beni düşünmeden gün geçirmediğın olacak? Ne zaman bir başka kadınla tanışacaksın? Lütfen mutlu ol, Sam, ama beni unutma... hemen değil...

35

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Polly Maggie'ye. Dikkatli gözlerle yüzünü inceliyordu. "Geçtiğimiz sonu gelmeyen üç ay boyunca senden sürekli duyduğum sebeptense suçluluk hissetmeye devam edeyim. Yok değilse ne oldu, anlat."

"Suçluluk hissetmeye devam et," dedi Maggie sertçe. "Daha iyisini ummaya hakkın yok."

"Tessa Kent seni sinirlendirmeye devam mı ediyor?"

"Onu bir görebilseydin, Polly. Bugün, diğer birçok randevunun yanı sıra öğle yemeğinde Londra *Times*'tan zorlu, sivri dilli bir gazeteciyle röportajımız vardı. Adamın film yıldızlarını, özellikle mücevherlere para harcayanları hakir gördüğü belliydi. İşçi Partisi'nin sadık bir destekleyicisiymiş. Yapabilse kraliyet ailesini dağıtacağına, hatta bana kalırsa kafalarını uçurmayı tercih eder. Ve kraliyet mücevherlerine el koyacağına hiç şüphe yok. Tessa onu öylesine büyüledi ki adam yemeğin sonunda Galler Prensi'nin gelirlerinin arttırılması gerektiğini söylemeye başladı. Tessa Kent insanları koyunmuşlar gibi güdebiliyor."

"Ondan yapmasını istediğiniz de bu değil mi? Gazetecileri etkilemesi?"

"Elbette öyle, bu konuda hakkını vermek gerek. Ama insanların onun karşısında iradesiz yaratıklara dönüşmelerini görmek beni hasta ediyor."

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu ayrıntıları duymayı seven Polly.

"Bir bilsem. Her zamanki zekâsı ve tanıdık sıcaklığıyla davran-
dı, adamın yaptığı esprilere gülümsedi, küçümseme dolu yorumla-
rını duymazdan geldi ve sonunda, nasıl olduğunu yalnızca Tanrı
bilir, adamın karısından bahsetmesini sağladı. Adam evlenme tek-
lif ettiği zaman büyük bir hata yaptığından ve Kraliyet Ailesi'nin
uzak üyelerinden birinin mağazasından nişan yüzüğü aldığından
bahsetti çünkü karısı hayatı boyunca öyle bir yüzüğün hayalini kur-
muş. Bu andan sonra Tessa dizginleri eline aldı ve kadınların mü-
cevherlere olan düşkünlüklerinin psikolojik sebeplerinden başladı,
sonra lafı tarihe getirip Kraliçe Elizabeth'in boynunu vurdurttuğu
ama boynundaki kolyeyi almak için kafasının kopmasını bile bek-
leyemediği Mary Stuart'ın meşhur siyah incilerini örnek verdi..."

"Ah, bildik siyah inci senaryosu."

"Kesinlikle. Şimdi bu İngiliz, merkezinde Tessa'nın nadir, de-
ğerli Tahiti siyah incilerinin bulunduğu iki bölümlük bir haber ha-
zırlayacak. İncilerin rengine 'tavuskuşu' deniyor çünkü tonları ko-
yu mordan yeşile kadar değişebiliyor. İrilikleri eşit incilerden olu-
şan bir dizinin değeri, bir milyon doları bulabilir... Polly, gerçekten
mide bulandırıcı. Bu gazeteci bir siyah inci uzmanı olma yolunda
ve incilerin yetmiş farklı tonu var. Zavallı Kraliçe Elizabeth'i kulla-
narak adamı kancaya taktı... yıllar önce Mary'yi oynamıştı, incile-
rin hikâyesini bu sayede biliyor. Aviva büyülenmiş bir halde otur-
muş can kulağıyla onu dinliyordu. Tabii hayranlarının gözündeki
yeri apayrı, ona bir tanrıça gözüyle bakıyorlar."

"Ve sayıları da hiç az değil."

"Juliet, Aviva, Janet, Joanne ve Dune. Yani basın bölümünde-
ki herkes," diye kabul etti Maggie katı bir ifadeyle. "Lee de ona ba-
yılıyor çünkü Tessa her istenilene yapmak için çaba gösteriyor. Rö-
portaj yapılacaksa mutlaka diğerlerinden birini yanımda götürüyo-

rum. Çocukken bana anlattığı hikâyeleri onlara da anlatmasını ve büyülenmelerini izliyorum. Gazetecilere anlattığı hikâyeler, çocukken mücevherleriyle oynadığımız zamanlarda bana anlattıklarından daha ayrıntılı, daha bir yetişkinlere göre ve daha zekice kurgulanmış oluyor elbette. Mücevherleri birer taştan ziyade anıları olan canlı varlıklarmış gibi gösteriyor ve bir şekilde onların ihtişamını kendisinininkiyle birleştiriyor. Of, kafam çok karışık; Polly! Muhteşem bir iş çıkarıyor, hiçbirimiz gazetecileri onun kadar etkileyip amacımız doğrultusunda yönlendiremeyiz -ne de olsa mücevherler ona ait, her bir parçayı o tanıyor ve iyi bir amaç uğruna onları satışa çıkaran da o- ama yine de çok öfkeliyim! Kendimden iğreniyorum ama elimde değil."

"Tessa'nın hayranlarını biraz olsun kıskanıyor olabilir misin?"

"Polly bu çok saçma! Kendine o hayran kitlesini yaratmasının sebebi bana ulaşmaya, beni ele geçirmeye çalışması ve beni bu işi yapmaya ikna eden kişi olarak bunu en iyi sen bilmelisin. Ama yanımda kızlardan birini götürmezsem restorana gidip gelirken limuzinde onunla baş başa kalacağım ve bunu istemiyorum."

"Tanrım, bana onu neyin söylediğini inan bilmiyorum! Üzgünüm! Bir an için tüm bunların sebebini unutmuşum."

"Keşke ben de unutabilseydim," dedi Maggie.

"Söylediğin gibi seni 'ele geçirmeye' çok kaşarlı olmalı yoksa bunca zahmete girmezdi," dedi Polly düşünceli bir ifadeyle. "Emnim Tessa Kent düşmanca bir önyargıya sahip gazetecilerle yemek yiyip onları ikna etmeye çalışmaya pek bayılmıyordur... bunu yapmaya alışkın olmadığından eminim."

"Elbette değil. Çalıştığı stüdyoların onun için düzenlediği basın toplantıları, onu şahsen görmek isteyenler için daima büyük olay olurdu."

"Bak," dedi Polly umut dolu bir sesle. "Hemen boğazıma sarılma ama... eğer daha aylarca devam edeceğini bile bile tüm bunlara

katlanıyorsa, her gün dediğin gibi yoğun ve yorucu geçiyorsa -üstelik bir de başka ülkelerde belli başlı şehirlere koleksiyondan parçalar götürerek tanıtım organizasyonları yapacaksınız ve Tessa hepsinde hazır bulunmayı kabul etti- ayrıca bu mücevherlerden bazılarıyla arasında bulunması olası duygusal bağlar yüzünden bu işin onun için daha da zorlaştığı düşünülürse, sen niçin..."

"*Sakın üzerime gelme!*"

"Niçin biraz daha müsamahakâr olamıyorsun?"

"Polly, söz vermiştin!"

"Biliyorum, biliyorum ama bu şikâyetlerini aylardır dinliyorum. Bana hikâyeni anlattığında Tessa Kent hakkındaki düşüncelerimin nasıl olduğunu biliyorsun ama şimdi, on sekiz yıl boyunca ne kadar kötü annelik etmiş olursa olsun artık seni tanıyabilmek için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünüyorum... belki de ufak da olsa bir şans verilmeyi hak ediyor. Tüm günü onunla geçirip gösterdiği çabalara tanık oluyorsun ve hepsi de sana ulaşabilmek, seninle bir nebze olsun yakınlaşabilmek için."

"On sekiz yıllık ihmalin karşılığında birkaç aylık çaba. Sence bu adil bir karşılık mı, Polly?"

"Elbette değil. Yaşadıklarının *adil* bir karşılığı asla olamaz. Bu konuyu irdelerken 'adil' sözcüğünü lügatinden çıkarman gerek. Tessa Kent, sen büyürken yapmadıklarının karşılığını asla ödeyemez. Asla. Ama işlenen suça böyle sıkıca sarılmak zorunda mısın, Maggie? Affetmek senin için hiçbir zaman söz konusu olmayacak mı? Onu affetmen için ne yaparsa yapsın bu değişmeyecek mi?"

"Kahretsin, seninle başa çıkmam imkânsız, Polly. Sen de en az onun kadar hilebaz ve yönlendiricisin. Bunlar yetmezmiş gibi kendimi berbat hissediyorum. Bir damla bile enerjim kalmadı."

"Âdet öncesi sendromu mu?"

"Tanrım, hayır. Öyle bir şeyin gerçekten olduğuna bile inanmıyorum... en azından benim başıma hiç gelmedi. Belki de âdetle-

rim hayatım boyunca çok düzensiz olageldiğinden ben fark etmedim. Uzun zamandır da âdet görmüyorum. Buraya ilk gelişimde, geçici eleman olarak işe başladığım sırada da böyle uzun süre âdet görmemiştim. Sanırım stres vücut dengemi etkiliyor. Hem de ciddi ölçüde etkiliyor. Sen de o da beni deli ediyorsunuz, Bayan Guildenstern. Aşağı inip Barney'nin eve dönüp dönmediğine bakacağım. Bu akşam işten biraz geç dönecekti."

"Parlak gözlü çocuğum nasıl?"

"Harika, Polly. Onunla çok mutluyum." Maggie'nin yüzü aydınlanmış, Tessa'ya dair düşünceler aklından uçup gitmişti. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Bu satış olmasaydı hayatımın korkutucu derecede muhteşem olduğunu söyleyebilirdim. Birini böylesine sevebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Birbirimiz için yaratılmışız. Sakın bana bunu bizi ilk gördüğün günden beri bildiğini söyleme."

"Ama öyle," dedi Polly kendinden emin bir şekilde. "Bunu bir mektuba yazıp zarfını mühürlemeli ve birlikte olduğunuz gün sana vermeliydim. O zaman bana inanırdın."

"İlişkimiz o zaman başlamış olsaydı asla yürümezdi. Mükemmel bir zamanlamamız var. Hayatımızın geri kalanı da mükemmel olacak."

"Bunun gülünç denecek kadar eski kafalı bir fikir olduğunu biliyorum ama evlenmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu Polly havadan sudan konuşur gibi.

"Bunu düşünmek için önümüzde daha çok zaman var," dedi Maggie aldırmaazca. "Şu an birlikteyiz ve asla ayrılmayacağız... ama evlilik? Tüm o sıkıcı formaliteler? Madison ve Tyler'ı tekrar görmek zorunda kalmak? Sanırım şimdilik tüm bunlara degeceğini düşünmüyoruz. Hem acelemiz ne? Senin de bildiğin gibi, günah içinde yaşamak çok daha eğlenceli."

"Mümkün olsa Jane ile evlenirdik," dedi Polly özlemle. "Yasal bir bağılılığımız olsun isterdim. Eğer geleneksel yolu tercih edip evlenmeye karar verirsiniz düğünü ben yapabilir miyim?"

"Seni cömert, değeri bilinmemiş yaratık, elbette!" diye haykırdı Maggie arkadaşına sarılıp ayaklarını yerden keserken. "Gelinliğimi seçmene bile izin veririm çünkü bana kalsa düğünde siyah kadife bir elbise veya en az bunun kadar düğüne aykırı bir kıyafet giyebilirim."

"Git ve Barney'yi bul. Gelinliğini düşünmek bile gözlerimi yaşıyor," dedi Polly, Maggie'yi kapının dışına iterken.

Tessa, oda servisinin biraz önce dairesine getirdiği, üzerleri dolu masaları kontrol etti. Mücevherlerin satışı için çalışmaya başladıklarında, tüm basın bölümü çalışanlarına her cuma sabahı dairelerinde kahvaltı sunmayı önermişti. Böylece rahat bir ortamda haftanın değerlendirmesini yapabilecekler, diğer hafta için yapılan planları gözden geçirebileceklerdi.

Tessa, karmaşık tanıtım takviminin ilerleyişini ancak bu şekilde takip edebileceğini düşünmüştü. S&S'te yaptıkları toplantılar, konuyla ilgisi olmayan telefonlar ve S&S'teki diğer satışlardan sorumlu basın görevlilerinin soruları yüzünden sıkça bölündüğü için aklına bu çare gelmişti.

Tessa; Liz Sinclair, Juliet Tree, Penn'in temsilcisi ve bazen de mücevherlerin tarihi ve kalitesi üzerine bilgilerle katkı sağlayan Monty Foy'un katıldığı, katalog çalışmalarına yönelik haftalık toplantılarda bulunuyordu. Kataloglar neredeyse basıma ve dağıtıma hazırды. Daha önce hiçbir mücevherin böyle çarpıcı, yaratıcı, canlı bir şekilde resmedilmemiş olduğuna dair herkes hemfikirdi. Daha önce hiçbir mücevher sahibinin hazırlattığı katalogda üzerinde mücevherleri ve etrafında ünlü insanlarla çekilmiş bu kadar etkileyici fotoğrafları olmamıştı. Daha önce hiçbir mücevher sahibi ken-

di sözleriyle mücevherler ona hediye edildiğinde veya satın aldığı anda neler hissettiğini, onları taktığı çeşitli özel anların anısını anlatmamıştı.

Tessa, Fiona'nın biriktirdiği kupürlerdeki fotoğraflarına baktığında kendisini o resimlerdeki halinden çok uzak hissetmişti. Sekiz yıl önce çekilmiş bir fotoğrafta açık mavi, askısız bir Givenchy elbise içinde, Venedik'te bir baloda İspanya kralıyla dans ediyordu. Boynunda, kulaklarında ve bileklerinde peygamberçiçeği mavis safirler ışıldıyordu. Sadece üç yıl önce çekilmiş bir başka resimde Imagine Entertainment'ın bir komedisinin gala gecesinde, Tom Hanks, Tom Cruise ve Kevin Costner ile birlikte gülüyordu. Üzerinde sade, siyah, saten bir elbise vardı. Kulaklarından on beşer karatlık oval, elmas küpeler sarkıyordu. Elmaslar, eğitimsiz gözlerle sahte gibi görünebilirdi zira şaşırtıcı derecede parlaktılar. Dünyada onların bir eşine sadece Brunei Sultanı sahipti. Küpelerin değeri dokuz milyon dolardı; her karatı üç yüz bin dolar tutuyordu. Ama bu resimdekiler artık o değildi. Fotoğraflarda bir başka dünya, bir başka hayat, bir başka kadın vardı. O günlerden böylesine uzaklaşmış olması bir lütuftu. Aksi halde hayatının altı paha biçilmez ayını geçiriş şeklinden pişmanlık duyabilirdi zira aynı odada ne kadar çok vakit geçirirlerse geçirsinler Maggie'nin bir nebze bile yumuşamadığı ve yumuşamaya hiç niyetli olmadığı açıkça görüyordu.

Kapı görevlisi, S&S'ten ilk grubun geldiğini duyurdu. Biraz sonra hepsi masanın etrafında yerlerini almış, Tessa'nın hazırlattığı muhteşem kahvaltının tadını çıkarıyordu. Masanın üzerinde kruvasandan yumurtaya, füme somondan sosise, gözlemeden domuz pastırmasına kadar her şey vardı.

Toplantıya başlamadan önce karınlarını doyuran kızları seyreden Tessa, ne muhteşem kızlar, diye düşündü. Onları tanıdıktan,

daha doğrusu onlar Tessa'yı tanıdıktan sonra aralarında sıcak, samimi, sağlam bir arkadaşlık kurulmuştu. Onların yanında kendisini onlar kadar genç hissediyordu; Aviva ve Jonanne ile arasındaki on altı, on yedi yıllık yaş farkı yok oluyordu. Birçok kızı olsa böyle olacağını düşündü Tessa. Güzel, geniş bir aile olurlardı. Anneleri olsa, onlara anaç bir sevgiyle bakabilir, Dune'un saçını okşayabilir veya Janet'i yanağından öpebilirdi. Bazı konularda anlaşmazlıkları olsa bile ömür boyu birbirlerine bağlı olurlardı. Evlenecekleri erkeklerle tanıştıklarında yanlarında olur, torunlarını kucaklar, doğum günü partilerine giderdi... ama uzun yıllar önce bu yolu tercih etmemişti. Maggie'den başka kızı olmasaydı da bu kahvaltıyı sadece Maggie için hazırlatabilir, diğer kızlar da onun nedimleri olabilirdi. O da gelinin annesi olurdu! Davetiyeler, orkestra, mönüler gibi düğün ayrıntılarıyla uğraşırdı büyük bir zevkle. İnsanların gösterişli düğünler yapmasına şaşmamalıydı.

Tessa, hayallerden sıyrılıp içinde bulunduğu ana dönerken o sabah kahvaltı masasına ayrı bir heyecanın hâkim olduğunu düşündü. Çünkü ertesi gün, yani cumartesi sabahı, o, Dune ve Maggie, koleksiyonun bir bölümünü yanlarına alarak pazartesi akşamı ilk yurtdışı serginin yapılacağı São Paulo'ya uçacaklardı. S&S, kalacakları yer olan lüks Maksoud Plaza Otel'in balo salonunda, Güney Amerika'daki her potansiyel alıcının davetli olacağı bir resepsiyon düzenleyecekti. Salı ve çarşamba günleri, mücevherleri yakından inceleyip takmak isteyen kadınlar için ayarlanan özel randevulara ayrılmıştı. Sergi sırasında mücevherler kutularından çıkarılamıyordu. Aynı ayrıcalık için satıcılar da müzayededen önce New York'a uçmak zorundaydı. Güney Amerika'nın New York'u sayılan São Paulo, sadece ticaretin ve muhteşem bir servetin değil, gazeteciliğin de merkeziydi ve pazartesi günü öğleden sonrası için, Güney Amerika'nın her köşesinden gazetecilerin katılması beklenen bir basın toplantısı planlanmıştı.

Yurtdışında düzenlenecek bir sergide güvenlik de en az tanım kadar önemliydi. Tessa, Maggie ve Dune, mücevherlerle aynı uçakta yolculuk etmeyeceklerdi. Mücevherler, New York'taki havaalanına çok sayıda göze çarpmayan güvenlik görevlisi eşliğinde getirilecek, São Paulo ofisi tarafından tutulan güvenlik görevlilerince karşılanacaktı. Brezilya'da kaldıkları süre boyunca mücevherler, Brezilya polis kuvvetlerinin silahlı ekipleri tarafından korunacaktı.

Diğerleri kahvaltılarına devam ederken, oturma odasının kapısına yakın oturan Maggie tabağını masaya bıraktı ve Tessa dışındayken hiç kimse tarafından fark edilmeden dışarı sıvıştı. Tessa, birkaç dakikalık kararsızlığın ardından onu izlemeye karar verdi. Maggie konuk banyosunun hemen köşeyi dönünce koridorda olduğunu biliyor muydu?

Konuk banyosunun kapısı açıktı ve içerisi boştu. Nereye kayboldu acaba, diye kendi kendine sordu Tessa. Maggie bir sebepten toplantıdan aniden ayrılmış olabilir miydi? Endişelenerek onu aramaya başladı ve sonunda kendi banyosuna bakmaya karar verdi. Aynalı, büyük giyinme odası, banyodan bir kapıyla ayrılıyordu.

Giymek odasının koridora açılan kapısı aralıktı. Maggie'yi rahatsız etmek istemeyen Tessa, kapının dışında durdu ve kontrol edilemez, şiddetli kusma sesleri duydu. Maggie soluklanmak için durduğunda birkaç saniye süren derin sessizlikler oldu. Uzun süren kuru öğürtülerden sonra Maggie'nin sifonu iki kez çektiğini, kapının kilidini açtığını ve lavaboya ilerlerken mermer zemin üzerinde çıkan ayak seslerini duydu.

Kutsal Meryem Ana, diye düşündü Tessa, sabah bulantısı. Başka bir şey olamazdı. Tessa bu sesi ömrünce unutmamıştı. Maggie'nin, bir zamanlar annesine söylediği gibi midesini üşütmediğine bahse girerdi. Ellerini boğazına götürerek gözlerini kapattı ve otomatik olarak bir dua mırıldandı.

Sakın içeri girme, dedi kendi kendine. Maggie'nin yanına koşma isteğiyle titriyordu. Sakın girme, özel hayatına son müdahale edişinde neler olduğunu unutma. Maggie hamile ama bunu onunla konuşamazsın, konuşmamalısın. Torununa hamile ama bunu bilmiyormuş gibi davranmalısın. Maggie hamile ama bebeğin kimden olduğunu, ne zaman doğacağını, bebeği doğurup doğurmayacağını bilmiyorsun ve sormazsın, sormamalısın, sormayacaksın! Tek yapabileceğin, artık tapmadığın Tanrı'ya şükretmek ve işe yaramayacağını düşündüğün dualara devam etmek.

Tessa, yanaklarından süzülen heyecan ve mutluluk gözyaşlarını çabucak sildi ve diğerlerinin yanına döndü.

Maggie, aynı anda, irileşmiş gözlerle aynadaki aksine bakıyordu. Ağız dolusu gargarayı yutmamak için lavaboya tükürdü zira ağzı kulaklarına varıyordu. Ulu Tanrım, demek bu yüzden uzun zamandır âdet görmüyordum, diye düşündü. Sebep ne âdet öncesi sendromu, ne strestir... hayır, bir bebektir, Barney'nin bebeği. Doğum kontrolü yüzde yüz güvenli değildi, bunu biliyordu ama işe yaramamasının bu kadar muhteşem olabileceği hakkında bir fikri yoktu! Barney ne diyecekti, Polly ne diyecekti, Liz Sinclair ne diyecekti? Kimin ne dediği neyi değiştirir ki, diye düşündü Maggie kalbi mutlulukla deli gibi çarparak. Bir anneanne olacağını öğrendiğinde Tessa ne diyecekti? Aynadaki aksine kaşlarını çatı. İşler biraz karışmıştı. Özellikle de ertesi gün Brezilya'ya uçacaklarken. Barney'ye söylemeye fırsat bulana dek bu harika haberi kendine saklamaya karar verdi. Bir kez daha gargara yaptı, yüzüne soğuk su çarptı, rujunu tazeledi ve sakince oturma odasına yöneldi. Umarım kruvasanlar bitmemiştir, diye düşündü. Açlıktan ölüyordu!

36

Maggie kaşlarını çatarak saatini bir kez daha kontrol etti. Tessa ile birlikte havaalanının VIP salonundaydılar. São Paulo'ya kalkacak sekiz uçağı için bekliyorlardı. Dune en az yarım saat önce onlara katılmış olmalıydı. Asistanlarının içinde tartışmasız en güvenilir olan Dune o sabah dakiklığın hayati bir önemi olduğunu nasıl unuturdu? Uçak yirmi dakika içinde kalkmaya hazır olacaktı.

"Bayan Horvath? Size bir telefon var," dedi bir görevli. "Buradan konuşabilirsiniz." Maggie telefonu aldı ve yüzünde katı bir ifadeyle Dune'u dinledi. Asistanı kendine duyduğu öfkeyle ağlıyordu. Bir taksiye doğru koşarken düşüp ayak bileğini kırmıştı. Şimdi de muayene olmak için beklediğı hastanenin acil servisindeki paralı telefondan arıyordu.

"Kahretsin, Dune, neden aramak için son dakikaya kadar bekledin?"

"Yerime geçecek birini ayarlamaya çalışıyordum. Telefonu bir saattir meşgul ediyorum. Janet'i sonuncusu bir dakika önce olmak üzere tam dört kez aradım ama her seferinde karşıma lanet olası telesekreter çıktı. Pazartesi gününe kadar erkek arkadaşında kalacağından eminim. Sonra Lee'yi aradım ama nişanlısıyla şehir dışına çıkmışlar. Oda arkadaşlarının dediğine göre Aviva ve Joanne ise hareketli bir hafta sonu için dün gece çıkmışlar ve henüz dönmemişler. İkisi birden! Ulaşılabilecekleri bir numara bırakmamışlar ve oda arkadaşları pazar gecesinden önce dönmelerini bekle-

miyor. Seni arayıp kötü haberi vermeden önce onları arayıp yerime birini ayarlamaya çalışmamın daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"İyi yapmışsın. Demek kimse gelemiyor. Janet arayıp telesekreterindeki mesajları kontrol etse bile bundan sonraki en erken uçak yarın kalkıyor."

"Erkek arkadaşıyla birlikteyken neden telesekreterini kontrol etsin ki?"

"İyi soru. Belki birlikte onun evine giderler ama bu pek olası görünmüyor. Bileğin için üzgünüm, Dune."

"Oh, Maggie!" diye feryat etti Dune. "Sana bunu nasıl yapabildim?"

"Senin için de bir limuzin göndermeliydik. Merak etme, önemi yok. Bunu tek başıma halledebilirim. Kendine iyi bak, Dune."

Maggie, Tessa'nın yanına döndü ve haberleri anlattı.

"Zavallı kız! Çok üzgün olmalı," dedi Tessa. Bir yandan da sonunda Maggie ile baş başa kalabilecekleri için içi içine sığmıyor, genç kızın başına gelenlere bir yönden sevindiği için kendini ayıplıyordu.

"Öyle," dedi Maggie dudaklarını kısarak. Bu sırada bir United Airlines görevlisi onlara uçağa kadar eşlik etmek için yanlarına geldi. Uçağa diğer yolculardan önce bineceklerdi.

Dune'un yokluğunda Tessa ve Maggie, uçağın birinci sınıf bölümünün ilk iki sırasındaki pencere kenarı koltuklarda, arka arkaya oturdular. Olaysız geçen dokuz saatlik uçuş boyunca zorunlu olmadıkça birbirleriyle konuşmadılar. Maggie görevi gereği Tessa'nın rahatıyla ilgilendi ama ilgisi tamamen profesyonel seviyedeydi. São Paulo havaalanında, yerel saatle akşam altıda, başarılı, enerjik ve son derece zarif olan yerel S&S ofisi müdürü Senyora Marta Pereira onları karşıladı. Kucağında Tessa'ya verilmek üzere koca bir çiçek buketi taşıyordu, yanındaysa São Paulo ofisinin ön-

de gelen iki elemanı vardı. Onlar için kiralanan klimalı bir Bentley içinde, on altı milyon insanın yaşadığı büyük şehrin caddelerinden geçerek kalacakları lüks otele vardılar. Kısa bir süre sonra, Makso-ud Plaza Otel'in teras katındaki, bir avlunun çevresine inşa edilmiş şahane suitlerine yerleşmişlerdi. Brezilya'da mevsim ilkbahardı ve otelin en üst katında olmalarına rağmen şehrin kırsal bölümlerini göremiyorlardı. São Paulo çok geniş bir alana yayılmış, muazzam bir şehirdi.

Tessa valizlerini açmadan New York'ta olan Sam'i aradı ve Dune'un geçirdiği kazayı anlattı.

"Pazartesi öğleden sonraki basın toplantısına kadar tamamen boşum, sevgilim. Sonunda Maggie ile baş başa kalma fırsatı yakaladım ama görünüşe bakılırsa her anında meşgul olacak ve onunla yalnız kalamayacağım," dedi Tessa üzgünce. Kaderini kabullenmiş gibiydi. Zaten ne ummuştı ki?

"Yarın bütün günü Marta Pereira ile geçirecek. Sergide kullanılacak cam koruyucuların pozisyonundan, yerel güvenlik ağına kadar her ayrıntıyı kontrol edecek ve mücevherlerin naklini yapacak görevlilerle bizzat görüşecek. Sonra sunulacak yiyecekler için otelin mutfağında çalışan tüm personelle görüşecek. Çiçekçiyle de düzenlemeler için konuşacak. Oysa tüm bunlar haftalar öncesinden titizlikle ayarlandı. Maggie, Marta Pereira'yı Dune'un yerine koydu bile. Bu şekilde asla onunla yalnız kalamayacağım ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Peşlerine takılamam, bu çok gereksiz olur." Susup Sam'i dinledi.

"Ne mi yapacağım? Yiyecek hafif bir şeyler isteyeceğim ve erkenden uyuyacağım. Arada sadece bir saatlik fark olmasına rağmen dokuz saatlik uçuş, bende okyanus ötesi bir yolculuk etkisi yarattı. Beni özledin mi? Ah, sevgilim, bir daha söyle. Tekrar... lütfen. Teşekkür ederim, Sam, bunun ne kadar geldiğini anlatamam.

İyi ki yanımda üç kitap getirmişim. Bu pazar çok uzun, yalnız bir gün olacağı benziyor. Seni yine ararım. Dışarı çıkacak olursan arayıp haber ver, olur mu? Seni çok seviyorum!"

Tessa, gece yarısı kapısının hafif fakat ısrarlı bir şekilde çalınmasıyla uyandı.

"Kim o?" diye seslendi şaşkınca.

"Maggie."

Başucundaki ışığı açıp yataktan fırladı ve kapıya koşup açtı. Maggie, yüzü panikle bembeyaz kesilmiş, gözleri irileşmiş halde üzerinde bornozuyla eşikte duruyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedim..." Sesi zayıfladı ve olduğu yerde sallanarak kapıya tutundu.

"Maggie, neyin var?" diye sordu Tessa onu içeri alarak.

"Ben... kahretsin... kanamam var."

"Olamaz! Bebek! Hemen yatağa uzan, evet, sırtüstü, ayaklarını bu yastığın üzerine uzat."

"Nereden bildin?..."

"Dün kustuğunu duymuştum. Kanama ne zaman başladı?"

"Emin değilim. On beş dakika önce uyanıp banyoya gittim. O zaman fark ettim... önce kahverengimsiydi... sonra parlak kırmızı kanı gördüm ve buraya geldim... ne yapacağımı bilemedim..."

"Ağrın var mı?"

"Hayır, sadece kanama."

"Sanırım yanlış alarm ama hemen bir doktor getirteceğim." Tessa'nın ses tonu, hissettiğinden daha güvenli ve bilgiliydi. Şu an en önemlisi, soğukkanlılığını koruyabilmesiydi.

"Neden yanlış alarm olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Maggie.

"İki kez düşük yaptım. İnan bana, o sırada tek başıma koridorun diğer ucuna asla ulaşamazdım. Korkunç sancılarım oluyordu

ve deli gibi kan kaybediyordum. Şimdi sus, derin nefesler al ve gevşemeye çalış."

Tessa telefonu aldı ve santraldeki görevliyle konuştu.

"Santral, ben Tessa Kent. Senin ismin nedir? Dolores? Mükemmel. Şimdi, Dolores, beni otelin müdürüne bağla, hayır Dolores, gece müdürüne değil, genel müdüre. Evinden ulaş, derhal. Ve beni hemen aramasını söyle. Bu acil bir durum. Çok ciddi bir konu, Dolores. Ben Tessa Kent'im ve sana güveniyorum. Genel müdürü aradıktan sonra gece müdürünü ara ve ona derhal boş bir sıcak su torbası ve iki kova buzla Tessa Kent'in suitine çıkmasını söyle. Hemen. Bu acil bir durum! Teşekkür ederim, Dolores. Telefonu kapıyorum ki genel müdür aradığında bana hemen ulaşabilirsin, anladın, değil mi? Hemen arasın, bir an önce. Genel müdüre ulaşmadan gece müdürüne haber vermeye çalışma. Ve unutma, Dolores. Tessa Kent için buz ve sıcak su torbası gerekiyor. Acele edersen elbette sana bir imza veririm. Ama acele etmelisin."

Dönüp yüzü beklentiyle çarpılmış olan Maggie'ye baktı. "Gidip havlu alacağım, hemen dönerim," dedikten sonra hızla banyoya yöneldi ve bir kucak dolusu havluyla döndü.

"Pijamanın altını çıkaracağım. Şunlardan birini bacaklarının arasına koymanı istiyorum. Sancın yok, değil mi? Uslu kız."

Çalan telefona cevap verdi. "Ben Tessa Kent. Teşekkür ederim, senyor. Bildiğiniz gibi otelinizde kalıyorum. Teşekkür ederim, senyor. Evet, acil bir durum, çok acil bir durum. São Paulo'daki en iyi jinekologun hemen suitime gelmesini istiyorum. Şehirdeki en iyi hastane hangisi? Güzel. Şimdi lütfen Albert Einstein Hastanesi'ni arayın ve Tessa Kent için aradığınızı söyleyin, çok acil bir durum. Jinekoloji bölümünü isteyin ve en iyi doktorlarının isimlerini ve ev telefonlarını alın. Bunu benim için, Tessa Kent için yaptığınızı söyleyin. Ev numaralarını vermek istemeyen olursa hastanenin müdürünü evinden arayın. Hemen. Doktorlardan biri şu an hasta-

nedeysel bir an önce suitime gelmesini sağlayın. Hiçbiri hastanede değ ilse doktorları evlerinden arayın ve ilk yanıt alabildiğ inizi buraya, Tessa Kent'in suatine getirin. Derhal. Ona acele etmesini, bunun acil bir durum olduğunu söyleyin, senyor. Hayır, otelin doktoru olmaz. Kesinlikle otel doktoru olmaz! Siz karınızı bir otel doktoruna emanet eder miydiniz, senyor? Ben de öyle düşünmüştüm. Size güveniyorum, senyor."

Tessa tekrar Maggie'ye döndü. "O havluya bir bakabilir miyim? Güzel, fazla kan yok ama kanaman devam ediyor. İşte yeni bir havlu. Gevşemeye çalış ve kıpırdamadan yat."

"İki telefon görüşmesinde bu iki sözcüğü bu kadar sık duyacağımı hiç düşünmemiştim," dedi Maggie cılız bir sesle.

"Hangi sözcükler? 'Hemen' mi, 'acil' mi?"

"Tessa Kent."

"Çok işe yarıyorlar. Oh, buz gelmiş olmalı," dedi Tessa kapının çalındığını duyup rahatlayarak. Hemen koşup gece müdürüne kapıyı açtı. Elindeki tepsiyi aldı ve aşağı inip genel müdürü beklemesini söyledi. Buzları hemen sıcak su torbasının içine boşalttı, torbayı bir havluyla sardı ve Maggie'nin karnının alt kısmına koydu. "Sıcak su torbası olmasaydı eriyen buzların suları akacaktı," diye açıkladı.

"Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sordu Maggie dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Jinekologlarla çok zaman geçirdim."

Telefon tekrar çaldı. Genel müdür, şehrin en iyi jinekologunu Bayan Tessa Kent için otele getirmekte olduğunu haber veriyordu.

"Sağlıklı bir şekilde ayakta olduğunu gördüklerinde şaşırmayacaklar mı?" diye fısıldadı Maggie. Gülümse miyordu ama doktorun yolda olduğunu öğrenmek belli ki onu çok rahatlatmış tı. "Ya seni o gecelik içinde gördüklerinde?"

"Ulu Tanrım, üzerime bir sabahlık geçirsem iyi olacak. Alnına ıslak havlu koymamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Emmek için bir parça buz ister misin? Hayır, almasan daha iyi. Suyun temiz olup olmadığından emin olamayız. Bir yudum, ama sadece bir yudum soda ister misin?"

"Evet, lütfen."

Maggie yatarken Tessa ıslak bir el havlusu getirdi ve yatağın yanına bir sandalye çekerek oturdu. Ona bir yudum soda verdikten sonra, "Şimdi gözlerini kapat," dedi. "Birazdan gelirler."

Maggie içini çekti ve söyleneni yaptı. Tessa, Maggie'nin koruyucu bir şekilde karnındaki su torbasının üzerinde duran eline baktı ve ona dokunmamak, onunla konuşmamak için kendini zor tuttu. Belki Maggie birkaç dakikalığına uyumayı başarabilirdi. Bunu düşünerek mümkün olduğunca sessiz kaldı. Doktorun gelmesi bu dev şehirde bile uzun sürmeyecektir, diye düşündü. Ama kısa bile sürse kızının başucunda beklemek, onu dış dünyanın kötülüklerinden koruyacağını bilmek onun için çok büyük bir nimetti.

Kısa bir süre sonra kapı hafifçe vuruldu. Otelin gece müdürü, genel müdür ve orta yaşlı, yakışıklı, kısa boylu, kaslı bir adam olan Doktor Roberto Goldenberg gelmişti.

"Teşekkür ederim, beyler, çok teşekkür ederim," dedi Tessa doktoru içeri alıp müdürleri kapının dışında bırakarak.

"Sorununuz nedir, Bayan Kent?" diye sordu doktor, özgüven titreşimleri yayan kalın sesiyle.

"Ben değil, kızım. Düşük yapıyor olabilir. Yatağa yatırdım ve karnına buz torbası koydum."

"Ne zaman başladı?" diye sordu doktor hızlı adımlarla yatak odasına doğru yürürken.

"Emin değilim. Maggie beni yaklaşık yarım saat önce uyandırdı."

"Eliniz çabukmuş, Bayan Kent. Otel müdürü beni aradığında üçüzleriniz oluyor sanmışım."

"Tıp eğitiminizi nerede aldınız, doktor?" diye sordu Tessa.

"Harvard ve daha sonra Johns Hopkins. Merhaba, Maggie. Ben Doktor Roberto," dedi adam bembeyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümseyerek. "Şimdi sana bir bakalım. *Mamāe*, siz oturma odasında bekleyin, lütfen," dedi sonra Maggie'nin üzerine eğilirken.

Emir yüksek yerden olunca Tessa geriledi ama doktorun tavırları ona güven vermişti. Oturma odasında bir koltuğun üzerine tüneyerek görmeyen gözlerle hiç uyumayan şehrin parlak ışıklarına baktı.

Doktor bir süre sonra gelip yanına oturdu.

"Anladığım kadarıyla Maggie düşük yapmıyor," dedi Tessa'nın eline güven verircesine dokunarak. "Düşük ihtimali çok düşük ama bilmelisiniz ki ufak da olsa böyle bir risk var. Böyle kanamalara sıkça rastlanır ve şu anda neredeyse kesilmiş durumda. Bununla birlikte, önümüzdeki üç gün boyunca çok temkinli olmak gerek. Banyoya gitmek haricinde yataktan kalkmasına izin veremeyin. Gitmeden önce, kabızlık çekmemesi için ona bir müshil ilacı vereceğim. İstedliğini yiyebilir ama yarına kadar bir şey yemek istemezse onu zorlamayın. Çorbayla idare edebilir. Küçük kızınız çok güçlü bir kadın, *mamāe*. Şu an en önemlisi bol bol dinlenmesi ve sıvı gıdalar alması."

"Bunları ona da söylediniz mi?"

"Size söylüyorum ya, yetmez mi?"

"Maggie'ye de tekrarlamanız gerek. Buraya çalışmak için geldi ve beni dinlemeyecektir."

"Bana itaat edecektir," dedi doktor gülerek.

"Kaç aylık hamile?" diye sordu Tessa.

"Maggie de aynı şeyi sordu. Hayret doğrusu! Kendi hastalarım böyle konularda çok dikkatlidir. Bana gelip, 'Doktor Roberto, iki hafta beş günlük *hamileyim*,' derler. Maggie'nin hamileliğinin üç aya yakın olduğunu söyleyebilirim ama son âdet dönemini bilmeden kesin bir süre veremem. O da en son ne zaman âdet gördüğünü bilmiyor. Siz Kuzey Amerikalılar gerçekten sıradışısınız."

"Yarın tekrar gelmeniz mümkün mü, doktor?"

"Elbette, *mamãe*. Her gün gelirim. Gerekirse her akşam ama gerekeceğini sanmıyorum. Salı günü ultrason için muayenehaneme gelmesini istiyorum. Böylece içerideki durumun nasıl olduğunu görebiliriz."

"Doktor Goldenberg, ultrason aletini buraya, otele getirebilmeniz bir yolu yok mu? Maggie'yi onca kalabalığın, trafiğin, keşmekeşin içine sokmak istemiyorum..." Tessa soran gözlerle ona baktı.

"Bu biraz... alışılmadık bir istek ama... evet, elbette, *mamãe*. Ne de olsa makine portatif. Şimdi benimle gelin ve Maggie'ye Doktor Roberto'nun otorite tarifesini uygularken yanımda olun."

İçeri girdiklerinde doktor, son derece ciddi bir ifadeyle Maggie'ye baktı. "Dinle, Maggie. *Mamãe* bunları biliyor, şimdi de sana söylüyorum. Bebeğini kaybetmemenin tek yolu, önümüzdeki üç gün boyunca bu şekilde, ayaklarını yastığın üzerine uzatarak hiç kıpırdamadan yatman. Bol bol sıvı al, istediğin her şeyi ye ama ne olursa olsun, banyo dışında hiçbir şey için yataktan çıkma. Artık buz torbasına ihtiyacın yok. Çok dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp banyoya kadar yavaşça yürüyebilirsin. Ama kesinlikle aşağı inip sergi işlerinin peşinden koşturamazsın. Yasak! Hiçbir mazeret kabul etmiyorum. Doktor Roberto, sana işi yasaklıyor. *Mamãe* seninle ilgilenecektir. Unutma, Maggie, bebeğin her şeyden önemli. Anlaşıldı mı?"

"Ama Doktor Roberto, üzerimde öyle büyük bir sorumluluk var ki," diye itiraz etti Maggie güçsüzce. "Bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı."

"Her şeyin çaresine bakılacaktır, bundan emin ol. *Mamãe* beni gecenin bir yarısı buraya getirtebildiğine göre onları da halledecektir. Artık uyumalısın, Maggie. Yarın öğleden sonra gelip durumunu kontrol edeceğim."

Tessa, doktoru kapıya kadar geçirdi. "Doktor Goldenberg, siz bir meleksiniz! Ne yapsam size yeterince teşekkür edemem!"

"Hiç önemli değil. Bunları herkes için yapardım... şey, belki ultrasonu değil, ama başka her şeyi. Bununla birlikte, söz konusu siz olunca..." Birden utanmış göründü. "Bir sakıncası var mı?" Tessa'ya bir kalem ve reçete defterini uzattı. "Karım içinmiş gibi davranıp yalan söylemeyeceğim, benim için. İflah olmaz bir hayranınızım, bütün filmlerinizi gördüm. Nasıl oluyor da, ve inanin bunu sadece bir doktor olarak soruyorum, yetişkin bir kızınız olabiliyor?"

"Bu uzun bir hikâye," diyerek güldü Tessa. "Ve muhtemelen sadece bir jinekoloğun inanacağı bir hikâye."

37

Tessa kapıyı Dr. Goldenberg'ün ardından kapatıp yatak odasına döndü. Taptaze bir otorite hissi benliğini sarıp onu kuvvetlendirmişti. Maggie yüzünde isyankâr bir ifadeyle yatakta oturuyordu.

"Ama Tessa..."

"Doktorun söylediklerini duydun, Maggie. Hiçbir yere gitmiyorsun." Bu sözleri söyleyebilmek bile ne büyük bir mutluluktu! Her anne bu sözleri çocuğuna binlerce kez söylerdi herhalde.

"Doktor da Brezilya erkeklerinin muhteşem bir örneğiymiş hani! Sana 'anne' deyip kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmesi çok tipikti! Doktor Roberto harika bir erkek, değil mi?"

"Yıllar önce bir kez Brezilya'da çalışmıştım. *Māmae* gerçekten de onların dilinde anne demek."

"Ben burada kalmak zorundaydım benim suitimde kalabilirsin."

"Saçmalama, burada ikimize de yetecek kadar çok oda var. Doktor Roberto kaç aylık hamile olduğunu bilmediğimi duyunca yeterince dehşete düştü zaten. Seni tek başına bırakırsam neler diyeceğini bir düşün. Beni özel Florence Nightingale'in olarak kabul et. Doktor Muhteşem'in bir kölesiyim."

"Tüm ayrıntıları bilmeni niçin istiyordu?"

"Sanırım Brezilya'da haberi ilk öğrenen, *māmae* oluyor."

"İlk öğrenen sensin zaten. Senden birkaç saniye öncesine kadar ben de bilmiyordum. Dünden önce hiç sabah bulantısı çekme-

miştim. Bugün de çekmedim. Tanrım, sence yarın sabah yine bulantım olur mu?"

"Muhtemelen hayır," dedi Tessa hissettiğinden fazla bir güvenle. Güvensiz görünüp otoritesini sarsmak istemiyordu. "Dünkü, çok yüklü bir kahvaltıydı, birçok ayrı yiyecek kokusu iç içe geçmişti ve üstüne üstlük, ertesi sabah yola çıkıyor olmamızın yarattığı stres vardı. Bir kerelik olması kuvvetle muhtemel. Doktor Roberto yaklaşık üç aylık hamile olduğunu söyledi ve genellikle bu süre sonunda sabah bulantıları kesilir. Hem bu sabah iyiymişsin."

"Bir tesadüftü herhalde," dedi Maggie endişeli görünerek. "En kötüsü de işimden ayrı kalmak bir yana, bunu söylemek için Barney'ye ulaşamıyorum. Âşık olduğu o şahane Ducati'yle hafta sonunu geçirmeye gitti. Kahretsin!"

Tessa birkaç saniye sessiz kaldı, sonra yavaşça mırıldandı, "Ducati mi?" Tanrım, Maggie ona âşık olmayan bir adamla birlikte değildir umarım!

"Yeni motosikleti. Çok özel bir parça sanırım. Barney'nin bir özel üretim motosiklet dükkânı var. Nasıl olduğunu hiç sorma ama çok iyi bir iş çıkarıyor."

"Barney," dedi Tessa. Sesinde soru sorduğuna dair bir işaret yoktu. Gergince Maggie'nin bir şeyler söylemesini bekledi.

"Barney'yi hatırlıyorsundur! Tanrı aşkına, Tessa, Barney'yi unutmuş olamazsın," dedi Maggie içerlemiş bir halde.

"Hatırladığım Barney, beş yaşında bile değildi." Barney, diye düşündü Tessa. Maggie'yi görür görmez koruması altına alan yüzü güneşten yanmış küçük çocuğu hatırlıyordu. Jane'i koruyan güçlü Tarzan.

"Ama ondan çok bahsetmiştik! Beni hiç yalnız bırakmazdı, hatırlamıyor musun? Başımın belasıydı."

"Barney Webster... mı? Sadık Sancho Panza'n mı?" Tessa rahatlamış, tekrar nefes almaya başlamıştı.

"Tessa! Hayatımda başka bir Barney hiç olmadı."

"Görünüşe bakılırsa hiç pes etmemiş. Bana soracak olursan seni *gravida*^(*) bırakmakla baş belası olmanın en üst basamağına ulaşmış."

Maggie uykulu bir halde kıkırdadı. "İkimiz de hiç pes etmedik."

"Duyduğunda mutlu olacak mı?"

"Mutludan da öte... çok çok öte," dedi Maggie bitkince. Sonra gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Tessa uyuduğundan emin olana dek dikkatli gözlerle onu izledi ve nefesini dinledi. Artık Maggie'yi rahatsız etmesi söz konusu olmadığına göre işe başlayabilirdi. Ağır, büyük koltukları santim santim çekerek yatağın yanına getirdi. Koltukları, yüzleri birbirine bakacak şekilde birleştirdi. Geceyi üzerinde kıvrılarak geçireceği küçük bir kanepe yapmıştı. Bir dolapta yastık ve yedek battaniye buldu. Onları alıp koltukların üzerine yerleştirdi. Dizlerini bükmek zorunda kalmıştı ama oldukça rahattı. Bununla birlikte uyuyabilmesi mümkün görünmüyordu. Gözlerini kapatıp kızını doyasıya seyretme fırsatını harcamak istemiyordu.

Maggie'nin yüzü, uykudayken bile ifadeliydi. Gözleri kapalıyken bile hayat dolu, canlı görünüyordu. Aralık dudakları öpülmeyi bekliyor gibiydi. Bir perde kalkar da sahnede uyuyan Maggie görünürse tüm seyirciler bir anda ona kapılıp bu çarpıcı renklere ve gülmeye hazır hatlara sahip hayat dolu kızın uyanmasını sabırla beklerdi.

Tessa, Maggie'nin yüzünü seyrederken Luke ile hiç tanışmamış, Luke Edinburgh Şatosu'na hiç gelmemiş ve hayatını kökten değiştirmemiş olsa hayatlarının nasıl olabileceğini düşündü. Anne ve babası öldükten sonra Maggie doğal olarak onunla yaşamaya başlayacaktı. Beş yaşındaki ciddi, ağırbaşlı çocuğu düşündü. Yanına gelseydi, ne zaman bir sorunu olsa Tessa onun yanında olabile-

(*) Hamile. (Portekizce)

cekti. Kariyeri ve Maggie'nin hayatı bir şekilde iç içe geçecek, ortak bir yolda ilerleyecekti. Stüdyodan eve döndüğünde Maggie orada, ödevini yapıyor veya yazdığı kompozisyonu ona okumak için hevesle bekliyor olacaktı. Maggie düştüğünde, onu sevgiyle yerden kaldırıp çizilmiş dizkapaklarını temizleyen, üzerlerine yara bandı yapıştıran Tessa olacaktı. Maggie için doğum günü partileri düzenleyecek, partide giyeceği elbiseleri almak için birlikte alışverişe çıkacaklardı. İlk yüksek topuklu ayakkabısını aldığı anda kızının yanında olacaktı. Maggie'yi tüm itirazlarına rağmen yaz kampına gönderecek, iki ay sonra boyu şaşırtıcı derecede uzamış, bronzlaşmış, kucağı ödülleriyle dolu bir kızı karşılayacaktı. Maggie döndükten sonra kamptaki arkadaşlarını özleyecek, evden bir süre için nefret edecekti.

Tessa kaçırdığı tüm bu güzellikleri düşünürken derin derin içini çekti. Bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Tüm fırsatlar tarihe gömülmüştü. Maggie'ye aşk ve seksten, aralarındaki farklardan bahsetme şansını yitirmişti. Şimdiki aklı olsa Maggie'nin onayından geçmeyen ve onun kızı olduğunu bilmeyen bir erkekle asla evlenmezdi. Aklı biraz başına geldiğinde, belki altı yedi yaşlarındayken Maggie'ye annesi olduğunu söyler, abla-kardeş olarak geçirdikleri kısa dönem şimdi gecenin bir yarısı çağrılan doktor için durumu basitleştirmek adına geçici bir süreliğine bir kenara bırakılmış acı veren bir yalan değil, silik bir hatıra olurdu. Her şey çok farklı olurdu... hayal edilemeyecek kadar farklı... birçok şey olabilirdi... çok karmaşık, diye düşündü Tessa sonunda uykuya dalarken.

Maggie saatler sonra uyandı ve Tessa'yı yatağının hemen yanında uyur buldu. Sessizce yataktan kalktı ve banyoya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Tessa tek gözünü açarak.

"Tuvalete. Uyuduğumu sanıyordum."

"Uyuyordum," dedi Tessa üzerindeki battaniyeyi bir kenara atarak. Yerinden doğruldu ve esnedi. "Sonra rüyamda kaçmaya yeltendiğini gördüm ve uyandım."

"Önümüzdeki günlerde dönerim," dedi Maggie temkinli bir şekilde son derece yavaş adımlar atarken.

Tessa suitteki diğer banyoya giderek buz gibi suyla yüzünü yıkadı ve parmaklarıyla asi saçlarına bir çekidüzen vermeye çalıştı. Garip bir pozisyonda uyuduğu için her yeri ağrıyordu ama ikisinin de biraz dinlenmiş olması çok iyiydi. Çabucak odaya geri döndü ve Maggie'nin itaatkâr bir şekilde yatağa yatmış olduğunu gördü.

"Kanama var mı?" diye sordu sesinin doğal çıkmasına gayret ederek.

"Hayır. Hiçbir belirti yok. Ve kendimi harika hissediyorum. Midem kazanıyor."

"Oh, Maggie, bu en iyi işaret! Ne yemek istersin?"

"Sürahiler dolusu portakal suyu, domuz pastırması ve yumurta, yığınla kızarmış ekmek, çilek reçeli, çay, Tanrım, saat kaç?"

"Öğleden sonra iki. Perdeleri açıp ikimiz için de kahvaltı siparişi vereyim."

"Sabah bulantım olduysa ben uyurken gerçekleşmiş olmalı. Öğle yemeğinden sonra sabah bulantısı olmaz, değil mi?"

"Bir şeyden eminim, o da bulantı sırasında uyunamayacağı," dedi Tessa, Brezilya baharının parlak güneşi odayı aydınlatırken. "Ve öğle bulantısı diye bir şeyi hiç duymadım. Ama bazı kadınların hamile kaldıkları günden doğuma kadar sürekli bulantı çektiğini duymuştum. Bu nadiren rastlanan bir durum."

"Dokuz ay boyunca bulantı çekip kusmaya razı oluyorsa bebeği çok fazla istiyor olmalılar," dedi Maggie.

"Hımm."

"Bu benim ne kadar istediğimi merak ettiğin anlamına geliyor, değil mi? O çekimser sesin ne anlama geldiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Hımm."

Tessa başka sorusunun olmadığını belirtmek için ellerini havaya kaldırdı.

"Oh, Tessa, bu bebeği ölesiye istiyorum! Düşük yaptığımı sana dek bunun farkında değildim ama Barney ile bir çocuğumuz olmasını her şeyden çok istiyorum. Nasıl hamile kaldığımı gerçekten bilmiyorum -kesinlikle bilinçli bir hareket değildi- ama şimdi iyi ki olmuş diyorum! Öyle mutluyum ki! Kendimi böyle hissedeceğimi hiç ummazdım. Hamilelik, planlarım arasında yoktu. Şimdi evlenmek zorunda kalacağız elbette ve bu da Polly'yi çok sevindirecek."

"Polly Guildenstern mü?"

"Hadi ama, Polly'nin kim olduğunu gayet iyi bilmen gerekiyor. Sen ve dedektiflerin! Muhtemelen sosyal sigorta numarasını ve psikolojik profilini bile biliyordur. Daha geçen gün düğün lafı etmişti çünkü Barney'yle ilgili her şeyi biliyor. Evlenecek olursak düğünü onun hazırlamasına izin vereceğime söz vermiştim. Tanrım, sence Tyler ve Madison'ı davet etmeye mecbur muyuz?"

"Kaçış yolunuz yok," dedi Tessa mutlulukla. Maggie yıllar sonra ilk kez ondan tavsiye istiyordu.

"Eh, muhtemelen gelseler bile fazla uzun kalmazlar. Gelini olacağımı duyduğunda Madison'ın yüzünün alacağı şekli görmek isterdim. Bayan Barnaby Alcott Webster. Bayıldım buna! Ah, işte kahvaltı da geldi. Yoksa öğle yemeği mi demeliydim? Nefis görünüyor, değil mi?"

Maggie yumurtasının yarısını bitirmişti ki eli ağzına yöneldi.

"Miden mi?" diye ayağa fırladı Tessa. Maggie'ye banyoya gitmesi için yardım edecekti.

"Şimdi hatırladım! Marta Pereira! Saat üçte onunla randevum vardı."

"Lobiden arayacaktır. Ona senin yerine geçeceğimi söylerim. Bana güven, organizasyonları kontrol etmede ve ikna edici maze-

retler bulmada ustayımdır. Sen olduğumu farz edeceğim ve mü-kemmel olmayan hiçbir şeye onay vermeyeceğim."

"Bugünlük bunlar yeterli," diye kabul etti Maggie rahatlamış bir halde. "Ama Tessa, ya yarın? Basın toplantısı ve gece de gala resepsiyonu var. Güney Amerika'nın dörtbir köşesinden potansiyel alıcılar gelecek! Ne yapacağım ben?"

"Tahmin et?" dedi Tessa gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Yataktan çıkmayacağım," diye mırıldandı Maggie. "Ve her şeyi senin halletmene izin vereceğim. İşlerin üstesinden kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan, ustalıkla geleceğini biliyorum. Ne de olsa sen Tessa Kent'sin, mücevherlerden çok daha ötesin. Zaten Elm Country'de olduğu gibi daha çok seni görmeye geliyorlar."

"Yanımda üç kitap getirmiştin, onları okuyabilirsin. İstersen sana lobideki gazeteciden dergi de alabilirim."

"Belki daha sonra. Kahvaltını bitirmeyecek misin? Baksana, yarısını bırakmışsın. Benim içinse... teşekkürler. Kalkmama ve banyoya gitmeme yardım edebilirsen dişlerimi fırçalayıp biraz daha uyuyabilirim."

"Sen banyodayken kat görevlilerini çağırıp çarşaflarını değiştirteyim. Unutma, fazla hareket etmen yasak. Banyo yapmaya kalkayım deme sakın," dedi Tessa. "Süngerle vücudunu silebilirsin ama dikkatli olacağına söz ver. Her hareketin çok yavaş olacak. İşte, sana temiz bir gecelik."

"Ve çok da seksi. Teşekkür ederim. Ani hareketler yapmayacağıma söz veriyorum. Bu bebeği çok istiyorum, Tessa, merak etme. Muhteşem Doktor Roberto beni bunun içinde görünce ne düşünecek acaba? Benim olamayacağını tahmin edecektir. Adam senin için deli oluyor, fark etmiş miydin?"

"Maggie!"

"*Māmae!*" diye gülerek karşılık verdi Maggie banyoya doğru yürürken.

38

Pazartesi gecesi geç saatte Tessa, gürültü etmemeye çalışarak suitin kapısını açtı ama Maggie hâlâ uyumamıştı. Yatarak kitap okuyordu.

"Odaya gelip bana her şeyin nasıl gittiğini anlatmadığın sürece uyumam söz konusu olamazdı," dedi Maggie okuduğu kitabı bir kenara koyarak.

"Gala olağanüstü bir başarı oldu! Tek kelimeyle muhteşemdi!" dedi Tessa heyecanla. Gümüş rengi, vücudunu saran, askısız elbisesi içinde gökten inmiş bir Yunan tanrıçası gibiydi. "Maggie, öyle havaya girmiştim ki bu akşam o salonda, her bir parçayı tahmin edilen fiyatlarının on iki misline satabilirdim ama Marta buna izin vermedi. Hâlâ aşağıda, mücevherleri denemek isteyen kadınlara randevu vermekle uğraşıyor. Mücevherleri burada, planlanan dan iki gün fazla tutmak zorunda kaldılar çünkü çok fazla randevu talebi var."

"Ama..."

"Merak etme, Marta New York'u aradı ve her şeyi halletti. Biz planlanan tarihte döneceğiz. Keşke sen de orada olabilseydin, Maggie! Öyle bir ihtişam vardı ki! Çarpıcı insanlar, gösterişli giysiler... böyle gecelere nasıl geleceklerini iyi biliyorlar doğrusu. Sanırım Hollywood da ellili yıllarda böyleydi. Yanlarında kendimi silik hissettim."

"Zavallı şey," diye dalga geçti Maggie. "Birkaç mücevher ödünç almalıydın. Doktor Maço davetini kabul edip gecede boy gösterdi mi?"

"Elbette. Tango yaptık -tabii ki olağanüstüydü- ve sonra eğilip kulağıma, 'Maggie'ye söyle, çok uslu bir kız oldu ve Doktor Roberto ondan çok memnun,' diye fısıldadı."

"Sen tango yapıyorsun, bense bütün gece yataktan çıkmayıp uslu kız oluyorum. Burada ne yanlışlık var, sorarım sana?" diye şikâyet etti Maggie. "Elini de öpmüştür herhalde?"

"Olabilir, gayet mümkün. Seni yatağa bağlayan işlem düşünülürse bu kadarının adil olduğu söylenebilir. Tango yapmak insanı *gravid*a bırakmaz, en azından hemen bırakmaz," dedi Tessa saçını toplayan firketeleri teker teker çıkarırken. Dalgalı saçları, kızarmış yüzüne doğru döküldü. "Sam'in tango yapmayı bildiğini hiç sanmadığım için bu fırsatın tadını çıkardım."

Gecenin çoğunda dans etmişlerdi. Tessa daha önce hiç gerçek anlamda flört etmemiş olduğunu düşündü. Luke ve Sam ile hiç flört etmeden karşılıklı aşklarının içinde kaybolmuşlardı. Hayatında onlardan başka bir erkek de olmamıştı zaten. Zamanı olsa, kendisini flört konusunda geliştirebilirdi. Şimdiyse flört etmenin ona verdiği inanılmaz güç hakkındaki bilgisi, istekli Güney Amerika erkeklerinin doldurduğu bir balo salonunda geçirdiği gecede yaşadıklarından ibaretti. Geç olması, hiç olmamasından iyidir, diye düşünerek Maggie'ye gülümsedi.

"Yani Sam mükemmel değil, öyle mi?" diye sordu Maggie.

"Tango hariç öyle. Barney tango yapıyor mu?"

"Dans okulunda boks adımlarının yanı sıra tango da öğretmedilerse hayır."

"Oh, Maggie, her şey sonunda bittiği için çok mutluyum," dedi Tessa yatağın kenarına otururken. "Basın toplantısı ve galayı atlattık -hepsi muhteşem bir başarıyla sonuçlandı- şimdi sadece ultra-

son kaldı. Ondan sonra eve dönebileceğiz. Uyumayacak mısın? Artık endişelenmen gereken hiçbir şey kalmadı. Diğer seyahatler de tıpkı buna benzeyecek, o yüzden en zor olanı atlattık sayılır. Artık rahatlayabilirsin."

"Çok yorgun olmalısın. İki gündür ayaktasın."

"Eh işte, belki biraz, ama hiç önemi yok... sadece bir hayatımız var." Tessa esneyerek gerindi ve elbisesinin fermuarını açarak ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Maggie, gözleri yarı kapalı halde yatarak Tessa'nın banyodan çıkmasını bekledi. Bornozunu giymiş olan Tessa, tuvalet masasının önüne oturarak makyajını temizlemeye başladı. Arkası ona dönüktü. Krem kavanozunun kapağını kapatırken, Maggie kararlı bir şekilde yatağında doğruldu.

"*Babam kimdi?*"

"Ay! Ulu Tanrım! Ödümü patlattın! Uyuduğumu sanıyordum."

"Kimdi?" diye tekrarladı Maggie. "Onun hakkındaki her şeyi, en ince ayrıntısına varıncaya dek bilmek istiyorum. Sakın anlatılmadık bir şey bırakma. Daha önce sorardım ama büyük geceden önce moralini bozmak istemedim."

"Babanın ismi Mark O'Malley'di ve ona çok benziyorsun. Uzun boylu, yakışıklı bir İrlandalıydı. Saçları tıpkı seninkiler gibi dalgalı ve siyah, gözleri ise senin muhteşem gözlerin gibi masma-viydi. Son derece kendine güvenli, çekici, karşı konulması güç biriydi. Tıpkı senin gibi. Baban, yerel bir kahramandı, Maggie. Lise futbol takımının kaptanıydı. İki yıl boyunca ona tutkundum. Ona deli gibi âşıktım, ayaklarım yerden kesilmişti."

"İki yıl mı? Onunla iki yıl süren bir aşk mı yaşadın?"

"Pek sayılmaz," dedi Tessa o günleri hatırlayarak. "Varlığım-dan habersizdi... aşkım tamamen platonikti. Onu uzaktan takip ediyor, gece gündüz hayalini kuruyordum. O benim ilk aşkımdı. İlk aşk gibisi yoktur. İnsanı tüketir, tüm dünyasını kaplar. Barney ile birbirinizin ilk aşkı olduğunuza göre bunu bilmen gerekir. So-

nunda, on dördümü doldurduktan kısa bir süre sonra, evinde verdiği partiye davetsiz olduğumuz halde bir arkadaşıyla katıldık ve onunla tanıştım. Ona on sekiz yaşında olduğumu söyledim ve bana inandı. Olduğumdan büyük gösteriyordum. Makyaj ve kıyafetlerin de etkisi vardı elbette. Beni üst kata, odasına götürdü ve... bir şekilde baştan çıkardı sayılır. İsmimi hiç bilmedi, hamile kaldığımdan hiç haberi olmadı ve onu bir daha hiç görmedim."

"Yani... hâlâ yaşıyor olabilir mi?"

"Elbette," diyerek güldü Tessa. "Şimdi muhtemelen bir karısı ve dört futbolcu oğlu olan kırk bir yaşında hoş bir adamdır."

"Aşağılık herif!"

"Hayır, hayır, Maggie, öyle demel! Makyajlıydım, ne yaptığının farkında olduğumu sanıyordu. Beni hiç zorlamadı, bu yüzden onu suçlayamazsın. İstersen beni suçla, çok içmiştim ve onunla olmayı gerçekten istiyordum."

"Baştan çıkardı sayılır' derken kastettiğin bu muydu?"

"Şey... hayır."

"Öyleyse sen onu baştan çıkardın?"

"O da değil."

"O halde nasıl hamile kaldın, Tanrı aşkına?" diye sordu Maggie sabırsızca.

"Öğrenmekte kesinlikle ısrarlı mısınız?"

"Evet."

"Seni uyarıyorum, alışlageldik bir durum sayılmaz."

"Bilmeye hakkım var," dedi Maggie kararlı tavrından vazgeçmeyerek.

"Şey... hamleyi yaptığı sırada... çok fazla... tahrik olmuştu... sadece üç santim ilerleyebildi... sonra boşaldı."

"Üç santim mi? Bana öyle mi hamile kaldın? Tanrı aşkına, hâlâ bakireymişsin!"

"Öyleydim ama bana kim inanırdı? Büyükannenler hiçbir ayrıntı duymak istemedi, onların gözünde bir günahkârdım ve bu onlar için yeterliydi."

"Yani varlığımı erken boşalan azgın bir lise kahramanına izin veren azgın bir liseli kıza mı borçluyum? Cinsel eğitim verilirken neredeydin?"

"Muhafazakâr bir Katolik okulunda."

"Harika. Bu gerçekten harika." Maggie duyduklarının verdiği şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.

"Eh, bir de bu yönden bak; tüm bunlar yaşanmasaydı şimdi var olmayacaktın."

"Tanrım," dedi Maggie. "Üç santim, sadece üç santim... üç santimlik şans..." Öyle şiddetli gülmeye başladı ki yatak kakahalarıyla sarsıldı. "Üç santim, üç santim, hayatımı üç santime borçluyum..." Katılırcasına gülüyordu.

"Yeter, histerikleşıyorsun," diye yalvardı Tessa ama o da gülmeye başlamıştı. "Lütfen, lütfen dur, Maggie, o zaman hiç de komik değildi. Ne vardı tüm ayrıntıları anlattırarak? Tamam... kabul ediyorum... insanın başına gelmeyince... gerçekten çok komik... üç santim... aslında daha fazlasına sahipti... daha..."

"Olduğunu... tahmin etmiştim... sevgili babacığım... zavallı *Māmae*... gerçekten çok talihsizmişsin, çok özel biri olduğumu her zaman düşünmüşümdür ama bir bakirenin çocuğu olduğumu tahmin edemezdim. Oh, çok haklısın, hiç alışlageldik bir durum değil... ama kimse inanmasa da ben sana inanıyorum."

Bir süre daha gülmeye devam ettikten sonra, konuşulacakların henüz bitmediğinin bilincinde, sessizleştiler.

"Büyükbabamın mektubunu aldığımdaya," dedi Maggie ciddi bir ifadeyle. "Beni yıkan, genç bir anne olup gayri meşru bir çocuk doğurman değildi, bunu herkes anlayışla karşılayabilirdi. Beni asıl yıkan, yapabileceğin zaman beni yanına almamış olmandı. On altı

yaşında meşhur olunca bir çocuğun olduğunu dünyaya ilan edemeyişini anlıyorum. Ama ya Luke ile evlendiğinde ve büyükannemler öldüğünde? İşte bu noktada hikâye dayanılmaz bir hal alıyor. Zaten kardeşin olarak biliniyordum, bir yabancı değildim, neden Luke ile ikiniz beni yanınıza almadınız da Websterlar'a gönderdiniz?"

"Bu soruna bir düzine farklı yanıt verebilirim ama hiçbirisi yeterince tatmin edici olmayacaktır."

"Sahi mi? Eh, birkaç tanesini söyle bari. Hiç olmazsa bir fikrim olsun."

"Luke benim çocuğum olduğunu hiçbir zaman bilmedi. Başlangıç bu oldu."

"Ona söylemedin mi?"

"Ben... Luke, bir bakireyle evlenmek istiyordu. Bu konu onun için son derece önemliydi. Takıntı haline getirmişti."

"Ne hakla bir bakire ister?" diye bağırды Maggie öfkeyle. "Luke senden çok yaşlıydı, binlerce kadınla olmuştu, hangi lanet cesaretle bir bakire isteyebildi? Kendini bakirelerin kurban edildiği bir tür tanrı mı sanıyordu?"

"Oh, Maggie, bunları ona bir sorabilseydim! Aşkım aklımı başımdan almıştı. Çok genç, bir o kadar da aptaldım. Onu çok istiyordum, beni her şeyden koruyabileceğine inanıyordum. Kendimi güvende hissetmeye öyle açtım ki! Yıllarca yer altında yaşadıktan sonra yeryüzüne çıkıp taptaze havayı içime çekmek gibiydi. Tüm varlığımla ona tutundum. Hayatım boyunca, özellikle hamile kaldıktan sonra kendimi öyle güvende hissetmemiştim... beni anlamayı veya affetmeni ummuyorum, sadece olanları anlatıyorum. Luke'u kaybetmekten korkuyordum, bu yüzden bakire olduğuma inanmasına göz yumarak ona yalan söyledim. Bu öyle büyük bir yalandı ki ona doğruyu söylemeye hiçbir zaman cesaret edemedim. Birlikteliğimizin temelinin bana inanması olduğunu, gerçeği anla-

tırsam onu kaybedeceğimi sanıyordum, Maggie. Düğün gecemizde bile gerçeği itiraf edemedim."

"Ama bir çocuk doğurmuştun, bakire olmadığını anlamadı mı?"

"Doğumu yaptıran doktor bana bir iyilik yaptığını, beni diktiğini ve yepyeni yaptığını söylemişti. Luke ile ilk sevişmemizde ne demek istediğini anladım."

"Başlarda bu konu yüzünden çekinmiş olabilirsin ama adamın sensiz yaşayamayacağını, sana taptığını, ne yaparsan yap seni sevmekten vazgeçmeyeceğini nasıl göremezsin? Tüm o yıllar boyunca, Tessa! Neden bu yalana bir son vermedin? Neden Luke ile yüzleşmedin? Ben olsam öyle yapardım!"

"Korkağın tekiydim, Maggie. Luke çok bencil bir adamdı. Bunu hep bildim, hayatta olduğunda bile. Fazlasıyla kıskançtı ve kariyerimden nefret ediyordu ama yine de sürdürmeme ses çıkarmıyordu. Yarattığımız bu hassas dengeyi bozacak bir şey yapmak istemedim. Luke talepleri olan, her şeyi kontrolü altında tutmak isteyen bir adamdı. Dünyasındaki en önemli varlık bendim. Her şeyi benim etrafımda kuruyordu. Birçok insana karşı, birçok açıdan fazlasıyla cömertti."

"İnsanları satın alıyordu," dedi Maggie usulca.

"Evet, Maggie, ama beni satın almadı. Hayatımızın kurallarını onun belirlemesine izin verdim çünkü öylesini tercih ediyordum. Buna mecbur değildim, anlıyorsun, değil mi? Beni hiçbir şeye zorlamadı, bu benim tercihimdi. Derinlerde bir parçam, yönetilmeyi, Luke'un arzuları doğrultusunda hareket etmeyi istiyordu. Dedğim gibi, bana kendimi güvende hissettiriyordu ve bu hissi kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Senin muhtemelen yapacağın gibi cesur davranamadım. Kolay yolu seçtim. Yalan yolunu. Korunmalı yolu. Bu yolda ilerledikçe tek yol haline geldi."

"Ama neden Luke öldükten sonra bana her şeyi anlatmadın?"

"Doğru olduğuna inandığım, gurur duyduğum tek hareketim oydu, Maggie. İçi bomboş bir kabuk gibiydim ve yaralarımı sadece zaman iyileştirebilirdi. Bu süreçten tek başıma geçmeliydim. Dişlerimi sıkmam, kendimi meşgul etmem ve yasımı yalnız tutmam gerektiğini biliyordum. Benimle olman için okuldaki son yılını feda etmeni isteseydim sana büyük bir haksızlık etmiş olacaktım. Çok yanlış bir hareket olacaktı. *Bu konuda hiçbir şüphem yok.* Yeniden planlar yapabildiğimi, hayata döndüğümü fark ettiğimde aklıma gelen ilk düşünce, sana gerçeği anlatıp seni yanıma almak oldu. Ama mektubu almıştın... geç kalmıştım."

"Beş yıldan fazla oluyor... inanamıyorum," diye mırıldandı Maggie.

"Maggie," dedi Tessa. "Websterlar hakkında neler hissettiğini hiçbir zaman bilmedim, buna inanıyorsun, değil mi? Onların yanında mutlu olduğunu sanıyordum."

"Bilmeni istememiştim."

"Ama tahmin etmeliydim!"

"Edemezdin. Ben de senin gibi iyi bir yalancıyım ve bir yalanı yıllarca sürdürebilirim. Belki aileden gelen bir yetenektir... annen, sonra sen... ve ben."

"Suçu üzerimden almak zorunda değilsin."

"Belki bunu istiyorum," dedi Maggie çabucak. "Belki hiç bakmadığım ve konuşmadığım bir abladansa sevebileceğim bir annem olsun istiyorum."

"Oh, Maggie, bunları içinden gelerek mi söylüyorsun?"

"Artık zamanı gelmedi mi?" diye sordu Maggie kollarını açıp hıçkırarak. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve Maggie, ömrü boyunca özlemine çektiği anne sıcaklığını doyasıya tattı.

39

"Ne zaman mı?" diye tekrarladı Dr. Helen Lawrence Maggie'nin sorusunu. "Sanırım yaklaşık altı ay sonra ama keşke ne zaman hamile kaldığına dair bir fikrin olsaydı. İşimiz böyle tahminlere kalmazdı."

"Her zaman diyafram kullanıyordum," diyerek güldü Maggie Doktor Roberto'nun karşılaştırma için New York'taki jinekologuna götürmesini istediği ultrason fotoğraflarını cebine koyarken.

"Her zaman mı?"

"Şey... belki," dedi Maggie, Barney ile ilk kez seviştikleri gecenin inanılmaz, açlıkla yüklü, muhteşem telaşını hatırlayarak. "Belki unuttuğum bir sefer olabilir. Ama sadece bir kerenin olasılığı nedir, Doktor Lawrence?"

"Her seferinde kullanmış olsan bile bir olasılık var. Diyafram ve prezervatif kullanmış olsanız bile hamilelik riski sıfır değil. Elbette çok zayıf bir olasılık ama bir spermin gücünü asla hafife almamak gerek. Neyse ki bu hamilelik seni çok mutlu etmiş, bu yüzden sorun yok."

"Eh," dedi Maggie gözlerini muzipçe devirerek. "Beş yıldır diyafram kullanıyorum ve şimdiye kadar beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kullanmak için uygun olup olmadığımı sormak için size ilk gelişimi hatırlamıyor musunuz? Elimde Tessa'nın doktorundan başka bir isim yoktu, bu yüzden size gelmiştim."

"Elbette hatırlıyorum. Sadece on sekiz yaşındaydın ve paran olmadığı için üniversiteye gidemediğin ve bu yüzden üniversitenin bedava doğum kontrol ürünlerinden yararlanamadığın için öyle üzgündün ki senden muayene ücreti almamıştım. Yapabileceğimin en azı buydu, ne de olsa Tessa bana yıllardır pek çok hasta gönderdi. Küçük kardeşinden nasıl ücret alırdım? O zamanlar birlikte olduğun seramik-porselenciye ne oldu?"

"Andy mi? Duyduğuma göre bir kontun kitap kurdu, güzel ve biraz da kaçık olan kıızıyla evlenmiş -çok uygun, genç, zengin, asil. Tam onun tarzı- ve altı ay içinde, Hamilton Scott emekliye ayrıldığında buraya dönerek işlerin başına geçecek."

"Ya bebeğinin babası? Yoksa bu özel bir konu mu?"

"Oh, Doktor Lawrence, düğüne siz de davet edileceksiniz! İsmi Barney Webster ve onu kendimi bildim bileli tanıyorum."

"İnsanı rahatlatacak kadar alışmadık."

"Alışıldık demek istediniz herhalde?"

"Günümüzde mi? Bir kız hayatı boyunca tanıdığı bir erkekle evlenecek, öyle mi? Artık bu durum geleneksel olmaktan çıktı, hayatım. Soyu tükenmek üzere olan bir tür gibisiniz. Tebrik ediyorum, Maggie. Senin adına inan çok mutlu oldum!"

"Teşekkür ederim, doktor."

"Bebeğin cinsiyetini bilmek istemediğinden emin misin? İstersen söyleyebilirim."

"Hayır, sürpriz olsun istiyorum!"

"Bu eski kafalılığına bayılıyorum doğrusu. Söyle bakalım, Tessa nasıl?"

"Tek kelimeyle harika. São Paulo'dakileri büyüledi. Hem kendi işini hem benimkini yaptı ve sonuç öyle mükemmel oldu ki işimin başında olsam o kadar iyisini yapamazdım."

"İştahı nasıl?"

"İştahı mı? Doğrusu hiç dikkat etmedim."

"Düzenli yemesi onun için hayati önem taşıyor," dedi Helen Lawrence öne eğilip Maggie'ye son derece ciddi bir ifadeyle bakarken. "Susan Hill beni arayıp Tessa'nın kemoterapi ve radyasyon tedavisi istemediğini söylediğinde çok üzüldüm." Duraksayıp iç geçirdi. "Ama tedavi, bu anlattığın tanıtım faaliyetlerini olanaksız hale getirirdi elbette."

Doktorun söylediklerinin gerçek anlamını kavrayamayacak kadar şaşkın olan Maggie, ne olursa olsun sükûnetini koruması gerektiğini haykıran içgüdüsüne uydu.

"Elbette," diye onayladı. Sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Maggie, sancısı olup olmadığını fark edebildin mi? Susan Hill'in ağrılara karşı uyguladığı pek çok yöntem var ama Tessa'yı bilirsin, yapması gereken bir iş varsa Roxanol gibi kuvvetli bir ilacı almaz. Muhtemelen acıyı geçiştirmek için Percocet veya Dilaudid gibi hafif bir ilaç almıştır."

"Roxanol mu?" diye sordu Maggie doğal bir tavırla. Tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Sıvı morfin. Hareketleri yavaşlatıp uyuşukluk verir, normal şartlardaki kadar uyanık ve tetikte olunamaz ve iştahı keser. Yemeye duyulan isteksizlik, başa çıkılması çok güç bir sorundur. Yağ alımını arttırmak için elinden geleni yapmalısın, Maggie. Burada sana büyük iş düşüyor, ne de olsa her gün onunlasın ve birlikte seyahat ediyorsunuz. O tür kansere yakalanan çoğu insan korkunç kilo kaybediyor ve Tessa'yı son gördüğümde kaybedecek yüz gram bile fazlalığı yoktu."

"Yağ alımı mı?" diye papağan gibi tekrarlardı Maggie tüm iradesini sandalyesinde dik oturmak için kullanarak.

"Hiç fazla kilosu olmadı, Maggie, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Evet ama... onun türünde kanser derken?" dedi Maggie dik-katle. Yüzünü ifadesiz tutabilmek için tüm gücüyle çabalıyordu.

Tessa'nın ne kadar ketum olabileceğinin bilinciyle Doktor Lawrence'dan mümkün olduğunca çok bilgi almaya çalışıyordu. "Tam anlayamadım."

"Buna pek şaşırmadım. Çoğu insan anlamıyor zaten. Pankreas kanserini, yayılmadan önceki safhada teşhis edebilmek neredeyse imkânsız. Çok geç olana dek hiçbir belirti görülüyor. Tessa bana başka bir şey için gelmemiş olsaydı daha aylarca bilemeyebilirdi. Hatta şu an bile bilmiyor olabilirdi. Hastalığı çoğunlukla, kilo kaybını gören diğer insanlar fark ediyor."

"'Çok geç' derken tedavi için çok geç olduğunu söylüyorsunuz sanırım?"

"Müdahale için çok geç. Tedavisi belki bir gün bulunur ama henüz yok, Maggie. İşin en korkunç yanı da bu. Tanrı'ya şükür ki bir bebeğin olacak, bu onun için büyük bir mutluluk olacak, tüm ilgisini bu konuya yöneltecek. Bebeğinle aylarca birlikte olabilecek."

"Sadece... aylar mı? Yıl... değil mi?"

"Ah, evet, belki bir yıl, hatta Tanrı izin verirse bir yıldan biraz daha fazla. Bunu şimdiden bilmemize imkân yok."

"Sizce... seyahat etmeyi bırakmasını istesem... iyi olur mu?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Güney Amerika'nın ona iyi geldiği açıkça görülüyor. Seyahat edemeyecek kadar yorgun olduğunda bunu hissedecektir. Bu yoğun program ve seyahatler onu meşgul ediyor ve hastalığını bir nebze unutturuyor olabilir. Onun için en kötüsü, fazla boş zamanının olması ve sürekli hastalığını düşünmesi olur. Her neyse, sonuçta ömrünün kalanını nasıl geçireceği tamamen ona kalmış."

"Ne miktarda morfin almasına izin var?"

"İstedigi kadar alabilir, Maggie. Doktorların belli kısıtlamalar yaparak ölüm döşeğindeki hastaların acılarına göz yummalarından nefret ediyorum. Sonuçta uzun vadede bağımlılık tehlikesi söz konusu değil, değil mi?"

"Hayır, elbette değil. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Düşünmen için hiçbir sebep yok zaten," dedi Helen Lawrence onu kapıya kadar geçirmek üzere ayağa kalkarken. "Yazdığım vitaminleri almayı ihmal etme ve çıkmadan önce sekreterimden bir ay sonrası için randevu al, hayatım. Kan testinin sonuçlarını alır almaz seni ararım ama gördüğüm kadarıyla sağlığın mükemmel ve seyahat etmen için hiçbir engel yok. Yüzün çok solgun ama New York kışının bir kıza yaptığı etki bu. Sanırım artık sana 'kadin' demeliyim?"

"Umurumda değil," dedi Maggie. "Aralarında pek fark yok."

Maggie hiçbir amacı olmamasına rağmen Lexington Caddesi'nde her zamanki gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Beklediği, gitmesi gereken bir yer yoktu. Doktordan randevu aldıktan sonra işyerindekilere o gün geri dönmeyeceğini söylemişti zira o ve Tessa önceki gece eve çok geç saatte dönebilmişti.

Yanından geçtiği her şey, her vitrin, her trafik lambası, caddedeki her insan tuhaf bir şekilde parlak görünüyordu. Dış hatları çok keskindi. Bir çizgi film şeridinin içinde yürüyor gibiydi. Diğer insanlar karşıdan karşıya geçtiği sırada o da karşıdan karşıya geçiyor, kaldırımın çok yakınından geçen taksilerden kaçınıyor, her zamanki çevikliğiyle itiş kakıştan uzak duruyor, diğer insanlarla uyumlu bir tempoda adımlarını atıyordu ama Helen Lawrence'ın söylediklerinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Ne şok, ne üzüntü, ne şaşkınlık, ne acıma hissediyordu. İçinde koca bir boşluk vardı. Taze karla kaplanmış beyaz bir sayfa gibi bomboştu.. Ne bir şey düşünüyor, ne de hissediyordu. Tek yapabildiği, amaçsızca hareket etmektir. Üşüyordu.

Carlyle'a vardı. Geldiğini haber vermeye gerek görmeden asansöre bindi ve dosdoğru Tessa'nın katına çıktı. Kapıyı çaldı.

Açan hizmetçinin yanından tek söz etmeden geçerek Tessa'nın bir vazoya çiçek yerleştirdiği oturma odasına girdi.

"Bugün Helen Lawrence'ı gördüm. Bana bahsetti. Durumundan. Kanser oluşundan." Sesi öfkeyle sertleşmişti.

Tessa bir gülü dikkatle yerine yerleştirdikten sonra mümkün olduğunca yavaş bir şekilde doğruldu. Maggie'yle göz göze gelecekleri anı elinden geldiği kadar ertelemeye çalışıyordu.

"Helen bildiğini sanmış olmalı," dedi sakince. Sana kendim söyleyecektim, Maggie, canım. Ama gerçek belirtiler görülmeye başlamadan önce anlatmak istemedim. Kendimi son derece iyi hissediyorum. Bilmeseydim hasta olduğuma asla inanmazdım."

"Bana 'canım' falan deme! Nasıl yapabildin, Tessa? Bana nasıl bu kadar acımasızca davranabildin? Neden her şeyi olduğu gibi bırakmadın? Sen birden ortaya çıkıp Liz'e reddedemeyeceği bir satış teklifi yapana dek her şey mükemmeldi. Beni bu satışta çalışmaya zorladınız. Luke'un insanları satın aldığını söylemiştin, ya sen ne yapıyorsun? Lanet olsun sana, Tessa. Sana ihtiyacım yoktu, seni özlemiyordum, kendime ait bir hayatım vardı ve sen bir parçası değildin. Aklıma bile gelmiyordun. Senden nefret de etmiyordum, sana karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Ama şimdi! Beni kapa- na kısırdın. Nasıl bana ulaşmak için planlar yapabildin? Bir anneye sahip olmanın verdiği hissi tatmama nasıl izin verdin? Seni kaybedeceğimi en başından beri biliyordun ama hayır, beni kendi halime bırakmak sana yetmiyordu, seni sevmemi sağlamak zorundaydın..."

"Ama amacım o değil..."

"Yalan söyleme! Öyle olduğunu biliyorum! Tanıdıkça seni seveceğimi umuyordun. Bunu inkâr edemezsin!" dedi Maggie kıyıya vuran dalgalar gibi engel olunamaz bir öfkeyle.

"Birbirimiz için bir anlamımız olmasını istediğimi inkâr edemem," dedi Tessa bu öfke karşısında sinmeyerek. "Yaptığım hata-

ları telafi etmek istedim. Seni ihmal ettiğim için beni affettiğini bilmeden ölmek istemiyordum. Kendimden ne kadar utanıyor olursam olayım sana sebeplerini açıklamak zorundaydım."

"Sen," diye bağırdı Maggie. "Hep kendini düşündün zaten! Senin ihtiyaçların, senin sebeplerin, senin duyguların, senin yalanların, senin yaptıkların! Yıllarca kendi istediklerini yaptın. Hiç kendini benim yerime koyduğun oldu mu? Bir dakika için bile olsa? São Paulo'da nasıl davrandığını bir düşün. Dünyanın geleceği bunlara bağlıymış gibi kendini işleri ayarlamaya ve benimle ilgilenmeye adadın. Bebeği düşürseydim ne olurdu? Evli olmadığımı biliyordun, bebeği istediğimi nereden çıkarmıştın ki? Bu senin için bulunmaz bir fırsattı ve bana annelik yapmak için bu fırsata dört elle sarıldın. Neden kendine dikkat etmedin? Biliyordun, buna rağmen koltuk tepelerinde uyudun! Biliyordun ama değerli enerjini benim görevlerimi yapmak için otelde koşturarak harcadın. Sence bunları bilmek kendimi nasıl hissettiriyor? Söyleyeyim, korkunç bir suçluluk duyuyorum."

"Seyahat boyunca ömrümü daha da kısaltacak bir şey yapmadım ve dinlenmek beni daha iyi yapmazdı, Helen sana bunları anlatmadı mı? Ama bebeğini görmek... bu bana öyle iyi gelecek ki! Gördüğün gibi, yine bencilce davranıyordum."

"Lanet olsun, bunu anlıyorum ama bilmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor, hiçbir şey anlamıyor musun? Dehşetli bir suçluluk hissediyorum ve hepsi benim suçum. Gönderip durduğun o mektuplardan birini açsam ne olurdu sanki? Neden o kadar inatçıydım? Neden olanlara hep tek açıdan baktım, neden senin gözünle görmeye çalışmadım? Oh, Tessa, buna dayanamıyorum... dayanamıyorum... artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum... ne yapacağımı bilmiyorum..." Maggie gözyaşlarına boğularak sendeledi.

"Gel, şuraya otur," dedi Tessa. Maggie'yi kanepeye oturttu, kendi de yanına oturdu ve kızını kendine çekti. Durmamacasına yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını sildi, saçlarını yüzünden geriye itti ve onu öptü.

"Sakin kendini suçlama! Sana söyleyebileceğim bir şey varsa, o da kendini suçlamaman gerektiği. Ben kendimi her ikimize de yetecek kadar suçladım. Lütfen, Maggie, yerinde olsam ben de mektupları açmadan geri gönderirdim, inan ki doğru söylüyorum. Bir gururun vardı ve bana sırt çevirmekte haklıydın. Daha fazlasını yapmaya hakkın vardı. Bana gücendiğin için seni kimse suçlayamaz. Bu kadar az bir ömrüm kalmış olduğunu öğrenmeseydim kimbilir ne yapardım? Büyük bir ihtimalle yine korkaklık eder, sana ulaşmaya çalışmazdım. Kendimi hiç senin yerine koymadım, her zamanki gibi bencildim."

"Şimdi ne yapacağız, Tessa?" diye sordu Maggie derin bir ke-
derle.

"Sinemadan çıkıp paramızı geri isteyemeyiz, bir tanem," dedi Tessa neşeli olmasına uğraştığı bir ses tonuyla. Ama onun gözyaşları da yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. "Koltuklarımızda mıhlanıp kaldık. Tek yapabileceğimiz, filmiden elimizden geldiğince zevk almak. En azından bitene kadar yan yana oturup el tutuşabiliriz."

"Hoş bir çift oluruz," dedi Maggie hıçkırarak. "Ama ne yapacağız?"

"Sanırım öncelikle ağlamayı keseceğiz ve hayatımıza devam edeceğiz."

"Seni seviyorum, Tessa. Seni sevmediğimi sandığım zamanlarda bile sevmeye devam ettim. Ama şimdi çok daha fazla seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum güzel kızım, biliyorum, canım. Birbirimizi sevmeye devam edeceğiz. Çok, çok seveceğiz. Tek düşünebildiğim bu."

"Bana duymayı istemeyeceğimi düşündüğün bir şey söyleyeceksin," diye fısıldadı Sam, kollarında çıplak halde yatan Tessa'nın kulağına. Aynı günün akşamıydı. "Eli sonunda senaryoyu bitirdi ve yarın Los Angeles'a gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu Tessa. Başını Sam'in göğsüne yasladığı için sesi boğuk çıkmıştı.

"Çünkü daha önce hiç senin bu gece yaptığın gibi baştan çıkarılmamıştım... kendimi beni gerçek bir erkek haline getirmek isteyen muhteşem bir kadının kolları arasına düşmüş masum, tecrübesiz, şaşkın bir genç gibi hissettim. Aktörlerin 'role ısınma' dedikleri bu mu?"

"Cassie'yi oynadığımı mı düşündün? Tutkulu Cassie'yi?" diye sordu Tessa başını kaldırarak.

"Daha önce hayalini bile kuramadığım, yepyeni, şaşırtıcı bir yönünü ortaya çıkaran tutkulu bir Tessa vardı bu gece yatakta."

Keşke öyle olsaydı, diye aklından geçirdi Tessa başını yine sevdiği adamın göğsüne koyarak. Keşke sevişmelerindeki coşkusunun sebebi, ona hastalığından bahsetmeden önceki bu son sevişmelerini Sam'in aklında kanser olduğu düşüncesinin bir gölge gibi bulunmadığı, birbirlerine olan aşklarından başka hiçbir şeyin düşünülmediği katıksız bir kutlamaya dönüştürme isteği değil de kendini rolüne alıştırma çalışması olsaydı.

"Ama bilmediğin ve tahmin edemediğin bir şey var," diye devam etti Sam. "İznimi öne almak için gerekli düzenlemeleri yaptım, böylece filmin çekimleri boyunca seninle olabileceğim. Avrupa'ya bensiz gitmene katlanamayacağımı fark ettim. Daha doğrusu burada sensiz kalmak istemedim. Film çekimlerini izlemenin çok sıkıcı olacağını biliyorum, bu yüzden sen çalışırken araştırma yapmaya karar verdim. Akşamları veya boş zamanın olduğu herhangi bir anda da tamamen sana ait olacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Gerçekleşmesi imkânsız, harika bir rüya gibi."

"Neresi imknsızınış? Dekanla gerekli ayarlamayı yaptık bile."

"Ama gerçekleşemez, Sam." Tessa oturdu ve çıplak bedeninin üzerine sabahlığını çekerek yatağın baş kısmına yaslandı. Titrek bir nefes aldı ve ona şimdi söylemezse ertesi gün söylemesi gerektiğini, bunun kaçışının olmadığını, çünkü onun da Maggie gibi öğrenmesini istemediğini hatırlattı. "Gerekleşemez çünkü bu filmde oynayamam. Filmde oynayamam çünkü kanserim," dedi sesinin saplanan bir hançer gibi insafsız denecek kadar doğrudan çıkması için kendini zorlayarak.

Sam'in vücudu, bu darbeye beyninden önce tepki verdi. Bir anda ayağa fırlamıştı.

"İnanmıyorum."

"Evet, inanıyorsun. Doğru olmasa sana sylemeyeceğimi biliyorsun."

Sam, kollarını kendini savunurcasına göğsünde birleştirmiş halde yatakta oturan kadına baktı ve yanına gidip ona sıkıca sarıldı. "Tessa, ikimiz bir olup bununla savaşacağız, sevgilim, iyileşeceksin. Sana söz veriyorum."

"Hayır, iyileşmeyeceğim, Sam."

"yle söyleme. Ne gerekiyorsa yapmak zorundasın. Her anında yanında olacağım."

"Yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Bu zırvayı sana kim söyledi?"

"Doktor."

"*Tanrı aşkına*, Tessa, hangi şarlatan söyledi sana bunu? Yarın New York'taki en iyi doktoru bulup..."

"Sam, Sam, sevgilim, beni dinle. New York'un en iyi doktorlarından birine gittim. Bende pankreas..."

"Tanrım! Hayır!" Sam onu aniden bıraktı, ayağa kalktı ve duvara öyle şiddetli bir yumruk attı ki Tessa kemiğinin kırıldığını duydu.

"Sam?" dedi sorarcasına.

"Babam o yüzden ölmüştü."

"Demek anlıyorsun."

"Evet."

"Kaç yaşındaydı?"

"Neredeyse seksen. Tessa, ikinci bir doktora göründün mü? Bunun için fazla gençsin, bir yanlışlık olmalı... bu mümkün değil..."

"Kendimi daha iyi hissedeceğime inansaydım bir doktora daha görünürdüm ama ultrason, bilgisayarlı tomografi ve biyopsi yaptırdım. Tüm bunların ardından çok iyi bir onkologa muayene oldum. Hiçbir şüphe yok, Sam. Ameliyat şansı yok ve geri kalan ömrümü tatsızlaştıracak herhangi bir tedavi görmek de istemedim. Daha çok erken, Sam, önümde en az bir yıl var... hatta belki iki! Lütfen bana sarıl. Beni hiç bırakma."

"Bırakmayacağım, bir tanem, bırakmayacağım."

40

Martın son haftasında yapılan bu akşamki müzayede için iki gün önceden New York'a gelen Fiona Bridges, Tessa'nın onun için ayırttığı, ana müzayede salonunun en güzel bölümlerinden birinde olan ve her şeyi rahatça izleyebileceği yere kurulmuş, açık arttırmanın başlamasını bekliyordu. Beklerken, üzerindeki rakamın yüksekliğinin yirmi santim olduğunu görüp rahatladığı teklif kartının sapını elinde sıkıca tutuyordu. Kulaklarını istediği gibi çekeştirebilir, burnunu kaşıyabilir, her istediği hareketi özgürce yapabiliirdi. Sadece kartın baş üzerine kaldırılması teklif yapıldığı anlamına geliyordu.

Fiona'nın yanında, bir başka ayrılmış yere oturmakta olan Roddy Fensterwald ona bu gerçeği defalarca tekrarlamıştı ama Fiona, özenle seçilmiş yüzlerce konuğun davetiyelerini gösterip kendilerini tanıttıkları ve olası alıcı olarak kaydettirdikleri, bir düzine kadar genç kadından biri ona kartını verinceye dek bu konuda endişelenip durmuştu. Antika meraklısı olan ve mezatlara sıkça katılan Roddy'nin aksine Fiona hayatında ilk kez bir açık arttırmada bulunuyordu.

Fiona, Oscar törenlerinde salonda onun için böyle yerler ayrılmasına o kadar alışmıştı ki bulunduğu iyi yeri, doğal hakkıymış gibi kabul etmişti. Oscar törenlerinde de aday gösterilen yıldızların hemen birkaç sıra arkasında, teknik dallarda aday gösterilenlerin ise oldukça ilerisinde otururdu. Son beş bağımsız prodüksiyonu gi-

şe rekorları kırmıştı ve Hollywood'da bir kadın için bu hiç azımsanmayacak bir güçtü. Ama Oscar törenlerindeki kalabalık, smokin ve şık giysiler giyen ünlülerden oluşmasına rağmen müzayede salonunu dolduran, birbirine el sallayan, öpüşen, heyecanla sohbet eden, selamlaşan uluslararası ultra zenginlerin yanında dağdan inmiş bir grup köylü gibi kalıyordu. Tessa'ya onları davet ettiği ve bu yerleri ayırdığı için minnet duyan Fiona başını her yöne çevirerek etrafındaki kalabalığı izliyordu.

"Kendimi tam bir hödük gibi hissediyorum," diye fısıldadı Roddy'ye.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi dostu. "Daha önce bunun gibi bir olay olduğunu hiç sanmıyorum... Windsor Düşesi'nin mücevherlerinin satışında bulunmadım elbette, ama o Cenevre'deydi, yurtdışında olunca farklı tabii, hayatım. Bu satış, New York'u ayağa kaldırdı. Bugün gittiğim her yerde bu konuşuluyordu. Taksi şoförlerinin bile dilindeydi."

"Kimseye salonda ayırtılmış yerim olduğunu söyleyemedim, duyacakları kıskançlıkla beni parçalayacaklarından korktum."

"Özellikle de mücevherlerden herhangi birine talip değilken."

"Sen talip misin, Roddy?"

"Bu fiyatlarla mı? Ama yine de senin gibi ben de kendimi bir teklif kartı edinmekten alamadım. Senin için ufak bir parça alacakmışım gibi görünüyor, tatlım. Buradaki kadınların kaçısı kendisi adına arttırmaya girecek sanıyorsun? Neredeyse hiçbirinin girmeyeceğine bahse girerim. Arttırmaya girecek ve parayı tıkr tıkr ödeyecek olanlar, kadınların bir şekilde kafalarına girip razı ettiği erkekler olacak."

"Tessa'nın *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki Titania gibi görünerek en iyi film ödülünü sunduğu gecenin üzerinden tam on bir yıl geçtiğinin farkında mısın?"

"On bir yıl! Tanrım, Fiona, doğru söylüyorsun. Seksen iki yılıydı. *E.T.* mi kazanmıştı? Hatırlayamıyorum."

"*Gandhi* kazanmıştı ve nasıl olup da unutabildiğini hiç anlamıyorum."

"İçimdeki feminist, kazananın *Tootsie* olması gerektiğini söylüyor. O günlerde filmler daha mı iyiydi yoksa biz daha mı gençtik?"

"İkisi de," dedi Fiona hararetli bir şekilde. "İkisi de."

"Tessa'nın bu arttırmayı neden yaptırdığını hâlâ anlamış değilim," dedi Roddy dalgınca düşünerek. "Mücevherlerini kasalarında tutup gün be gün değer kazanmalarını bekleyebilecek kadar çok parası var. Sam ile olan sosyal hayatı ne kadar sıkıcı ve donuk olursa olsun bir aktris olarak önünde mücevherlerini takacağı birçok önemli gece var."

"Bence sebebi kataloğun en başındaki 'Mal sahibinin Notu' bölümünde oldukça açık bir şekilde belirtilmiş. Mücevherlerde bağlı duran maddi kaynakların kanser tedavisi araştırmaları yapan bir vakfın kurulmasına harcanacağını söylüyor notta. Bu kadar basit."

"Tessa'mız bir azize olma yolunda mı? Bu hiç onun tarzı değil," dedi Roddy düşünceli bir edayla. "Mücevherleri benliğinin önemli bir parçasını oluşturuyor, onları satmak, geçmişine veda etmesi anlamına geliyor. Ve bu çok anlamsız. Kendimi üzgün ve yaşlı hissetmeme sebep oluyor... sanırım bir başka kadına ait olmaları düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Belki de bu, seksenlerin gerçekten bittiğine dair bir işarettir."

"Ne korkunç bir düşünce! Bunu bir daha asla söyleme, Fiona! Düşünme bile!" dedi Roddy dehşet içinde.

"Affedersin, hayatım. Seksenler üç bin yılına kadar devam edecek, korkma sen."

"Emin misin?"

"Elbette." Fiona pek çok pahalı giysiden oluşan gardırobundaki ceketlerin vatkalılarında düzeltmeler yaptırmıştı ama ne var ki hepsi de artık üzerinde eğreti duruyordu. Başka çaresi yoktu, yeni bir gardırop düzmesi gerekiyordu. Hollywood'da görünüm çok önemliydi ve giysiye yatırım diye bir şey söz konusu değildi. Şu modacılar ve moda dergisi editörleri! Fiona'nın işi, daima şık giyinmesini gerektirmese yaptıkları umurunda bile olmazdı.

"Tessa'nın oturduğu özel loca nerede?" diye sordu Roddy.

"Yukarda, arka tarafında," dedi Fiona dönüp dev salonun üst kısmını işaret ederek. "Şu oldukça iyi gizlenmiş camlı bölmeyi görüyor musun? Mal sahipleri veya mirasçılar orada meraklı bakışlardan uzak kalarak satışı izleyebiliyorlar."

"Peki ya?..."

"Ya ne?"

"Ya Tessa bir parça hakkında fikrini değiştirirse? O parça için herkes gibi arttırmaya katılabilir mi? Mesela özel bir telefon hatından?"

"Sanırım bu yasadışı. İmzalanan anlaşmada buna karşı çıkan bir hüküm olmalı."

"Bu katıldığın ilk müzayedeyken nasıl bu kadar çok bilgin oluyor?" diye sordu Roddy şaşkınca.

"Dün öğle yemeğinde Tessa söyledi."

"Peki bu yemeğe ben niye davet edilmedim?"

"Kadın kadına konuştuk, Tootsie."

Tessa Kent'in mücevherlerinin satışında bulunmak için eve erken dönmüş olan Andy McCloud, dayısının arttırmayı başlatmak üzere olduğu yükseltilmiş podyumun altındaki özel bölümde durmuş, hayran gözlerle manzarayı seyrediyordu. Her iki müzayede salonu da dünyanın dörtbir yanından gelmiş alıcılarla tıklım tıklım

doluydu. Bu insanların çoğu, Sotheby's veya Christie's'dan başkasıyla çalışmadıkları için S&S'e daha önce hiç gelmemiştir.

S&S büroları, Batı Yarımküre'deki pek çok şehirde -Beverly Hills, Chicago, Boston, Dallas, Miami, San Francisco, Palm Beach, Toronto, Montreal, Mexico City, São Paulo, Rio, Buenos Aires- lüks otellerin balo salonlarını kiralamıştı. Hamilton Scott'ın sesi, tüm bu salonlarda duyuluyordu. Salonlardaki konuklar, müzayedeyi anı anına dinleyebileceklerdi. O an arttırmada olan mücevherin büyütülmüş fotoğrafı, S&S'teki müzayede salonunda, arttırmacının başının üzerinde olduğu gibi bu balo salonlarında da dev ekranlardan gösterilecekti. Fotoğrafın altındaki elektronik panoda, en son teklif edilen fiyatın tüm önemli kurlarda karşılığı görülebilecekti.

Hem bu salonda hem diğer salonlarda yirmi beşer telefonluk birer özel santral vardı. Her bir telefonun başında özel eğitilmiş bir görevli bulunuyordu. Bu görevliler, seyahat edemeyecek durumda olan veya gizli kalmayı tercih eden alıcılara hizmet edecekti.

Şu an, diye düşündü Andy giderek artan bir heyecanla, dünyanın her yerinde, tüm zaman dilimlerinde, her iki yarımkürede, bütün gece uyanık kalıp telefonun başında oturan, incelediği katalogta gözüne kestirdiği parçanın arttırmaya çıkacağı anı haber verecek olan görevlinin aramasını sabırsızlıkla bekleyen pek çok insan var. Görevliler, açık arttırmacının söylediği son rakamı hemen telefondaki alıcıya ileterek tüm dünyayı saran alıcı ağını satışa dahil edecekti. Dünyanın herhangi bir yerinde, teklifi arttıran bir alıcı bulunduğu müddetçe çekişmeyecekti. Belki isimsiz bir telefondaki alıcı, bir diğer isimsiz alıcıyla bir parça üzerine düelloya girecek, herkes heyecanla bu çekişmeyi izleyecekti.

Ve yarın satışın ayrıntıları üzerinde incelemeler yapacak olan üç kişi haricinde hiç kimse kazananın kim olduğunu bilmeyecek,

diye düşündü Andy: Hamilton Dayı, Liz Teyze ve bunca yıldan sonra kendisi. Ama onlar bile bazen gerçek alıcıyı bilemeyebilirdi zira telefondaki alıcı da bir başkası tarafından tutulmuş olabilirdi. Mücevherler, her zaman en güvenilir uluslararası yatırım seçeneği olagelmisti.

Ne muhteşem bir işti! Porselen ve seramiklere özel bir tutkusuydu ama büyük bir mücevher satışının heyecanı ve büyüğü, ancak çok önemli bir tablo satışıyla elde edilebilirdi. Dünyadaki maddi değişimin gelgitlerini, S&S'in hemen altından geçen bir nehirmişçesine hissedebiliyordu.

Diğer S&S çalışanlarının aksine burada resmi bir görevi yoktu. "Sadece her olup biteni iyi gözlemle," demişti Liz Teyze. "Ve gördüğün hiçbir şeyi unutma." Acaba teyzesinin sözleri, Maggie Horvath'in nasıl görüldüğünü de kapsıyor muydu? Maggie'nin hamileyken, bakireyken olduğundan daha seksi ve karşı konulmaz olabilmesi mümkün müydü? Mümkün, diye düşündü Andy şaşkınca. Orada bulunan insanlar içinde böyle bir karşılaştırma yapabilecek tek insan olması içinde tatlı, ama daha çok acı hisler belirmesine yol açmıştı. Karısı Leydi Clarissa hoş bir gülümsemesi, yüzü ve vücudu olan, hoş bir kadındı, hoş ve düz, kahretsin! Şen kahkahaları salonu çınlatan, karnı şişmiş, dikkat çekici Maggie nasıl daha kadınsı, daha büyüleyici olabiliyordu? Çok tuhaftı.

Bu gece davet edilmeye değecek kadar önemli olan düzinelerce gazeteciye oturacakları yerleri gösteren Maggie'yi dikkatle izledi. Yarın tüm gazeteler, Tessa Kent'in mücevherlerinin satışını ön sayfadan duyuracaktı. Müzayede salonlarına fotoğraf makinesi sokulması yasaktı, kimse bir mücevhere milyonlarca dolar verirken görüntülenmek istemiyordu ama belli başlı gazeteciler saygıyla karşılanıyordu. Alıcılar arasında nadiren reklama karşı olmayanlar çıkıyor, isimlerinin Maggie veya asistanlarından biri aracılığıyla gazetecilere ulaştırılmasına itiraz etmiyorlardı. Maggie'nin tüm asis-

tanları onun gibi bol, balıkçı yaka, siyah tünik, bol pantolon ve bale pabuçları giymişti. Yoksa hepsi hamile mi, diye sordu Andy kendi kendine. Hayır, Maggie muhtemelen yeni bir moda akımı başlatmıştı.

Maggie, bu satış öncesi harikulade bir iş çıkarmıştı. O ve Tessa Kent. Maggie'nin, birlikte olduğu dönemlerde Tessa Kent'in kardeşi olduğunu ondan gizlemesi çok garipti. Ona yeterince güvenmemiş olabilir miydi? Olamaz, diye düşündü birlikteliklerini her yönüyle düşünerek. Başka bir sebebi olmalıydı. Ne de olsa bir kadın ilk erkeğine her şeyi anlatırdı, en azından öyle olması gerekirdi. Clarissa öyle yapmış, tüm masum, çocuksu, küçük sırlarını ona anlatmıştı.

Satış öncesi tanıtım tarihinde Maggie ve Tessa'dan daha uyumlu, daha başarılı bir ekip daha olmadığını kabul etmek zorundaydı. Altı ay gibi kısıtlı bir sürede son derece etkin bir çalışma yürütmüşler, deyim yerindeyse tüm dünyayı ayağa kaldırmışlardı. Şu Webster denen adam, karısının bu halde Tokyo'dan Lugano'ya, dünyanın dörtbir yanına seyahat etmesi konusunda neler hissediyordu acaba? Ve kimdi bu adam? Düğünde bulunan Liz Teyze'nin deyiimiyle nefes kesen bir motosikletçiydi. Söylenenlere bakılırsa bir Ducati kullanıyordu. Bir tür playboy olmalıydı. Eh, her kimse, karısını hamile bırakmakta hiç gecikmemişti, değil mi? Düğüne kadar bile beklememişti. Kabul et, eski dostum, dedi Andy kendine aç gözlerini Maggie'den ayırmakta zorlanarak, kolay bir kızdı.

Modern kesimli, koyu yeşil, dik yakalı, kadife elbisesi içindeki Polly Guildenstern, Fiona ve Roddy'nin bir sıra önündeki koltuğuna oturmuş, nefesini tutmuş bir halde heyecanla müzayedenin başlamasını bekliyordu:

Tam bir karmaşanın içindeyim, diye düşündü. Manhattan'ın gürültülü, cafcıflı ve korkutucu derecede modern olan doğu yaka-

sından nefret ediyordu. Huzur dolu stüdyosunda yalnız olmayı, yemek pişirip ara sıra gelen minyatür siparişleri üzerine çalışmayı her zaman tercih ederdi. Kazancı azdı ama kendine göre tatmin edici bir hayat sürmesine yetiyordu. Boş zamanlarında bazen Jane ile el ele tutuşarak özel olarak seçtikleri barlara ve diskolara giderlerdi. Ama burası! Kavalyelerinin koyu renk takımlarının görünüşlerini daha da çarpıcı hale getirdiği parfüm kokuları saçan, dedikodu yapan, öpücükler yollayan, şık giyimli kadınların yarattığı telaşlı hareketlilik, adeta başını döndürmüştü.

Gördüklerini belli bir çerçeveye koymakta zorlanıyordu. Burası neydi? Bir harem mi, La Scala'nın açılış gecesi mi, bir çingene kampı mı yoksa müziksiz Rio Karnavalı mıydı? Sonunda hepsinin iç içe geçmiş hali olduğuna karar verdi. Ayrı ayrı her olasılık kendisini huzursuz hissetmesine yol açıyordu. Onu tek sakinleştiren, elinde tuttuğu, orada bulunmaya hakkı olduğunun deliliymiş gibi görünen teklif kartıydı.

Diğer yandan, diye düşündü yüzünde parlak, bilmiş bir gülümseme belirirken. Bu koca salonda, bu akşama kadar olup bitenleri onun kadar iyi bilen kimse yoktu. Memnuniyetle yerinde dikleştirdi. Bu müzayedenin niçin yapıldığını, bu müzayedenin gerçekleşmesini kimin sağladığını kimse bilmiyor, ondan başka hiç kimse olan biteni her yönüyle kavrayamıyordu. Polly'nin Müzayede Tanrıçası olduğunu kalabalığı oluşturan insanlardan hiçbiri bilmiyordu.

Tessa ve Maggie biliyordu elbette, ama onlar, Polly'nin yarattığı bütünlüğün iki ayrı parçasıydı. Ya Sam Conway? Onun bilip bilmediğinden haberi yoktu. Barney'nin ne kadarını bildiğini de bilmiyordu. Bu, birine öylesine sorulacak bir konu değil, diye düşündü Polly büyük bir sırrı bilmenin verdiği keyifle. Ya bilir ve konuşmazdınız ya da bilinecek bir şey olduğunun farkında olmazdı-

nız. Polly'nin yüzünde tatmin dolu bir ifade belirdi. Gülümseyerek salona bakmaya devam etti.

"Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Polly'nin yanında oturan kır saçlı yaşlıca kadın. Üzerinde gümüş rengi brokar bir elbise vardı ve göz kamaştırıcı yakutlar takıyordu.

"Oh!" dedi Polly daldığı düşüncelerden şaşkınca sıyrılarak. "Elbette."

"Taktığınız şu minyatür beni adeta büyüledi. Acaba daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette hayır, durun da çıkarayım. Böylece daha iyi inceleyebilirsiniz," dedi Polly boynundaki kadife kurdeleyi çözerek. Eski altından oval bir çerçeveye yerleştirilmiş bu eseriyle gurur duyuyordu. Eski tarz, dantelli bir erkek gömleği ve gümüş düğmelerinden teki iliklenmemiş deri bir yelek giymiş Jane'in koyu mavi bir zemin üzerine yapılmış bir resmiydi.

"Oh, ne kadar olağandışı bir parça! Ulu Tanrım, hiç böyle harikulade bir şey görmemiştim. Ayrıntılar, hayatım, şu ayrıntılar! İnanılmaz! Adamın saçının teline kadar tıpatıp böyle görüldüğünü hissedebiliyorum."

"Evet, gerçekten de resimdeki kadın aynen böyle görünüyor," dedi Polly ciddi bir ifadeyle.

"Yani resimdeki kişi yaşıyor mu? Bir kadın mı? Giysileri yüzünden erkek olduğunu sanmıştım. Ama bu resim yeni yapılmış olamaz!"

"Resmi geçen hafta bitirdim," dedi Polly gururla.

"Aman Tanrım! Ben on yedinci yüzyıldan olduğunu sanmıştım. Isaac Oliver'a ait olabileceğini düşünüyordum."

"Teşekkür ederim. Oliver tarzında yapmıştım. Aslında zemin, Oliver'ın Kraliçe Elizabeth'in koleksiyonundaki John Donne portresinde kullandığı tonun aynısı."

"Tanrım, tüylerim diken diken oldu! İnanamıyorum! O koleksiyonu daha geçen yıl gördüm. Donne, 1616'da yapılmış. Acayip! Çok acayip. Hayatım, acaba sipariş kabul ediyor musun?"

"Sadece sipariş üzerine çalışıyorum," dedi Polly çıkardığı işle duyduğu gururla g  s  iyice kabarak.

"Mükemmeli! Önümüzdeki yıl vereceğim Noel hediyelerini düşünüyordum. Dört kızım ve birçok torunum olduğu için uygun bir hediye bulmakta zorlanıyordum, bu yüzden şimdiden düşünmeye başlayayım dedim. Acaba Noel'e kadar torunlarımın minyatürlerini bitirebilir misin? Kızlarıma vereceğim hediyeler de böylece aradan kalkar ve ben de inanamayacağın kadar rahatlamış olurum. Onlara her zaman çok özel hediyeler veririm ama bu gece fiyatlar aklın almayacağı kadar y kseleceğe benziyor. Torunlarımın minyatürleri, ona büyük bir hayranlık duysalar da kızlarımla için Tessa Kent'in mücevherlerinden daha anlamlı bir hediye olacaktır."

"Bilemiyorum," dedi Polly beyni çılgınca çalışarak. "Kaç torununuz var?"

"Bebekleri de sayarsak toplam on bir. Bebekleri dahil etmemek olmaz, değil mi?"

"On bir. Hımm. Sayıları  okmuş."

"Oh, hayatım, on birçok mu fazla? Aralıka kadar vaktin olacak. Yani neredeyse dokuz ay. Süre yetmeyecekse bebekleri çıkabiliriz."

"Sanırım bu süre içinde gelen siparişleri geri çevirip yoğun bir tempoyla sadece torunlarınızın resimleri üzerinde çalışırsam yetiştirebilirim," dedi Polly kaşlarını  atıp düşünerek. "Ama pek çok insanı geri çevirerek üzmüş olacağım. Bununla birlikte... Çocukların sadece bir kez geçen olacıkları göz önüne alınırsa... evet, teklifinizi kabul etmeyi düşünebilirim. Sadece duygusal değeri için."

"Ah, tatlım, kabul edersen dünyanın en mutlu kadını olurum! Bu arada, fiyatları ne kadar oluyor?"

"Ucuz sayılmaz," diye uyardı Polly.

"Zaten ucuz olacaklarını hiç sanmamıştım," dedi komşusu gücenmiş görünerek.

"Çocuğun yaşına bakmaksızın her parça için beş bin dolar istiyorum. Bebekleri resmetmek çok güçtür. Yüz hatları yeterince belirginleşmemiştir, o yüzden büyük bir emek gerektirirler."

"Çok doğru söylüyorsun, hayatım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Lütfen kabul et ve yılın kalanında başka sipariş alma, olur mu? Fotoğraflara bakarak çalışabilirsin, değil mi?"

"Evet, özellikle çocuklar söz konusuken fotoğraflarla çalıştığım çok oldu. Kıpırdamalarına engel olmak güç."

"Mükemmel. İşte kartım. Adını ve adresini yazarsan muhasebecim hemen yarın gerekli maddi düzenlemeleri yapacaktır. Ona ne istediğini söylersin. Tasdikli çek veya sen neyi tercih ediyorsan. Ama hâlâ kabul etmiş değilsin. Evet de lütfen! Evet mi? Oh, öyle rahatladım ki! Şimdi arkama yaslanıp teklif yapıp yapmamam gerektiğini düşünmeden keyifle arttırmayı izleyebileceğim."

"Ben de öyle," dedi Polly samimi bir şekilde.

"Ama bir şey var..."

"Evet?..."

"Şey, minyatürleri gören birçok arkadaşım sana gelmek isteyecektir. Sadece çocukları için de değil. Çok fazla talep olacağını tahmin edebiliyorum. Onların siparişlerini kabul etmeden önce bana haber vermeni rica etsem? Bunu yaparsan inan çok minnettar kalırım... kızlarım en az bir yıl boyunca tek olmanın tadını çıkarabilmeli. Etraflarında hemen benzerlerinin görülmesini istemiyorum."

"Bir yıl mı?" dedi Polly başını şüpheyle sallayarak.

"Şey, o halde altı ay olsun. Çok şey mi istiyorum?"

"Sanırım bu süre gayet adilane," dedi Polly başını olumlu anlamda yavaşça sallayarak. Az önce kazancını ona katlamış ve işini yıllarca sürdürmeyi garantilemişti. Evet, oldukça adildi. Korunmalı evimden çıkıp bu keşmekeşe katılmamın iyi bir sebebi varmış meğer, diye düşündü Jane'in portresini neşeyle boynuna bağlarken. Zenginlerle tanışmak.

41

Sam, onlar için ayrılmış olan özel bölmedeki konforlu koltuklardan birinde oturuyordu. Tessa hemen yanındaydı. Bulundukları yerden tüm salonu rahatça görebiliyorlardı. Verilen dürbünler sayesinde Hamilton Scott, bir adım ilerideymiş gibi görünüyordu. Teklif kartlarındaki rakamları göremiyorlardı ama hoparlörlerden yayılan anonsları rahatlıkla duyabiliyorlardı. Bölmede sadece Tessa ile ikisi vardı. Tüm eforu, teri, maçın gerçekliğini uzaktan izleyen klüp yöneticileri gibiydiler.

Sam dürbününü sabırsızca ayarladığı sırada insanların salona yerleştirilmesi işi hâlâ bitmemişti. Neredeyse bir saattir Tessa ile orada oturuyorlardı. Geziciler ara sıra başlarını içeri uzatarak yemek veya içmek istedikleri bir şey olup olmadığını soruyordu. Tessa'yı S&S'in ön tarafında biriken kalabalıktan kaçırma düşüncesiyle binaya erken saatlerde, personel kapısından girmişlerdi. Televizyon kanallarının ve CNN'in minibüsleri, binanın önünde yerlerini almışlar, haberi arttırma sona erer ermez geçmek ve S&S yetkilileriyle olduğu kadar binadan ayrılan alıcılarla da röportaj yapabilmek için hazır bekliyorlardı.

Şu lanet olası arttırma hiç başlamayacak mıydı? Sam her şeyin sona ermesi için sabırsızlanıyordu. Sonunda Tessa'nın zamanının tümünü işgal eden seyahatler, röportajlar, sergiler, fotoğraf çekimleri, satışla ilgili tüm koşuşturmacalar bitecekti. Önceki ay 'bu kadarı yeter' deyip özel hayatına dönse ve tanıtım faaliyetlerinin on-

suz devam etmesini istese S&S'te hiç kimse itiraz edemezdi. Tessa bu müzayede için tüm beklentilerin üzerinde bir performans göstermişti.

Sam onun çok fazla çaba gösterdiğini, pek fazla olmayan değerli zamanının çok büyük bir kısmını bu yorucu faaliyetlere ayırdığını düşünüyordu ama ne zaman duracağına karar vermek ona düşmezdi.

Ya aynı teşhis ona konmuş olsaydı? Sam bu varsayım üzerinde düşündü. Yeni kitabını asla bitiremeyeceğini bilse de yazmaya, öğrencilerine ders vermeye devam etmez miydi?

Tessa'nın durumuna düştüğünü öğrenen bazı insanlar tamamen farklı tarzda bir hayatı yaşamaya mı başlıyordu? Küçük bir tekne kiralayıp tropik adaları dolaşan, her kuruşunu uyuşturucu ve içkiye harcayan, Paris'e taşınan, Maine açıklarında bir ada satın alan ve istakoz avcılığına başlayan, eşini boşayıp bir başka adamın karısıyla kaçan, bir tur gemisine hiç inmemecesine binen insanlar var mıydı? Paul Gauguin gibi?

Hayır, kahretsin, muhtemelen yoktu. İnsanlar başlangıçta zorlu bir dönem ve direnç olmaksızın yeni bir şeye başlamazdı. Bu bir kuraldı. Küçük tekneleri kullanabilmek için belli bir eğitim gerektirdi; akşamdan kalmalık hissine karşı bir dayanıklılığa sahip olması veya alışması gerektirdi; boşanma konusuna gelince, kim kalan kısacık ömrünü avukatlarla uğraşarak geçirmek isterdi? İstakoz avcılığı dondurucu, zorlu, bel ağrıtan bir işti. Rutubetli Paris'te yaşam, Fransızca bilmeyen biri için çok kasvetli ve yalnız olabilirdi. Her gemi turu er geç sona ererdi. Gauguin başını alıp gitmiş ve başarılı olmuştu ama onun halihazırda bir yeteneği vardı ve tek yapması gereken bu yeteneğini önünde uzanan yıllar boyunca kullanmaktı.

Tessa önüne koyduğu muhteşem hedefe ulaşmıştı: Maggie'ye anne olmuştu. Sam'e kararını açıkladığı gün Sam'in tahmin etti-

ğinden çok daha fazla bir zamanını almış, ondan ummadığı kadar uzun bir süre mahrum kalmıştı ama Tessa bu değerli zamanın her anını Maggie'yle geçirmiş, yıllar süren ayrılıklarını telafi etmeye çalışmıştı ve Sam ona bu yüzden asla kızamazdı. Biraz burukça da olsa aslında onun adına son derece mutluydu.

Müzayede fikrini açıkladığı sırada kanser olduğunu bilseydi bile onu bu işten vazgeçirmeye çalışmazdı. Buna hakkı yoktu. Kimsenin buna hakkı yok, diye düşündü salondaki hareketliliği izleyen Tessa'ya bakarken. Dürbünle salona bakan Tessa tanıdığı birini gördüğünde heyecanla küçük bir çığlık atıyor, derin bir sohbet dalmış olan Fiona ve Roddy'yi görünce gülüyor, dürbünü sıkça Maggie'ye yöneliyor, artık hamileliği iyice belirginleşmiş olan kızının gazeteciler arasında gidip gelerek işini başarıyla yapmasını gururla seyrediyordu.

"Sevgilim," dedi Tessa, Sam'e dönerek. "Maggie, müzayede sona erer ermez buraya gelecek ve yolu gösterecek. Geldiğimiz yerden döneceğiz. Maggie, bizimle Carlyle'a gelecek. Ona sormak istediğim özel bir konu var. Biz onunla barda birer içki alırken yukarı çıkmanın senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette hayır. Zaten bitkin olacağım. İnsanların toplum içinde tonlarca para harcamasını izlemek beni hep yorar. Las Vegas'a sadece bir kez gittim, onda da yirmi bir masasının üzerinde uyuyakaldım."

"Ah, ama bu akşamın güzel bir amacı var," dedi Tessa ona gülümseyerek. Muhteşem dudakları garip, gizemli bir gülümseme ile gerilmişti. Bakışlarında öyle yoğun bir sevgi vardı ki Sam isyanla haykırmamak için yumruklarını sıktı. Tessa'nın hiç bu kadar hayat dolu görüldüğü olmuş muydu? Yüzü daha önce hiç bu kadar ifadelili olmuş muydu? Sakin, sabırlı bir bekleyiş içindeymiş gibi görünüyordu.

Sam, Tessa'nın o gün ilk kez vücudunda ağrı kesici yakı kullandığını biliyordu. Ders için okula gitmeden önce ona sarıldığında, bluzunun üzerinden hissetmişti. Tessa ona yakının isminin Narto-Duragesic olduğunu ve üç gün boyunca etkili olduğunu söylemişti.

"Zamana dikkat etmeyen biri için iyi bir yöntem," demişti tıptaki ilerleme karşısında şaşkına düşmüş gibi. "Çok da etkili."

"Nasıl bir ağrı hissediyorsun?" diye sormuştu Sam bilme ihtiyacı baskın gelerek.

"Tarif etmek çok güç... keskin bir sancı değil, dalga dalga yayıldığı da söylenemez. Daha çok, belimi de kapsayan bir karın ağrısı gibi. Ama hafif bir karın ağrısı, sevgilim, endişelenmeye değer bir şey değil, gerçekten."

"Ne zamandır var?"

"Sadece birkaç gündür. Komik ama yakıyı kullanmadan önce birkaç gün bu ağrıyla yaşamak, onu tanımak, ona alışmak istedim. Sebebini tam olarak bilmiyorum. Yakıyı yapıştırır yapıştırmaz da kaybolmaya başladığını hissettim."

"Sıkı bir öğle yemeği yiyeceğine söz verir misin?"

"Başka şansım yok, Maggie ile birlikte yiyeceğim ve biliyorsun, tabağımdakileri silip süpürmeden beni rahat bırakmıyor. Dün, şehirdeki en kalorili, en pahalı öğünü icat etti; içleri hafifçe oyulmuş ve yığınla Beluga havyarı doldurulmuş iki avokado yarısı."

"Sakin onun da aynı yemekleri yediğini söyleme?"

"Elbette hayır. İçinde onun için haddinden fazla tuz ve yağ var. O ızgara balık yedi ve bana tezahürat yaptı. Hepsini bitiremedim ama hiç kimse bitiremezdi. O da kalanı yedi. Sanırım yapması gerektiğinde insan oburluk etmeye çok hevesli oluyor. Yemesi gerektiğinde de canı istemiyor. Bu da evrensel bir kanun gibi... evrensel kanunlardan nefret ediyorum. Hoşlandığım bir tane bile yok. Sence de kötü değiller mi?"

"Seninle aynı fikirde olduğumu biliyorsun." Sam, bu belirsiz yorumun, haberi ona verdiği akşamdan sonra durumu hakkında söylediği en elle tutulur şey olduğunu düşündü. Tessa bu konuda pek konuşmamayı tercih etmiş, Sam de üzerine gitmemişti. Düşüncelere dalmış bir halde elindeki kırık kemiği ovuşturdu. Hâlâ tam anlamıyla iyileşmemişti. Tessa ile konuşabilecekleri daha çok zaman varmış gibi sessiz bir anlaşılmaya varmışlardı. Tessa ne zaman isterse o zaman konuşacaklardı. Tamamen ona bağlıydı.

Sam'in tek bildiği, her an onun yanında olacağıydı. Kalan zamanının her dakikasında kayıtsız şartsız ona ait olacaktı. Ona olan sevgisi her geçen gün biraz daha artıyor, bunu ikisi de biliyordu. Sam'in tek yapabildiği, geleceği onsuz yaşamaktan duyduğu yıkıcı, harap edici korkuyu mümkün olduğunca saklamaktı.

Hamilton Scott'ın indirdiği çekicin sesi, salondaki uğultunun aniden kesilmesine sebep oldu. "İyi akşamlar, baylar, bayanlar," dedi gür, müsriflik hissi uyandıran sesiyle. "Scott ve Scott'a, Bayan Tessa Kent'in muhteşem mücevher koleksiyonunun tarihé geçecek satışına hoş geldiniz."

Tessa ve Maggie, Café Carlyle'a girdiğinde, içeridekilerin Tessa'yı tanınması üzerine "A Foggy Day in London Town"u söyleyen Bobby Short'un sesini bastıran bir tezahürat ve alkış sesi yükseldi. Müzayedenin sonuçları, satış sona erer ermez tüm dünyaya duyurulmuştu. Manhatta'da da radyo, televizyon ve kulak gazetesi sayesinde haber otele onlardan önce ulaşmıştı.

Windsor Düşesi'nin 1987'deki tek sahipli satışında elde edilen rakamın üç katından fazlasına ulaşılmış, yüz altmış iki milyon dolarlık satış yapılmıştı. Tahmin edilen fiyatının beş altı katından aşağısına satılan tek bir parça bile olmamıştı. Her bir değerli taş kategorisinde ayrı bir rekor kırılmıştı.

Şefgarson onları daha önce ayırttığı masaya yöneltirken Tessa, tezahürat edip alkışlayan kalabalığa gülümseyerek el salladı. Ismarladığı şampanya derhal getirilip kadehine dolduruldu. Tessa şampanyasından bir yudum aldı ve büyük bir rahatlama hissiyle arkasına yaslandı.

Bir süre sonra Bobby Short salondan ayrıldı ve sohbetler kaldığı yerden devam etti. Artık Tessa da Maggie'yle rahatça konuşabiliirdi. Üzerlerinde odaklanan ilgi dağılmıştı.

"Bu müzayede şamatasına bir daha girmeyelim," dedi Tessa gülerek.

"Herkesten gizlediğin, kimsenin bilmediği bir yerde sakladığın başka mücevherlerin yoksa kabul."

"Geride kalanlar sadece incilerim ve yüzüğüm, bir de yukarıda duran birkaç işlemeli akik var. Bir daha asla mücevher görme-sem gam yemem. Bu kadarı yetti! Gardırobunu temizleyip yıllardır giymediğin tüm giysilerden kurtulmak gibi bir şey."

"Öyle bir şey duymuştum ama ben gardırobumdaki her şeyi lime lime olana dek giyerim," dedi Maggie. "Barney'nin dört gömleğinden birini atmaya kalksam küplere biner. Ama bir tanesini gerçekten hiç giymiyor."

"Sakın ona dokunma, beni dinle. O gömleğe ihtiyacı var. Erkekler hakkında senden çok daha fazlasını biliyorum, küçük kız."

"Eh, bundan emin değilim ama korkunç ayrıntıları şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Maggie. "Neden içimde burada bulunuşumun sadece senin bildiğin bir sebebi olduğuna dair bir his var? Sam çok uykusu olduğunu söyleyip ısrarla yukarı çıkmak isteyince neden şüphelendim acaba? Bana 'cin gibi ve çok da susamış' görün-dü oysa."

"Müzayede ateşine yakalandı," dedi Tessa gülerek. "Bir adamın bu kadar heyecanlanabileceğini tahmin edemezdim. Süper

Kupa'yı izlediği günden on kat beterd. Onun için en iyisi bir sa-kinleştirici alıp yatmak olacak."

"Bu kadar çok mücevherin olmasına şaşırmış mıydı?"

"Katalogu görmüş ama sadece Penn'in sanatını takdir etmek ve fotoğraflarına ıslık çalmak için kısaca bir göz atmıştı. Açıklamaları hiç okumadı, bu yüzden değerlerini ancak bu gece anladı galiba. Arttırma başlayıp da bir zümrüt kolyenin beş dakika içinde on bir milyon dolara satıldığına tanık olduğunda neredeyse kalp krizi geçirecekti. Ben bile şaşkına döndüm."

Müzayede sırasında gözyaşlarının akınması için savaş verdiği tek anın o olduğunu düşündü Tessa. Luke ile Èze'de geçirdikleri o büyülu gecenin anısı, lavanta kokuları, Provence'ın ılık rüzgârı, ilk kez giydiği muhteşem Dior elbise... sanki üzerinden milyonlarca yıl geçmişti. Bir daha asla öyle bir gece yaşayamayacak mıydı? Hayır. Asla yaşayamayacaktı. Yüz yaşına kadar yaşaması garanti olsa bile tekrar yirmisine dönemezdi. Aptal gözyaşlarının akınasına engel olmuş, bu durumdaki tek kadın olmadığını kendine hatırlatmıştı.

"Ben de öyle ki, ben müzayedelere alışığımındır," dedi Maggie. "Yaptığımız tüm tanıtım faaliyetleri boşunaymış gibi hissetmeye başlamıştım. Ama bu gece öyle olmadığı ortaya çıktı ve tüm çalışmalarımızın karşılığını milyonlarca dolar olarak aldık. İnsanlar çıldırdı! Koleksiyonundan bir parçaya sahip olmak için her şeylerini verebilirlerdi. Sen ve yarattığın efsane; o kadar büyük bir olgu ki bazen kavramakta güçlük çekiyorum."

"Eminim Liz ve Hamilton aldıkları yüzde onluk komisyonu kavramakta hiç güçlük çekmiyordur."

"Hazmetmesi daha kolay bir miktar. Tüm gelirin yanında bir lokma sayılır. Şimdi, bana niçin burada olduğumu ve senin de neden yukarıda, Sam'in yanında olmadığını anlat bakalım."

"Gözünden pek bir şey kaçmıyor."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Aslında, hayatım, sana bir iş teklif etmek istiyorum."

"Ne?" dedi Maggie şaşkınlıkla. Şampanya yerine ısmarladığı Sprite, neredeyse genzine kaçıyordu. "Hayatımın en büyük işini henüz bitirdim ve bana bir teklifin var, öyle mi? Ne hoş bir zamanlama. Anne, bir tatile ihtiyacım yok mu sence? Bunu hak etmediğimi söyleyemezsin herhalde, değil mi?"

"Maggie, dinle beni. Yeni vakıf, bu geceki hasılat ve yarım milyon katalogun satışından elde edilen kârla kurulacak. Bu çok büyük miktarda bir para. Bugün vasiyetimi hazırlamaya başladım ve Luke'un parasının çoğunu da vakfa bıraktım."

Maggie'ye de ihtiyaç duyabileceğinden fazla bir miktar ayırmıştı. Böylece o ve çocukları, onu ne kadar severse sevsin hiçbir erkeğe maddi yönden bağımlı olmayacaktı; ama Maggie bunu daha sonra, itiraz edemeyeceği bir zamanda öğrenecekti. Tiffany'den aldığı kültür inci kolye ve küpeler, doğal incilerden oluşan üç sıra muhteşem kolyesi, kalp şeklindeki elması ve Èze-Village'ın hemen dışındaki, satmaya gönlünün bir türlü elvermediği çiftlik evi de o öldükten sonra Maggie'nin olacaktı. Maggie, Agnes Horvath'ın kaçtığı bütün büyük teyzelerini, enişterini ve kuzenlerini tanıma fırsatı bulacaktı çünkü Tessa akrabalarından her birinin izini bulmuş ve hatırı sayılır bir miktar bırakmıştı. Maggie'nin tüm bunları öğrenmek için bol bol vakti olacaktı. Sonra. Çok, çok sonra.

"Vay canına!"

"Kesinlikle. Vakfın kontrolünde belli bir zaman sonra birkaç milyar dolar olacak ve her yıl ek kaynaklar anaparaya eklenecek. Bu vakfı yönetecek, güvenebileceğim biri gerekiyor. Yabancılarla güvenmek zorunda kalmak istemiyorum. Vakfın başkanı olmanı istiyorum, Maggie. Lütfen bunu düşün."

"Milyarlar! Tanrım, Tessa, ben milyarlık bir vakfın yönetilmesi konusunda *hiçbir şey* bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun. Ama zekisin ve çabuk öğreniyorsun. İnanılmayacak kadar düzenli bir insansın, Maggie'm ve her türden insanla birlikte çalışmaya alışkınsın. Onların da birbirleriyle çalışabilmesini sağlıyorsun ki tek önemli nokta bu. Diğer konular için profesyonelleri işe alabilir, sana bir vakfın nasıl yönetileceğini öğretmelerini talep edebilirsin. Seni yönlendirmeleri için dünyanın en iyi onkologlarından belli bir ücret karşılığında tavsiyelerini istersin. Bu işi yapmayı düşünür müsün?"

"Ama anne, ya bebek? Ya doğacak torunun?"

"Kafamdaki en öncelikli konu o. Bebek doğduktan sonra S&S'e dönmeyi düşünüyor muydun?"

"Hayır, tam günlük bir işte çalışmak istemiyorum ve orada tüm çalışanlardan maksimum hizmet bekliyorlar. Birkaç yıl evde kalıp yarım günlük bir iş bulmayı düşünüyorum. Barney'nin işi inanılmayacak kadar iyi gidiyor -her dakika on motosikletçi doğuyormuş- ev işlerini üstlenecek birinin ücretini rahatça karşılayabiliriz, o ev işlerini yaparken ben de bebekle ilgilenirim."

"Vakfı evden de yönetebilirsin," dedi Tessa usulca.

"Nasıl yapabilirim? O büyüklükte bir vakfı?"

"Milyarlık bir işi yürütmek gibi düşünme. Elbette tam günlük bir iş haline getirilebilir, kalburüstü bir semtte büyük bir ofis tutulabilir ve başarılı isimler üst düzey yöneticiler olarak işe alınabilir. İş verdiğim herkes bu saydıklarımı hevesle yapar. Onu kovacak birinin olmayacağını düşünecektir. Ama vakıfların bünyesinde çok miktarda paranın eridiğini biliyorum. Bu vakfın başına sadece prestij için geçecek birini istemiyorum."

"Hiç personel olmayacak mı?" diye sordu Maggie.

"Elbette olacak. Ne kadarına ihtiyaç duyarsan. Ve hem senin, hem de onların çok iyi bir maaşı olacak. Personelin çalışması, işe aldığın ve tavsiyelerini aldığın profesyonellerle yapacağın görüş-

meler için bir de ofise ihtiyacın olacak. Ama bugünlerde bir karar vermek gerektiğinde ihtiyaç duyulan bilgileri öğrenmek, düşünmek ve sorular sormak için bizzat ofiste bulunmak şart değil, değil mi? Parayı, şu an Luke'un mirasını benim adıma idare eden insanlar yönetecek, yani o konuda endişelenmene gerek yok. Ve parayı hemen kullanmak zorunda da değilsin. Sen kararından emin olana dek para olduğu yerde duracak. Küçük adımlarla başlayacak, sonra adımlarını büyüteceksin. Dev adımlar atmaya muhtemelen bebek anaokuluna gidecek yaşa geldiğinde başlayacaksın..."

"O zaman tekrar hamile olur muyum?"

"Nereden bileyim?" dedi Tessa şaşırarak.

"Vakfı yöneteceğimi biliyorsun ya, onu da bileceğini düşündüm."

"Oh, Maggie! Sahi mi? Gerçekten mi? Yapacak mısın? Beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin! Oh, hayatım!"

"Sana nasıl direnebilirim ki? Sen konudan bahsettikçe bu işi bir başkasının yapıyor olması fikrinden nefret etmeye başladım. Bu senin vakfın, anne, Tessa Kent Vakfı. Ve bu vakfı yönetmeye kendi kızından çok kimin hakkı olabilir?"

"Bir konu daha vardı..."

"Tessa? Ne konusu? Benim için daha başka planların mı var?"

"Plan sayılmaz.. bir soru. Şey, avukatımla vasiyetimin son halini görüşüp tüm ayrıntıları halledeceğim. Vakfın yönetimini kızım mı kardeşime mi bıraktığımı belirtiyim?"

"Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu önemli bir konu. Daha önce hiç düşünmemiştim. Kahretsin!" Maggie dudağını kemirerek birkaç dakika boyunca düşündü. Sonunda konuştu.

"Bu kadar büyük bir vakfı haber yaratmadan kuramazsın. Ayrıntıları basından saklı tutmak mümkün olmayacaktır. Kızın olduğumu söylersen muhteşem bir haber olur ve etkisi çok uzun bir sü-

re yok olmaz. Ciddi medya organları bir dönem sonra haberi bıraksa da boyalı basında daha yıllarca boy gösterecektir... unutma, Elvis'in öldüğüne hâlâ inanmayanlar var. Kardeşin olduğum ise uzun zamandır bilinen bir gerçek... okula birlikte gittiğim her kız, Hollywood'da eskiden beri dostun olan insanlar, hepsi biliyor. Bu bir haber sayılmaz."

"Bunun tamamen senin kararın olmasını istiyorum," dedi Tessa. "Bununla birlikte yaşayacak olan sensin."

"Tanrım, ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Maggie kararsızca. "İnsanların kızın olduğumu öğrenmesini istiyorum! Ama hayatımın geri kalanını bunu neden daha önce açıklamadığını..."

"...anlatmaya çalışarak geçirmek istemiyorsun."

"Evet."

"Bunu düşünmek için biraz zaman ister misin? Avukatımla randevumu erteleyebilirim. Barney ile konuşabilirsin, durumu tartışabilirsiniz..."

"Veya Polly ile konuşabilirim..."

"Polly, Barney, Sam, sen ve ben... hepimiz biliyoruz," dedi Tessa düşünceli bir edayla. "Ve kimse başka birine söylemedi." Ve Mimi, diye düşündü. Kimse Mimi'den iyi sır saklayamazdı.

"Sam'e söyledin mi?"

"Elbette. Ona da yalan söyleyemezdim."

"Eh, bu saydığın insanlar dışında değer verip gerçeği anlatmak istediğim kimse yok zaten. Hepimiz bildiğimize göre bu bana yeter. Vasiyetinde benden 'kardeşin' olarak bahsedebilirsin... aman Tanrım, Doktor Roberto!" Maggie eliyle ağzını kapadı.

"Annen olamayacak kadar genç olduğumdan emindi," dedi Tessa hınzır bir kahkahayla. "Konuyla ilgili bir haber okursa durumu daha ciddiye alması için annenmiş gibi davrandığımı düşünecektir. Zaten aklından geçirmişti."

"Aranızdaki her şey tangoyla sınırlı mı kaldı?"

"Maggie! Sam için neler hissettiğimi biliyorsun."

"Ama Brezilya'daydık... insanlar Brezilya'da istisnalar yaparlar."

"Nasıl olup da aklı seninki gibi işleyen bir kızım oldu bilmiyorum."

"Babamın katkısını unutma. İsmi her neyse."

"Hatırlamıyorum," dedi Tessa.

"Ben de."

42

1994 Haziran'ının ilk haftasında, Maggie'nin yirmi dördüncü doğum gününden kısa bir süre önce, Barney ve Maggie'nin, Teresa Marguerite ismini verdikleri kızları doğdu. Maggie'nin kollarına verildiği andan itibaren ona Daisy demeye başladılar.

Şimdi eylül ayı başlarındaydılar, sonbahar güneşinin topaz pırlıtsıyla aydınlanan huzurlu bir pazar günüydü ve Daisy, dördüncü ayından gün almaya başlamıştı. Kısa hayatının tümü, Connecticut'ın Fairfield Kasabası'nda, yenilenmiş bir çiftlik evinde, etrafı Maggie, Tessa ve Sam ile sarılı halde geçmişti. Sadece Barney motosikletiyle her gün şehre iniyordu. Hafta sonu izinlerini de genellikle pazartesi veya cuma ile birleştirip uzatıyordu.

Tessa, mart ayındaki müzayededen sonra kendini ev arama işine vermiş, sonunda bakımsız ama umut vaat eden kırk dönüm içinde inşa edilmiş, alçak taş duvarlarla ve sık ağaçlarla çevrili bu çiftlik evini bulmuştu. Evi görür görmez kendisinin, daha sonra da Maggie ve Barney'nin olacağını anlamıştı. Hemen ertesi gün çiftliği satın almış, Mark Hampton'a iki ay içinde oturulabilir hale getirmesi şartıyla bir açık çek vermiş ve hayal kırıklığına uğramamıştı. Barney ve Maggie o sırada henüz daha geniş bir daire bulamamıştı. Tessa onlara bebek doğar doğmaz taşınabilecekleri bir ev sunmak istemişti.

İki yüz yıllık olan ev, bir 'yuva' olmak için idealdi. Son sahibi su tesisatını yenilemiş, evin otantik havasını bozmadan yeni bir

mutfak eklemişti. Kuytu köşeleri, taban direkleri, geniş verandaları, eski tarz yer döşemeleri olan serin, alçak tavanlı odaları ve kocaman şömineleriyle ev onlara geçmişin sıcaklığını sunuyordu. Huzur veren bir kucak gibi onları sarmalamıştı. Kalabalık bir aileye yetecek kadar büyüktü. Koruyucu sükûnetin planlanmamış başyapıtı, konfor ve mutluluk sunan bir sığınak, cennetten dinlendirici bir köşeydi.

Tessa, genç bir çiftte yeni elden geçirilmiş bir çiftlik evi vermenin biraz aşırı bir davranış olduğunun farkındaydı ama kendisiyle bir anlaşma yapmıştı; çok istediği bir şey olduğu takdirde bunu çekinmeden yapacak, kimseden izin istemeyecek, onay beklemeyecekti.

Müzayede sona erdikten sonra Tessa kendini, cezalı olduğu uzun, zorlu, sıkıcı bir günden sonra okuldan çıkan bir öğrenci gibi son derece özgür ve coşkulu hissetmişti. Evin gelecekteki bakımı için yapılacak harcamaların karşılanması için mirasında gerekli ayarlamayı yapmıştı. Ailesinin yazları, hafta sonlarını, uzun Noel ve Paskalya tatillerini yıllarca -hatta nesillerce- orada geçireceği düşüncesi içini inanılmaz bir mutlulukla dolduruyordu ve bunun için kimseden özür dileyecek değildi. Bir büyükannenin ilk torununun doğumunu gönlünce kutlamaya hakkı yok muydu?

Her gün sabahları ve öğleden sonraları, Daisy'nin uyanmasından acıkmasına kadar geçen kırk beş dakikalık zaman dilimine Daisy Zamanı diyorlardı ve bu süre içinde Tessa, serpiştirilmiş yastıklarla dolu verandada torunuyla baş başa kalıyordu. Bu süre içinde Daisy bazen arkası hafifçe dikleştirilmiş pusetinde yatarak etrafını izliyor, çoğunlukla da Tessa'nın kucağında oturuyordu. Oradayken halinden memnun bir şekilde gülücükler saçıyor, kavrılıp sokuluyor, burnuyla göğsünü dürtüyor, salyalarını akıtarak yatıyordu ama bir süre sonra kıpırdanma ihtiyacıyla kollarını ve bacaklarını sallıyor, yakınında ne varsa tutmaya çalışıyordu... Tessa'nın sa-

çı, Tessa'nın incileri, Tessa'nın parmakları, Tessa'nın kirpikleri, Tessa'nın giysileri ve son günlerde ağzına götürüp emmeye başladığı yeşil elmas yüzüğü.

"Sen de keşke eylül ayında olmasaydık diyor musun, Daisy?" diye sordu Tessa bebekle konuşurken her zaman yaptığı gibi alçak, sevecen bir sesle. "Sence de yaz ayları, o parlak, harika temmuz, sıcacık, muhteşem ağustos göz açıp kapayıncaya dek geçmedi mi? İnanmakta zorlanıyorum. Keşke kafanın içinden geçenleri okuyabilseydim, böyle konuşmayarak ne kadar gizemli olduğunun farkında mısın, Daisy? Bu büyüleyici gizem, eski bir Garbo taktığı, değil mi? Zaman bilincine sahip olamayacak kadar küçük olduğunu biliyorum. Belki bir ay senin için bir saat, veya bir ömür gibidir ama herkesin sandığından fazlasını bildiğin kanısındayım. Bu şekilde devam edersen oğlanlar Daisy Webster'ın yaşına göre çok akıllı olduğunu söyleyecekler, buna hazır mısın?"

Arabasinda yatan Daisy hafifçe bağırarak kollarını Tessa'ya uzattı. Tessa, bebeğin emniyet kemerini dikkatle çözdü ve onu kucağına aldı. Bebek hemen Tessa'nın yüzüğünü kaptı ve ağzına götürdü.

"Diş çıkarıyor olmalısın, Daisy," dedi Tessa ona hayranlıkla. "Daha çok erken değil mi? Yoksa tam zamanı mı? Ve neden bana öyle bakıyorsun? Neden bakışlarında daima hafif de olsa bir öfke var? Şerefini ve kıymetini kimse sorgulamadı... buna kimse cesaret edemez. Bebeklerin gelişim süreci hakkında hiçbir şey bilmiyorum, mavi gözlüm, ama keşke hiç kırpmadığın gözlerinde neden bu kadar çok soru işareti olduğunu bilebilseydim. Bunun sebebi öğrenilecek çok fazla şey olması mı yoksa ilgini çeken ben miyim? Diş çıkaracaksan saçının daha uzun olması gerekmez mi? Şikâyet ettiğimi sanma, ama bu ailenin kadınlarının en büyük gurur kaynaklarından biri gür saçlarıdır. Ah, demek duymak istediğin buy-

du? Seni bu gülümsetiyor, öyle mi? Peşin yapılmış bir iltifat, hiç şaşırmadım doğrusu."

Bebeğin gülümsemesine karşılık verip saçını çekiştirmesine ses çıkarmayarak Daisy'nin kendi başına oturabildiğini göreceğini düşündü. Güçlü bir bebektir. Bu hızla büyüdüğü düşünülürse önle-
rindeki birkaç ay içinde mutlaka tek başına oturabilirdi.

Daisy'nin emeklediğini de görecekti. Bir mobilyaya tutunup ayakta durmaya çalıştığını da görecekti miydi? Ya attığı ilk adımı? Ya bir mobilyadan diğerine tıpış tıpış yürüdüğünü? Tessa kendini olumlu düşünmeye zorladı: Görebilmesi mümkündü.

Ağrı kesici basit yakıdan, etkisi sekiz ila on iki saat arası süren bir çeşit morfin sülfat olan M.S. Contin'e geçmişti. İlaç saatlerini, Daisy Zamanı'nda, annesi artık karnı acıkıp huysuzlaşan bebeği alıp götürene dek tamamen uyanık ve kendinde olacak şekilde ayarlamıştı.

Tessa'nın günlük düzeni de bebeğinkine benziyordu. Üzerin-
de Daisy'de olduğu gibi geliştirici ve yenileyici bir etki bırakmıyor-
du ama Tessa da torunu gibi sık sık şekerleme yapıyordu. Da-
isy'nin uykunun böldüğü, birbirinden tamamen farklı iki kişiliği
vardı: tapılası ve korkunç. Tessa, sadece ilkinin yaşama ayrıcalığına
sahipti.

Ah bir de bebeğin hissettiği açlığın onda birine sahip olabil-
seydi! Maggie, Daisy'yi günde altı kez emziriyordu ve bebeğin iştahı
hiç azalmıyordu. Tessa bazen verandadaki şezlonglardan birin-
de oturup Maggie'nin Daisy'yle ilgilenmesini seyrediyordu. Bebek-
le büyük, rahat mutfakta ilgilenmek Maggie için daha uygun olu-
yorsa Tessa göze çarpmadan, sessizce uzaklaşıyordu.

Mutfaktaki kokular, bazıları bir zamanlar ağzını sulandırır da
Tessa için tahammül edilemez bir hal almıştı. Buzdolabı, onun için
vanilyalı dondurmayla doldurulmuştu. Dondurmadan birbiri ardı-
na birkaç küçük kaşık alıp dilinin üzerinde eriterek yiyordu. En

kolay yiyebildiği yiyecek, vanilyalı dondurmaydı. Haftanın dört gününü temizliğe gelen kadın dışında bir de hepsi için yemek pişirebilecek, Carlie isminde bir aşçı tutmuşlardı. Carlie, Tessa'ya dondurma gibi kolayca yiyebildiği tavuklu sandviçler hazırlıyordu. Haşlanmış tavuk göğsünü incecik dilimler halinde kesiyor, kenarları alınmış beyaz ekmeklerin üzerine yayıyor ve üzerlerine bolca mayonez sürüyordu. Ayrıca patates ve pırasayla bol kremalı bir çorba yapıyor, Tessa isteksizce de olsa bu çorbayı içebiliyordu. Yemeğin kokusunun mümkün olduğunca az olması onun için çok önemliydi.

Tartıya çıkmıyor, çıplakken aynaya bakmıyordu ama çok fazla kilo kaybettiğini giysilerinin durumundan anlayabiliyordu. Aylar önce gömleklerinin eteklerini dışarı çıkarmaya başlamıştı. Pantolonlarının bellerini, kalçasından düşmemeleri için bir kemerle iyice sıkıyordu. Artık bedeni, giysilerinin içinde yüzüyor gibiydi. Vücut hatları dışarıdan bakıldığında hiç belli olmuyordu. Yüzünün iyice solmaması için her gün güneşlenmeyi ihmal etmiyordu. Bulabildiği en parlak kırmızı renk ruj u sürüyor, koyu renk, ısıtılı saçlarını serbest bırakıyordu.

Genç bir kız gibisin, diye kendisiyle dalga geçti aynaya kısaca baktığı bir sırada. Güzelliği hâlâ azalmamış olan yüzü, hiç ilgisini çekmiyordu. Tıpkı verandadaki salıncaklı sandalyesinin yanında biriken, okunması için gönderilmiş senaryolar gibi... Hastalığını ne Fiona'ya, ne Roddy'ye, ne Aaron'a ne de temasını hiçbir zaman kesmediği Mimi'ye söylemişti. Heps i de Cassie'yi oynamaktan vazgeçmesini, bir yıl sürecek çekimler yüzünden Sam'den ayrı kalmak zorunda oluşuna bağlıyordu. Şok olup ona acımalarından, aşırı ihtimam gösterip sürekli aramalarındansa böylesi daha iyi, diye düşünüyordu Tessa kalan enerjisini en sevdiği insanlara saklayarak.

Temmuz ve ağustos aylarını geçirirlerken aralarında sessiz bir anlaşmaya varmışlar ve o sene New York'a geri dönmemeye karar vermişlerdi. Sam her gün saatlerce yeni kitabı üzerinde çalışıyor-

du. Maggie, Daisy'nin uyuduğu zamanın bir bölümünü, S&S'ten ayrılıp başasistanı olmaya kolayca ikna ettiği Dune Maddox ile vakfın kuruluşuyla ilgili karşılıklı fakslar göndererek harcıyordu. İş için New York'a tek gidip gelen, Barney'ydi.

Tessa evin etrafını saran yaşlı ağaçları ve ara sıra dallarından kopup havada tembelce süzülerek yere düşen sararmış yaprakları seyrederken sırf hayatın dişlileri döndüğü için oradan ayrılmak zorunda kalmayışlarının ne büyük bir mutluluk olduğunu düşünüyordu. Daisy'nin yumuşacık, siyah saçlarını okşarken orada her mevsimin ayrı bir güzelliğinin olacağını düşündü. Çok yakında New England güzü, tüm güzelliğiyle kendini göstermiş olacaktı... sonra sıcacık şömine başında huzurla geçirilecek karlı, bembeyaz kış gelecekti... ve taptaze baharın coşkusu onu takip edecekti... tüm bunlar beklemeye tenezzül edilemeyecek kadar uzaktı. Yaşanan gün yeterliydi. Yaşanan her saniye yeterliydi.

Taşrada büyümüş olan Sam, kış için şimdiden yığınla odun ve bir kar küreyici siparişi vermişti. Maggie eve yedek battaniyeler, Daisy için de kışlık giysiler, hatta bir de minik bir kar tulumu almıştı. Carlie, Şükran Gün'ünü dört gözle bekliyordu. Barney, birkaç ay önce bir hevesle fideler diktiği büyük sebze bahçesine adeta âşık olmuştu. Düzinelerce tohum kataloğu sipariş etmiş ve Sam'i yardımcısı ilan etmişti. Balkabağı tarlasının durumunu her gün titizlikle takip ediyordu.

Daisy başını sabırsızca hareket ettirince Tessa bebeğe döndü ve uzun kirpiklerle çevrenmiş koyu mavi gözlerinin şaşırtıcı bir dikkatle üzerine çevrilmiş olduğunu gördü.

"Bir erkek olsaydın bana âşık olduğunu düşünebilirdim, Daisy, ama cinsiyetin ve yaştan göz önüne alındığında bu ihtimal ortadan kalkıyor." Daisy yine Tessa'nın parmağını kavradı ve hevesle yüzüğünü kemirmeye başladı.

"Ama büyüdüğünde ve annene annesini sorduğunda -bunu yapacağından eminim- Maggie sana yıpranmış bir fotoğraf albümü yerine müzayede katalogunu gösterebilir... hepsi orada, Daisy, en azından toplumun bilmesini istediğim kısım orada. Geri kalanı, onun bilmesini istediklerimi sana annen anlatabilir. Elbette bir kadının asla anlatmayacağı şeyler de vardır, ama yeterince zekiysen onları kendin keşfedersin. Hayatımın hızını takip etmekte zorlanacak mısın, Daisy? Ben artık bazen düşünmekte bile zorlanıyorum. Ne garip... her şey, 1971 yılında Roddy ile polka yapmamla başladı. O günden sonra her şey değişti. Sadece yirmi üç yıl önceydi... o kadar da fazla olmamış, değil mi, Daisy? Yine de... yine de... bana yüzyıllar önceymiş gibi geliyor..."

Daisy birden başını kaldırdı. Tessa uzanıp bebeğin çenesinden akan salıyı sildi. "Ne müthiş bir zamanlaman var, küçüğüm," dedi Tessa takdir dolu bir sesle. Sam, Maggie ve Barney, ellerinde yeni koparılmış sebzelerle dolu sepetler olduğu halde eve doğru yürüyorlardı.

"Evet, Daisy, evet, hepsi geliyor, mümkün olduğunca çabuk geliyorlar."

S O N

Judith Krantz bu yapıtında anne kız ilişkisindeki anlaşmazlıkları, parçalanmış duyguları dile getiriyor.

Lanetli Mücevher, kan bağıyla kenetlenmiş, ama yoğun hislerinin etkisiyle birbirlerinden kopmuş iki kadının duygulu öyküsüdür.

ISBN 975-21-0318-9

ALTIN KİTAPLAR